ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

οἰκογένεια

ΕΤΟΣ Α' ΤΟΜΟΣ 26

ΡΕΝΕ ΜΠΟΥΛΕΒ

Ἐρωτικὰ μαθήματα

οἰκογένεια

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
(ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ)
ΕΤΟΣ 11-10 Σεπτεμβρίου 1937 ΑΡΙΘ. 26
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΔΡΧ. 5

Ἱδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β
Τηλέφ. 26-135

Συνδρομὴ ἐτησία: Ἐσωτερικοῦ Δρ. 200 Ἐξωτερικοῦ $ 7
» ἑξάμηνος: » » 100 » $ 3.50
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελλίνια 30.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον νὰ ἀποστέλωνται πρὸς τὸν Δ)τὴν τῆς «Οἰκογενείας» κ. Νικ. Καμαρινόπουλον, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β, Ἀθῆναι.

Ἐν Ἀμερικῇ, ἔχει ἀναλάβει τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν, ἡ Ἑταιρία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.

ΣΤΟΝ ΤΟΜΟ ΤΗΣ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,
ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΖΑΝ ΑΙΚΑΡ
Η ΜΑΝΤΟΝΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΠΟΙΚΙΛΗ ΥΛΗ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35283

Ἐξεδόθησαν μέχρι σήμερον:

1] «Λεϊλὰ» τοῦ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ
2] «Τρελλὴ ἀπὸ ἀγάπη» τοῦ Α. ΝΤΕΛΚΑΝ
3] «Τὸ ἡμερολόγιο μιᾶς παντρεμένης» τοῦ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ
4] «Γιατὶ νὰ σ' ἀγαπήσω;» τοῦ Μ. ΡΕΝΟΥΑΡ
5] Τὸ «μυστήριο μιᾶς γυναίκας» τῆς ΝΤΕΛΛΥ
6] «Ἡ Φιλάρεσκη τοῦ ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ
7] Τὸ εἰδύλλιο τῆς ὡραίας ντὶ Καρπένα Τοῦ ΖΩΡΖ ΟΝΕ
8] «Μιὰ ἐξωτικὴ ἀγάπη» τοῦ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ
9) «Εἰδύλλιο στὸ Βόσπορο» Τοῦ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ
10] «Ἡ τέχνη τοῦ φλέρτ» τοῦ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ
11] «Ὁ ἔρως μιᾶς κατασκόπου» τῆς ΝΤΕΛΛΥ
12] «Γαμήλιο ταξίδι» τοῦ Γ. ΟΝΕ
13] «Ὁ Γάμος τῆς Μαριάννας» τοῦ ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΝΤΥ
14) «Ραγισμένες καρδιές» τοῦ ΕΝΤΜΟΝΤ ΓΚΟΝΚΟΥΡ
15] Ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀγάπες τοῦ ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΩ
16) Ναταλία Μαντορέ τοῦ ΑΜΠΕΛ ΕΡΜΑΝ
17) Τὰ ματωμένα τριαντάφυλλα τῆς ΝΑΤΑΛΥ ΝΤ' ΕΣΤΡΟΥΘ
18) Ρωμαντικες, ἀγάπες τῆς ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ
19) Σ' ἀγαπῶ 'Υβελίζ τοῦ ΓΚΟΥΙΝΤΟ ΝΤΑ ΒΕΡΩΝΑ
20) Ὁ ἔρως τῆς Μαρίας Ἰβάνοβνας τοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ
21) Ἕνας ἀριστοκρατικὸς γάμος Τοῦ ΟΚΤΑΒ. ΦΕΓΙΕ
22) Μάτζυ τοῦ ΜΑΡΚΑΛ ΛΕΚΕ
23) Τὸ ρομάντζο μιᾶς γυναίκας τοῦ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΣΤΕΡΜΠΟΥΛΙΕ
24) Ἡ Γόησσα τοῦ ΠΙΕΡ ΒΑΛΤΑΝ
25) Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΝΤΥ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΜΠΟΥΑΛΕΒ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

I

Μιὰ θελκτικὴ χώρα. Ἐξαίσιοι κῆποι. Μιὰ νεαρὴ γυναῖκα μὲ ἁρμονικὸ σῶμα. Ἕνας γάμος.

ΑΛΛΟΤΕ, ζοῦσε κάποιος μαρκήσιος ντὲ Σαμαράντ, ποὺ τὸν ἔλεγαν Φοὺλκ μὲ τὸ μικρό του ὄνομα καὶ ποὺ εἶχε παντρευτῆ μιὰ νεαρὴ κι' ὥμορφη ὀρφανή, τὴ Νινόν, κληρονόμο ἑνὸς μεγάλου πύργου.

Αὐτὸς ὁ πύργος βρισκόταν στὴν πλαγιὰ ἑνὸς ἀνθοστόλιστου λόφου, κοντὰ στὶς καταπράσινες ὄχθες τοῦ Λείγηρος κι' ἦταν περίφημος γιὰ τοὺς κήπους του μὲ τὰ φουντωτὰ δένδρα, τὶς ρωμαντικὲς ἀλλέες, τοὺς ἰταλικοὺς ἐξῶστες, καὶ τὰ πολύχρωμα λουλούδια τους.

Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν γνώρισα τὸν Λεμενιὲ ντὲ Φοντεβρώ, γιατὶ αὐτὸς ἀκριβῶς, μὲ τὸ λεπτὸ γαλλικὸ γοῦστο του καὶ τὴν εὐαίσθητη ψυχή του, δημιούργησε αὐτοὺς τοὺς ὀνειρώδεις κήπους τοῦ πύργου τῆς Νινόν. Μὰ τί νὰ γίνη... Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, μιὰ κι' ἔχουμε νὰ περάσουμε καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια σ' αὐτὸν τὸν πύργο τοῦ Φοντεβρώ, προτιμῶ ν' ἀφήσω ἥσυχο τὸν κ. Λεμενιὲ καὶ ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὴ νεαρὴ κι' ὥμορφη κληρονόμο του ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ ἄνθισμα τῆς καλλονῆς της, δηλαδὴ στὰ εἰκοσιπέντε χρόνια της. τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀρχίζω αὐτὴ τὴν χαριτωμένη καὶ διασκεδαστικὴ ἱστορία. Τί μᾶς νοιάζουν, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὰ παιδικὰ χρόνια της; Ὁ κ. Λεμενιὲ ντὲ Φοντεβρὼ εἶχε φέρει μαζύ του τὴ Νινὸν ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ ταξίδι του, τῆς εἶχε δώσει κακὴ ἀνατροφή, πρᾶγμα ποὺ εἶνε φυσικό, ἀκόμη καὶ σ' ἕνα ἄνθρωπο τῆς ἀξίας του, γιατὶ ἡ Νινὸν ἦταν ἕνα παράξενο πλάσμα καὶ τέλος τὴν εἶχε κοντά του ὡς τὰ εἴκοσι χρόνια της, χωρὶς νὰ τῆς κάνη ποτὲ λόγο γιὰ προῖκα, μολονότι τὴν ἀνέφερε στὴ διαθήκη του καὶ τῆς ἄφηνε ὁλόκληρη τὴν περιουσία του. Ἔτσι ἦταν ὁ κ. Λεμενιὲ ντὲ Φοντεβρώ: ἀλλόκοτος ἄνθρωπος.

Ἡ Νινόν, ἐκείνη τὴν ἐποχή, εἶχε ἕνα στρογγυλὸ προσωπάκι, πολὺ γλυκὸ κι' ἕνα καλοδεμένο κι' ἁρμονικὸ σῶμα, δροσερό, γεμᾶτο ζωὴ καὶ ὑγεία. Μὰ δὲν εἶχε καμμιὰ προτίμησι γιὰ τοὺς ἄνδρες ποὺ ζητοῦσαν τὸ χέρι της καὶ μποροῦσε νὰ παντρευτῆ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία τόσο ἕνα γέρο, ὅσο κι' ἕνα νέο, φθάνει νὰ τὸ ἤθελε ὁ κη-

δεμόνας της. Ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατό του ὅμως, ἡ Νινὸν βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι, δὲν ἤξερε ποιὸν νὰ παντρευτῆ ἀπ' ὅλους ἐκείνους τοὺς θαυμαστάς της. Κι' αὐτοὶ τότε τράβηξαν κλῆρο, πίνοντας εὖθυμα τὸ ἀφρώδες κρασὶ τοῦ 'Ανζοῦ κι' ἡ Νινὸν δέχτηκε χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρησι ἐκεῖνον ποὺ εἶχε εὐνοήσει ἡ τύχη. Ἡ Νινὸν τοῦ ἔδωσε τὴν καρδιά της καὶ τὸν πύργο της κι' αὐτὸς πάλι τὴν στόλισε μὲ τὸν τίτλο τῆς μαρκησίας ντὲ Σαμαράντ.

Ὁ Φούλκ, ὁ ἄνδρας της, ἦταν μεσόκοπος καὶ δὲν ἦταν οὔτε ὠμορφος, οὔτε ἄσχημος. Εἶχε κληρονομήσει τόσο ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὅσο κι' ἀπ' τ' ἀμπέλια τοῦ Σινόν, τοῦ Μπουργκέϊγ καὶ τοῦ Σαμίρ, ποὺ ἦσαν ἡ καλές του παραμάνες, ἕνα φλογερὸ αἷμα, ποὺ τοῦ ἔδινε μιὰ μεγάλη ζωηρότητα. Μὰ γρήγορα, ὡστόσο, ἡ ζωηρότης αὐτὴ κατευναζόταν καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δὲν ἔβλεπε κανεὶς τὸν ἀληθινὸ χαρακτῆρα του, παρὰ ἀπάνω στὴ χαύνωσί του, ποὺ ἦταν πάντα ἥσυχη καὶ ποὺ κρατοῦσε πολλὴ ὥρα. Ὁ Φοὺλκ ἔμεινε εὐχαστημένος ἀπὸ τὴν γυναῖκα του καὶ δὲν δίστασε νὰ πῆ σ' ὅλους τοὺς φίλους του ὅτι τοῦ εἶχε ἔρθει σὰν γάντι. Κι' οἱ δυό τους, ἀρκετὲς ἑβδομάδες, πέρασαν ὥμορφες ἐρωτικὲς στιγμές, σὰν νεόνυμφοι ποὺ ἦσαν, χωρὶς νὰ θέλουν τὴ συντροφιὰ κανενὸς ἄλλου. Ὕστερ' ἀπὸ αὐτό, ὁ μαρκήσιος ξαναγύρισε στ' ἀγαπημένα του κυνήγια κι' ἡ Νινόν, ποὺ κατάλαβε πὼς εἶχε περάσει πειὰ ἡ Σελήνη τοῦ μέλιτος, εἶχε τὴν εὐχάριστη ἰδέα νὰ παραγγείλη νὰ τῆς φτιάξουν ἕνα μικρὸ ἄγαλμα τοῦ Ἔρωτος, γιὰ νὰ τοῦ δείξη ἔτσι τὴν εὐγνωμοσύνη της. Δὲν ἦταν λοιπὸν πολὺ ἀπαιτητική, γιατὶ ἔπαιρνε τὴ ζωὴ ὅπως ἐρχόταν, μὲ καλὴ καρδιὰ καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

II

Προσοχή ἰδοὺ ἕνα ἀγαλματάκι τοῦ Ἔρωτος, ὅπως ἀκριβῶς εἶνε. Ἔχει νὰ παίξη ἕνα σπουδαῖο ρόλο στὴν ἱστορία μας.

Ἡ Νινὸν ἐμπιστεύθηκε τὴν ἐκτέλεσι τοῦ σχεδίου της σὲ κάποιον κ. Φρανσουὰ Ζιλλέ, ποὺ ἔμενε στὸ Παρίσι, γιατὶ ἤξερε ὅτι ὁ γλύπτης αὐτὸς εἶχε μεγάλο ταλέντο, ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους τοῦ μακαρίτη τοῦ κ. Λεμενιέ, τοῦ θετοῦ πατέρα της. Ὁ κ. Ζιλλὲ λοιπὸν δέχθηκε νὰ φτιάξη τὸ ἄγαλμα, μὲ μιὰ καλὴ τιμὴ κι' ὅταν τὸ τελείωσε, πῆγε νὰ τὸ τοποθετήση μόνος του στὸ πάρκο τοῦ πύργου.

Ἔτσι, δόθηκε ἡ εὐκαιρία στὴ Νινὸν νὰ καλέση πολλοὺς σὺγγενεῖς τοῦ ἀνδρός της καθὼς καὶ μερικοὺς φίλους, ἀπὸ ἐκεῖ τριγύρω, ποὺ ἔσπευσαν νὰ πᾶνε εἴτε μὲ καρρότσες, εἴτε μὲ ἀριστοκρατικὰ φορεῖα, σύμφωνα μὲ τὰ γοῦστα τους καὶ τὴν οἰκονομικὴ κατάστασί τους. Ἡ κ. ντὲ Ματφελὸν λοιπὸν ἦρθε μὲ τὸν νεαρὸ ἀνηψιό της, τὸν ἱππότη Ντιετεγκάρ, ἀπ' τὴ Ροσκότ. Ἡ κ. ντὲ Σατωμπεντὼ ἦρθε μὲ τὸ γυιό της. Δυὸ ἐξάδελφοι τοῦ μαρκησίου οἱ κ. κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρὶ καὶ ντὲ λὰ Βαλλέ-Μαλιτοὺρν ἔφεραν ὁ καθένας τὴ γυναῖκα του. Ἕνας παληὸς φίλος, ὁ βαρῶνος ντὲ Σεμιγιέ, ποὺ καθόταν ἐκεῖ κοντὰ στὸ Μονεσρώ, ἦρθε μὲ τὰ πόδια, παραμερίζοντας τὰ χαλίκια μὲ τὸ μπαστοῦνι του καὶ μιλῶντας δυνατὰ μὲ τὸν ἑαυτό του.

Στὸ πάρκο ἦταν ἕνα ξέφωτο, ποὺ εἶχε τριγύρω τὰ πιὸ παληὰ δέντρα καὶ ποὺ ἦταν στολισμένο μ' ἕνα ἡμικυκλικὸ περιστύλιο, ποὺ τὸ εἶχε φέρει ἀπὸ τὴ Ρώμα ὁ κ. Λεμενιὲ καὶ ποὺ δὲν πρόφθασε νὰ τὸ ἀποτελειώση, γιατὶ πέθανε σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ. Στὴ μέση, ἦταν μιὰ στέρνα μ' ἕνα μικρὸ βράχο, ποὺ εἶχε μιὰ τρύπα στὴν κορυφή, φραγμένη μ' ἕνα ξύλινο βούλωμα. Ἄλλοτε, ὅταν βγάζατε αὐτὸ τὸ

βούλωμα, ξεπηδοῦσε ἕνα ὥμορφο συντριβάνι. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχαν χαλάσει ἡ σωλῆνες τοῦ νεροῦ, ἡ μαρκησία ἀποφάσισε νὰ φράξη ἐκεῖνο τὸ ἀναβρυτήριο καὶ νὰ τοποθετήση ἐκεῖ, σ' ἕνα κατάλληλο βάθρο, τὸ Γυιὸ τῆς Ἀφροδίτης.

Τὸ κιβώτιο ποὺ εἶχε τὸ ἄγαλμα μεταφέρθηκε προσεχτικά, στὰ χέρια, ὡς τὸ περιστύλιο κι' ὁ γλύπτης ποὺ εἶχε γερὰ μπράτσα τὸ ἄνοιξε ὁ ἴδιος, πάλι μὲ προσοχή, ξεκαρφώνοντας μ' ἕνα σφυρὶ τὰ σανίδια. Μιὰ στιγμὴ μάλιστα, ποὺ εἶχε ἱδρώσει, στάθηκε λίγο καὶ σκουπίζοντας τὸ μέτωπό του μὲ τὸ μανίκι τοῦ κουκαμίσου του, ἔρριξε μιὰ ματιὰ τριγύρω στοὺς καλεσμένους καὶ θεώρησε καλὸ νὰ τοὺς προειδοποιήση πὼς ἂν ἦταν μαζύ τους τίποτε παιδιά, ἔπρεπε νὰ τὰ στείλουν πίσω στὸν πύργο, γιατὶ εἶχε ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὴν ἀπομάκρυνσί του ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία, γιὰ νὰ φτιάξη ἕνα ἐλεύθερο ἄγαλμα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ καθένας φοβήθηκε πὼς θὰ ἔβλεπε κανένα τερατῶδες... ἀριστούργημα κι' ἄρχισε ν' ἀνυπομονῆ γι' αὐτὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια.

Τέλος, ὁ γλύπτης ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμένο κιβώτιο καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια του ἔβγαλε τὸ ἄνοιγμα καὶ τὸ ἔδειξε στὴν δμήγυρι.

Ἦταν ἕνας ὁλόγυμνος Ἔρως, στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, ποὺ τέντωνε τὸ τόξο του μὲ μιὰ κίνησι ὅλο χάρι καὶ τσαχπινιά.

Οἱ καλεσμένοι σ' αὐτὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια ἀπέμειναν κατάπληκτοι. Τὰ «ὦ!» καὶ τὰ «ἄ!» ἔπαιρναν κι' ἔδιναν. Ὅλοι τους περίμεναν νὰ δοῦν βέβαια τὸν Ἔρωτα, ὄχι ὅμως τόσο γυμνό, τόσο προκλητικό, τόσο τολμηρό. Στὴ φασαρία λοιπὸν ποὺ ἔκαναν, ἔτρεξαν περίεργοι κι' οἱ ὑπηρέτες κι' ἔβλεπε κανεὶς τὶς ὑπηρέτριες νὰ στέκωνται δειλά, πίσω ἀπὸ τὸ περιστύλιο καὶ νὰ κυττάζουν μὲ πονηρὰ μάτια τὸν ὥμορφο κι' ἀναιδέστατο Γυιὸ τῆς Ἀφροδίτης. Ἐνῷ ἡ κ. ντὲ Ματφελὸν τὶς ἔδιωχνε μὲ τὴν βεντάλια της σὰν μυῖγες, γιατὶ φοβῶταν τὸ σκάνδαλο, φοβερίζοντας πὼς θὰ πήγαινε νὰ φωνάξη τὸν ἐφημέριο.

Ἡ Νινὸν δὲν εἶχε θυμώσει διόλου ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέαμα κι' ἐπειδὴ ἦταν πάντα πολὺ εἰλικρινής, δὲν δίστασε νὰ πῆ ὅτι δὲν εὗρισκε τίποτε τὸ ἀνάρμοστο νὰ παρουσιάζη κανεὶς τοὺς ἄνδρες ὅπως εἶνε. Κι' ἔτσι ἄρχισε νὰ γελάη μὲ τὴν καρδιά της μ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Ὁ πάγος εἶχε σπάσει... Ὅλοι ἄρχισαν κι' ὅλας νὰ συνηθίζουν στὴν θέα αὐτοῦ τοῦ χαριτωμένου ἀγάλματος ποὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀκαδημαϊκό. Ἡ χοντρὴ κ' ὥμορφη κ. ντὲ Σατωμπεντὼ μάλιστα εὗρισκε ὅτι ὁ Ἔρως ἐκεῖνος ἔμοιαζε μὲ τὸ νεαρὸ γυιό της.

Ἐπάνω σ' αὐτά, ὁ κ. ντὲ Σεμιγιὲ ποὺ ἤθελε νὰ μιλήση ἀπὸ πολλὴ ὥρα, ρούφηξε μιὰ πρέζα ταμπάκο καί, μὲ τὸ μπαστοῦνι του, ἔκανε νόημα σ' ὅλους νὰ σωπάσουν.

— Ἐγώ, εἶπε, θεωρῶ καθῆκον μου νὰ συγχαρῶ τὸν καλλιτέχνη γιὰ τὴν πρωτοτυπία του, γιατὶ θέλησε νὰ μᾶς δείξη ὅτι ὁ Ἔρως δὲν εἶνε κανένα ἀθῶο παιδάκι, ἀλλὰ ἕνας ἐπίφοβος Θεός. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐγώ, ἀντὶ νὰ διώξω τὰ παιδιὰ ἀπὸ ἐδῶ πέρα, θὰ τὰ ἔφερνα μπροστὰ στὸ ἄγαλμα καὶ θὰ τοὺς ἔλεγα: «Προσέξτε, ἔτσι εἶνε ὁ Ἔρως κι' ὄχι ὅπως σᾶς τὸν παρουσιάζουν οἱ ψεῦτες, σὰν ἕνα μωρουδάκι μὲ φουσκωμένα μάγουλα καὶ λουλούδια στὰ μαλλιά. Βλέπετε; Εἶνε τρομερός! Τὸ μέτωπό του δείχνει πεῖσμα καὶ στενὸ μυαλό, τὸ στόμα του εἶνε χυδαῖο, σὰν τὸ στόμα ἑνὸς βαστάζου, ἡ μύτη του εἶνε ὅλο τσαχπινιά, τὰ δάχτυλά του κοντὰ καὶ πλατειά, ὅπως τὰ ἔχουν οἱ ἐκγληματίες καὶ τὸ νευρῶδες πόδι του ἔχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνάνδρου ποὺ εἶνε ἕτοιμος νὰ τὸ σκάση... Εἶνε ἕνας ἄδωτος, ἕνας ὑποκριτής, ἕνας ἀδιάντροπος, ἕνας αἱμοβόρος!... Αὐτὸ εἶνε τὸ χερουβεῖμ στὸ ὁποῖο ἐμπιστεύεται κάθε ἄνδρας περισσότερο, παρὰ στὸν καλύτερο φίλο του, καὶ στὸ ὁποῖο πάλι κά-

θε γυναῖκα εἶνε ἕτοιμη νὰ θυσιάση τὴν ἀρετή της, τὸν ἄνδρα της, τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν της...»

— Κύριε, παρατήρησε τότε ἡ κ. ντὲ Ματφελόν, μπορεῖ νὰ εἶνε ἔτσι, ὅπως τὰ λέτε, μὰ ὑπάρχουν ἀκόμη πολλὲς γυναῖκες, εὐτυχῶς, ποὺ ἀντίκρυσαν τὸν Ἔρωτα, μὲ ἄλλη μορφή, χωρὶς νὰ ριψοκινδυνεύσουν τὴν ἀρετή τους. Μά, ἂν παραδεχθοῦμε ὅτι ἔχετε δίκηο, γιατὶ νὰ μὴν ἀφήσουμε καλύτερα στὴ σκιὰ αὐτὸν τὸν δαίμονα, ἀντὶ νὰ τὸν παρουσιάζωμε ὡμὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο; Καὶ γιατὶ νὰ τρομάζωμε τὰ παιδιά, ἐνῷ μποροῦμε νὰ τὰ ἡσυχάζουμε μ' ἀθῶα ψέματα;...

Ὁ Βαρῶνος ντὲ Σεμιγιὲ καὶ ἡ κ. Ματφελὸν ἐξακολούθησαν νὰ μιλοῦν σ' αὐτὸν τὸν τόνο τοὐλάχιστον δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Μὰ δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ παρακολουθήσω τὰ λόγια τους, γιατὶ κάτι τέτοιες συζητήσεις μὲ κάνουν νὰ πλήττω φοβερά.

Ξέχασα ὅμως νὰ σᾶς πῶ πὼς ὅση ὥρα μιλοῦσαν οἱ δυὸ γέροι, ὁ Φοὺλκ ζήτησε καὶ τοῦ ἔφεραν κρασὶ κι' ὅτι ἄρχισε νὰ πίνη μὲ τοὺς ἄνδρες ἕνα σωρὸ μποτίλλιες ἐκλεκτὸ Σαμίρ.

Ὕστερα, μερικοὶ ὑπηρέτες μπῆκαν ὡς τὰ γόνατα μέσα στὸ νερὸ τῆς στέρνας κι' ἔχτισαν ἐπάνω στὸ μικρὸ βράχο, τὸ βάθρο τοῦ ἀγγάλματος. Μάλιστα καὶ ὁ ἴδιος ὁ γλύπτης μπῆκε μὲ γυμνὲς γάμπες μέσα στὸ νερὸ κι' ὅταν τελείωσε τὴ δουλειά του, πολλὲς γυναῖκες, ἂν τομλοῦσαν, θὰ σκούπιζαν ἐκεῖνα τὰ νευρώδη πόδια του.

III

Τέσσερις ὥμορφες γυναῖκες στὸ μπάνιο. Μιὰ τρέλλα τῆς Νινόν

Ἡ Νινὸν ἀπὸ τότε ἀγάπησε ἐκεῖνο τὸ ἔρημο ξέφωτο μὲ τὸ ρωμαϊκὸ περιστύλιο καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἔρωτος. Εἶπε μάλιστα καὶ τῆς μεγάλωσαν τὴ στέρνα κι' ἔτσι, ἔπαιρνε ἐκεῖ πέρα τὸ λουτρό της, μαζὺ μὲ τὴν παχειὰ κι' ὥμορφη κ. ντὲ Σατωμπεντὼ καὶ τὶς κυρίες Βαλλέ-Σουρί καὶ Βαλλέ-Μαλιτούρν, ἐνῷ ἡ κ. ντὲ Ματφελὸν ποὺ φοβᾶται τὸ κρύο νερό, πρόσεχε νὰ κρατάη μακρυὰ ἀπὸ ἐκεῖ πέρα τὸν ὥμορφο ἀνηψιό της, τὸν ἱππότη Ντιετεγκὰρ καὶ τὸν νεαρὸ Σατωμπεντώ, ἐκεῖνον ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸν Ἔρωτα.

Γύρω ἀπὸ τὴ στέρνα μὲ τὸ καθαρὸ καὶ δροσερὸ νερό, ποὺ ἄλλαζε διαρκῶς μ' ἕνα σύστημα ὑπογείων σωλήνων, ἦταν ἕνα παχὺ στρῶμα λεπτῆς ἄμμου καὶ κατόπιν μιὰ καταπράσινη χλόη, πολὺ εὐχάριστη στὰ γυμνὰ πόδια.

Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θὰ φαντάζεσθε κάπως διαφορετικὰ τὴν κ. ντὲ Σατωμπεντώ, ἀπ' ὅ,τι ἦταν πραγματικά, ἐπειδὴ σᾶς εἶπα ὅτι εἶνε παχειά. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἕνα μεγάλο σφάλμα. Βέβαια, εἶχε χάσει αὐτὸ ποὺ λέμε συνήθως «ἄνθος τῆς νεότητος», δὲν ἦταν δηλαδὴ κανένα δροσερὸ κορίτσι εἴκοσι χρόνων, γιατὶ εἶχε περάσει τὰ τριανταπέντε, μὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶχε ἕνα σωρὸ ἀκαταμάχητα θέλγητρα. Ἦταν μιὰ ὥριμη καὶ κάπως γεμάτη γυναῖκα, πολὺ πιὸ θελκτικιὰ ἀπὸ τὴν κ. Βαλλέ-Σουρί ποὺ ἦταν κατὰ δέκα χρόνια πιὸ νέα κι' ὅμως ἦταν ἀδύνατη, μ' ἕνα μελαχροινὸ δέρμα καὶ μ' ἕνα σῶμα λιγνοῦ καὶ ἁπλαστου ἀκόμη ἐφήβου. Αὐτὰ τ' ἀναφέρω γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθοῦν τίποτε παρεξηγήσεις, γιατὶ σᾶς εἶπα πὼς ἡ κ. ντὲ Σατωμπεντὼ ἦταν παχειὰ καὶ θὰ μπορούσατε νὰ ὑποθέσετε ὅτι ἦταν ἄσχημη. Κάθε ἄλλο, λοιπόν. Ἡ ὥριμη αὐτὴ γυναῖκα ἦταν παχειὰ καὶ ὥμορφη!

Γιὰ τὶς ἄλλες τρεῖς δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ πολλὰ πράγματα, μιὰ καὶ ξέρετε κιόλας πῶς ἦταν ἡ κ. Βαλλέ-Σουρί καὶ ἡ ἀξιολάτρευτη Νινὸν μὲ τὸ ἁρμονικὸ σῶμα. Γιὰ τὴν κ. Βαλλέ-Μαλιτοὺρν δὲν

ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνο ὅτι ἦταν σὰν μιὰ τρυφερὴγατίτσα ποὺ ἀγαπάει τὰ παιγνιδια καὶ τὰ χάδια.

Ἡ τέσσερις φίλες λοιπόν, ὕστερ' ἀπὸ τὸ λουτρό τους, ξαπλωνόντουσαν ἐπάνω στὴ δροσερὴ χλόη καὶ μιλοῦσαν γιὰ ἕνα σωρὸ εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικὰ πράγματα, ἐνῷ τὸ βράδυ ἁπλωνε ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὶς μεγάλες κυανὲς σκιές του.

Ἐκεῖ κοντὰ στὴ στέρνα ἡ Νινὸν εἶχε πῆ καὶ τῆς εἶχαν φτιάξει ἕνα μικρὸ κιόσκι, γιὰ μερικοὺς μουσικοὺς καὶ μιὰ χαριτωμένη καλύβα, ὅπου μποροῦσε νὰ καταφεύγη σὲ ὥρα βροχῆς. Τῆς ἄρεσαν ὅσο δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὰ κονσέρτα, μὲ τὸ ἠλιοβασίλεμμα, ὕστερ' ἀπὸ τὰ στερνὰ τιτιβίσματα τῶν πουλιῶν. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ ἐπίδρασι τῆς μουσικῆς καὶ ἡ θεὰ τοῦ Ἔρωτος ἀναστάτωναν λιγάκι τὴν καρδιά της. Πολλὲς φορὲς μάλιστα ἔμενε μόνη ἐκεῖ πέρα κι' ὅπως ἦταν ξαπλωμένη μὲ νωχέλεια, βυθιζοταν σὲ τρυφεροὺς καὶ τρελλοὺς ρεμβασμούς.

Ἡ Νινὸν λυπᾶται ποὺ ὁ ἄνδρας της περνοῦσε τὶς ἡμέρες του στὸ κυνῆγι. Ὡστόσο, ἐκεῖ στὴ μοναξιά της, φανταζόταν ὅτι τὴν ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του κι' ὅτι τὴν ξετρέλλαινε μὲ τὰ χάδια του καὶ τὰ φιλιά του. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ὅτι τὸν ἔκανε μὲ τὴν φαντασία της πιὸ νέο καὶ πιὸ ὥμορφο...

Καὶ νά, τώρα, ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ διηγηθῆ κανεὶς τὴν τρέλλα ποὺ ἔκανε ἡ Νινόν. Ξέρετε ἄλλωστε ὅτι εἶχε ἀνατραφῆ χωρὶς ἀρχὲς κι' ὅτι εἶχε μιὰ ἀφέλεια ποὺ ἀφώπλιζε τὸν ἄλλον. Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἂν εἶχε τὴν χαριτωμένη κορούλα, ποὺ ἀπέκτησε ἀργότερα, δὲν θὰ ἔκανε ἀσφαλῶς τίποτε τὸ ἀξιόμεμπτο. Μὰ ἐπειδὴ δὲν ἦταν ἔτσι τὰ πράγματα, ὁρίστε τί συνέβη:

Ὅταν ἡ Νινὸν πήγαινε νὰ ρεμβάση μόνη κοντὰ στὴ στέρνα τοῦ Ἔρωτος, κύτταζε μ' ἕνα ἀφηρημένο βλέμμα τὰ κίτρινα φύλλα, ποὺ ἔπεφταν ἀπάνω στὸ ὥμορφο ἄγαλμα. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τῆς φαινόντουσαν σὰν ἀνάλαφρα χέρια μὲ χρυσᾶ γάντια ποὺ χάϊδευαν τρελλὰ τὸ σῶμα τοῦ Ἔρωτος, πρὶν πέσουν ἐπάνω στὸν καθρέφτη τοῦ νεροῦ. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ φύλλα μάλιστα ἔμεναν ἐπάνω στὸ γυαλιστερὸ μάρμαρο τοῦ ἀγάλματος, λὲς κι' ἦταν τὸ χάδι τους ἀτελείωτο. Ἡ Νινὸν λοιπόν, μ' ἕνα λεπτὸ καὶ μακρὺ καλάμι διώκέδαζε καθαρίζοντας τοὺς ὤμους καὶ τὰ χέρια τοῦ Ἔρωτος ἀπὸ αὐτὰ τὰ κίτρινα φύλλα.

Μιὰ ἡμέρα, ὅμως, κατὰ τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, ποὺ ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη, ἡ Νινὸν ἦταν ξαπλωμένη ἐπάνω στὴν πράσινη χλόη καὶ κύτταζε τὸν Ἔρωτα μ' ἐκεῖνα τὰ γλαρὰ μάτια ποὺ ἀρέσουν τόσο στὶς γυναῖκες. Ἄξαφνα, ἕνα τρελλὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου ξεσήκωσε ἕνα σωρὸ ἀπὸ κίτρινα φύλλα καί — τί περίεργο! — τὰ κόλλησε γύρω ἀπὸ τὴ μέση τοῦ Ἔρωτος. Αὐτὸ τὸ κωμικὸ κι' ἀπρόοπτο ντύσιμο τοῦ ἀγάλματος δὲν ἄρεσε διόλου στὴ Νινόν. Τῆς ἦρθε λοιπὸν ἡ ἰδέα νὰ βγάλη μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια ἀπὸ τὸ ἁρμονικὸ ἄγαλμα αὐτὰ τὰ κίτρινα φύλλα καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῆ τίποτε ἄλλο, γδύθηκε καὶ μπῆκε μέσα στὸ δροσερὸ νερὸ τῆς στέρνας. Τὸ πάρκο ἦταν ἔρημο καὶ γεμᾶτο σιωπὴ καὶ μοναξιά. Ἔτσι ἡ Νινὸν δὲν φοβᾶται κανένα ἀδιάκριτο μάτι.

Ὅταν λοιπὸν ἔφθασε κοντὰ στὸ μικρὸ βράχο, μὲ τὸ ἕνα χέρι ἀγκάλιασε τὴν ἐφηβικὴ μέση τοῦ Ἔρωτος καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἄρχισε νὰ τὸ καθαρίζη ἀπὸ τὰ κίτρινα φύλλα. Μὰ τὸ μαρμάρινο αὐτὸ σῶμα ἦταν τόσο ἑλκυστικό, τόσο ὥμορφο, ὥστε ἡ Νινὸν δὲν ἄνθεξε στὸν πειρασμὸ κι' ἄρχισε σὲ λίγο νὰ τὸ χαϊδεύη μὲ τὰ τρυφερὰ χέρια της.

Ἄξαφνα ὅμως ἀκούσθηκε μιὰ φωνή:

— Ἐ, κυρία μαρκησία, εἶνε ἄγουρο ἀκόμη τὸ παιδί!...
Ἦταν ὁ κηπουρὸς Κορνεπὶγ πού, ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ φυλλωσιά, δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήση τὴν ἔκπληξί του.

IV

Δυὸ ἀντίζηλοι. Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ κι' ὁ νεαρὸς Σατωμπεντώ.

Τὰ πιὸ σοβαρὰ γεγονότα ἔχουν συνήθως τὴν ἀρχή τους σὲ μικρὰ καὶ τυχαῖα πράγματα. Αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ συμβῆ ἀσφαλῶς καὶ μ' ἐκείνη τὴν ἀδιάκριτη ἐμφάνισι τοῦ κηπουροῦ Κορνεπὶγ στὴν στέρνα τοῦ Ἔρωτος...

Γιὰ ν' ἀρχίσουμε λοιπόν, ἡ Νινὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸν πύργο αὐτὸν τὸν Κορνεπίγ, χωρὶς νὰ θελήση νὰ δώση καμμιὰ ἐξήγησι. Ὁ μαρκήσιος θύμωσε μάλιστα, γιατὶ ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν κηπουρό του καὶ γιατὶ δὲν φερνόταν ποτὲ μὲ σκληρότητα πρὸς τοὺς ὑπηρέτες του. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό, μιὰ χοντρὴ γυναῖκα ποὺ τὴν ἔλεγαν Μαρία Κοκλιὲρ καὶ ποὺ ἦταν λεχῶνα ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, ὅταν διώχθηκε ὁ κηπουρός, λίγο ἔλειψε νὰ τὰ τινάξη ἀπὸ τὸ φόβο της, γιατὶ ἤξερε, ὅπως ἔλεγε, ὅτι ὁ Κορνεπὶγ ἦταν μάγος καὶ μποροῦσε νὰ κάνη μάγια τῆς μαρκησίας...

Μὰ ἡ Νινὸν ντρεπόταν νὰ συναντάη κάθε τόσο στὸ πάρκο τὸν μάρτυρα ἐκείνης τῆς ἄτυχης ἐκκεντρικότητάς της καὶ γι' αὐτὸ φάνηκε ἀμετάπειστη, μολονότι στὸ τέλος εἶχε φοβηθῆ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Μαρίας Κοκλιέρ. Τὸ περίεργο μάλιστα εἶνε ὅτι κανεὶς δὲν φαινόταν πρόθυμος νὰ διαβιβάση στὸν Κορνεπὶγ τὴν ἀπόφασι τῆς μαρκησίας. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρέτες γινόντουσαν ἄφαντοι ἢ ἔλεγαν ὅτι δὲν εὕρισκαν τὸν κηπουρὸ στὸ σπιτάκι του. Οἱ ξένοι πάλι ἔφερναν τὴν πρόφασι ὅτι εἶχαν πονοκέφαλο. Ἄλλωστε, ἔλειπαν ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ κυνῆγι. Τότε λοιπὸν γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Νινὸν εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ δοκιμάση τὴν ἀφοσίωσι τοῦ νεαροῦ ἱππότη Ντιετεγκάρ.

Ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἱππότης μόλις ἔμαθε ὅτι ἡ μαρκησία βρισκόταν σὲ μεγάλη στενοχώρια, συλλογίσθηκε πὼς θὰ ἔδινε ἀκόμη καὶ τὴν ψυχή του, φθάνει νὰ μποροῦσε νὰ τὴ βοηθήση, γιατὶ ἀγαποῦσε τὴν Νινὸν μ' ὅλη τὴ ρωμαντικὴ ἀθωότητα τῶν δεκαπέντε χρόνων. Μὰ ἦταν δειλὸς κι' ὅταν βρισκόταν μπροστὰ στὴν μαρκησία δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς πῆ ὅτι ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ τὴν ἐξυπηρετήση. Ἔψαχνε, ἔτσι, νὰ βρῆ χίλιους δυὸ τρόπους γιὰ νὰ τὴν κάνη νὰ μαντέψη τὶς προθέσεις του, μὰ ἐπειδὴ δὲν ἦταν καὶ τόσο ἐπιδέξιος, δὲν κατάφερνε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ βρίσκεται δέκα φορὲς τὴν ἡμέρα μέσα στὰ πόδια της, πρᾶγμα ποὺ ἄναβε περισσότερο τὸν θυμό της. Ἡ Νινὸν τοῦ ἀσχημομίλησε πολλὲς φορές, τὸν πάτησε ἄλλες τόσες, τὸν φοβέρισε πὼς θὰ τὸν πετοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἂν ξαναβρισκόταν μπροστά της καὶ τέλος ἐπειδὴ ἔβλεπε διαρκῶς μπροστά της τὸ ἀπαθὲς πρόσωπο τοῦ νεαροῦ ἱππότη ποὺ τὴν κύτταζε μὲ τρυφερότητα, τοῦ εἶπε μιὰ ἡμέρα:

— Ἐμπρός! Πήγαινε ἐσύ!...

Κι' ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ ἔφυγε ἀμέσως τρέχοντας χωρὶς νὰ περιμένη περισσότερες ὁδηγίες. Ἡ Νινὸν μάλιστα παραξενεύθηκε ποὺ τὴν κατάλαβε ἀμέσως καὶ τὴν ἄκουε τόσο πρόθυμα, ὥστε παρακολούθησε μὲ τὴ ματιά της τ' ἀνάλαφρα βήματα τοῦ νεαροῦ ἱππότη ποὺ χανόταν κιόλας στὸ βάθος τῆς δενδροστοιχίας.

Ὁ Ντιετεγκὰρ πῆγε ὣς τὸ σπιτάκι τοῦ Κορνεπὶγ ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ πάρκου, κοντὰ στὸν τοῖχο. Ἕνας ἄφθονος κισσὸς τὸ εἶχε σκεπάσει ὁλόκληρο. Ὁ ἱππότης μας ἔφερε τὸ χέρι του

στὴν καρδιά του μόλις βρέθηκε μπροστὰ στὸ σκοτεινὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας. Μὰ βρῆκε τὸ θάρρος νὰ περάση τὸ κατῶφλι καὶ τότε μόνο εἶδε τὸν κηπουρὸ νὰ κάθεται στὸ τραπέζι, ἀπέναντι ἀπὸ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του, ἕτοιμος νὰ κόψη ἕνα καρβέλι μὲ τὸ μαχαῖρι του. Ὁ Ντιετεγκάρ, δίχως νὰ πάρη ἀναπνοή, τοῦ εἶπε ἀμέσως ὅτι κατὰ διαταγὴν τῆς μαρκησίας ἔπρεπε νὰ φύγη γρήγορα ἀπὸ τὸν πύργο μαζὶ μὲ τοὺς δικούς του, πρὶν ἀπὸ τὸ ἡλιοβασίλεμμα. Ἡ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Κορνεπὶγ ἔβαλαν τότε τὶς φωνὲς ἀπὸ τὴ λύπη τους, μὰ ὁ κηπουρὸς ἔδειξε μιὰ ἐκπληκτικὴ ἀπάθεια καὶ βάζοντας μιὰ μπουκιὰ ψωμὶ στὸ στόμα του, τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε καταλάβει κι' ὅτι δὲν ἤθελε καμμιὰ ἐξήγησι.

Ὁ ἱππότης ἔφυγε ὁλόχαρος, γιατὶ δὲν συλλογιζόταν τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν εὐχαρίστησι τῆς Νινόν. Τὴ βρῆκε λοιπὸν καὶ τῆς ἀνάγγειλε τὸ αἴσιο ἀποτέλεσμα τῆς ἀποστολῆς του. Ἡ Νινόν, ποὺ δὲν συλλογίσθηκε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ ὅτι θὰ μποροῦσε τώρα νὰ κάνη περίπατο στὸ πάρκο, ἐλεύθερη, χωρὶς νὰ κοκκινίζη, ἔσκυψε καὶ φίλησε στὸ μέτωπο τὸν νεαρὸ ἱππότη, χωρὶς νὰ φαντάζεται πὼς μ' ἐκεῖνο τὸ φιλὶ ἄναβε ἕνα φλογερὸ καὶ παράφορο ἔρωτα.

Ἔπειτα, ἡ ζωὴ ἐξακολούθησε στὸν πύργο ὅπως πρῶτα.

Θὰ προσέξατε ἢ θὰ τὸ προσέξετε ἀργότερα ὅτι ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ εἶχαν ἔρθει στὸν πύργο γιὰ τ' ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ἔρωτος δὲν ἔφυγαν ἀκόμη. Αὐτὸ δὲν εἶνε δὰ τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, γιατὶ ὅταν σᾶς καλοῦν στὴν ἐξοχὴ μένετε συνήθως ὣς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ σᾶς δώσουν οἱ οἰκοδεσπόται νὰ καταλάβετε ὅτι ἐπιθυμοῦν ζωηρὰ τὴν ἀναχώρησί σας. Ἔπειτα, συλλογισθῆτε ὅτι ὅταν ἕνα ἀνδρόγυνο δὲν ἔχει παιδιά, στενοχωριέται πολὺ ὅταν μένη διαρκῶς μόνο. Τέλος, πρέπει ν' ἀναφέρουμε τὸ εἰδύλλιο ποὺ εἶχε ἀρχίσει μεταξὺ τῆς κ. Σατωμπεντὼ καὶ τοῦ κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρί. Ἐπίσης ὁ κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Μαλιτοὺρν ἔκανε κόρτε σ' ὅλες τὶς γυναῖκες. Ὅσο γιὰ τὴν κ. ντὲ Ματφελόν, ὁ σκοπός της εἶνε νὰ κάνη τὸν νεαρὸ ἀνηψιό της, τὸν ἱππότη Ντιετεγκὰρ νὰ πάρη τὶς συνήθειες τοῦ κόσμου. Δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ τὸν πύργο, παρὰ μόνο ὅταν πηγαίνη νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στ' ἀμπέλια της. Ὁ βαρῶνος ντὲ Σεμιθερος καὶ δὲν ἔρχεται στὸν πύργο παρὰ ὅταν τοῦ καπνίση, γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ συνηθίση εὔκολα στὴ ζωὴ ἑνὸς ἄλλου σπιτιοῦ. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν δοῦμε στὸ σπίτι του, μὲ τὶς δυὸ ὡμορφες ὑπηρέτριές του, μὲ τὰ ἔργα τέχνης τῆς πινακοθήκης του καὶ μὲ τοὺς ἐξαίσιους ροδῶνες του, γιατὶ δὲν κάθεται πολὺ μακρυά. Εἶνε ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἡ συντροφιά τους εἶνε εὐχάριστη, ὅταν κρατάη λίγο, γιατὶ ἀλλοιῶς κουράζει, ἐπειδὴ ὁ βαρῶνος μας ἔχει τὴ μανία νὰ φιλοξενῆ καὶ νὰ μπερδεύεται ἔτσι σ' ἀτελείωτες συζητήσεις.

Καὶ τώρα θὰ ἔρθη στὴ γέννησι τῆς κορούλας τῆς Νινόν. Μὰ προηγουμένως πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸν νεαρὸ Σατωμπεντώ.

Ὁ Σατωμπεντὼ ἦταν ὁ σύντροφος τοῦ ἱππότη Ντιετεγκάρ. Μὰ ὅσο ὁ νεαρὸς ἱππότης ἦταν δειλός, τρυφερὸς καὶ ἥσυχος, τόσο ὁ Σατωμπεντὼ ἦταν τολμηρός, ζωηρός, θρασύτατος. Ὁ Σατωμπεντὼ λοιπὸν ἔβαζε ἀπὸ μακρυὰ σημάδι τὰ τζάμια τῆς σέρρας, ἰσχυριζόταν ὅτι περνοῦσε τὶς νύχτες του μὲ τὶς ὑπηρέτριες καὶ καμάρωνε λέγοντας πὼς εἶχε δῆ τὴ μαρκησία ντὲ Σαμαράντ τὴν ὥρα ποὺ ἐπαιρνε τὸ λουτρό της. Μά, γι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο τοὐλάχιστον, πρέπει νὰ παρεδεχθῶ ὅτι ὁ Σατωμπεντὼ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ὁ δύστυχος ἱππότης Ντιετεγκάρ, ἀκούγοντας αὐτὲς τὶς καταπληκτικὲς ἀποκαλύψεις τοῦ φίλου του, τοῦ ἔλεγε περίτρομος ὅτι δὲν τολμοῦσε νὰ πλησιάση μιὰ γυναῖκα κι' ὅτι ἂν τὸν εὐνοοῦσε ἡ τύχη

νὰ δῆ κι' αὐτὸς τὴ Νινόν, ὅπως τὴν εἶχε δῆ ὁ Σατωμπεντώ, ἦταν βέβαιος πὼς θὰ ἔχανε τὰ λογικά του. Ὡμολογοῦσε ὡστόσο ὅτι ἔβλεπε τὸ γλυκὸ πρόσωπό της στὰ ὄνειρά του κι' ὅτι κάθε φορὰ ποὺ τὴν συλλογιζόταν, ἔνοιωθε μιὰ τέτοια παράξενη τρεμούλα στὴν καρδιά του, ποὺ νόμιζε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε. Ὁ Σατωμπεντὼ ὅμως σήκωνε τοὺς ὤμους καὶ τὸν κορόϊδευε. Μιλοῦσε μάλιστα μὲ τέτοιο τρόπο γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ ἔκανε τὸ δύστυχο ἱππότη ν' ἀνατριχιάζη ἀπὸ τὴ φρίκη του.

Ὅταν ὁ Σατωμπεντὼ συναντοῦσε τὴν Τερέζα τὴν καμαριέρα τὴν τσιμποῦσε κρυφά, λέγοντας πὼς ἔδειχνε ἔτσι τὸ φλογερὸ πάθος του. Καμμιὰ φορὰ ἡ Τερέζα γύριζε τὸ κεφάλι καὶ τὸν στόλιζε μὲ τ' ὄνομα ἑνὸς ζώου ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ κυλιέται μέσα στὶς λάσπες. Ὁ Σατωμπεντὼ τότε φώναξε τοῦ φίλου του:

— Βλέπεις; Πόσο μ' ἀγαπάει! Πόσο μ' ἀγαπάει!...

Μὰ ὁ Ντιετεγκὰρ πειραζόταν, γιατὶ δὲν εὕρισκε τοῦ γούστου του αὐτὰ τ' ἀστεῖα.

Ὅταν γινόταν λόγος γι' αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά, ἔλεγαν «οἱ ἀκόλουθοι» ἐπειδὴ δίχως ἄλλο καὶ τ' ὄνομα ἦταν νόστιμο κι' ἡ δουλειὰ θελκτική, πρᾶγμα ποὺ ἄρεσε σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Πρῶτος λοιπὸν ὁ Σατωμπεντὼ ἔμαθε ὅτι ἡ μαρκησία ἦταν σ' ἐνδιαφέρουσα κατάστασι. Καὶ τὸ εἶπε τοῦ Ντιετεγκὰρ μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες ποὺ εἶχε μάθει ἀπὸ τὴν Τερέζα. Σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γι' αὐτὸ κι' οἱ ἄλλοι ξένοι. Ἡ κ. ντὲ Ματφελὸν μάλιστα δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση τὴ γλῶσσα της καὶ τὸ εἶπε στὸν Ἐφημέριο τοῦ Μονσορώ, στὸν ἀββᾶ Πύς, ποὺ ἦρθε ἀμέσως στὸν πύργο κι' ἄρχισε νὰ μιλάη γιὰ τὴ βάφτισι, πρὶν ἀκόμη νὰ ἔχη ἔρθει στὸν κόσμο τὸ παιδί. Εὐτυχῶς, ἡ φύσις δὲν θέλησε νὰ διαψεύση τὸν καλὸ ἐφημέριο κι' ἔτσι ὅλες ἡ κυρίες ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζουν τὰ ροῦχα τοῦ μωροῦ.

Ἡ Νινὸν περνοῦσε τὶς ἡμέρες της ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, μ' ἕνα δαντελλένιο σκοῦφο στὸ κεφάλι, ἀρκετὰ λυπημένη γιὰ τὴν παραμόρφωσί της μὰ κι' εὐχαριστημένη συγχρόνως ποὺ θὰ εἶχε σὲ λίγο κοντά της ἕνα χαριτωμένο παιδάκι. Ἡ κυρίες Βαλλέ-Σουρὶ καὶ Βαλλέ-Μαλιτοὺρν ἔρραβαν ἢ κεντοῦσαν ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Ἡ κ. ντὲ Σατωμπεντὼ φούσκωνε τὸ στῆθος της ἀπὸ ὑπερηφάνεια κάθε φορὰ ποὺ ὁ γυιός της ἔκανε καμμιὰ διαβολιά. Αὐτὸ τὸ παληόπαιδο δὲν ξεκολλοῦσε πειὰ ἀπὸ τὰ φουστάνια τῶν κυριῶν κι' ἔκανε μάλιστα μερικὲς τολμηρότητες, ποὺ ἀντὶ νὰ τὶς θυμώνουν, τὶς ἔκαναν νὰ ξεκαρδίζωνται ἀπὸ τὰ γέλια. Στὸν Ντιετεγκὰρ ἐμπιστευόντουσαν τὸ διάβασμα κι' ὁ νεαρὸς ἱππότης ἤξερε νὰ γίνεται εὐχάριστος, ὄχι μόνο γιατὶ εἶχε γλυκειὰ φωνή, ἀλλὰ γιατὶ αἰσθανόταν τὰ πιὸ συγκινητικὰ κι' ὥμορφα μέρη τοῦ βιβλίου. Μὰ τὰ μάτια του θάμπωναν καὶ τὰ ἔχανε, κάθε φορὰ ποὺ τὸν κύτταζε ἡ Νινόν. Ἡ γλῶσσα του τότε μπερδευόταν κι' ἔλεγε πὼς τὸν εἶχαν πιάσει κάτι φοβερὲς ζαλάδες...

Ἔτσι, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἥσυχη ἀτμόσφαιρα, ἡ ὥμορφη Νινὸν ἔφερε μιὰ ἡμέρα στὸν κόσμο ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι ποὺ εἶχε νουνὰ τὴν κ. ντὲ Ματφελὸν καὶ νουνὸ τὸν βαρῶνο ντὲ Σεμιγιὲ ποὺ τὸ ἔβγαλε Μιμόζα.

V

Ἡ Μιμόζα ἀνάμεσα στοὺς ἔρωτες τοῦ πύργου

ΙΔΟΥ λοιπὸν ὅτι βρισκόμαστε μπροστὰ στὴ Μιμόζα, ἡ ὁποία, σᾶς πληροφορῶ, θὰ εἶνε ἡ κυριωτέρα ἡρωΐδα μας. Ἂς τὴν ἀφήσουμε ὅμως νὰ μεγαλώση στὴν ἀγκαλιὰ τῆς παραμάνας της, τῆς χοντρῆς Μαρίας Κοκλιέρ, ποὺ φοβᾶται τὰ μάγια τοῦ κηπουροῦ Κορνεπίγ, κι' ἂς ἀρχίσουμε νὰ παρακολουθοῦμε τὴ ζωή της ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισε νὰ κυνηγάη τὶς πεταλοῦδες στὸ πάρκο, ὥμορφη σὰν μιὰ μεγάλη κούκλα.

Ἡ Μιμόζα ἔπαιζε μὲ ὅλους, ὅπως ἔπαιζε μὲ τ' ἄσπρα κουνελάκια, μὲ τὰ λουλούδια καὶ μὲ τὰ ἐξημερωμένα παγώνια. Μὰ ὅ,τι τὴ διασκέδαζε περισσότερο ἦταν νὰ κρυφακούη πίσω ἀπὸ τὶς πόρτες, γιατὶ εἶχε προσέξει ὅτι ἐκοβαν στὴ μέση μερικὲς λέξεις μόλις ἔδειχνε τὴ μυτίτσα της. Ἄλλοτε πάλι, ὅταν εὕρισκε τὴν εὐκαιρία, πατοῦσε ἀπάνω σὲ κανένα μικρὸ σκαμνάκι καὶ κρυφοκύτταζε ἀπὸ τὶς κλειδαρότρυπες.

Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ πύργου ἦταν λιγάκι ταραγμένη κι' ἄκουγε κανεὶς στὸ τραπέζι ἢ στὶς γωνιὲς μερικὲς λέξεις ποὺ δὲν ἦσαν καὶ τόσο κατάλληλες γιὰ τὰ αὐτάκια τῆς Μιμόζας.

Φαντασθῆτε τώρα, πῶς ὕστερ' ἀπὸ τόσο καιρό, ἡ κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρὶ ἄρχισε νὰ θυμώνη καὶ νὰ κάνη μεγάλη φασαρία γιὰ τὶς ἔνοχες ἐρωτικὲς σχέσεις τοῦ ἀνδρός της μὲ τὴν παχειὰ κ. ντὲ Σατωμπεντώ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι οἱ ξένοι τῆς Νινὸν δὲν ἔμεναν διαρκῶς στὸν πύργο. Ἔφευγαν γιὰ λίγο καιρό, ἔμεναν στὰ χτήματά τους μερικοὺς μῆνες κι' ὕστερα ξαναγύριζαν στὸ Φοντεβρώ, γιατὶ ἦταν μιὰ διαμονὴ ἀπὸ τὶς πιὸ ὀνειρώδεις καὶ τὶς πιὸ μαγευτικές.

Αὐτὲς λοιπὸν ἡ συχνὲς διακοπὲς διαιώνιζαν τὶς αἰσθηματικὲς σχέσεις τοῦ κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρὶ μὲ τὴν κ. Σατωμπεντώ. Λέω διαιώνιζαν, γιατὶ ἔχω στὸ νοῦ μου ὅτι ἕνας ἔρως δὲν πρέπει ποτὲ νὰ βασιλεύη στὰ σύννεφα. Κάθε ἄλλο! Ὁ ἔρως εἶνε πολὺ πρακτικὸς καὶ βιάζεται πάντοτε νὰ δώση καὶ μιὰ ἁπτὴ ἀπόδειξι τῆς φλόγας του. Ἔτσι, ἡ σχέσεις τοῦ κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρὶ καὶ τῆς κ. Σατωμπεντὼ μόνο ὕστερ' ἀπὸ πολὺ καιρὸ παράτησαν τὸ ἐπίπεδο τῆς αἰσθηματικῆς φλυαρίας. Τότε δὲ ἀκριβῶς ἡ κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρὶ ἄρχισε νὰ θυμώνη στὰ ἀλήθεια, γιατὶ θὰ ἔβλεπε ἴσως ὅτι ὁ κίνδυνος εἶχε παρουσιασθῆ μὲ τὴν πιὸ ἀπειλητικὴ μορφή. Τὸ περίεργο τώρα εἶνε ὅτι ὁ κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρὶ ἀγαποῦσε τὴ γυναῖκα! Μά, τὴν παχειὰ κι' ὥμορφη κ. Σατωμπεντὼ τὴν ἐπιθυμοῦσε. Αὐτὴ ἡ ἀγαλματώδης καλλονὴ μὲ τοὺς ἀλαβάστρινους ὤμους τὰ στρογγυλὰ χέρια καὶ τὰ γλυκὰ καὶ πορφυρὰ χείλη τὸν ἔκανε νὰ βλέπη πιὸ θελτικὰ ὄνειρα καὶ νὰ ζητάη διαρκῶς τὴν συντροφιά της.

Ὅπως εἴπαμε λοιπὸν ἡ εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα τοῦ πύργου ἦταν γεμάτη ἀπὸ βαρειὰ σύννεφα. Τὰ πράγματα ὅμως χειροτέρεψαν, μιὰ ἡμέρα, ἐξ αἰτίας τῆς κ. ντὲ Ματφελὸν ποὺ ἔδειχνε φανερὰ τὴν ἀγανάκτησί της γι' αὐτὲς ὅλες τὶς ἀταξίες καὶ παρακινοῦσε τὴ Νινόν, μὲ τὸ θάρρος τῆς παληᾶς φίλης νὰ διώξη ἀπὸ τὸν πύργο τὴν κ. Σατωμπεντὼ καὶ τὸ γυιό της. Ἔτσι, ἕνα ἀπόγευμα, ποὺ ἡ κυρίες βρισκόντουσαν στὸ μπουντουὰρ τῆς Νινὸν καὶ μιλοῦσαν πάλι μὲ μισόλογα καὶ μὲ ὑπονοούμενα γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι ποὺ εἶχε ἀναστατώσει τὸν πύργο, ἡ Μιμόζα στάθηκε ξαφνικὰ στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ κυττάζοντας ὅλες τὶς κυρίες μὲ σοβαρότητα τοὺς εἶπε

σὰν παπαγάλος τὴ φράσι αὐτή, ποὺ θὰ τὴν εἶχε ἀκούσει ἀπὸ ἄλλους:

— Ἐγώ, τί νὰ σᾶς πῶ... Δὲν βλέπω κανένα ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ διορθωθοῦν τὰ πράγματα, παρὰ νὰ πάρη στὴν ἀγκαλιά της ἡ μαμὰ τὸν νεαρὸ Σατωμπεντώ!

Αὐτὰ τὰ λόγια τῆς Μιμόζας ἔκαναν τὴ Νινὸν ν' ἀνησυχήση στ' ἀλήθεια. Ὅσο γιὰ τὴν κ. ντὲ Ματφελόν, ἐκείνη ἔβαλε τὶς φωνὲς σὰν νὰ τὴν εἶχε δαγκώσει κανένας σκορπιός. Ἔπειτα, ἄρχισε νὰ λέη ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσουν στὴ Μιμόζα ἕνα ξεχωριστὸ διαμέρισμα καὶ νὰ τὴν ἀπομονώσουν, γιατὶ ἀλλοιῶς αὐτὸ τὸ χαριτωμένο κοριτσάκι θὰ ἔχανε τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν ἀθωότητά του μὲ τὸν πιὸ ἐπικίνδυνο τρόπο. Τέλος, ἐπρότεινε τὴν πρόσληψι μιᾶς παιδαγωγοῦ. Αὐτὸ τὸ θεωροῦσε ἀπαραίτητο.

Ἡ Νινὸν παραδέχθηκε ὅτι εἶχε δίκηο ἡ νουνὰ τῆς Μιμόζας, ἐπιδοκίμασε αὐτὸ τὸ σχέδιο καὶ ἔσπευσε νὰ ζητήση τὴ γνώμη τοῦ ἀνδρός της. Ὁ Φοὺλκ σούφρωσε ἀμέσως τὰ φρύδια του, χωρὶς λόγο, ἔτσι, ὅπως ἔκανε πάντα γιὰ νὰ δείξη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅτι εἶχε χίλιες δυὸ ἀντιρρήσεις γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα, μὰ στὸ τέλος συμφώνησε, γιατὶ ἄλλωστε ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν τὸν ρωτοῦσαν, παρὰ μόνο γιὰ τὸν τύπο.

Ἡ δυσκολία τώρα ἦταν νὰ βροῦν τὴν κατάλληλο παιδαγωγό. Ποιὸς θ' ἀνελάμβανε νὰ φροντίση; Τὸ πρᾶγμα ἦταν ἐξαιρετικὰ λεπτὸ καὶ δύσκολο. Μά, νά, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ σώση τὴν κατάσταση ἡ θαυμασία καὶ ἀξιολάτρευτη κ. ντὲ Σατωμπεντώ. Ἡ καλλονὴ αὐτὴ ἤξερε μιὰ κοπέλλα καλῆς οἰκογενείας, τὴ δεσποινίδα ντὲ Σαίν-Σύρ, ποὺ θὰ δεχόταν ἀσφαλῶς νὰ γίνη παιδαγωγὸς τῆς Μιμόζας. Ὅσο γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν μόρφωσί της, ἦταν τελείως περιττὸ νὰ γίνη λόγος.

Ὁ μαρκήσιος Φοὺλκ ὅμως, δηλαδὴ ὁ ἄνδρας τῆς Νινόν, ἀνακατεύθηκε αὐτὴ τὴ φορὰ μ' ἕνα κάπως ζωηρὸ τρόπο στὴ συζήτησι τῶν γυναικῶν καὶ τοὺς ἐδήλωσε πὼς δὲν θὰ ἐπέτρεπε τὴν παρουσία στὸν πύργο μιᾶς γρηᾶς καὶ ἄσχημης παιδαγωγοῦ.

Ἡ κ. ντὲ Σατωμπεντὼ ὅμως ἔσπευσε νὰ τὸν καθησυχάση. Ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαίν-Σὺρ ἦταν ὑπόδειγμα ἀρετῆς καὶ ὡμορφιᾶς! Ἐπὶ πλέον, ἦταν ἀνηψιὰ τοῦ δεσπότη τῆς Ἀνζέρ. Ἔτσι ἀποφασίσθηκε ἡ πρόσληψι τῆς δεσποινίδος ντὲ Σαίν-Σύρ, μολονότι, τὴν τελευταία στιγμή, ὅπως πάντοτε, ἡ κ. ντὲ Ματφελὸν ἄρχισε νὰ παρουσιάζη ἕνα σωρὸ ἀντιρρήσεις. Μὰ ἦταν πειὰ πολὺ ἀργά.

Ἡ παιδαγωγὸς ἔφτασε στὸν πύργο μιὰ ὥμορφη ἡμέρα τοῦ Σεπτεμβρίου μὲ μιὰ κατασκόνιστη καρρότσα. Οἱ ξένοι τῆς Νινὸν εἶχαν κρυφθῆ ὅλοι σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὴν αὐλή. Ἀπὸ τὸ παράθυρό του ἤθελαν νὰ δοῦν τὴ δεσποινίδα ντὲ Σαίν-Σύρ, χωρὶς ἐκείνη νὰ καταλάβη τὴν περιέργειά τους. Ἡ Νινὸν ὅμως καὶ ἡ κ. Σατωμπεντὼ τὴν περίμεναν στὸ σαλόνι.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ ἀμαξᾶς Φλερύ, μόλις μπῆκε στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου ἔκλεισε σὲ κάποιον τὸ μάτι, πρᾶγμα ποὺ ἐσήμαινε ὅτι ἡ παιδαγωγὸς τοῦ εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωσι. Ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαίν-Σύρ κατέβηκε ἀπὸ τὴν σκονισμένη καρρότσα μὲ πολλὴ ἁπλότητα καὶ μὲ μιὰ χάρι ποὺ ἄφησε κατενθουσιασμένο τὸν μαρκήσιο Φοὺλκ ποὺ βιάσθηκε νὰ τῆς δώση τὸ χέρι του, γιὰ νὰ στηριχθῆ.

Ὅλοι οἱ ξένοι συμφώνησαν ἀμέσως ὅτι ἡ παιδαγωγὸς ἦταν ἕνα ἐξαιρετικὸ πρόσωπο. Ἔπειτα ὅμως, οἱ δυὸ ἄσωτοι ἐξάδελφοι, ὁ ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρί κι' ὁ ντὲ ντὲ λὰ Βαλλέ-Μαλιτοὺρν ἄρχισαν νὰ περιπαίζουν τὴν νεοφερμένη. Ὁ ἕνας ἐμιμεῖτο τὸ σοβαρὸ ὕφος της κι' ὁ ἄλλος τὸ ἁπλὸ καὶ κάπως δειλὸ βάδισμά της. Ὁ ντὲ λὰ Βαλλέ-Μαλιτοὺρν μάλιστα, ποὺ ψεύδιζε λιγάκι, κι' ἔτσι δυσκολευόταν νὰ ἐκφράση ἀκριβῶς, ὅπως ἤθελε, τὶς τρελλὲς σκέψεις του, ἅρπαξε ἕνα φουστάνι ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου, τὸ φόρεσε κι' ἄρχισε νὰ περπατάη σὰν τὴ δεσποινίδα ντὲ Σαίν-Σύρ.

Τέλος, κάνοντας ἕνα σωρὸ χειρονομίες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ξεχώριζε κανεὶς πολλὲς καμπύλες, ἐπρόσθεσε μὲ πολὺ κόπο, γιατὶ εἶχε δεθῆ πάλι ἡ γλῶσσα του ἀπὸ τὴ συγκίνησι:

— Σπου... σπου... δαίμονα γυ... γυ... ναῖκα!...

Ἡ Νινὸν τῆς ἔδωσε τὸ διαμέρισμα τοῦ μακαρίτη κ. Λεμενιὲ ντὲ Φοντεβρὼ ποὺ βρισκόταν στὸ ἰσόγειο κι' εἶχε τὰ χαμηλὰ παράθυρά του πρὸς τ' ἀνθισμένα παρτέρια τοῦ πάρκου.

Ὁ μαρκήσιος, κατακόκκινος ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του, θέλησε νὰ τῆς δείξη αὐτὸς τὰ δωμάτιά της, γιὰ νὰ τῆς δώση συγχρόνως καὶ τὶς ἀπαραίτητες ὁδηγίες γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τῆς κόρης του.

Ἡ Μιμόζα ποὺ ἔπαιζε στὸ πάρκο, μὲ τὰ περιστέρια, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς μεγάλους, ἄρχισε σὲ λίγο νὰ βασανίζεται ἀπὸ τὴν περιέργεια. Ἤθελε νὰ δῆ τί ἔκανε τώρα στὸ διαμέρισμά της αὐτὴ ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαίν-Σύρ ποὺ ἦταν — φαντασθῆτε! — στὴν ὑπηρεσία της. Ὁ ἥλιος ἔδυε ἐκείνη τὴν ὥρα, κι' ἡ πορφυρὲς ἀκτίδες του ἀστραφταν ἐπάνω στὰ τζάμια. Ἡ Μιμόζα λίγο ἔλειψε νὰ κυττάξη ἀπὸ ἕνα παράθυρο, γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴν περιέργειά της, μὰ δὲν ἔφθανε. Ἔκανε τότε μιὰ βόλτα στενοχωρημένη καὶ κατόπιν ξαναγύρισε κάτω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πορφυρᾶ τζάμια τοῦ ἰσογείου. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ κοντὰ ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ, ὡραιότατος ὅπως πάντοτε στοὺς ἐρωτικοὺς ρεμβασμούς του. Ἡ Μιμόζα ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα τὸν νεαρὸ κι' ὥμορφο ἱππότη, γιατὶ τοῦ ἄρεσαν οἱ ρωμαντικοὶ βόλτοι, τὰ ἀπόμερα δασάκια τοῦ πάρκου καὶ ἡ ὄχθες τοῦ ποταμοῦ. Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη, ἡ Μιμόζα ἤξερε ἀπὸ τὴν παραμάνα της, τὴ Μαρία Κοκλιὲρ ὅτι παρουσιαζόντουσαν νεράϊδες ποὺ χόρευαν μέσα στὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ἡ Μιμόζα λοιπὸν ἔτρεξε κοντά του καὶ τοῦ ἐξήγησε τί ἤθελε ἀπὸ αὐτόν: νὰ τὴν σηκώση στοὺς ὤμους του γιὰ νὰ δῆ τί γινόταν μέσα στὰ διαμερίσματα τῆς παιδαγωγοῦ της. Ὁ ἱππότης μας δὲν θέλησε νὰ τῆς ἀρνηθῆ τίποτε, γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτός. Ἔτσι, παράτησε τὸν περίπατό του, μπῆκε μέσα σ' ἕνα ἀνθισμένο παρτέρι καὶ πλησίασε μαζύ της τὰ παράθυρα. Κατόπιν τὴ σήκωσε στοὺς ὤμους κι' ἔτσι ἡ Μιμόζα μπόρεσε νὰ κολλήση τὸ μέτωπό της στὰ τζάμια. Στὴν ἀρχὴ ὅμως δὲν εἶδε τίποτε ἄλλο παρὰ διάφορα φορέματα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἐπάνω στὶς πολυθρόνες κι' ἄξαφνα τὴ σκιὰ τῆς Τερέζας. Ἡ καμαριέρα πέρασε ἀπὸ μπροστά της μ' ἕνα σωρὸ καινούργια ροῦχα. Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο κυκλοφοροῦσε σὰν φάντασμα. Τέλος, μιὰ ἀχτίδα φωτός, ἀπὸ ἕνα ἄλλο παράθυρο σκόρπισε τὶς σκιὲς τοῦ δωματίου κι' ἡ Μιμόζα εἶδε στὸ βάθος σὲ μιὰ πολυθρόνα ξαπλωμένη τὴ δεσποινίδα ντὲ Σαίν-Σύρ. Ἄξαφνα ὅμως τὴν ἔκρυψε μιὰ μεγάλη σκιά. Ἡ Μιμόζα γνώρισε τὴ ράχη τοῦ πατέρα της.

Ὁ μαρκήσιος Φοὺλκ ἔκανε ν' ἀγκαλιάση τὴ δεσποινίδα ντὲ Σαίν-Σύρ, μὰ ἐκείνη, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι τοῦ ἄστραψε στὸ πρόσωπο ἕνα δυνατὸ χαστοῦκι.

— Ἤσαστε εὐχαριστημένη, δεσποινὶς Μιμόζα; Τὴ ρώτησε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ἀγαθὸς ἱππότης Ντιετεγκὰρ ποὺ δὲν ὑποψιαζόταν τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά.

Ἐκείνη τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν ἀφήση κάτω κι' ὅταν ἡ Μιμόζα βγῆκε μαζύ του ἀπὸ τὸ ἀνθισμένο παρτέρι, τὸν παρέσυρε σ' ἕνα ἀ-

πόμερο πάγκο τοῦ πάρκου καὶ ἐκεῖ τοῦ διηγήθηκε μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅ,τι εἶχε δῆ.

Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ στενοχωρήθηκε, μὰ δὲν εἶπε τίποτε τῆς Μιμόζας.

ΥΙ

Ἡ ἐκπληκτικὴ περιπέτεια τοῦ νεαροῦ Σατωμπεντὼ

Η Μιμόζα, χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις, μόλις εἶδε τὴν παιδαγωγό της, τὴ ρώτησε ἀμέσως μὲ ἀφέλεια:

— Γιατὶ μπατσίσατε τὸν μπαμπᾶ;

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαὶν-Σύρ δὲν ταράχθηκε διόλου ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Δίχως νὰ σουρφώση τὰ φρύδια της, εἶπε στὴ Μιμόζα ὅτι τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ περιορίζωνται σ' αὐτὰ μόνο ποὺ τοὺς μαθαίνουν οἱ μεγάλοι καὶ νὰ μὴ γυρεύουν τίποτε περισσότερο. Πρὸ πάντων δὲν πρέπει νὰ κρυφοκυττάζουν ἀπὸ τὶς κλειδαρότρυπες καὶ τὰ παράθυρα, γιατὶ κινδυνεύουν νὰ δοῦν τὸν ἑαυτό τους στὴν Κόλασι, νὰ ψήνεται σὰν ἕνα γουρουνάκι στὴ σούβλα.

Ἡ Μιμόζα βρέθηκε σὲ μεγάλη ἀμηχανία γιατὶ νόμιζε πὼς τῆς εἶχαν δώσει μιὰ παιδαγωγὸ γιὰ νὰ τῆς ἐξηγῆ ὅλα ὅσα συνέβαιναν γύρω της. Καὶ συλλογίσθηκε ὅτι ἡ Μαρία Κοκλιὲρ τοὐλάχιστον ἦταν πιὸ καλόκαρδη, γιατὶ ἱκανοποιοῦσε ἀμέσως κάθε περιέργειά της.

Μὴ μὴ νομίζετε πὼς ξέχασε ἐκεῖνα τὰ παράξενα λόγια της γιὰ τὸ νεαρὸ Σατωμπεντώ. Βέβαια, ἡ Μιμόζα, μ' ὅλη τὴν παιδικὴ ἀθωότητά της δὲν καταλάβαινε τὴ σημασία τους. Ὁ τρελλὸς ὅμως Σατωμπεντώ, μόλις τὸ ἔμαθε ἄρχισε νὰ φουσκώνη σὰν παγῶνι. Δὲν εἶχε γίνει μόνο λόγος γιὰ τὴ Νινὸν κι' αὐτόν, ἀλλ' εἶχε ἀποκαλυφθῆ μὲ τὸν πιὸ καθαρὸ τρόπο τὸ πάθος του γι' αὐτήν. Μὰ βέβαια, αὐτὸ τὸ τρελλόπαιδο δὲν ἤθελε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τὸν πάρη στὴν ἀγκαλιά της ἡ ὡμορφη Νινόν!...

Δυὸ πρόσωπα ὡστόσο λυπήθηκαν, μόλις ἔμαθαν αὐτὰ τὰ λόγια. Καὶ ξέρετε ποιὰ ἦσαν αὐτὰ τὰ πρόσωπα; Ὁ ἐρωτευμένος ἱππότης Ντιετεγκὰρ καὶ ἡ καμαριέρα Τερέζα ποὺ εὗρισκε πολὺ τοῦ γούστου της τὰ χάδια τοῦ Σατωμπεντώ. Κι' ὅμως ἡ Τερέζα ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ Νινὸν δὲν εἶχε κανένα τρυφερὸ φίλο. Γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, παρ' ὅλη τὴν ἐλαφρότητά της, ἡ Νινὸν ἦταν ἡ μόνη ἀπὸ τὶς γυναῖκες τοῦ πύργου ποὺ δὲν ἔκανε καμμιὰ τρέλλα.

Ὁ Σατωμπεντὼ ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνη τὰ πιὸ κατα-πληκτικὰ πράγματα κι' ἔτσι μιὰ ἡμέρα, σοφίσθηκε οὔτε λίγο οὔτε πολὺ νὰ κρυφθῆ μέσα στὸ δωμάτιο τῆς ὡμορφης Νινόν.

Ἀμέσως, ὅπως πάντα, θέλησε νὰ πραγματοποιήση τὸ σχέδιό του. Ἐπέβαλε λοιπὸν στὴν Τερέζα νὰ τὸν βοηθήση καὶ τὸ πρωῒ, ὅταν ἐκείνη ἀνέβασε τὴ σοκολάτα στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας της, ὁ νεαρὸς Σατωμπεντὼ τρύπωσε κι' αὐτὸς μέσα στὰ διαμερίσματα τῆς Νινόν, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ φουστάνια τῆς καμαριέρας.

Μποροῦσε κανεὶς νὰ μπῆ στὸ δωμάτιο τῆς Νινὸν ἀπὸ ἕνα ὡμορφο μπουντουὰρ ποὺ τὸ χώριζε ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο, γεμᾶτο φορέματα, ἕνα μεταξωτὸ παραπέτασμα. Ἡ Τερέζα εἶπε στὸν Σατωμπεντὼ νὰ κρυφθῆ ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ καθήση ἥσυχος, γιατὶ ἡ μαρκησία δὲν θ' ἀργοῦσε νἄρθη στὸ μπουντουὰρ της.

Ὁ Σατωμπεντώ, θεότρελλος ὅπως πάντα, πρὶν κρυφθῆ ἄρχισε νὰ μυρίζη τὰ διάφορα βάζα μὲ τὶς κρέμες καὶ τὰ παχύμυρα ποὺ ἦσαν ἀραδειασμένα ἐπάνω στὴν τουαλέττα καὶ νὰ χώνη τὴ μύτη του μέσα στὶς πούντρες καὶ τὰ κοκκινάδια. Ἡ παλαβομάρα του μάλιστα ἔφθασε ὥς τὸ σημεῖο νὰ πουντραρίση τὰ μάγουλά του καὶ νὰ βάψη τὰ χείλη του. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἦταν κάπως νευρικὸς κι' ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ καθήση ἥσυχος. Τί θὰ ἔκανε τώρα, ὅταν θὰ βρισκόταν πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὴν ὡμορφη Νινόν; Δὲν τὸ ἤξερε οὔτε αὐτός. Καταλάβαινε ὅτι ἦταν ἱκανὸς γιὰ ὅλα, συγκεκριμένα ὅμως δὲν ἤξερε τίποτε. Αὐτὴ τὴ φορά, βέβαια, εἶχε ξεπεράσει λιγάκι τὰ ὅρια. Ἡ τόλμη του ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε πιὸ τρελλὸ ἦταν ἡ σκέψι ὅτι ὕστερ' ἀπὸ λίγο θὰ ἔτρεχε νὰ διηγηθῆ αὐτὸ τὸ ἐκπληκτικὸ κατόρθωμά του στὸν ἱππότη Ντιετεγκάρ, τὸν ἀντίζηλό του, ποὺ ἀγαποῦσε τὴ Νινὸν μ' ἕναν ρωμαντικὸ κι' αἰθέριο ἔρωτα. Θεέ μου! Πῶς θὰ δεχόταν ἄραγε αὐτὴ τὴν εἴδησι ὁ νεαρὸς ἱππότης ποὺ ἦταν δειλὸς σὰν κορίτσι; Ἢ μήπως θὰ θύμωνε καὶ θὰ τὸν καλοῦσε σὲ μονομαχία; Ὁ Σατωμπεντὼ δὲν ἤξερε τί μποροῦσε ἀκριβῶς νὰ συμβῆ, μὰ ἐνοιωθε ὅτι θὰ ἔκανε τὸ φίλο του νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴ ζῆλειά του. Κι' αὐτὸ εὐχαριστοῦσε τὴ ματαιοδοξία του.

Ὅπως ἦταν λοιπὸν ἀνήσυχος, πλησίασε τὴν πόρτα τῆς κάμαρας τῆς Νινὸν κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ κυττάξη ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ δύναμι. Ἔτσι δέχθηκε στὰ μοῦτρα τὸ πορτόφυλλο κι' ἔπεσε ἀνάσκελα.

— Τί εἶνε; Ρώτησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της ἡ μαρκησία.

— Τίποτε, κυρία... Τῆς ἀπάντησε ἡ Τερέζα ποὺ μόλις συγκρατοῦσε τὰ γέλια της.

Κι' ἐπρόσθεσε:

— Ἀναποδογύρισα μιὰ πολυθρόνα...

— Ἀδύνατον! Ἔκανε ἡ Νινὸν καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της. Ἔπειτα, πλησίασε περίεργη στὸ μπουντουάρ. Ἡ Τερέζα, σαστισμένη, ἔσπρωξε ἀπότομα τὸν Σατωμπεντὼ πίσω ἀπὸ τὸ μεταξωτὸ παραπέτασμα.

Ἡ Νινὸν στάθηκε λίγο σκεφτική, μὲ τὰ μάτια θαμπωμένα ἀκόμη ἀπὸ τὸν ὕπνο. Ἔπειτα, γέμισε τὴ λεκάνη τοῦ νιπτῆρος της μὲ δροσερὸ νερὸ καὶ μ' ἕνα μεγάλο βενετσιάνικο σφουγγάρι ἄρχισε νὰ πλένη τὸ πρόσωπό της καὶ τοὺς ὤμους της, κάνοντας μιὰ ἀφρωτὴ σαπουνάδα.

Ὁ Σατωμπεντὼ τὰ ἔβλεπε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ ἕνα μικρὸ σχύσιμο ποὺ εἶχε τὸ μεταξωτὸ παραπέτασμα στὸ ὕψος τοῦ προσώπου του.

Ἡ Νινὸν λοιπὸν ἀφοῦ σαπουνίσθηκε ἑτοιμαζόταν νὰ πουδραρισθῆ, ὅταν ξαφνικὰ ἄκουσε τὴν Τερέζα νὰ ξεφωνίζη... Ὁ Σατωμπεντὼ, ἀδιόρθωτος ὅπως πάντα, τὴν εἶχε τσιμπήσει στὸ μπράτσο, κατὰ λάθος περνοῦσε ἀπὸ κοντά του. Ἡ μαρκησία λοιπὸν γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι καὶ μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ ἔρριξε τῆς Τερέζας, κατάλαβε ὅλη τὴν κωμωδία ποὺ παιζόταν πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη της. Εἶδε μάλιστα τὸ ἕνα λουστρινένιο σκαρπίνι τοῦ Σατωμπεντὼ νὰ βγαίνη κάτω ἀπὸ τὸ μεταξωτὸ παραπέτασμα.

Ἡ ὡμορφη Νινὸν δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ τὰ χάνουν γιὰ τὸ τίποτε.

— Βγῆτε ἔξω, κύριε! Φώναξε.

Κι' ὅταν ὁ Σατωμπεντὼ παρουσιάσθηκε μὲ τὰ ἀλευρωμένα μάγουλα καὶ τὰ βαμμένα χείλη, ἡ μαρκησία ἅρπαξε ἀπὸ τὴ λεκάνη τὸ σφουγγάρι της κι' ὅπως ἦταν γεμᾶτο σαπουνάδες τὸ πέταξε στὸ πρόσωπο τοῦ τολμηροῦ θαυμαστοῦ της.

— Γιὰ νὰ σοῦ γίνη μάθημα! Τοῦ εἶπε.

Κι' ἔπειτα γύρισε πάλι στὸ δωμάτιό της κλείνοντας πίσω της τὴν πόρτα μὲ μιὰ μεγάλη ἀπάθεια, σὰν νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε.

Ὁ Σατωμπεντὼ ἄρχισε νὰ κατεβαίνη τὶς σκάλες σκουπίζοντας τὶς σαπουνάδες ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ γκρινιάζοντας γιὰ τὴν ἐ-

πιπολαιότητα τῆς Τερέζας. Ἦταν ἀξιολύπητος ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἡ Νινὸν τὸν εἶχε ἐξευτελίσει μ' ἕναν τρόπο ποὺ τὸν εἶχε ἀφήσει κατάπληκτο. Ἐπὶ πλέον, αὐτὸ εἶχε συμβῆ μπροστὰ στὰ μάτια τῆς καμαριέρας τῆς!...

Διώρθωσε λοιπὸν τὸν δαντελλένιο λαιμοδέτη του, ἔσιαξε τὰ μαλλιά του καὶ δὲν ἄργησε νὰ συναντήση τὸν ἱππότη Ντιετεγκὰρ ποὺ τριγύριζε πάντοτε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς Νινόν. Μόλις τὸν εἶδε ὁ Ντιετεγκὰρ ἔκανε νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια, μὰ συγχρόνως ἤθελε νὰ τὸν πλησιάση, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν ἄκουγε νὰ προφέρη τ' ὄνομα ἐκείνης ποὺ ἀγαποῦσε. Βέβαια, τὸν ἔτρωγε ἡ ζηλεια, μὰ ἐπειδὴ ἦταν πάρα πολὺ δειλός, ἔνοιωθε ἕνα εἶδος θαυμασμοῦ γι' αὐτὸν τὸν τολμηρὸ ἀντίζηλό του ποὺ τολμοῦσε ν' ἀγγίζη τὸ εἴδωλό του. Γιατὶ εἶχε τὴν ὑποψία ὅτι ὁ Σατωμπεντὼ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Νινόν. Τὸν πλησίασε λοιπὸν καὶ τὸν καλημέρισε.

Ὁ ἄλλος, καθὼς ἔσιαχνε τὰ ροῦχα του, ἔπαιρνε ἕνα κουρασμένο ὕφος, γεμᾶτο ἀηδία, ὅπως κάνουν οἱ νεαροὶ Δὸν Ζουὰν ὅταν κατακτήσουν τὴν καρδιὰ μιᾶς γυναίκας.

— Εἶνε ὥμορφη μέρα σήμερα!... Ἔκανε. Χαίρεται κανεὶς στὸν καθαρὸ ἀέρα...

Κι' ἐπειτα:

— Βαρέθηκα πειὰ τὰ μπουντουὰρ τῶν γυναικῶν, μὲ τὶς ποῦντρες καὶ τ' ἀρώματα.

Κατόπιν ἔφτυσε μακρυὰ κι' ἐξακολούθησε:

— Ξέρεις; Ἔρχομαι ἀπὸ μιὰ γυναῖκα...

Ὁ Ντιετεγκὰρ συλλογιζόταν τὴν Νινόν. Ἔγινε λοιπὸν κατακόκκινος ὅταν εἶδε ὅτι ὁ ἀντίζηλός του τὴν ἔβαζε κι' αὐτὴν μαζὺ μὲ ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες. Γι' αὐτόν, ἡ Νινὸν ἦταν ἕνα ἐξαιρετικὸ πλάσμα, ἡ πιὸ ὥμορφη γυναῖκα ποὺ ὑπῆρχε στὸν κόσμο. Ὁ νεαρὸς ἱππότης τὴν ἀγαποῦσε μ' ἕνα τέτοιο παράφορο ἔρωτα, ὥστε θὰ ἦταν πρόθυμος νὰ δώση καὶ τὴ ζωή του ἀκόμη γιὰ χάρι της.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴ λύσσα του, ὅταν ὁ Σατωμπεντὼ ἄρχισε νὰ τοῦ λέη ὅτι ἡ μαρκησία ἦταν μιὰ γυναῖκα μὲ φλογερὰ πάθη ποὺ δὲνἔσβυναν ποτὲ κι' ὅτι γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελε πάντα νὰ εἶνε μαζύ της. Τοῦ περιέγραφε μάλιστα μὲ τόσες λεπτομέρειες τόσο τὸ μπουντουάρ, ὅσο καὶ τὴν πρωϊνὴ τουαλέττα τῆς Νινόν, ὥστε ὁ δύστυχος Ντιετεγκὰρ πίστεψε στ' ἀλήθεια ὅτι ὁ ἀντίζηλός του ἦταν τρυφερὸς φίλος τῆς Νινόν.

Μὰ ἡ ἐκπληκτικὴ μαγεία τοῦ ἔρωτος ἔκανε τὸν ἱππότη Ντιετεγκὰρ νὰ μὴ δίνη προσοχὴ στὶς χυδαιότητες τοῦ τρελλοῦ φίλου του. Τὰ λόγια τοῦ Σατωμπεντὼ ἀντὶ νὰ ἐξευτελίζουν στὰ μάτια του τὴν ὥμορφη Νινόν, τὴν ἐξύψωναν σὲ μιὰ αἰθέρια περιοχή, ὅπου συνήθιζε νὰ τὴ βλέπη, φωτεινὴ σὰν ἄγγελος.

Μιὰ στιγμὴ συλλογίσθηκε νὰ ραπίση τὸν ἀντίζηλό του. Μὰ συγκρατήθηκε ὄχι ἀπὸ φόβο, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ σκέψι ὅτι μποροῦσε νὰ χάση γιὰ πάντα τὴν ὥμορφη Νινόν, ἂν ἔκανε κακὸ σ' αὐτὸ τὸ παιδὶ ποὺ τὸ ἀγαποῦσε ἐκείνη. Τὸν παρακάλεσε λοιπὸν μόνο νὰ μὴ τοῦ ξανακάνη λόγο γιὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὴ μαρκησία. Κι' ἔτσι, ἀφοῦ ἡσύχασε λινάκι, ἄρχισε κατόπιν νὰ τὸν ρωτάη πάλι γιὰ τὴ Νινόν, γιατὶ δυστυχῶς! μεθοῦσε ὅταν ἄκουγε νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτήν, ἔστω καὶ μὲ τὸν πρόστυχο τρόπο τοῦ Σατωμπεντώ.

Σὲ λίγο, ἡ φωνὴ τῆς μαρκησίας ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους ἔκανε τὸν Σατωμπεντὼ νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια. Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ ὅμως, ἔμεινε στὴ θέσι του, νομίζοντας πὼς εἶχαν ἀνοίξει οἱ οὐρανοὶ καὶ πὼς οἱ ἄγγελοι ἔπαιζαν μὲ τὶς θεῖες σάλπιγγές τους.

VII

Ἡ κούκλα τῆς Μιμόζας

Ὁ βαρῶνος ντὲ Σεμιγιὲ ἔφθασε ἕνα πρωῒ στὸν πύργο μ' ἕνα μεγάλο πακέττο κάτω ἀπὸ τὴν ἁμασχάλη του καὶ ρώτησε ἀμέσως ποῦ ἦταν ἡ Μιμόζα. Τοῦ εἶπαν ὅτι ἔκανε μάθημα στὸ πάρκο μὲ τὴν παιδαγωγό της. Κι' ἀλήθεια, ὁ βαρῶνος δὲν ἄργησε ν' ἀκούση τὴ λεπτὴ καὶ χαριτωμένη φωνούλα της καὶ νὰ τὴ δῆ νὰ περπατάη δίπλα στὴν παιδαγωγό της. Μὰ τί περίεργο! Καθὼς προχωροῦσαν στὴ δεντροστοιχία, ἡ Μιμόζα κάθε δυὸ λεπτὰ ἔχανε τὸ βῆμα της, ἔμενε λιγάκι πίσω κι' ἔβγαζε στὴ δεσποινίδα ντὲ Σαίν-Σύρ τὴ ρόδινη γλωσσίτσα της.

Ὁ βαρῶνος ντὲ Σεμιγιὲ δὲν θέλησε ν' ἀνησυχήση τὸ μάθημα τῆς βαφτιστικιᾶς τους καὶ κάθησε σ' ἕναν πάγκο τοῦ πάρκου, ἄφησε δίπλα του τὸ πακέττο, πῆρε μιὰ πρέζα ταμπάκο κι' ἔπειτα, ἄρχισ ενὰ μιλάη μόνος του, ὅπως ἦταν ἡ συνήθειά του.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, εἶπε, ποὺ θὰ δώσω μιὰ κούκλα στὴ Μιμόζα, γιατὶ ἡ βαφτιστικιά μου δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ παιδαγωγό, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ φίλη...

Ἔτσι, ὅταν τελείωσε τὸ μάθημα, μὲ αὐστηρὲς πάλι ἐπιπλήξεις, γιατὶ ἡ Μιμόζα δὲν μποροῦσε νὰ μάθη ἀπ' ἔξω ἕνα μαθηματικὸ κανόνα, ὁ βαρῶνος ντὲ Σεμιγιὲ σηκώθηκε, πῆρε τὸ πακέττο καὶ πλησίασε τὴ χαριτωμένη ἐκείνη μικρούλα..

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε, κάνοντας μπροστά της μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, δεχθῆτε τὰ συγχαρητήριά μου, γιατὶ ἀποκτήσατε ἕνα κοριτσάκι..

— Μὰ πῶς! Ἔκανε ἡ Μιμόζα. Ἀφοῦ δὲν εἶμαι παντρεμένη!..

— Ἔχετε δίκηο, τῆς ἀπάντησε ὁ βαρῶνος, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ κοριτσάκι σας εἶνε μιὰ κούκλα.

— Ἄ! Φώναξε ἡ Μιμόζα. Γιὰ νὰ τὴ δοῦμε ...

— Τί ὄνομα θὰ τῆς δώσετε;

Ἡ Μιμόζα τοῦ ἀπάντησε χωρὶς νὰ διστάση:

— Τριανταφυλλίτσα!

— Εἶνε ἕνα ὄνομα ποὺ τῆς ταιριάζει, παρατήρησε ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαίν-Λύκ, γιατὶ ἔχει ἕνα πολὺ νόστιμο μουτράκι.

— Ὤ, ἔκανε ἡ Μιμόζα, μόλις θὰ γεννήθηκε, δίχως ἄλλο. Τὰ κουνελάκια ὡστόσο εἶνε πιὸ κόκκινα ἀπὸ αὐτήν... Πότε γεννήθηκε, νουνέ μου;

— Χμ!... Χθὲς τὸ βράδυ!... Τῆς ἀπάντησε ὁ βαρῶνος.

— Ἄ! Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν μποροῦσα νὰ κουμπώσω τὴ ζώνη μου αὐτὲς τὶς ἡμέρες... Φώναξε ἡ Μιμόζα.

Κι' ἔπειτα, ἐπρόσθεσε:

— Τριανταφυλλίτσα, κόρη μου θὰ σᾶς δώσω μιὰ πολὺ αὐστηρὴ ἀνατροφή. Καὶ γιὰ νὰ κάνουμε καλὴ ἀρχή, δὲν θὰ δῆς κανέναν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶνε στὸν πύργο...

— Ὤ, μὰ γιατί; Παραξενεύτηκε ὁ βαρῶνος.

— Εὐχαριστῶ πολύ! Τοῦ ἀπάντησε ἡ Μιμόζα. Θὰ μάθη ὡραῖα πράγματα!

— Προσέξτε! Τῆς εἶπε ὁ νουνός της. Εἶνε μιὰ ἔξυπνη κούκλα.

— Τί ξέρει ἀράγε; Ρώτησε ἡ Μιμόζα.

— Τίποτε.

— Μὰ τότε γιατὶ λέτε ὅτι εἶνε ἔξυπνη;

— Ἡ ἐξυπνάδα δὲν εἶνε νὰ ξέρης πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ νὰ μπορῆς νὰ καταλάβης τὰ πάντα.

Ἡ Μιμόζα λοιπὸν ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν κούκλα

της, γιατὶ διασκέδαζε νὰ τὴ μαλλώνῃ καὶ νὰ τὴ δέρνῃ. Τὸ πιὸ σοβαρὸ ἐλάττωμά της ἦταν ὅτι ἦταν πάρα πολὺ περίεργη! Ἔλεγε ὅτι ἡ κούκλα της τὴ ρωτοῦσε διαρκῶς γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα, ἀτελείωτα κι' ὅτι δὲν ἦταν δὰ καὶ τόσο διασκεδαστικὸ πρᾶγμα νὰ ἔχῃ κανεὶς ἕνα μικρὸ καὶ περίεργο κορίτσι.

— Καϋμένη Τριανταφυλλίτσα, τῆς ἔλεγε, ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ θέλῃς νὰ μαθαίνῃς ὅλα, θὰ μ' ἀναγκάσῃς νὰ σοῦ πάρω μιὰ παιδαγωγὸ ποὺ νὰ σοῦ κλείσῃ ἀμέσως τὸ στόμα. Ἔπειτα, τί μὲ βασανίζεις μὲ τὶς ἐρωτήσεις σου; Μπορῶ νομίζεις νὰ σοῦ πῶ ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς τῶν μεγάλων! Γιὰ κάνε μου τὴ χάρι! Ἐσὺ ἔχεις τύχη, ἄλλωστε, γιατὶ εἶσαι κούκλα κι' ἔτσι θὰ μείνῃς πάντα ἐνάρετη... Ἂν ἤξερες τί σοῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ μεγάλοι!... Ἐξαίρεσι μόνο μπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ τὴ δεσποινίδα Σαίν-Σύρ καὶ τὸν κ. ἐφημέριο. Κι' ὅσο γερνοῦν, τόσο χειροτερεύουν! Ἂν ἤξερες τί λένε γιὰ τὸ νουνό μου, τὸ βαρῶνο ντὲ Σεμιγιέ! Τί νὰ σοῦ πῶ, ἂν καὶ σὲ θεωρεῖ κόρη μου, ὑποψιάζομαι ὅτι σέκανε μὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς ὥμορφες ὑπηρέτριές του!

Μὰ ἂς ξαναγυρίσουμε τώρα στὴν περιπέτεια τοῦ Σατωμπεντώ. Ὅταν τὸ παληόπαιδο αὐτὸ βγῆκε ἀπὸ τὸ μπουντοὰρ, μὲ τὸ πρόσωπο γεμάτο σαπουνάδες, τὸ κωμικὸ θέαμά του ἔκανε τὴ Νινὸν νὰ ξεσπάσῃ σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο. Ἡ κ. ντὲ Σατωμπεντώ, ποὺ ἔμενε ἐκεῖ κοντὰ καὶ ποὺ εἶχε γιὰ τὴν ὥρα στὴν ἀγκαλιά της τὸν κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρί, σκανδαλίσθηκε ἀπὸ αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ γέλιο καὶ τὸν ἔστειλε νὰ μάθῃ τί εἶχε συμβῆ. Ἡ μητέρα λοιπὸν τοῦ ἑνόχου ἔμαθε πρώτη τὰ κατορθώματά του καὶ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασι νὰ τὸν τιμωρήσῃ αὐστηρὰ καὶ νὰ δείξῃ σ' ὅλους πὼς εἶχε λυπηθῆ γι' αὐτὴ τὴν τρέλλα του, μολονότι κατὰ βάθος ἤθελε νὰ πετύχαινε τοῦ σκοποῦ του ὁ γυιός της, γιατὶ αὐτὸ θὰ τὴν ἔκανε νὰ καμαρώνῃ.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἡ Τερέζα ἐξιστοροῦσε κάτω τὸ περιστατικό, ὅπως ἤθελε. Ἡ Μαρία Κοκλιὲρ τὸ εἶπε κατόπιν στὸν Φλερὺ ποὺ ξύστριζε τ' ἄλογό του. Ὁ Φλερὺ πάλι θέλησε νὰ τὸ πῇ τοῦ μαρκησίου, μὰ ὁ Φοὺλκ τοῦ ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ ἐκεῖ ποὺ ξέρετε, γιὰ νὰ μάθῃ νὰ μὴ φλυαρῇ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ ἑτοιμάσῃ τ' ἄλογα γιὰ τὸ κυνῆγι κι' ἄρχισε νὰ γκρινιάζῃ γιὰ τὶς αἰώνιες ἀργοπορίες τοῦ Σουρί.

Ἡ κ. ντὲ Σατωμπεντὼ λοιπὸν πῆγε στὸ δωμάτιο τῆς μαρκησίας γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὴ λύπη της καὶ τὴν ἐπιθυμία της νὰ τιμωτήσῃ τὸ γυιό της αὐστηρά. Φοβᾶταν τόσο πολὺ μήπως τῆς ποῦν μὲ τρόπο ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ γυρίσῃ στὰ χτήματά της, ὥστε διάθηκε νὰ διαλέξῃ ἡ ἴδια τὴν πιὸ ἀνυπόφορη τιμωρία γιὰ τὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ νεαροῦ Δὸν Ζουάν: ἔπρεπε νὰ τὸν μεταχειρισθοῦν σὰν ἕνα μυξάρικο καὶ νὰ τὸν κλείσουν μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα ἄρεσε στὴ Νινόν. Μὰ κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι τὴ βρῆκαν διασκεδαστική. Γιὰ σκοτεινὴ φυλακὴ λοιπόν, διάλεξαν ἕνα μικρὸ δωμάτιο, στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ βορεινοῦ πυργίσκου, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα μικρὸ φεγγίτη. Αὐτὸ τὸ δωμάτιο εἶχε χρησιμεύσει ἄλλοτε ὡς φυλακὴ γιὰ τοὺς Οὐγενότους.

Ποιὸς ὅμως μποροῦσε νὰ κλείσῃ ἐκεῖ μέσα τὸ νεαρὸ Σατωμπεντὼ ποὺ ἔκανε σὰν ἀνήμερο θηρία; Κανείς! Μόνο ἡ μητέρα του, ἡ παχειὰ ἐκείνη καλλονὴ μποροῦσε ν' ἀναλάβῃ μιὰ τέτοια δουλειά, γιατὶ ποτὲ ἐκεῖνο τὸ παληόπαιδο δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του κατὰ τῆς μητέρας του. Ἡ κ. Σατωμπεντὼ λοιπὸν τὸν ἔπιασε σφιχτὰ ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν καὶ τὸν ἀνέβασε ὡς τὴ σκοτεινὴ φυλακὴ τοῦ πύργου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε τώρα πὼς ἡ παχειὰ κ. ντὲ Σατωμπεντὼ μετανόησε πικρὰ ποὺ εἶχε διαλέξει ἐκεῖνο τὸ μπουντροῦμι στὴν κορυφὴ τοῦ πυργίσκου, γιατὶ ἡ γυριστὴ σκάλα

ἦταν στενὴ καὶ γιατὶ ἦταν ὑποχρεωμένη ν' ἀνεβαίνῃ πίσω-πίσω, μιὰ καὶ κρατοῦσε τὸ παληόπαιδο ἐκεῖνο ἀπὸ τὰ χέρια.

Ὅλοι οἱ ὑπηρέτες τοῦ πύργου, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀμαξᾶ Φλερὺ ἀκολουθοῦσαν τὴ μητέρα καὶ τὸ γυιό, ἕτοιμοι νὰ βοηθήσουν, ἂν παρουσιαζόταν ἡ ἀνάγκη.

Ἔτσι, ὁ Σατωμπεντὼ κλείσθηκε μέσα σ' ἐκείνη τὴν παληὰ φυλακή. φοβερίζοντας ὅλο τὸν κόσμο, ὅτι θὰ ἔπαιρνε μιὰ ἡμέρα τὴν ἐκδίκησί του.

Ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς αὐτῆς εἶχε ἕνα μικρὸ παραθυράκι. Μόλις ἔβαλαν λοιπὸν τὶς ἀμπάρες, ὁ καθένας θέλησε νὰ δῇ τί μοῦτρα ἔκανε ὁ Σατωμπεντώ, μὰ παραξενεύθηκαν ποὺ δὲν τὸν βρῆκαν ὅπως τὸν φανταζόντουσαν. Ὁ θεότρελλος αὐτὸς σφύριζε, τραγουδοῦσε, ξεσποῦσε σὲ σαρκαστικὰ γέλια καὶ κάθε τόσο ἔκανε κι' ἀπὸ μιὰ χαριτωμένη φιγοῦρα μενουέτου. Ἔλεγε μάλιστα ὅτι τοῦ ἄρεσε πάρα πολὺ ἐκείνη ἡ σοφίτα, καὶ πὼς δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ ξανακατεβῇ στὰ ὑπόγεια, δηλαδὴ στὰ σαλόνια τοῦ πύργου. Ἐκεῖ μέσα, ὅπως εἶνε ἡ συνήθεια, τοῦ εἶχαν βάλει ἕνα κανάτι, ἕνα μαῦρο καρβέλι κι' ἕνα στρῶμα. Ἔπειτα, ὅταν ὅλοι εἶδαν πὼς δὲν συνέβαινε τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, κατέβηκαν γιὰ νὰ προγευματίσουν.

Σὲ λίγο ὅμως ὁ ἀμαξᾶς Φλερὺ εἰδοποίησε τὴν μαρκησία ὅτι ὁ νεαρὸς Σατωμπεντὼ χαλοῦσε τὸν κόσμο ἐκεῖ ἀπάνω στὸν πυργίσκο κι' ἐκσφενδόνιζε ἀπὸ τὸ φεγγίτη μεγάλες πέτρες ποὺ τὶς ξεκολλοῦσε ἀπὸ κάποια γκρεμισμένη γωνιὰ τῆς σοφίτας. Κάθε τόσο, ἡ πέτρες αὐτὲς ἐπεφταν σὰν βροχὴ στὴν αὐλὴ ὅπου ἔπαιζαν τὰ παιδιὰ τῆς Μαρίας Κοκλιέρ. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς πέτρες μάλιστα εἶχε σπάσει τὸ κεφάλι ἑνὸς μικροῦ ποὺ ξεφώνιζε σὰν νὰ εἶχε τὸν διάβολο μέσα του.

Οἱ ξένοι τοῦ πύργου, ἔτρεξαν ὅλοι τότε στὰ παράθυρα ποὺ ἦσαν ἀπέναντι ἀπὸ τὸν πυργίσκο τοῦ φυλακισμένου καὶ δὲν ἄργησαν νὰ δοῦν νὰ ξεπετιοῦνται ἀπὸ τὸ φεγγίτη ὁλόκληρα κομμάτια ἀπὸ τὸν τοῖχο ποὺ ἔπεφταν κι' ἔσπαγαν μὲ πάταγο τὰ τζάμια τοῦ σταύλου, τρομοκρατῶντας τ' ἄλογα τοῦ μαρκησίου.

Ἡ Νινόν, μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα, ἀνησύχησε λιγάκι κι' εἶπε τοῦ Φλερὺ νὰ πάῃ νὰ συνθηκολογήσῃ μὲ τὸν νεαρὸ Σατωμπεντὼ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ κιόλας τὴν πόρτα, γιατὶ καλύτερα νὰ ἔμενε στὴ μέση αὐτὴ ἡ τιμωρία, παρὰ νὰ τὸν ἄφηναν νὰ κατασκοτώσῃ τ' ἄλογα, γκρεμίζοντας τὸν πύργο.

Ὁ Φλερὺ γύρισε πίσω σὲ λίγο, μ' ἕνα μάτι μαυρισμένο ἀπὸ μιὰ γροθιά, μὲ τὰ δάχτυλα αἱμόφυρτα καὶ κατακομματιασμένα καὶ μ' ἕνα μεγάλο μαχαῖρι στὸ χέρι. Ὅλος ὁ κοσμος νόμισε ὅτι εἶχε σφάξει τὸν τρελλὸ Σατωμπεντώ. Ἐκεῖνος ὅμως ἐξήγησε γρήγορα ὅτι μὲ πολὺ κόπο εἶχε πάρει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ «μικροῦ» αὐτὸ τὸ μαχαῖρι, μὲ τὸ ὁποῖο γκρέμιζε τὸν τοῖχο. Ἔτσι ὅπως ἦταν τώρα ἄοπλος, δὲν θ' ἀργοῦσε ἀσφαλῶς νὰ συνθηκολογήσῃ.

Ἡ κυρίες τώρα ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γι' αὐτὸν τὸν ἀτίθασσο Σατωμπεντὼ μὲ μιὰ συγκίνησι ποὺ εἶχε στὸ βάθος, πῶς νὰ σᾶς πῶ, κάποιο σεβασμό. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς μάλιστα, ἡ κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρί πρότεινε νὰ πάνε ὅλες νὰ ρίξουν κρυφὰ μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὸ παραθυράκι τῆς πόρτας. Ἡ ἄλλες βρῆκαν ἀρκετὰ διασκεδαστικὴ μιὰ τέτοια «ἐκστρατεία» κι' ἔτσι σὲ λίγο μ' ἐπικεφαλῆς τὴ Νινόν, ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν τὴ στριφογυριστὴ καὶ στενὴ σκάλα τοῦ πυργίσκου. Ὁ μόνος ἄνδρας ποὺ ἦταν μαζύ τους ἦταν ὁ κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Μαλιτούρν, γιατὶ ὁ ἐξάδελφός του εἶχε πάει κυνῆγι, ὅπως πάντα μὲ τὸ μαρκήσιο. Ὅσο γιὰ τὸν ἱππότη Ντιετεγκάρ, ὁ δύστυχος αὐτὸς θὰ ἔκανε ἀσφαλῶς τὸν περίπατό του σὲ καμμιὰ ρωμαντικὴ δεντροστοιχία τοῦ πάρκου, ψιθυρίζοντας δειλὰ τὸν ἔρωτά του γιὰ τὴ

Νινὸν στὰ λουλούδια καὶ στὶς μακρυνὲς νύμφες ποὺ τὸν κύτταζαν ἀκίνητες ἐπάνω στὴ ψηλὰ θάθρα τους.

Ἡ στενὴ σκάλα τοῦ πυργίσκου ὡστόσο ἦταν σὲ μερικὲς μερὲς κατασκότεινη κι' ἀκριβῶς σὲ κάτι τέτοια μερη ἡ κυρίες ἀκουγαν τὴ δεσποινίδα ντὲ Σαίν-Σύρ νὰ πνίγη κάτι παράξενους στεναγμοὺς ποὺ τὶς σκανδάλιζαν. Μὰ τί συνέβαινε ἀκριβῶς; Τόσο πολὺ φοβῶταν τὸ σκοτάδι ἡ παιδαγωγὸς τῆς Νινόν; Καὶ ὅμως ἂν πρόσεχαν λιγάκι θἄβλεπαν ὅτι ἡ δυστυχισμένη ντὲ Σαίν-Σύρ εἶχε ἀπὸ πίσω της ἐκεῖνο τὸν ἄσωτο Βαλλέ-Μαλιτοὺρν καὶ θὰ καταλάβαιναν ὅτι ἐστέναζε κάθε τόσο ἀπὸ τὶς ἀδιάντροπες τσιμπιὲς του.

Σὲ λίγο, ὅλος ὁ κόσμος ἔφθασε ἀθόρυβα ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοῦ πυργίσκου. Ἡ κυρίες μὲ τὴ σειρά, ἔρριξαν μιὰ γρήγορη ματιὰ ἀπὸ τὸ παραθυράκι τῆς πόρτας κι' εἶδαν ἕναν Σατωμπεντὼ ἔξαλλο νὰ περιφέρεται σὰν θηρίο μέσα στὸ κλουβί του. Ἡ κ. ντὲ Λὰ Βαλλέ-Σουρί, ἀφελὴς ὅπως πάντα, ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγη μιὰ μικρὴ κραυγὴ τρόμου. Αὐτὴ ἡ κραυγὴ πρόδωσε τὴν παρουσία τῶν κυριῶν. Ὁ νεαρὸς Σατωμπεντὼ κατάλαβε πὼς τὸν κατασκόπευαν κι' ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του. Ἔπειτα, ἄρπαξε τὸ κανάτι μὲ τὸ νερό, πλησίασε στὴν πόρτα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαίν-Σύρ ἄνοιγε ἀθόρυβα τὸ παραθυράκι γιὰ νὰ δῆ κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της τὸ «φαινόμενο», ὁ φυλακισμένος τὴν περιέλουσε ἀπὸ ἐπάνω ἴσαμε κάτω μὲ τὸ νερὸ τοῦ κανατιοῦ.

Τὸ λούσιμο αὐτὸ ἦταν τόσο ξαφνικό, ὥστε ἡ δύστυχη παιδαγωγὸς ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη ἀπὸ τὸν τρόμο της.

— Μὲ τῆς ὑγείας σας! Τῆς φώναξε ἀπὸ μέσα σαρκαστικὰ ὁ Σατωμπεντώ.

Κι' ἔτσι, μὲ τὸ κατάβρεγμα τῆς δεσποινίδος ντὲ Σαίν-Σύρ τελείωσε ἡ «ἐκστρατεία» τῶν κυριῶν στὴ φυλακὴ τοῦ πυργίσκου, ἡ ὁποία ἦταν, καθὼς βλέπετε, μιὰ ἄτυχη ἔμπνευσι τῆς κ. ντὲ Λὰ Βαλλέ-Σουρί.

Μὰ καιρὸς εἶνε νὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ τὸν ἐρωτευμένο Ἱππότη Ντιετεγκάρ.

VIII

Ἡ Νινὸν θέλει νὰ τὴ φιλήση ἕνας ὥμορφος νέος

ΥΣΤΕΡ' ἀπὸ αὐτὴ τὴν περιπέτεια, ἡ Νινὸν θέλησε λίγο νὰ ἡσυχάση καὶ κατέβηκε μόνη της στὸ πάρκο. Ὁ καιρὸς ἦταν γλυκὸς κι' ὁ ἀέρας εὐωδίαζε ἀπὸ τὰ λουλούδια. Στὸ βάθος, ἡ δεντροστοιχίες ἦσαν γεμᾶτες μοναξιά, ἡσυχία καὶ δροσερὲς σκιές. Ἡ Νινὸν προχώρησε βυθισμένη στὶς σκέψεις της καὶ σὲ λίγο εἶδε ὅτι δίχως νὰ τὸ θέλη εἶχε πάρει τὸν ἀπόμερο δρόμο ποὺ ἔβγαζε στὸ ρωμαϊκὸ περιστήλιο μὲ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἔρωτος.

Μὰ τί συλλογιζόταν ἀράγε; Ὤ, ποιὸς ξέρει... Εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι δὲν εἶχε στὸ νοῦ της τίποτε τὸ συγκεκριμένο. Ὁ καιρὸς ἦταν ζεστός, ἡ ἀτμόσφαιρα λίγο βαρειά, ἡ εὐωδίες τοῦ πάρκου μεθυστικές, ἡ μοναξιὰ τόσο εὐχάριστη, ὥστε ἕνοιωθε κανεὶς μιὰ νωχέλεια ποὺ τοῦ παρέλυε τὶς αἰσθήσεις. Γιὰ λίγες στιγμὲς ἡ Νινὸν κάθησε νὰ ξεκουρασθῆ στὴ σκιὰ ἑνὸς μεγάλου δέντρου ποὺ ἡ φυλλωσιά του ἐμοιαζε σὰν μιὰ πελώρια ὀμπρέλλα. Θεέ μου! Τί τρελλὲς ἰδέες ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλό της! Ἤθελε πάλι, ὅπως ἄλλοτε ν' ἀγκαλιάση τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἔρωτος. Ἤθελε νὰ χαϊδέψη μὲ τὰ τρυφερὰ χέρια της ἐκεῖνο τὸ πλαστικὸ σῶμα τοῦ ὡραίου ἐφήβου. Ἄλλωστε, τί κακὸ μποροῦσε νὰ δῆ κανεὶς σ' αὐτό; Δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ παράξενη ἰδιοτροπία, μιὰ ἀπὸ

ἐκεῖνες τὶς χαριτωμένες «λόξες» τῆς Νινόν.

Σηκώθηκε λοιπόν, κοκκινίζοντας λιγάκι καὶ τράβηξε πάλι γιὰ τὸ ρωμαϊκὸ περιστήλιο. Μὰ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξί της ὅταν, φθάνοντας ἐκεῖ πέρα, βρέθηκε μπροστὰ στὸν νεαρὸ Ἱππότη Ντιετεγκάρ.

Αὐτὴ ἡ σύμπτωσι δὲν εἶνε διόλου ἀνεξήγητη, γιατὶ πολλὲς φορὲς μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι ὁ ἐρωτευμένος Ἱππότης περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες στὶς πιὸ ὥμορφες καὶ τὶς πιὸ ρωμαντικὲς γωνιὲς τοῦ πάρκου. Ἔτσι, δὲν θὰ μὲ κατηγορήσετε ὅτι ἔβαλα ἐπίτηδες τὸν Ντιετεγκὰρ μπροστὰ στὴ Νινόν, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐκείνη ἤθελε ν' ἀγκαλιάση ἕναν ὥμορφο νέο.

Ὁ ἐρωτευμένος Ἱππότης λοιπὸν ἦταν ξαπλωμένος ἐπάνω στὴ μαγικὴ ἄμμο τῆς στέρνας καὶ διάβαζε κάποιο αἰσθηματικὸ βιβλίο. Κάθε τόσο, ἀπόμενε ἐκστατικὸς κι' ἔκρυβε τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στὶς σελίδες σὰν νὰ ἤθελε νὰ βυθισθῆ σὲ γλυκοὺς ρεμβασμοὺς ἢ νὰ πιῆ ἅπληστα τὰ ποιητικὰ λόγια τοῦ βιβλίου ποὺ ἔθελγαν τὴν καρδιά του.

Ἡ Νινὸν τὸν κύτταξε μιὰ στιγμὴ μὲ περιέργεια καὶ τὸν εἶδε νὰ φιλάη εὐλαβικὰ τὴν ἄκρη τῆς μαρμάρινης στέρνας ὅπου εἶχε καθήσει πολλὲς φορές, βυθίζοντας τὰ γυμνὰ πόδια της δειλά, πρὶν ἀποφασίση νὰ βουτήξη στὸ νερὸ γιὰ νὰ πάρη τὸ λουτρό της. Κι' ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι τὴν ἀγαποῦσε παράφορα ὁ νεαρὸς Ἱππότης, γιὰ πρώτη φορὰ τώρα ἔνοιωσε κάποια κρυφὴ χαρὰ στὴν καρδιά της καὶ φώναξε κοντά της τὸν ὥμορφο νέο.

Ὁ Ἱππότης Ντιετεγκὰρ ποὺ νόμιζε ὅτι ἦταν μόνος του, στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς τῆς Νινὸν σηκώθηκε ἀμέσως σαστισμένος κι' ἔγινε κάτασπρος σὰν τὸ μάρμαρο τοῦ Ἔρωτος. Ἐκείνη τότε, γιὰ νὰ τοῦ δώση καιρὸ νὰ συνέλθη, τοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶχε ἐπιθυμήσει λίγη μοναξιά, μακρυὰ ἀπὸ τὶς φασαρίες τοῦ πύργου καὶ τοῦ εἶπε μάλιστα καθαρὰ ὅτι ἦταν πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ τὸν εἶχε συναντήσει.

Ἡ Νινόν, γιὰ πρώτη φορά, ἄρχισε νὰ βλέπη τὸν ἐρωτευμένο Ἱππότη μ' ἄλλα μάτια. Κι' ἀλήθεια! Τί χαριτωμένη ποὺ ἦταν. Εἶχε ὡραῖα μαῦρα καὶ φλογερὰ μάτια, μαῦρα μαλλιὰ καὶ τὸ πιὸ ὥμορφο ἀνδρικὸ στόμα ποὺ εἶχε δῆ. ποτέ της. Τὸ περίεργο μάλιστα εἶνε ὅτι, ἂν ὁ Ἱππότης Ντιετεγκὰρ ἔκανε σγουρὰ τὰ μαλλιά του, θὰ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἔρωτος! Αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια ἀναστάτωσε κυριολεκτικὰ τὴ Νινόν. Ναί! Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία, ὁ ἐρωτευμένος μαζύ της Ἱππότης ἦταν ἕνα ζωντανὸ ἄγαλμα τοῦ Ἔρωτος. Ἔτσι ἄρχισε νὰ τῆς ἀρέσῃ, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Ὅπως κύτταζε τὸ πορφυρὸ στόμα του, λαχταροῦσε τρελλὰ ἕνα φιλί του ἐπάνω στὰ χείλη της.

Ὁ Ντιετεγκάρ, ἂν δὲν τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, θὰ ἔβλεπε αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία στὰ μάτια της. Μά, ὅπως πάντα ἦταν δειλὸς σὰν κορίτσι κι' ἀπόφευγε νὰ τὴν πλησιάζη, σὰν νὰ τὴ φοβῶταν.

Ἡ Νινὸν τότε γιὰ νὰ τοῦ δώση θάρρος τοῦ ρώτησε τί διάβαζε. Ἐκεῖνος ὅμως ἔγινε ἀμέσως κατακόκκινος κι' ἔπεσε νὰ κρύψη τὸ βιβλίο κάτω ἀπὸ τὸν ἐπενδύτη του. Ἡ Νινὸν θέλησε νὰ τοῦ τὸ πάρη. Ἐκεῖνος τὴν ἐμπόδισε. Ἐκείνη ἄρχισε νὰ γελάη. Καὶ τὸ παιγνίδι ἄρχισε.... Σὲ λίγο ἔτρεχαν ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο, γύρω ἀπὸ τὴ στέρνα τοῦ Ἔρωτος. Ἡ Νινὸν ἦταν εὐτυχισμένη ποὺ ἔβλεπε τὰ κατάσπρα δόντια τοῦ ὥμορφου Ἱππότη νὰ λάμπουν μέσα στὸ φῶς κι' ἐκεῖνος πάλι τὰ εἶχε χάσει μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ εὔνοιά της. Εἶχε μεθύσει τόσο ἀπὸ τὸν ἔρωτά του, ὥστε δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ τρέξῃ κι' ἄρχισε νὰ παραπατάη. Ἄξαφνα, ὅταν ἔνοιωσε τὸ τρυφερὸ χέρι τῆς Νινὸν στὸν ὦμο του καὶ τὴν πνοή της στὸ πρόσωπό

του, ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ ἔφερε τὸ χέρι στὴν καρδιά του ποὺ χτυποῦσε δυνατά, χλώμιασε πάλι καὶ θὰ σωριαζόταν λιπόθυμος, ἂν ἡ ὥμορφη μαρκησία δὲν πρόφταινε νὰ τὸν πάρη στὴν ἀγκαλιά της. Καθὼς τὸν κρατοῦσε λοιπὸν σφιχτά, ἐπάνω στὸ μυρωμένο στῆθος της, κάθησε στὴν ἄκρη τῆς στέρνας, ἀκούμπησε τ' ὥμορφο κεφάλι του στὰ γόνατά της καὶ βρέχοντας τὸ δαντελλένιο μαντηλάκι της στὸ νερό, ἄρχισε νὰ δροσίζη τοὺς φλογισμένους κροτάφους του.

Ὅταν τέλος ὁ ἐρωτευμένος ἱππότης ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἡ Νινὸν εἶδε πὼς ἡ ματιά του ἐπρόδιδε τόση εὐτυχία καὶ τόσο πάθος, ὥστε ντράπηκε λιγάκι καὶ δίστασε ἀκόμη νὰ τὸν φιλήση στὸ κόκκινο στόμα ὅπως ἤθελε. Ἔβλεπε πὼς ἡ τρελλὴ ἐκείνη ἰδιοτροπία της δὲν ταίριαζε μὲ τὸ ἀγνὸ κι' ὥμορφο αἴσθημα τοῦ θελκτικοῦ νέου.

Ἔτσι, συνῆλθε ἀμέσως κι' ἡ Νινὸν καὶ γιὰ νὰ δώση ἕνα τέλος στὴ σιωπὴ ποὺ τοὺς βάραινε, ρώτησε τὸν ἐρωτευμένο ἱππότη μήπως εἶχε ἰδρώσει, καθὼς ἔτρεχε γύρω ἀπὸ τὴ στέρνα.

— Ὄχι, κυρία... Τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Μὰ πῶς! Ἔκανε ἡ Νινόν.

Κι' ἔχωσε τὸ τρυφερὸ χέρι της στὸ λαιμό του.

Εἶχε ἀναστατωθῆ πάλι ἀπὸ τὸν πειρασμὸ καὶ καταλάβαινε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ ὅτι θὰ ἔκανε αὐτὴ πρώτη καμμιὰ τρέλλα. Μὰ εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ ὥμορφος νέος θὰ τὴν προλάμβανε. Ὁ ἱππότης ὅμως ἦταν τόσο δειλός!...

Ἡ Νινὸν ἄρχισε νὰ χάνη τὴν ὑπομονή της. Τοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιὰ καὶ τὸν κύτταξε μὲ τρυφερότητα στὰ μάτια. Κι' ἔπειτα, γιὰ νὰ τὸν ξυπνήση, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν τράνταξε ἐλαφρά, χαμογελῶντας. Ἡ καρδιὰ τοῦ ἱππότη ξχείλιζε ἀπὸ ἔρωτα κι' εὐτυχία. Μὰ τὰ χέρια του εἶχαν παραλύσει. Ἤθελε νὰ κάνη μιὰ φλογερὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι στὴ Νινόν, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ προφέρη οὔτε τὴν παραμικρὴ λέξι, γιατὶ εἶχε δεθῆ ἡ γλῶσσα του.

Ἡ Νινὸν τότε, χωρὶς νὰ περιμένη πειὰ τίποτε ἀπὸ μέρους του, ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε λαίμαργα στὰ κόκκινα χείλη σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν φάη.

Ὁ Ντιετεγκάρ, ἀντὶ νὰ τὴν ἀγκαλιάση καὶ νὰ τὴ φιλήση κι' αὐτός, ἔκλεισε τὰ μάτια μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα. Ἡ Νινὸν ἄρχισε νὰ χαϊδεύη τὸ παρθενικὸ πρόσωπό του, νὰ τὸ σφίγγη ἐπάνω στὸ στῆθος της, νὰ τὸν φιλάη παντοῦ, στὰ μαλλιά, στὸ λαιμό, στὰ μάγουλα. Ἔπειτα, βλέποντας πὼς ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος δὲν ἐννοοῦσε νὰ πάρη καμμιὰ τολμηρὴ πρωτοβουλία, ἔκανε ἕνα μορφασμὸ γεμᾶτο περιφρόνησι καὶ ξέσπασε σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

— Θὰ ρθῆτε; Τοῦ εἶπε.

Καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ γυρίση στὸν πύργο.

Καθὼς προχωροῦσε ὅμως πρώτη, στὸ βάθος τῆς ἀλλέας, ἔνοιωσε τὸν Ντιετεγκὰρ νὰ τὴν ἀγκαλιάζη ξαφνικὰ καὶ νὰ τὴ φιλάη στὸ λαιμὸ μὲ τὴν ἐκπληκτικὴ τόλμη τῶν δειλῶν νέων. Μὰ ἀδιάφορα τώρα, ἡ Νινὸν τὸν παραμέρισε, σὰν νὰ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ μπροστά της καὶ τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ ὕφος της ὅτι τῆς εἶχε κάνει μιὰ πολὺ μεγάλη προσβολή.

Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ τότε τῆς ζήτησε συγγνώμη κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι, ἕτοιμος νὰ κλάψη ἀπὸ τὴν ἀβάσταχτη ντροπή του.

IX

Ἡ θυσία τῆς Νινὸν

Ἡ Νινὸν δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμη ἀπὸ αὐτὴ τὴν περιπέτεια, ὅταν ἄκουσε νὰ τὴ φωνάζουν ἀπὸ μακρυὰ κι' εἶδε μερικοὺς λακέδες νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος της. Ἔτσι ἔμαθε ὅτι ὁ νεαρὸς Σατωμπεντὼ εἶχε ἀρχίσει πάλι τὶς τρέλλες του μέσα στὴ φυλακή του.

Κατὰ τὶς πέντε ἡ ὥρα, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἡσυχία, εἶχαν ξαναρχίσει ἡ πρωϊνὲς φασαρίες. Ὁ Φλερύ, πάντα πρόθυμος κι' ἀφωσιωμένος, εἶχε ἀνεβῆ ἐκεῖ ἐπάνω κι' εἶχε δῆ κρυφὰ ἀπὸ τὸ παραθυράκι τῆς πόρτας ὅτι ὁ φυλακισμένος εἶχε πάλι στὰ χέρια του ἕνα ἄλλο μαχαῖρι, πιὸ μικρὸ αὐτὴ τὴ φορά. Μὲ τὸ μαχαιρι αὐτὸ λοιπὸν ὁ νεαρὸς Σατωμπεντὼ διασκέδαζε πετσοκόβοντας τὸ προσωπό του! Ὁ Φλερὺ εἶχε δῆ μιὰ βαθειὰ πληγὴ ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ αὐτὶ κι' ἔφτανε ἴσαμε κάτω ἀπὸ τὸ πηγοῦνι, ἀπ' ὅπου ἔτρεχε τὸ αἷμα καὶ ἔκανε κατακόκκινες τὶς ἄσπρες δαντέλλες τοῦ λαιμοδέτη. Ὁ Φλερυ προσπάθησε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα, μὰ ὁ Σατωμπεντὼ εἶχε φράξει τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα καὶ τοῦ δήλωσε καθαρὰ πώς, ὕστερ' ἀπὸ τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ εἶχαν κάνει εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ κόψη τὶς φλέβες του. Ὅλοι εἶχαν τρέξει ἐπάνω στὴ σοφίτα καὶ πρώτη ἀπ' ὅλες ἡ μητέρα του, ποὺ ξεφώνιζε διαρκῶς ὅτι εἶχε χάσει τὸ παιδί της, γιατὶ μόλις κρυφοκύτταξε κανεὶς ἀπὸ τὸ παραθυράκι, ὁ Σατωμπεντὼ τραβοῦσε μιὰ καινούργια χαρακιὰ στὸ πρόσωπό του. Ἡ Τερέζα ποὺ εἶχε δῆ αὐτὸ τὸ φρικτὸ θέαμα εἶχε πέσει λιπόθυμη, ἀνάσκελα, ἐπάνω στὰ σκαλοπάτια.

Ἡ Νινὸν ἀνέβηκε γρήγορα ὡς ἐπάνω, διασκέλισε τὸ σῶμα τῆς καμαριέρας της καὶ παίρνοντας μιὰ βαθειὰ ἀνάσα, φώναξε καθαρὰ γιὰ νὰ τὴν ἀκούση ὁ φυλακισμένος:

— Κύριε Σατωμπεντώ, ἀναγνωρίζετε τὴ φωνή μου;

Ἐκεῖνος ἐσπευσε νὰ τῆς ἀπαντήση, ἀπὸ μέσα.

— Μάλιστα κυρία...

— Ἔ, λοιπόν, σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι θὰ δεχτῶ ὁποιαδήποτε ἰδιοτροπιά σας, φθάνει ν' ἀνοίξετε αὐτὴ τὴν πόρτα!...

Ὁ Σατωμπεντώ, ποὺ ἔκοβε τὸ πρόσωπό του ἀπὸ καθαρὴ ματαιοδοξία κι' ὄχι δὰ καὶ βαθειά, κολακεύθηκε κι' ἄνοιξε ἐπιτέλους τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς του.

Ὅπως συμβαίνει ὅμως μὲ τὶς ἱστορικὲς λέξεις, ἡ Νινὸν δὲν εἶχε δώσει καμμιὰ ἰδιαίτερη σημασία στὸν ὅρκο ποὺ εἶχε κάνει στὸν Σατωμπεντώ. Τί τοῦ εἶχε πῆ; Ἁπλούστατα ὅ,τι τῆς εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἐκείνη τὴ στιγμή. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ μιλοῦσε μιὰ μητέρα στὸ ἄτακτο παιδί της.

Μὰ τὰ πράγματα δὲν σταμάτησαν ἐδῶ πέρα. Εἶχαν μιὰ πολὺ παράξενη συνέχεια κι' ἕνα ἐκπληκτικὸ τέλος...

Μόλις ὁ νεαρὸς Σατεμπεντὼ ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἡ Νινὸν μπῆκε ἀμέσως μέσα γιὰ νὰ τοῦ πάρη τὸ μαχαῖρι. Μά, προηγουμένως, πρὶν προχωρήση, ἔβγαλε τὸ χέρι της ἀπὸ τὴ μισανοιχτὴ πόρτα κι' ἔκανε ἕνα νόημα στοὺς ἄλλους ποὺ εἶχαν μείνει ἀπ' ἔξω, σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε:

— Οὔστ! Δρόμο! Φύγετε ὅλοι σας ἀπὸ ἐδῶ πέρα!...

Οἱ ἄλλοι σήκωσαν τὴ λιπόθυμη Τερέζα ποὺ δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμη καὶ τὴν κ. ντὲ Σατωμπεντώ, ποὺ εἶχαν κοπῆ τὰ γόνατά της ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ κατέβηκαν κάτω στὸν πύργο. Σὲ λίγο μιὰ βαθειὰ σιωπὴ ἁπλώθηκε στὴ σκάλα καὶ στὸν πυργίσκο.

Μὰ ἡ σωπὴ αὐτὴ παρεξηγήθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θερμὴ φαντασία τῶν γυναικῶν. Πρώτη ἀπ' ὅλες, ἡ εὐάρεστη κ. ντὲ Ματφελόν, ὡδήγησε ὅλο τὸν κόσμο στὴν μικρὴ ἐκκλησία τοῦ πυργου, γιὰ νὰ προσευχηθῆ. γιὰ τὴ Νινὸν, ποὺ ἦταν κλεισμένη ἐκεῖ ἐπάνω. γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων, μ' ἐκεῖνον τὸν σάτυρο τὸν Σατωμπεντώ. Ὑποχρέωσε μάλιστα τὸ Φλερὺ νὰ χτυπήση καὶ τὴν καμπάνα, ὅπως τὶς ἡμέρες ποὺ λειτουργοῦσε στὸν πύργο ὁ ἐφημέριος.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἐπάνω στὴ σοφίτα συνέβαιναν παράξενα πράγματα. Μόλις ἡ Νινόν μπῆκε μέσα καὶ συνήθισε στὸ ἡμίφως τῆς φυλακῆς, εἶδε μπροστά της ἕνα αἰμόφυρτο πρόσωπο ποὺ τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάση σύγκορμα ἀπὸ τὴ φρίκη. Ὁ Σατωμπεντὼ ἦταν ἀγνώριστος. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἔμοιζε μ' ἕνα σφαγμένο μοσχάρι. Ἡ Νινὸν πάγωσε ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν κατάπληξι καὶ μόλις εἶδε τὸ καταματωμένο ἐκεῖνο τέρας νὰ τὴν πλησιάζη, ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της καὶ σωριάσθηκε ἐπάνω στὸ πτῶμα τοῦ φυλακισμένου. Ὁ τρελλὸς, νέος χαμογελῶντας εἰρωνικά, χωρὶς διόλου νὰ ταραχτῆ τῆς ἔθρεξε λίγο τὸ μέτωπο καὶ τοὺς κροτάφους. Ἡ μαρκησία ἔκανε ἕνα ὁλόκληρο τέταρτο τῆς ὥρας γιὰ νὰ συνέλθη. Ὅταν τέλος ἄνοιξε τὰ μάτια της ὁ ἥλιος εἶχε δύσει πειὰ κι' ἔτσι μέσα στὴ σκοτεινὴ σοφίτα δὲν ἔβλεπε τώρα τὸ ἀπαίσιο πρόσωπο τοῦ νεαροῦ Σατωμπεντώ. Ἀμέσως λοιπὸν σηκώθηκε κι' ὡδήγησε ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα τὸν τραυματία σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ χρησίμευε γιὰ φαρμακεῖο τοῦ πύργου. Ἐκεῖ πέρα ἔπλυνε τὶς πληγὲς τοῦ προσώπου του καὶ τύλιξε ὅλο τὸ κεφάλι του μ' ἐπιδέσμους. Ὁ τρελλὸς παρουσίαζε ἔτσι ἕνα πολὺ κωμικὸ θέαμα...

Κι' ὅμως, παρ' ὅλη αὐτὴ τὴν παραμόρφωσί του, ὁ Σατωμπεντὼ ἔκανε μιὰ τρέλλα ποὺ δὲν θὰ τολμοῦσε κανεὶς νὰ τὴ φαντασθῆ.

Μὰ πρὶν ἀπὸ αὐτὸ, γιὰ νὰ δοῦμε τὶ ἔκαναν οἱ ἄλλοι.

Ὁ μαρκήσιος Φοὺλκ γύρισε ἀπὸ τὸ κυνῆγι μὲ τὸν κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρί, ἐνῶ ἡ προσευχὲς ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμα στὴν ἐκκλησία. Ἄκουσε τὴν καμπάνα καὶ δὲν βρῆκε οὔτε τὸν Φλερύ, οὔτε κανένα ἄλλο ὑπηρέτη γιὰ νὰ τοῦ παραδώση τ' ἄλογα. Τὰ ἐμπιστεύθηκε λοιπὸν μιὰ στιγμὴ στὸν σύντροφό του κι' ἀνέβηκε στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ δῆ τὶ συνέβαινε.

Ἡ ἐκκλησία ἦταν θυθισμένη στὸ σκοτάδι. Ἀπὸ τὸ βάθος της ἐρχόταν ἡ φωνὴ τῆς κ. ντὲ Ματφελὸν ποὺ προσευχόταν. Ὅταν δὲ οἱ ἄλλοι ἀπαντοῦσαν μ' ἕνα ἀμήν! κάθε τόσο, στὸ τέλος κάθε προσευχῆς, ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦσαν ἐκεῖ πέρα περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ πρόσωπα.

Ὁ Φούλκ τσίμπησε στὸ μπράτσο τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ ἦταν γονατισμένο μπροστά του καὶ τὸ ρώτησε τὶ συνέβαινε στὸν πύργο. Τὸ πρόπωπο αὐτὸ ἦταν μιὰ δειλὴ ὑπηρέτρια ποὺ τὸν γνώρισε ἀμέσως κι' ἔβαλε περίτρομα τὶς φωνές:

Ὁ κύριος μαρκήσιος!... Ὁ κύριος μαρκήσιος!..

Ἐκεῖνος κατάπληκτος ἄρχισε πάλι νὰ ρωτάη δεξιὰ κι' ἀριστερά, μὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ φανερώση γιὰ ποιὸ λόγο γινόντουσαν ἐκεῖνες ἡ προσευχές. Ὁ Μαλιτοὺρν θεώρησε καθῆκον του τότε νὰ κάνη κάτι. Σηκώθηκε λοιπόν, πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὸ μαρκήσιο καὶ ψιθύρισε:

— Ἐλᾶτε, θὰ σᾶς ἐξηγήσω...

Οἱ ἄλλοι ἄρχισαν νὰ τρέμουν ἀπὸ τὸ φόβο, βέβαιοι ὅτι ὁ Μαλιτοὺρν θὰ ἐκανε καμμιὰ ἀνεπανόρθωτη ἀνοησία. Γι' αὐτό, ἡ κ. Ματφελὸν θέλησε νὰ τὸν προλάβη κι' ἔκανε νὰ βγῆ βιαστικὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Μὲ τὴν ξαφνικὴ κίνησι ὅμως ποὺ ἔκανε, ἀναποδογύρισε τὴ Μιμόζα, ποὺ προσευχόταν κι' αὐτὴ κοντά της. Ἔσπευσε τότε ν τὴ σηκώση, τὴ φίλησε καὶ τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί:

— Ἀγαπητό μου παιδί, ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ, δὲν πρέπει νὰ περιφρονήσετε τὴ μητέρα σας!..

Κι' ὡρμησε πρὸς τὴν ἔξοδο. Μὰ μόλις πατησε τὸ κατώφλι, ὁ μαρκήσιος ἤξερε κιόλας τὸ μυστικό. Ὁ Φούλκ τραβοῦσε θυμωμένος τὴ μύτη του καὶ ψιθύριζε μὲ λύσσα:

— Μπᾶ! Ποὺ νὰ πάρη ἡ ὀργή!...

Ἡ κ. ντὲ Ματφελὸν τοῦ φώναξε:

— Φανῆτε φιλεύσπλαχνος!... ..

Ὅλος ὁ κόσμος ἔβγαινε τώρα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Κι' ὅλος ὁ κόσμος εἶδε τὸ μαρκήσιο νὰ τραβάη γιὰ τὸ βορεινὸ πυργίσκο.

Ὁ Φούλκ ἔβραζε ἀπὸ τὸ θυμό του, καθὼς ἀνέβαινε τὰ πρῶτα σκαλοπάτια. Τὸ αἷμα εἶχε ἀνεβῆ στὸ πρόσωπό του. Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν ἤξερε μὲ ποιὸν νὰ τὰ βάλη: μὲ τὴ γυναῖκα του ἢ μ' ἐκεῖνο τὸ παληόπαιδο, τὸν Σατωμπεντώ. Ἐκεῖνο ποὺ ἤξερε ἦταν ὅτι ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ στρίψη τὸ λαρύγγι κάποιου, τοῦ πρώτου τυχόντος, ἀδιάφορο ἂν ἦταν ἄθῶος ἢ ἔνοχος.

Ἡ ἰδέες του δὲν ἦταν διόλου καθαρὲς καὶ μπερδευόντουσαν περισσότερο σὲ κάθε σκαλοπάτι. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ τὸν στενοχωροῦσε καὶ τὸ σκοτάδι τοῦ πυργίσκου. Ἔλεγε λοιπὸν ὅτι ἦταν ἕνας ἠλίθιος, γιατὶ δὲν εἶχε συλλογισθῆ νὰ πάρη μαζύ του ἕνα φῶς. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, ἄρχισε νὰ κοντοανασαίνη: εἶχε λαχανιάσει.

Ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ φαντασθῆ τὴ σκηνὴ ποὺ θὰ ἔβλεπε σὲ λίγο, ὅσο κι' ἂν βασάνιζε τὸ μυαλό του νὰ βρῆ μιὰ κατάλληλη τιμωρία, δὲν κατάφερνε τίποτε. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν γιὰ τὸν Φοὺλκ σὰν ἕνα ἄλυτο πρόβλημα. Κι' ἔπειτα, ἐπάνω ἀπ' ὅλα, ἐκεῖνος ἀγαποῦσε τὴν ἡσυχία.

Στάθηκε λοιπόν, γιὰ ν' ἀναπνεύση λιγάκι, μπροστὰ σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν οὐρανὸ καὶ συλλογίσθηκε ὅτι ἀπόψε ἔπρεπε νὰ ψαρέψη γαρίδες, γιατὶ ὁ καιρὸς ἦταν κατάλληλος. Ἀλήθεια! Τί ὥμορφο ψάρευμα ποὺ θὰ ἔκανε! Ὁ Φοὺλκ θὰ γύριζε πίσω ἀσφαλῶς, ἂν δὲν εὕρισκε ἐκεῖ κοντά του μιὰ ἔξοδο ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸν πύργο. Ἀπὸ ἐκεῖ ἡ Νινὸν εἶχε περάσει τὸν Σατωμπεντὼ γιὰ νὰ τὸν πάη γρήγορα στὸ φαρμακεῖο. Ὁ μαρκήσιος λοιπὸν προχώρησε κι' αὐτός, εὐχαριστημένος ποὺ πατοῦσε ἐπὶ τέλους σὲ ὁμαλὸ ἔδαφος!

Ἄξαφνα ὅμως ἄκουσε κάτι κλάματα κι' εἶδε κάποιο φῶς...

Εἴπαμε ὅτι ἡ Νινὸν εἶχε περιποιηθῆ ὅσο μποροῦσε καλύτερα τὸν τρελλὸ Σατωμπεντὼ κι' εἶχε τυλίξει τὸ πρόσωπό του μ' ἕνα σωρὸ ἐπιδέσμους. Μὰ τὸ διαβολόπαιδο αὐτὸ εἶχε κατακομματιάσει καὶ τὰ χέρια του. Μόλις τοῦ ἔδενε μιὰ πληγή, ἀμέσως παρουσιαζόταν μιὰ ἄλλη. Ἡ Νινὸν εἶχε ἐξαντλήσει πειὰ ὅλους τοὺς ἐπιδέσμους. Παράτησε λοιπὸν τὸν ἄρρωστό της γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ προχώρησε γιὰ νὰ ἀνοίξη μιὰ μεγάλη κασσέλα, ὅπου βρισκόντουσαν διάφορα λινὰ ροῦχα. Ἄξαφνα ὅμως ἔνοιωσε νὰ τὴν ἀγκαλιάζουν μὲ δύναμι δυὸ χέρια κι' εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ Σατωμπεντὼ ποὺ ἦταν τυλιγμένο μὲ τοὺς ἐπιδέσμους νὰ πλησιάζη μ' ἕνα κωμικὸ τρόπο τὸ δικό της. Ἡ Νινὸν θὰ ἤθελε νὰ θυμώση. Μὰ δὲν μπόρεσε. Τὸ ἀστεῖο αὐτὸ θέαμα τὴν ἔκανε νὰ ξεσπάση σ' ἕνα νευρικό, ἀκράτητο γέλιο.

Ὁ Σατωμπεντὼ ἐπωφελήθηκε ἀμέσως κι' ἔσφιξε περισσότερο στὴν ἀγκαλιά του τὴ Νινόν, ποὺ εἶχε παραλύσει ἀπὸ τὰ γέλια...

Ὅταν τέλος ἡ μαρκησία ἔπαψε νὰ γελάη, ἦταν πειὰ ἀργά. Ὁ Σατωμπεντὼ τὴν εἶχε παρασύρει στὸ ἁμάρτημα.

Γι' αὐτό, μόλις συνῆλθε, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της κι' ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ θερμὰ δάκρυα.

Ὁ τρελλὸς λυπήθηκε αὐτὴ τὴ φορὰ στ' ἀλήθεια γιὰ τὸν ἀπότομο τρόπο του καὶ χωρὶς νὰ πῆ τίποτε γύρισε καὶ κάθησε στὴν πο-

λυθρόνα του, μιὰ καὶ δὲν εἶχε νὰ κάνη καμμιὰ ἄλλη διαβολιά.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ περνοῦσε ἀπὸ τὸ διάδρομο ὁ μαρκήσιος. Εἶχε δῆ ἀπὸ μακρυὰ τὸ φῶς καὶ μπῆκε μέσα στὸ φαρμακεῖο. Στὴν ἀρχὴ εἶδε τὴ γυναῖκα του νὰ κάθεται ἐπάνω στὴν καρσέλα καὶ νὰ σκουπίζη τὰ μάτια της. Ἔπειτα, στὸ βάθος, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ μιὰ ἀμορφη καὶ καταματωμένη μούμια. Αὐτὸ τὸ θέαμα δὲν ταίριαζε διόλου μ' ὅ,τι τὸν εἶχαν κάνει οἱ ἄλλοι νὰ φοβηθῆ. Ἔμεινε λοιπὸν πάρα πολὺ εὐχαριστημένος καὶ σὰν νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε, ρώτησε τὴ Νινὸν ἂν θὰ ἤθελε νὰ πᾶνε νὰ ψαρέψουν ἀπόψε γαρίδες. Ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίη καὶ ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της, προσπαθοῦσε νὰ τοῦ ἐξηγήση ὅτι ἔκλαιγε ἀπὸ τὸ φόβο της μπροστὰ σ' ἐκεῖνα τὰ αἱμόφυρτα χάλια τοῦ κ. ντὲ Σατωμπεντώ.

— Πῶς! Ἔκανε τότε ὁ μαρκήσιος, ξεσπῶντας σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε ὁ κ. ντὲ Σατωμπεντώ;

Κι' ὁλόχαρος γιὰ τὸ εὔθυμο τέλος αὐτῆς τῆς ἱστορίας βοήθησε τὴ Νινὸν ν' ἀποτελειώση τὸ δέσιμο μιᾶς χαρακιᾶς ποὺ εἶχε τραβήξει ἐκεῖνος ὁ θεότρελλος στὸν ἀριστερὸ καρπὸ τοῦ χεριοῦ του, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ ἔχη κόψει τὶς φλέβες του.

X

Ἡ ἐξαφάνισι τοῦ ἱππότη Ντιετεγκὰρ

ΑΞΕΧΑΣΤΗ ἔμεινε στὸν πύργο ἡ εἴσοδος ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴν τραπεζαρία τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ φουλκ ποὺ κρατοῦσαν ἀπὸ τὶς ἀμασχάλες τὸν νεαρὸ Σατωμπεντώ. Ἡ περιπέτεια, ποὺ μποροῦσε νὰ ἔχη τραγικὲς συνέπειες, πῆρε ἕνα εὔθυμο τόνο. Ἀκόμη κι' αὐτὸς ὁ τρελλὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ γελάη, κάτω ἀπὸ τοὺς ἐπιδέσμους του. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἦταν ὑπερήφανος γιὰ τὰ ἐκπληκτικὰ ἐκεῖνα κατορθώματά του. Ἡ παχειὰ κι' ὥμορφη μητέρα του φιλοῦσε κάθε τόσο τοὺς ἐπιδέσμους του καὶ μὲ πολὺ κόπο κατάφερε νὰ τοὺς παραμερίση λιγάκι καὶ νὰ ἐλευθερώση τὸ στόμα του, γιὰ νὰ μπορέση ἔτσι νὰ φάη τὸ διαβολόπαιδο.

Ὅλα τώρα θὰ τελείωναν μιὰ χαρά, ἂν ἡ Νινὸν δὲν μάθαινε ἀπὸ τὴν κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Μαλιτοὺρν τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα λόγια ποὺ εἶχε πῆ στὴ Μιμόζα ἡ ὑπερβολικὴ κ. ντὲ Ματφελόν, τὴν ὥρα ποὺ ἦσαν στὴν ἐκκλησία. Ἡ μαρκησία θύμωσε αὐτὴ τὴ φορά, κατέβασε τὰ μοῦτρα της κι' ἔδωσε στὴ νουνὰ τῆς Μιμόζας νὰ καταλάβη ὅτι ἀρκετὰ πειὰ εἶχε ἀνεχθῆ τὸν ὑπερβολικὸ ζῆλο της.

Ἡ κ. ντὲ Ματφελὸν κατάλαβε ἀμέσως ὅτι δὲν εἶχε πειὰ θέσι στὸν πύργο κι' ἔτσι, στὸ τέλος τοῦ δείπνου, ἀνήγγειλε ὅτι θὰ γύριζε αὔριο στὰ χτήματά της, στὴ Ροσκότ, γιατὶ ἔπρεπε νὰ φροντίση πάλι γιὰ τ' ἀμπέλια της.

Κατόπιν ἐπρόσθεσε ὅτι θὰ ἔπαιρνε μαζύ της καὶ τὸν νεαρὸ ἀνηψιό της, τὸν ἱππότη Ντιετεγκάρ.

Μὰ οὔτε ἡ θεία, οὔτε ὁ ἀνηψιὸς ἔφυγαν ἀπὸ τὸν πύργο τὴν ἄλλη ἡμέρα, γιατὶ ἡ Νινὸν ἄλλαξε γνώμη, μόλις κατάλαβε ὅτι τὰ λόγια της εἶχαν πληγώσει τὴν κ. ντὲ Ματφελόν.

Ὁ ἐρωτευμένος ὅμως ἱππότης πέρασε μιὰ φρικτὴ νύχτα κλαίγοντας στὸ κρεββάτι του, γιατὶ ἦταν ἀπαρηγόρητος ποὺ δὲν θὰ ἔβλεπε πειὰ τὴν ἀγαπημένη του Νινόν.

Ὁ Ντιετεγκὰρ δὲν εἶχε δώσει καμμιὰ ἐξαιρετικὴ σημασία γι' αὐτὰ ποὺ ἔλεγαν κρυφὰ γιὰ τὴ μαρκησία καὶ τὸν Σατωμπεντώ. Μήπως δὲν ἤξερε ὅτι ὁ ἀντίζηλός του ἦταν ἀπὸ καιρὸ τρυφερὸς φίλος της; Εἶχε συνηθίσει πειὰ νὰ ὑποφέρη αὐτὴ τὴν ἰδέα. Μὰ θυμῶταν κιόλας τὴ σκηνὴ ἐκείνη, στὴ στέρνα τοῦ Ἔρωτος, ὅπου ἡ Νινὸν τὸν εἶχε μεθύσει μὲ τὰ χάδια της καὶ τὰ φιλιά της κι' ἔτσι εἶχε πάντα μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς του. Πρέπει μάλιστα νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι ἐνοιωσε μιὰ ἀπερίγραπτη χαρὰ ὅταν εἶδε τὸν Σατωμπεντὼ νὰ κατεβαίνη ἀπὸ τὸν πυργίσκο σ' ἐκεῖνα τὰ χάλια. Μὰ εἶχε ἄδικο! Ὁ ἀντίζηλός του αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦταν διόλου ἀξολύπητος. Κάθε ἄλλο! Ὁ Σατωμπεντὼ ἦταν ἀξιοθαύμαστος!

Ὅταν ἡ θεία του, ἡ κ. ντὲ Ματφελὸν τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι θὰ τὸν ἔπαιρνε μαζύ της, ὁ ἐρωτευμένος ἱππότης δὲν ἔνοιωσε καμμιὰ θανάσιμη λύπη, ὅπως θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῆ. Ἡ νουνὰ τῆς Μιμόζας εἶχε δηλώσει πὼς δὲν θὰ ξαναγύριζε ποτὲ πειὰ στὸν πύργο. Μὰ ὁ Ντιετεγκὰρ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψη γιατὶ εἶχε τὴν πεποίθησι ὅτι τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν χωρίση ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ ἐλάτρευε. Κάτι τοῦ ἔλεγε πὼς καμμιὰ δύναμι τοῦ κόσμου δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀναγκάση νὰ ὑποφέρη μιὰ τόσο μεγάλη συμφορά. Κι' ἂν ἡ θεία του τὸν ἔπαιρνε μαζύ της, ἐκεῖνος ἤξερε τὸ δρόμο νὰ ξαναγυρίση στὸν πύργο. Ἀκόμη κι' ἂν ἡ ἴδια ἡ Νινὸν τὸν ἔδιωχνε, θὰ ἔμενε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ πάρκου, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ θὰ τὴν ἔβλεπε ἀνάμεσα ἀπὰ τὰ κάγκελλα νὰ περνάη ἀπὸ μπροστά του, κάνοντας τὴν ἄμμο νὰ τρίζη κάτω ἀπὸ τὰ κομψὰ πόδια της...

Ὅλα αὐτὰ δὲν τὸν ἄφησαν νὰ βυθισθῆ τελείως στὴν ἀπόγνωσι. Πέρασε τὸ πρωΐ, λέγοντας μὲ τὸν νοῦ του ὅτι ἡ Νινὸν θὰ λυπᾶται ποὺ θὰ τὸν ἔβλεπε νὰ ἑτοιμάζεται νὰ φύγη καὶ ὅτι θὰ παρακαλοῦσε τὴ θεία του νὰ μείνουν ἀκόμη στὸν πύργο.

Μὰ ἡ Νινὸν ἐνδιαφέρθηκε μόνο γιὰ τὸν Σατωμπεντώ.

Ὁ γιατρὸς ποὺ εἶχαν φωνάξει, εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ Σαμίρ. Ὅλες οἱ γυναικες δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κόβουν ψιλὰ λινὰ καὶ νὰ φτιάχνουν ἐπιδέσμους.

Ὁ ἱππότης πέρασε μόνος του τὸ πρωῒ καὶ τὸ ἀπόγευμα, καθὼς περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὶς καστανιές, συνάντησε τὴ Μιμόζα καὶ τὴ χαιρέτησε. Ἐκείνη τότε τὸν κάλεσε νὰ κάνουν μαζὺ ἕνα περίπατο.

Ὁ ἐρωτευμένος ἱππότης ὅμως δὲν ἦταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα διόλου εὐχάριστος σύντροφος. Ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαίν-Σὺρ ποὺ τὸν συμπαθοῦσε, προσπάθησε νὰ μιλήση μαζύ του γιὰ διάφορα πραγματα. Ἐκεῖνος, ὅπως ἦταν ἀφηρημένος, τῆς ἀπαντοῦσε μὲ μονοσύλλαβα. Ἡ παιδαγωγὸς τῆς Μιμόζας τότε κατάλαβε πὼς ὁ νεαρὸς ἱππότης ἦταν ἐρωτευμένος, γιατὶ μόνο ὅσοι βασανίζονται ἀπὸ ἕνα παράφορο πάθος ἔχουν αὐτὸ τὸ ἀφηρημένο ὕφος κι' αὐτὴ τὴν τόσο συγκινητικὴ ἔκφρασι στὰ μάτια.

Ἔτσι, ἔδυσε ὁ ἥλιος, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη. Ὅταν ὅμως πρόσεξε ὅτι τὸ πάρκο ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζη, δάκρυσε μὲ τὴ σκέψι ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔφθανε ἡ μοιραία στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ. Κι' ὅπως συμβαίνει πάντα σὲ κάτι τέτοιες τραγικὲς στιγμές, παίρνει κανεὶς ἐφνικὰ κάτι ἀποφάσεις ποὺ οὔτε κἂν τὶς ὑποψιαζόταν.

Καθὼς λοιπὸν ἀνέβαινε τὴ μαρμάρινη σκάλα, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα σ' ἕνα μικρὸ σάτυρο ποὺ ἐστόλιζε τὸ κεφαλόσκαλο, ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ ἀποφάσισε νὰ μιλήση τῆς Νινὸν μὲ κάθε τρόπο.

Μόλις μπῆκε μέσα φρόντισε νὰ μάθη ποῦ ἦταν ἡ ὥμορφη μαρκησία. Μιὰ ἀπὸ τὶς ὑπηρέτριες τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε νὰ τὴ δῆ δυὸ ὁλόκληρες ὧρες καὶ ὅτι, ἐπειδὴ ἡ μαρκησία ἦταν λίγο κουρασμένη, θἐλεχε ἀποσυρθῆ ἀσφαλῶς στὰ διαμερίσματά της. Ὁ Ντιετεγκὰρ ἄλλοτε, δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ ἐνοχλήση τὴ Νινόν. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦταν πειὰ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Κάποιος ἄγνωστος Θεὸς τὸν

ξεσπρωχνε μπροστά, κάθε στιγμὴ ποὺ δίσταζε νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ ἐρωτευμένος ἱππότης ἤξερε τὸ δρόμο ποὺ ἔβγαζε στὰ διαμερίσματα τῆς Νινόν, ἀπὸ τὶς τολμηρὲς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ Σατωμπεντώ. Μπῆκε λοιπόν, ὅπως κι' ἐκεῖνος μέσα στὸ μπουντουάρ, εἶδε τὸ μεταξωτὸ παραπέτασμα, τὰ βάζα μὲ τὰ μυρωδικὰ καὶ τὰ κοκκινάδια καὶ παίρνοντας θάρρος, προχώρησε καὶ χτύπησε στὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας, σφίγγοντας συγχρόνως μὲ τ' ἄλλο χέρι τὴν καρδιά του. Δὲν ἄκουσε ὅμως καμμιὰ ἀπάντησι. Ἔτσι, γύρισε τὸ πόμολο καὶ μπῆκε μέσα. Ἀμέσως, ἕνας μεγάλος καθρέφτης τοῦ παρουσίασε τὸ πρόσωπό του. Ὁ Ντιετεγκὰρ ὠπισθοχώρησε, γιατὶ νόμισε πὼς ἦταν κάποιος ἄλλος. Ἔπειτα, ἀνέκτησε τὸ θάρρος του καὶ προχώρησε...

Ἄξαφνα, τὰ μάτια του θάμπωσαν, ἀπὸ ἕνα ξαφνικὸ κῦμα αἵματος ποὺ εἶχε ἀνεβῇ ἀπότομα στὸ πρόσωπό του.

Ἐκεῖ μπροστά, στὸ μυρωμένο κρεββάτι της, κοιμῶταν ἡ ὥμορφη Νινόν. Τί θελκτική, τί ὥμορφη ποὺ ἦταν!

Ὁ ἱππότης ἀπόμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα, μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀνέλπιστο θέαμα. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ σὰν νὰ ἤθελε νὰ σπάσῃ. Τ' αὐτιά του βούιζαν καὶ τὰ πόδια του, βαρειὰ σὰν μολύβι, εἶχαν καρφωθῇ στὴν θέσι τους.

Μὴ φαντασθῆτε ὅτι χαιρόταν ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέαμα ποὺ ἔβλεπε. Ὄχι. Ἡ ντροπὴ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ τὸ χαρῇ. Μὰ δὲν μποροῦσε καὶ νὰ φύγῃ, οὔτε καὶ νὰ κύττάξῃ τίποτε ἄλλο. Τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ βλακώδη ἔκφρασι, τὰ μάγουλά του ἦσαν καταπόρφυρα καὶ τὰ χείλη του ἔτρεμαν ἀπὸ τὴν συγκίνησι.

Μὰ ἦταν μοιραῖο νὰ μὴ μπορῇ νὰ μείνῃ ἔτσι ἀκίνητος περισσότερη ὥρα. Ὁ πειρασμὸς ἦταν πολὺ μεγάλος κι' ὁ ἄγνωστος Θεὸς ποὺ τὸν ἔσπρωχνε ἀπ' τὴν ἀρχή, θὰ τὸν σκουντοῦσε καὶ τώρα νὰ κάνῃ καμμιὰ τρέλλα, ἂν δὲν ἀκουγόταν ξαφνικὰ στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἡ φωνίτσα τῆς Μιμόζας ποὺ μιλοῦσε μὲ τὴν κούκλα της.

Ἡ Μιμόζα ἄνοιξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα καὶ εἶδε τὸν ἱππότη Ντιετεγκὰρ νὰ κυττάζῃ σὰν χαζός, μὲ γουρλωμένα μάτια καὶ μὲ φλογισμένο πρόσωπο, τὴν κοιμισμένη μαρκησία. Ἡ Μιμόζα ἀπόμεινε κατάπληκτη. Κι' ἐπειδὴ συλλογίσθηκε ὅτι ἡ κούκλα της δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ περισσότερο μαζύ τους, τὴν ἔκλεισε στὸ δωμάτιό της καὶ ξαναγύρισε γρήγορα στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς μητέρας της. Ἐκεῖ τότε, ἐξ ἐνστίκτου καὶ μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνησι, τράβηξε κι' ἔκλεισε τὴν πυκνὴ κουνουπιέρα τοῦ κρεββατιοῦ, κρύβοντας τὴ μαρκησία ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα τοῦ ἐρωτευμένου ἱππότη.

Ὁ Ντιετεγκὰρ συνῆλθε ἀμέσως καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια ντροπιασμένος γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Δὲν περίμενε μάλιστα τὴ θεία τοῦ, γιὰ νὰ φύγῃ. Βγῆκε ἀπὸ τὸν πύργο, δίχως νὰ γυρίσῃ πίσω τὸ κεφάλι του καὶ τράβηξε μπροστά του, στὴν τύχη, ὡς τὴν ὥρα ποὺ ἄρχισε νὰ βγαίνῃ τὸ φεγγάρι καὶ νὰ φωτίζῃ τὴν ἔρημη ἐξοχή.

XI

Τὰ ἐρωτικὰ μαθήματα τοῦ ἱππότη Ντιετεγκὰρ

Ἡ Μιμόζα ἔβαλε τὴν κούκλα της νὰ καθήσῃ στὴ γωνιὰ τοῦ καναπὲ κι' ὕστερα, ἀφοῦ ξαπλώθηκε κι' ἐκείνη ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τὴν κύτταξε μ' ἕνα περίεργο χαμόγελο καὶ τῆς εἶπε:

— Μὲ ρωτᾶς, παιδί μου, γιατὶ ἔγινε ἄφαντος ὁ ἱππότης Ντιετεγκάρ. Μά, γιὰ ἔλα στὰ καλά σου, εἶνε ἐρωτήσεις αὐτὲς ποὺ μοῦ κάνεις; Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ δὲν τὸ ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ἀπὸ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου ὡς τὴ θυσία τοῦ Ἀβραάμ. Δὲν εἶνε ἔτσι; Ἔ-

λοιπόν, σοῦ ἔχω ἀπαγορεύσει, ὑποθέτω, νὰ μὲ ρωτᾶς γιὰ πράγματα ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ αὐτὴ τὴν περίοδο. Πῶς; Ἐπιμένεις; Αὐτὸ εἶνε καταπληκτικό! Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ὑπάρχουν πειὰ φρόνιμες κοῦκλες!... Μὰ θὰ μοῦ πῆς ὅτι ἔψαξαν παντοῦ μὲ φανάρια ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸν πύργο, ὅτι ἄδειασαν ὅλες τὶς στέρνες τοῦ πάρκου, μήπως εἶχε πέσει μέσα κι' εἶχε πνιγῇ κι' ὅτι κατέβηκαν ὡς τὰ ζοφερὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου ὅπου, ὅπως εἶπε ὁ κύριος ἔφημέριος, ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ μποροῦσε νὰ ἦταν κρυμμένος ἢ νὰ εἶχε δολοφονηθῇ ἢ τέλος νὰ εἶχε κρεμασθῇ.... Ἔ, κι' ὕστερα; Τί σὲ νοιάζει, μά, ἔννοια σου, Τριανταφυλλίτσα μου, ἐσένα; Γιατὶ εἶσαι τόσο περίεργη; Μά, ἔννοια σου, Τριανταφυλλίτσα, παιδί μου, σὲ καταλαβαίνω πολὺ καλά... Θέλεις νὰ μάθῃς αὐτὸ ποὺ ξέρω καὶ ποὺ δὲν τὸ εἶπα σὲ κανένα... Μὰ νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι!... Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶνε γιὰ σένα!...

Ἡ Μιμόζα πρόσεχε πάρα πολὺ τὴν κούκλα της. Βέβαια, τῆς κόστιζε ποὺ ἤξερε ἕνα μυστικὸ καὶ τὸ φύλαγε γιὰ τὸν ἑαυτό της, μὰ τί ἄλλο μποροῦσε νὰ κάνῃ; Οὔτε ἡ Τριανταφυλλίτσα, οὔτε κανεὶς ἄλλος ἔπρεπε νὰ μάθῃ ὅτι ἡ Μιμόζα εἶχε βρῇ τὸν ἱππότη Ντιετεγκὰρ στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας της.

Ἔτσι, ὅλοι στὸν πύργο δὲν ἤξεραν γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε ἐξαφανισθῇ ὁ νεαρὸς ἱππότης. Μερικοὶ ὑπέθεταν πὼς ἦταν κρυμμένος, γιὰ νὰ μὴ φύγῃ μὲ τὴ θεία του κι' ἔλεγαν πὼς θὰ παρουσιαζόταν ἀπὸ τὴ μιὰ ἡμέρα ὡς τὴν ἄλλη στὸν πύργο. Μὰ ὁ Ντιετεγκὰρ δὲν φάνηκε, οὔτε ἡ κ. ντὲ Ματφελὸν ποὺ εἶχε γυρίσει στὰ χτήματά της εἶχε μάθει καμμιὰ εἴδησι, μολονότι εἶχε ἀναστατώσει ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ μὲ τὶς ἔρευνές της.

Τί εἶχε γίνει λοιπόν;

Ἡ ἱστορία τῆς νυχτερινῆς φυγῆς του εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ περίεργες καὶ τὶς πιὸ συναρπαστικές.

Ὁ ἐρωτευμένος ἱππότης, καθὼς προχωροῦσε στὸν ἔρημο δρόμο τῆς ἐξοχῆς, συλλογιζόταν μὲ πίκρα ὅτι κανεὶς ἄλλος ἄνθρωπος δὲν ἦταν πιὸ ἄτυχος ἀπὸ αὐτὸν κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴ βασανισμένη ζωή του, τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ δὲν εἶχε πειὰ καμμιὰ ἐλπίδα ὅτι θὰ ξανάβλεπε τὸ εἴδωλό του, τὴν ἀγαπημένη του Νινόν.

Ἔτσι, μὲ τὶς μαῦρες αὐτὲς σκέψεις ἔφθασε ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα μπροστὰ σ' ἕνα ὥμορφο σπίτι, ποὺ ἔμοιαζε μ' ἕνα μικροσκοπικὸ πύργο καὶ ποὺ ἦταν πνιγμένο στοὺς πράσινους κισσοὺς καὶ στὶς ἀνθισμένες ἀναδενδράδες. Ποιὸς καθόταν ἄραγε ἐκεῖ πέρα; Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ εἶχε χάσει τὸν προσανατολισμὸ καὶ δὲν ἤξερε πειὰ ποῦ βρισκόταν. Δυὸ ἀπὸ τὰ παράθυρα ἐκείνου τοῦ σπιτιοῦ ἦσαν φωτισμένα. Πίσω ἀπὸ αὐτὰ περνοῦσαν κάθε τόσο δυὸ σκιές. Ὁ ἱππότης μας ἄρχισε πάλι μὲ τὴν θερμὴ φαντασία του νὰ δημιουργῇ ἕνα σωρὸ παράξενα πράγματα. Ἦταν καθὼς βλέπετε ἕνας ἀδιόρθωτος ὀνειροπόλος. Φανταζόταν λοιπὸν ὅτι εἶχε φθάσει μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ μαγευμένο παλάτι κι' ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα του καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ τὸν φιλοξενήσουν, γιατὶ μὰ τὴν ἀλήθεια ἦταν πολὺ κουρασμένος κι' εἶχε ἀνάγκη ν' ἀναπαυθῇ.

Μ' ἕνα θάρρος ποὺ τὸ εἶχε μόνο μέσα στὰ ὄνειρά του, προχώρησε τότε καὶ χτύπησε στὴν πόρτα ἐκείνου τοῦ μικροῦ καὶ παληοῦ πύργου, ποὺ ὅπως τὸν φώτιζε τὸ φεγγάρι, ἔμοιαζε μ' ἐκεῖνα τ' ἀλλόκοτα καὶ μυστηριώδη παλάτια τῶν παραμυθιῶν.

Ἀμέσως ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάσθηκαν μπροστά του δυὸ πεντάμορφα κορίτσια κρατῶντας στὰ χέρια τους δυὸ ἀσημένια κηροπήγια. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἔδειξαν κάποια ἔκπληξι, μὰ γρήγορα συ-

νῆλθαν καὶ χαμογέλασαν μ' ἕνα πολὺ παράξενο τρόπο.

— Καλῶς ὡρίσατε, κύριε ἱππότη... Τοῦ εἶπε τότε ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς χαριτωμένες αὐτὲς νέες.

— Περᾶστε λοιπὸν μέσα, κύριε ἱππότη Ντιετεγκάρ... Πρόσθεσε ἡ ἄλλη.

Καὶ παραμέρισαν γιὰ νὰ μπῆ ὁ νυχτερινὸς ἐπισκέπτης τους.

Ὁ νεαρὸς ἱππότης προχώρησε δειλά, πέρασε τὸ κατῶφλι κι' ἀκολούθησε τὶς δυὸ μυστηριώδεις νέες ὡς τὸ σαλόνι, ὅπου ἐκεῖνες τὸν ἔβαλαν νὰ καθήση ἀναπαυτικὰ σ' ἕνα χαμηλὸ καναπέ, γιατὶ φαινόταν πάρα πολὺ κουρασμένος. Ὁ Ντιετεγκὰρ πίστεψε πὼς ὡ-νευρεύοταν. Ποτὲ ἄλλοτε ἡ πραγματικότης δὲν τοῦ εἶχε φανῆ τόσο ἀλλόκοτη.

Τὰ δυὸ κορίτσια ἦσαν ὥμορφα σὰν νεράϊδες. Τὸ ἕνα εἶχε ἄφθο-να χρυσόξανθα μαλλιὰ καὶ μεγάλα γαλανὰ μάτια. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ροδαλὸ καὶ τὰ χέρια του κάτασπρα σὰν ἀλαβάστρινα. Τὸ ἄλλο, ἦταν μελαγχροινό. Εἶχε μιὰ ἀπερίγραπτη γλυκύτητα στὸ χαμόγελό του καὶ τὰ μαῦρα μάτια του πετοῦσαν φλογερὲς ματιὲς ποὺ φλόγιζαν ἀμέσως τὶς αἰσθήσεις.

Ὁ Ντιετεγκὰρ ἔρριξε γύρω του μιὰ σαστισμένη ματιὰ κι' εἶδε πὼς βρισκόταν σ' ἕνα πολυτελὲς σαλόνι, γεμάτο παράξενα κομψοτεχνήματα. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ἦσαν ἐξωτικὰ κι' ἔδειχναν ἕνα ἀσυνήθιστο γοῦστο. Ποιὸς ἦταν ἄραγε ὁ μυστηριώδης πυργοδεσπότης;

Ὁ ἱππότης δὲν ἦταν πειὰ διόλου περίεργος. Τί τὸν ἐνδιέφερε ὁ κόσμος μὲ τὶς ὡμορφιές του καὶ τὰ παράξενά του; Ἐκεῖνος δυστυχῶς, δὲν θὰ ξανάβλεπε πειὰ τὴ Νινὸν κι' αὐτὸ τὸ πλῆγμα ἦταν θανάσιμο γιὰ τὴν καρδιά του.

Ἡ ἀνάμνησι τῆς ἀγαπημένης του ποὺ εἶχε μείνει μόνη μ' ἐκεῖνο τὸν ἀχρεῖο Σατωμπεντώ, τὸν ἔκανε νὰ δακρύση...

Ἡ δυὸ νέες, εἶδαν τὸ λυπημένο ὕφος του καί, κρυφογελώντας, σὰν νὰ συνεννοοῦντο μὲ τὶς ματιές τους, τὸν πλησίασαν καὶ προσπάθησαν νὰ τὸν διασκεδάσουν. Φοροῦσαν ἁπλᾶ, πολὺ ἁπλᾶ φορέματα, μὰ εἶχαν στολίσει τὰ μαλλιά τους μὲ δροσερὰ λουλούδια ποὺ τὶς ἔκαναν ἀκόμη πιὸ ὥμορφες.

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Λιζμπέττα... Τοῦ εἶπε ἡ ξανθειά.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Μαρσελλίνα... Τοῦ ἐξήγησε ἡ μελαχροινή.

Κι' ἔπειτα, ἡ πρώτη:

— Τί θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ δειπνήση ὁ κ. ἱππότης; Λίγο φασιανὸ μ' ἐκλεκτὰ φροῦτα καὶ μὲ παληὸ κρασὶ τοῦ Μπουργκέϊγ;

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς ζητήσετε ὅ,τι θέλετε! Τοῦ εἶπε ἡ Μαρσελλίνα.

Ὁ Ντιετεγκὰρ τὶς κύτταξε μ' ἀνοιχτὸ στόμα.

— Ὀνειρεύομαι;... Ψιθύρισε. Θὰ ἤθελα νὰ μὲ τσιμπήση κάποιος γιὰ νὰ δῶ ἂν κοιμᾶμαι ἢ ἂν εἶμαι ξύπνιος... Μὰ ποῦ βρίσκομαι λοιπόν; Ἄ! Γιατὶ νὰ μὴ ἐξακολουθήσω τὸ δρόμο μου ὡς τὸ βάλτο τοῦ Σινόν, ὅπου θὰ ἔπαιρναν πειὰ τέλος ὅλα αὐτὰ τὰ σκληρὰ κι' ἀπερίγραπτα βάσανά μου; Γιατὶ νὰ σταθῶ ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ μαγικὴ πόρτα... Θεέ μου, μήπως βρίσκομαι στὸ ἄντρο καμμιᾶς μάγισσας; Μήπως αὐτὲς ἡ δυὸ νέες, μὲ τὴ σαγηνευτικὴ ὠμορφιά, ἔχουν καμμιὰ ἀπόκρυφη μαγικὴ δύναμι καὶ μὲ κάνουν νὰ ξεχάσω τὴν ἀγαπημένη μου Νινόν; Ἄ! Καὶ γιατὶ νὰ μὴ τὸ θέλω αὐτό; Μήπως ἐκεῖνος ποὺ πίνεται δὲν ἐπιθυμεῖ τὴ σωτηρία του; Ναί... Γιατὶ νὰ μὴ ξεχάσω τὴ Νινόν; Γιατὶ νὰ μὴν ἀγαπήσω μιὰ ἄλλη γυναῖκα;... Μὰ τί ἐτόλμησα νὰ πῶ; Μιὰ ἄλλη γυναῖκα: Ὦ, τρελλὰ χείλη ποὺ δὲν ξέρετε νὰ κάνετε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ προφέρετε βλασφημίες καὶ παράλογο πνεῦμα μου, ποὺ δὲν συλλογίζεσαι παρὰ μόνο τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα καὶ τὰ πιὸ ἄτυχα πράγματα ποὺ μ' ἔφεραν τώρα στὴν ἀπόγνωσι καὶ τὴν καταστροφή... Νὰ ξεχάσω τὴ Νινόν! Μὰ πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεχάση τὸ φῶς τοῦ ἥλιου καὶ νὰ ἐπιθυμήση τὰ ζοφερὰ σκοτάδια τῆς νύχτας; Ἔρωτα, Ἔρωτα, βασάνισέ με ἀκόμη, αὐτὸ τὸ μαρτύριό σου, εἶνε γιὰ μένα ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία. Βασάνισέ με ὅσο χτυπάει ἀκόμη ἡ καρδιά μου κι' ὅσο βράζει τὸ αἷμα μέσα στὶς φλέβες μου. Ἄ! Νινόν! Νινόν!

Πεθαίνω τώρα πρὶν γνωρίσω τὴν ἀγάπη σου!...

Αὐτὸ τὸ ἐρωτικὸ παραλήρημά του τὸ διέκοψε ἄξαφνα μιὰ θελκτικὴ φωνή: ἡ φωνὴ τῆς Λιζμπέττας:

— Τὸ δεῖπνο σας σερβιρίσθηκε, κύριε ἱππότη...

Ὁ Ντιετεγκὰρ ξεφώνησε καὶ ζήτησε νὰ ξεσκονισθῆ καὶ νὰ πλυθῆ λιγάκι, πρὶν περάση στὴν τραπεζαρία.

Τὰ δυὸ κορίτσια τὸν ὡδήγησαν σ' ἕνα μισοσκότεινο δωμάτιο κι' ἐκεῖ τὸν βοήθησαν νὰ ξεσκονισθῆ καὶ νὰ δροσίση τὸ φλογισμένο πρόσωπό του.

Ὅταν ὁ νεαρὸς ἱππότης μπῆκε ὕστερ' ἀπὸ λίγο στὴν τραπεζαρία ἔλαμπε ἀπὸ μιὰ καινούργια ὠμορφιά. Τὰ δυὸ κορίτσια τὸν κύτταζαν καταγοητευμένα καὶ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ τὸν περιποιηθοῦν καλύτερα.

Παρ' ὅλη τὴν ἐρωτικὴ ἀπελπισία του, ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ βρῆκε ἐξαίρετο ἐκεῖνον τὸν φασιανὸ κι' ἐξαιρετικὰ ἐκλεκτὸ τὸ παληὸ κρασὶ τοῦ Μπουργκέϊγ.

— Εἶμαι σὰν τὸν ὀδοιπόρο τοῦ παραμυθιοῦ, εἶπε τέλος, ποὺ μπῆκε ἕνα βράδυ σ' ενα μαγεμένο παλάτι!... Μὰ ποῦ βρίσκομαι λοιπόν, ὡραῖες μου δεσποινίδες;

Ἐκεῖνες τὸν κύτταζαν μ' ἕνα παράξενο βλέμμα κι' ἔφεραν τὸ δάχτυλο στὰ χείλη: ἦταν τὸ μυστικό τους!

Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ τὸ σεβάσθηκε καὶ δὲν ξαναρώτησε. Πρὸς τί, ἄλλωστε; Τί θὰ ἐκέρδιζε μὲ τὸ νὰ ἱκανοποιοῦσε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν περιέργειά του; Μήπως θὰ ζοῦσε αὔριο; Ἀπόψε δὲν ἦταν ἡ τελευταία νύχτα τῆς ζωῆς του; Αὔριο τὸ πρωῒ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν δῆ ὁ ἥλιος.

Δὲν εἶχε βρῆ ἀκόμη μὲ ποιὸ τρόπο θὰ πέθαινε, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία. Τὸ σπουδαιότερο ἦταν ὅτι θὰ ἔδινε ἕνα τέλος στὴ ζωή του ποὺ τόσο εἶχε τυραννηθῆ ἀπὸ ἕναν ἄτυχο ἔρωτα.

Μὰ τὰ δυὸ ἐκεῖνα θελκτικὰ κορίτσια θὰ τὸν ἄφηναν ἄραγε νὰ ἐκτελέση ἕνα τόσο ζοφερὸ καὶ πένθιμο σχέδιο;

Ὅπως κι' ἂν εἶνε, γιατὶ δὲν ξέρουμε ἀκόμη ποιὸ θὰ ἦταν τὸ τέλος αὐτῆς τῆς νύχτας, ἡ Λιζμπέττα καὶ ἡ Μαρσελλίνα γέμιζαν διαρκῶς τὸ ποτῆρι του μὲ τὸ παληὸ κι' ἐκλεκτὸ ἐκεῖνο κρασί, ἔτσι, ποὺ σὲ λίγο τὰ παρθενικὰ μάγουλα τοῦ νεαροῦ ἱππότη, ποὺ ἦσαν χλωμὰ ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ ἀπελπισία, ἄρχισαν νὰ παίρνουν ἕνα ὥμορφο τριανταφυλλὶ χρῶμα καὶ τὰ μάτια του νὰ λάμπουν ζωηρὰ καὶ κάπως παράξενα. Τὸ περίεργο μάλιστα εἶνε ὅτι ὁ ἐρωτευμένος ἱππότης χαμογέλασε κίολας μιὰ δυὸ φορὲς μὲ πολὺ γλυκύτητα κυττάζοντας πότε τὴν ξανθειὰ Λιζμπέττα καὶ πότε τὴν μελαχροινὴ Μαρσελλίνα.

Ἔπειτα, ὅταν τελείωσε τὸ δεῖπνο του καὶ γύρισε πάλι στὸ σαλόνι, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση περισσότερο κρυφὸ τὸν ἔρωτα τῆς καρδιᾶς του καὶ βγάζοντας ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό, εἶπε σὰν ἕνας πολυβασανισμένος ἄνθρωπος στὰ δυὸ πεντάμορφα κορίτσια·

— Τί εἶνε ἄραγε καλύτερα γιὰ ἕνα ἐρωτευμένο; Νὰ νοιώση τὴ χαρὰ ἢ τὴ λύπη τῆς ἀγάπης;

— Τὴ λύπη... Τοῦ ἀπάντησε ἡ Λιζμπέττα.

— Τὴ χαρά... Τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Μαρσελλίνα.

Ὁ ἱππότης δὲν βρῆκε καμμιὰ παρηγορία ἀπὸ τὰ λόγια τους.

— Ἐμένα μοῦ φαίνεται τοὐς, εἶπε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιμένη

κανεὶς τίποτε ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπάει. Δὲν ξέρω ἂν ἔχω δίκηο, μὰ, τὶ νὰ σᾶς πῶ, νομίζω ὅτι ἐγὼ ἀγαπῶ περισσότερο ποὺ δὲν ἔχω τὴν ἔννοια τοῦ εἰδώλου μου, πάρα ὁ ἀντίζηλός μου ποὺ βρίσκεται διαρκῶς στὴν ἀγκαλιά του. Κατὰ τὴ γνώμη μου, μόνο ἐκεῖνος ἀγαπάει ἀληθινὰ ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀνταμοιβὴ ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Καὶ στέναξε πάλι μὲ πίκρα.

Ἡ Λιζμπέττα, ποὺ ἦταν μιὰ ρωμαντικὴ νέα καὶ ποὺ τῆς ἄρεσαν τὰ λεπτὰ καὶ ἀνιδιοτελῆ αἰσθήματα, καθὼς καὶ ἡ μυθιστορηματικὲς περιπέτειες, τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη τρυφερότητα καὶ συμπάθεια καὶ παίρνοντας θέσιδίπλα του, δὲν δίστασε νὰ τοῦ πῇ καθαρὰ πὼς τὸν εὕρισκε ἀξιοθαύμαστο καὶ πὼς συμφωνοῦσε μαζύ του, γιατὶ εἶχε κι' ἐκείνη τὶς ἴδιες ἰδέες γιὰ τὸν ἔρωτα.

— Μόνο ὁ ἔρως ποὺ δέχεται μεγάλες θυσίες εἶνε ἕνας ἔρως ἀληθινός, αἰώνιος! Ἐπρόσθεσε, ἀποφεύγοντας τὴν πονηρὴ ματιὰ τῆς μελαχρινῆς Μαρσελλίνας.

Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ ἔνοιωσε μιὰ τόση χαρὰ ποὺ βρῆκε μιὰ ψυχὴ σύμφωνη μὲ τὴ δική του, ὥστε δὲν δίσταζε νὰ σφίξη στὴν ἀγκαλιά του αὐτὴ τὴν ξανθειὰ κοπέλλα, ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ κι' εὐγκαρδιότητα, ἂν δὲν ἦταν μπροστὰ ἡμελαχροινὴ Μαρσελλίνα ποὺ κυατοῦσε μιὰ πολὺ παράξενη σιωπή.

— Εἶμαι βέβαιος πὼς αὐτὸς εἶνε ὁ ἔρως, ξαναεῖπε, γιατὶ μέσα στὴ μεγάλη λύπη μου, νοιώθω πὼς αὐτὴ ἡ συμφορά μου εἶνε μαζὺ καὶ ἡ εὐτυχία μου. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μὲ βεβαιώση ὅτι θὰ ἐξακολουθοῦσα ν' ἀγαπῶ μὲ τὸ ἴδιο πάθος τὴ γυναῖκα τῶν ὀνείρων μου, ἂν ἔπαιρνα τὴν ἀνταμοιβὴ τῆς λατρείας μου καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς μου;...

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Μαρσελλίνα ποὺ εἶχε μιὰ διαβολικὴ μαργιολιὰ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ ξεσπῶντας σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο, τοῦ ἀπάντησε:

— Κύριε ἱππότη Ντιετεγκάρ, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ συμφωνήσω μαζύ σας, ὅπως δὲν μπόρεσα νὰ συμφωνήσω ποτὲ μὲ τὴν ἐξαδέλφη μου, τὴ Λιζμπέττα.. Γιὰ μένα, ὅπως σᾶς εἶπα, ὁ ἔρως δὲν εἶνε λύπη, ἀλλὰ χαρά... Κι' ἀκοῦστε, σᾶς παρακαλῶ, γιὰ ποιὸ λόγο ἔχω αὐτὲς τὶς εὐχάριστες ἰδέες γιὰ τὸν ἔρωτα, στὶς ὁποῖες πιστεύω μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου. Θὰ σᾶς φέρω ἕνα πολὺ ἁπλὸ παράδειγμα, πρῶτα, γιὰ νὰ σᾶς δώσω νὰ καταλάβετε ἀμέσως τί θέλω νὰ σᾶς πῶ... Ὁρίστε λοιπόν: "Οταν ἐγὼ ἐπιθυμῶ ἕνα ὡμορφο, ἕνα εὔχυμο φροῦτο, δὲν μένω διόλου εὐχαριστημένη, ὅσο τὸ στεροῦμαι, ἀλλὰ τότε μόνο καταλαβαίνω πὼς δοκίμασα μιὰ χαρά, ὅταν ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία μου, ὅταν ἁπλούστατα δοκιμάσω ἐκεῖνο τὸ φροῦτο. Ἡ στέρησί του, ὁμολογῶ ὅτι μὲ βασανίζει μόνο κι' ὅτι δὲν μὲ κάνει νὰ νοιώθω κανενὸς εἴδους εὐτυχία. Μοῦ φαίνεται λοιπὸν πὼς τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἔρωτα. Προσέξτε: νομίζω ὅτι ἔχετε παρεξηγήσει τὸ πραγματικὸ νόημα αὐτουνοῦ τοῦ αἰσθήματος. Βέβαια ὁ ἔρως ἀρχίζειμὲ λύπη, μὲ ἀπελπισία, μὲ δάκρυα, μὰ τελειώνει μὲ μιὰ μεγάλη χαρά. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ μόνο ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ τὶς πικρίες καὶ τὴν ἀπόγνωσι μποροῦμε νὰ δοκιμάσουμε μιὰ μεγάλη εὐτυχία καὶ νὰ ἀπολαύσουμε ὅλες τὶς μεθυστικὲς χαρές της. Ὁ ἴδιος ὁ ἔρως φέρνει ἐμπόδια γιὰ νὰ κάνη πιὸ ἐπιθυμητὸ τὸν θρίαμβο τῆς νίκης του καὶ πιὸ μεγάλη, τὴ χαρὰ τῆς κατακτήσεως. "Ας μὴ ξεγελιώμαστε.... Δὲν ἀγαπάει ἀληθινὰ ἐκεῖνος ποὺ δοκιμάζει μόνο τὶς πικρίες τοῦ ἔρωτος. Μόνο ἐκεῖνος ποὺ νοιώθει τοὺς πόνους καὶ τὶς χαρὲς τῆς ἀγάπης, μόνο αὐτὸς εἶνε ὁ πραγματικὸς ἐρωτευμένος. Εἶνε εὔκολο νὰ λέω, ἐγώ, παραδείγματος χάριν ,ὅτι σᾶς λατρεύω, κύριε ἱππότη Ντιετεγκάρ.., Μὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ πιστέψη στὸ αἴσθημά μου ἂν δὲν βεβαιωθῇ ὅτι σᾶς ἔχω

δώσει τὴν καρδιά μου; Οὔτε κι' ἐσεῖς ὁ ἴδιος δὲν θὰ μὲ πιστεύατε!... Δὲν συμφωνεῖτε μαζύ μου;...

Ὁ νεαρὸς ἱππότης ποὺ ἄρχισε νὰ βρίσκη ενα πολὺ παράξενο ἐνδιαφέρον σ' αὐτὴ τὴ συνομιλία, ἦταν ἕτοιμος ν' ἀπαντήση στὴ ζωηρὴ Μαρσελλίνα, μὰ τὸν πρόλαβε ἡ Λιζμπέττα.

— Ἐξαδέλφη μου, τῆς εἶπε, μ' αὐτὲς τὶς ἰδέες ποὺ ἔχεις γιὰ τὸν ἔρωτα, θὰ κάνῃς στὴ ζωή σου, δίχως ἄλλο, πολλὲς ἀξιόμεμπτες τρέλλες!...

Ἡ Μαρσελλίνα ὅμως ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο καὶ διάστηκε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ:

— Ἡ τρέλλες τοῦ ἔρωτος δὲν εἶνε ποτὲ ἀξιόμεμπτες! "Οποιος ἀγαπάει κάνει τρέλλες κατ' ἀνάγκην, ἀλλοιῶς δὲν θ' ἀγαποῦσε. Ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ ἐξηγήσω ἀκόμη στὸν θελκτικὸ ξένο μας πόσο ἄδικο ἔχει, νομίζοντας ὅτι ἡ στέρησι τοῦ εἰδώλου του εἶνε ἡ πραγματικὴ εὐτυχία τῆς ἀγάπης. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἂς μοῦ ἐπιστρέψῃ νὰ τὸν ρωτήσω μερικὰ πράγματα, γιατὶ ὅπως καταλαβαίνω, εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ κάποιο πρόσωπο, ποὺ μὰ τὴν ἀλήθεια, ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὸ πῶ πὼς τὸ ζηλεύω...

Ὁ ἱππότης χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ κοκκίνισε λιγάκι, ἀπὸ τὰ τολμηρὰ ἐκεῖνα λόγια τῆς Μαρσελλίνας ποὺ τὸν εἶχαν βάλει σὲ πειρασμό.

Μὰ ἐκείνη ἔκανε πὼς δὲν πρόσεξε τὴν ταραχή του κι' ἐξακολούθησε:

— Γιατί, κύριε ἱππότη, τοῦ εἶπε, βρίσκεστε τώρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶτε;

Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ ἦταν δύσκολη καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, μόνο ἡ Μιμόζα θὰ μποροῦσε ἴσως, ἂν ἤθελε, νὰ δώση τὴν κατάλληλη ἀπάντησι. Ὁ Ντιετεγκὰρ ὡστόσο θέλησε νὰ φανῇ εἰλικρινὴς σ' αὐτὴ τὴ νέα ποὺ τοῦ ἔδειχνε τόση ἐμπιστοσύνη καὶ δὲν δίστασε νὰ τῆς ἀπαντήση:

— Γιατὶ στάθηκα ἄτυχος σὲ μιὰ ἀπόπειρά μου... Θέλησα νὰ ἐξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου στὴ δέσποινα ποὺ λατρεύω καὶ πῆρα τὸ θάρρος νὰ τήν πλησιάσω σ' αὐτὰ τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά της, μὰ τὴν τελευταία στιγμή, γιὰ κακή μου τύχη, παρουσιάσθηκε ξαφνικὰ κάποιο ἄλλο πρόσωπο ποὺ μ' ἔκανε νὰ φύγω καταντροπιασμένος...

Τὰ δυὸ κορίτσια σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο κυττάχτηκαν μ' ἕνα πολὺ ἀλλόκοτο τρόπο, σὰν νὰ εἶχαν μάθει κάτι, γιὰ τὸ ὁποῖο ἦσαν πολὺ περίεργες καὶ χαμογέλασαν αἰνιγματικά, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὸν ἱππότη Ντιετεγκὰρ νὰ πιστέψη ὅτι εἶχαν μαντέψει κιόλας τὸνομα τῆς ἀγαπημένης του.

— Κι' ὕστερα; "Εκανε ἡ Λιζμπέττα.

— "Ε, νά, ψιθύρισε ὁ ἱππότης, πῆρα τὸ δρομο μέσα στὴ νύχτα, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ δώσω ἕνα τέλος στὰ βάσανά μου...

— Θεέ μου! Τί τρέλλα! Φώναξε ἡ Μαρσελλίνα. Εὐτυχῶς ποὺ βρεθήκατε μπροστὰ στὸ σπίτι μας!... Ἀλλοιῶς, ἂν τραβούσατε ὡς τὸ βάλτο τοῦ Σινόν...

Ὁ Ντιετεγκὰρ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του σὰν νὰ ἤθελε νὰ πῇ πὼς τὸ πρωῒ ἀσφαλῶς θὰ τὸν εὕρισκαν πνιγμένο ἐκεῖ πέρα.

— Μὰ εἶνε ἰδέες αὐτὲς γιὰ ἕναν τόσο θελκτικὸ νέα σὰν κι' ἐσᾶς; Τοῦ εἶπε πάλι ἡ Μαρσελλίνα. "Α! Κύριε ἱππότη, θὰ ἦτο πάρα πολὺ εὔκολο πρᾶγμα ἡ ἐπιτυχία, ἂν κέρδιζε κανεὶς μὲ τὴν πρώτη ἀπόπειρα ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμεῖ..., Θὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή: δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία δεκαεννέα ἀποτυχίες, ἂν στὴν εἰκοστὴ ἀπόπειρα πετύχῃ κανεὶς τοῦ σκοποῦ του. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἔρωτα. Ἐγώ, ἂν ἤμουν στὴ θέσι σας...

— Τί θὰ κάνατε; Ρώτησε γήγορα ὁ ἱππότης Ντιετεγκάρ.

— Ἁπλούστατα θὰ γύριζα πίσω καὶ θὰ ἐπιχειροῦσα ἀκόμη μιὰ φορά... Κι' ἂν πάλι δὲν πετύχαινα, θὰ περίμενα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ ξαναδοκιμάσω καὶ δὲν θὰ ἡσύχαζα, ἂν δὲν πετύχαινα τὸ σκοπό του!... Ἀλήθεια, τί παράξενοι ποὺ εἶνε οἱ ἄνδρες! Ἀπογοητεύονται εὔκολα καὶ λένε πὼς εἶνε σκληρόκαρδες καὶ ἀδιάφορες ἡ γυναῖκες πρὶν ἀκόμη τοὺς ἐξομολογηθοῦν τὸν ἔρωτά τους, πρὶν ἐπιχειρήσουν μὲ κάθε τρόπο νὰ κατακτήσουν τὴν καρδιά τους. Ξέρετε δὲ τί συμβαίνει τὶς περισσότερες φορές; Ἐπωφελεῖται κάποιος ἄλλος ποὺ δὲν τὶς ἀγαπάει, μὰ ποὺ ἔχει ὡστόσο τὸ θάρρος νὰ τὶς πάρη στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τοὺς κλείση τὸ στόμα μ' ἕνα φλογερὸ φιλί!...

— Ω, ναί! Ἔχετε δίκηο!... Στέναξε ὁ Ντιετεγκὰρ ποὺ συλλογίσθηκε τὸν θρασὺ Σατωμπεντώ, τὸν ἀντίζηλό του ποὺ δὲν ἔνοιωθε τὸ παραμικρὸ αἴσθημα γιὰ τὴ Νινόν.

Αὐτὰ τὰ λόγια τῆς μελαχροινῆς Μαρσελλίνας, ποὺ καθόταν σ' ἕνα περσικὸ χαλί, μπροστὰ στὰ πόδια του, μὲ μιὰ νωχέλεια ἀνατολίτισσας, τοῦ ἔκαναν πολὺ μεγάλη ἐντύπωσι. Ἀλήθεια, τί σημασία εἶχε ἂν τὸν ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώρῳ ἡ μικρούλα Μιμῶζα; Μήπως εἶχε κάνει κανένα ἔγκλημα; Ὁ Σατωμπεντὼ εἶχε ἀναστατώσει τὸν πύργο μὲ τὶς ἀχρειότητές του κι' ὅμως κανεὶς δὲν τὸν εἶχε διώξει ἀπὸ ἐκεῖ πέρα. Θὰ ἔλεγε κανεὶς μάλιστα πὼς εἶχε γίνει πιὸ συμπαθητικὸς στὶς κυρίες καὶ πιὸ ἀξιοπρόσεχτος στοὺς ἄνδρες.

Αὐτὴ βέβαια ἦταν μιὰ τραγικὴ εἰρωνεία, μὰ ἀνάμεσα στὶς δυὸ καταστάσεις, ἡ πιὸ ἀξιοθαύμαστη ἦταν ἡ κατάστασι τοῦ Σατωμπενττὼ κι' ὄχι ἀσφαλῶς ἡ δική του.

— Ἔχετε ἀντίζηλο; Τὸν ρώτησε ξαφνικὰ ἡ Λιζμπέττα, ποὺ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι διαφωνοῦσε μὲ τὴν ἐξαδέλφη της, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ φανῆ πιὸ εὐχάριστη στὸ νεαρὸ ἱππότη.

— Ναί, δυστυχῶς, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Κι' ὁ ἀντίζηλός μου, δὲν σᾶς τὰ κρύβω, εἶνε εὐτυχής!...

— Γιὰ ποιὸ λόγο; Ἔκανε πονηρὰ ἡ Μαρσελλίνα. Βάζω στοίχημα ὅτι εἶνε πολὺ πιὸ τολμηρὸς ἀπὸ σᾶς...

— Εἶνε θρασύτατος! Φώναξε μὲ ἀγανάκτησι ὁ ἱππότης.

— Στὸν ἔρωτα εἶνε προτιμότερο τὸ θράσος ἀπὸ τὴ δειλιά! Τοῦ ἀπάντησε ἡ Μαρσελλίνα.

Ὁ Ντιετεγκάρ, γιὰμιὰ ἀκόμη φορὰ εἶδε πὼς ἡ μελαχροινὴ ἐκείνη νέα εἶχε μεγάλο δίκηο κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του ντροπιασμένος.

— Τί πρέπει νὰ κάνω λοιπόν; Ψιθύρισε.

— Νὰ γυρίσετε πίσω! Τοῦ εἶπε ἀμέσως ἡ ἔμπειρη ἐξαδέλφη τῆς Λιζμπέττας.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούσθηκε ἕνα ποδοβολητὸ ἁλόγου στὸ δρόμο κι' ὄξαφνα κάποιος χτύπησε δυνατὰ στὴν πόρτα τοῦ μικροῦ πύργου.

Ἡ Μαρσελλίνα καὶ ἡ Λιζμπέττα πετάχτηκαν τρομαγμένες ἀπὸ τὴ θέσι τους καὶ κύτταξαν ἀνήσυχες ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

— Ὁ κύριος Σατωνος!... Ψιθυρισε, ἄθελα ἡ Λιζμπέττα.

— Σιωπή! Τὴ μάλλωσε ἡ ἐξαδέλφη της.

Μὰ τὰ ἔξυπνα ἐκεῖνα κορίτσια δὲν ἔχασαν διόλου τὸ θάρρος τους. Ἅρπαξαν ἀπὸ τὰ χέρια τὸν νεαρὸ ἱππότη καὶ τὸν παρέσυραν σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο στὸ βάθος ἑνὸς διαδρόμου. Ἐκεῖ τὸν ἄφησαν μόνο κι' ἀφοῦ κλείδωσαν τὴν πόρτα, γύρισαν γιὰ νὰ δοῦν ποιὸς χτυποῦσε τέτοια ὥρα τὴν πόρτα τους.

Ὁ νεαρὸς ἱππότης, σαστισμένος ἀκόμη ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἀπρόοπτη περιπέτεια, δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσῃ καθαρὰ τί ἔλεγαν τὰ δυὸ κο-

ρίτσια στὸ νυχτερινὸ ἐπισκέπτη. Τὸ μόνο ποὺ κατάλαβε ὡστόσο ἦταν ὅτι σὲ λίγο, ὁ καβαλλάρης ἐκεῖνος ἔφυγε πάλι, γιατὶ ἀντήχησε ξανὰ στὸ δρόμο τῆς ἐξοχῆς τὸ ποδοβολητὸ τοῦ ἁλόγου του.

XII

Νέα ἐρωτικὰ μαθήματα.
Ἡ τρέλλες τῆς Λιζμπέττας καὶ τῆς Μαρσελλίνας.

Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ συνῆλθε γρήγορα, ὅταν κατάλαβε πὼς πέρασε ὁ κίνδυνος κι' ὅπως τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ συνηθίζουν στὸ σκοτάδι, θέλησε νὰ δῆ ποῦ βρισκόταν. Κύτταξε λοιπὸν τριγύρω του καὶ μέσα στὶς λίγες ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ ἔμπαιναν ἀπὸ τὶς χαραμάδες τοῦ παραθύρου, εἶδε ὅτι τὰ δυὸ κορίτσια τὸν εἶχαν κλειδώσει μέσα σ' ἕνα κοιτῶνα, γεμᾶτο μυρωδιὲς καὶ κάτασπρα ροῦχα. Ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο ἦταν ἕνα μεγάλο κρεββάτι, κάτασπρο κι' αὐτὸ καὶ γύρω μερικὲς ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες κι' ἕνα-δυὸ βελούδινα σκαμνάκια.

Ὁ νεαρὸς ἱππότης περίμενε λίγη ὥρα ὄρθιος νἄρθουν νὰ τοῦ ἀνοίξουν, μὰ τὰ κορίτσια ἀργοῦσαν κι' ἔτσι, γιὰ νὰ μὴ στέκεται στὴ μέση τοῦ δωματίου σὰν χαζός, πλησίασε καὶ κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ, ποὺ εὐωδίαζε, σὰν νὰ ἦταν ποτισμένο μ' ὅλα τ' ἀρώματα τῆς Ἀραβίας.

«— Ποῦ βρίσκομαι; Ἀπόρησε. Ποιανοῦ βαρωνου εἶνε αὐτὸς ὁ μικρὸς πύργος; Πόσο λίγο ξέρω τὸν κόσμο!... Μὰ μήπως βγῆκα ποτέ μου πιὸ πέρα ἀπὸ τὰ χτήματα τῆς θείας μου, στὴ Ροσκότ; Μόνο τὴ Ροσκὸτ ξέρω καὶ τὸν πύργο τῆς μαρκησίας ντὲ Σαμαράντ, τῆς πολυαγαπημένης μου Νινόν. Ὅλη ἡ ἄλλη χώρα μοῦ εἶνε ἄγνωστος... Ποῦ βρίσκομαι λοιπόν; Καὶ πῶς τὰ δυὸ αὐτὰ κορίτσια μένουν μόνα στὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ σπίτι; Κι' ἔπειτα γιατὶ μοῦ κρατοῦν μυστικὸ τ' ὄνομα τοῦ οἰκοδεσπότη; Καὶ πῶς μὲ ξέρουν, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν θυμᾶμαι νὰ ἔχω συναντήσει αὐτὲς τὶς νέες καμμιὰ ἄλλη φορά;... Διάβολε!... Μήπως στ' ἀλήθεια βρίσκομαι σὲ κανένα μαγικὸ παλάτι;...»

Ὁ Ντιετεγκὰρ ὅμως ἔδιωξε αὐτὴ τὴν τρελλὴ ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό του χαμογελῶντας. Πῶς ἦταν δυνατόν; Οὔτε ἡ Λιζμπέττα, οὔτε ἡ Μαρκελλίνα εἶχαν ὕφος μάγισσας. Ἦσαν ἁπλούστατα δυὸ ξύπνα καὶ θελκτικὰ κορίτσια... Μὰ γιατὶ ἀργοῦσαν ἔτσι; Τί συνέβαινε ἀράγε;

Ἄξαφνα, μέσα στὴ βαθειὰ σιωπὴ τῆς νύχτας, ἀκούστηκαν νὰ κλείνουν μὲ δύναμι δυό-τρεῖς πόρτες καὶ ἀντήχησαν μερικὲς βαρειὲς φωνές, ἀνδρικὲς δίχως ἄλλο, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου. Ὁ ἱππότης πάγωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ φόβο του, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι μποροῦσαν νὰ τὸν βροῦν κρυμμένο τέτοια ὥρα μέσα σ' ἕνα γυναικεῖο κοιτῶνα. Ἔπειτα ὅμως συλλογίσθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ δείξη πὼς ἦταν ἄνδρας, μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ δυὸ χαριτωμένα κορίτσια ποὺ τοῦ εἶχαν δείξει τόση συμπάθεια καὶ τοῦ εἶχαν δώσει τόσες πολύτιμες συμβουλὲς κι' ἀνέκτησε γρήγορα τὴν ψυχραιμία του καὶ τὸ θάρρος του.

Τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο σπίτι τώρα εἶχε βυθισθῆ πάλι στὴ βαθειὰ σιωπή του. Μὰ καθὼς εἶχε στήσει τὸ αὐτί του ὁ Ντιετεγκάρ, ἄκουσε σὲ λίγο ἐλαφρὰ βήματα στὸ διάδρομο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄνοιξε ἀθόρυβα ἡ πόρτα καὶ γλύστρησαν μέσα στὸν κοιτῶνα δυὸ σκιές: ἦταν ἡ Λιζμπέττα καὶ ἡ Μαρσελλίνα.

Τὰ δυὸ κορίτσια τὸν πλησίασαν σιγά-σιγὰ καὶ μὲ σιγανὴ φωνὴ

τοῦ ἐξήγησαν ὅτι δὲν μποροῦσαν πειὰ νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα.

— Ἤσαστε στὸν κοιτῶνα μας... Τοῦ εἶπε ἡ Μαρσελλίνα. Δυστυχῶς ἕνα ξαφνικὸ περιστατικὸ μᾶς ἀναγκάζει νὰ σᾶς κρατήσουμε ἐδῶ πέρα ὡς τὸ πρωΐ. Ἀλλοιῶς, κινδυνεύουμε κι' οἱ τρεῖς, ἂν θελήσετε νὰ φύγετε τώρα ἀμέσως...

— Αὐτὸ θὰ ἦταν σωστὴ τρέλλα!... Ἐπρόσθεσε ἡ Λιζμπέττα.

— Λυποῦμαι πάρα πολὺ ποὺ σᾶς ἔφερα σὲ μιὰ τόσο δύσκολη θέσι... Τοὺς ἀπάντησε ὁ Ντιετεγκὰρ. Πῆτε μου, σᾶς παρακαλῶ, τί συμβαίνει γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶμαι ἀνήσυχος γιὰ σᾶς!

— Ἀπόψε δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ποῦμε τίποτε.... Τοῦ ἐξήγησε μ' ἕνα μυστηριῶδες ὕφος ἡ Μαρσελλίνα. Αὔριο τὸ πρωΐ ὅμως, θὰ μάθετε ὅ,τι θέλετε καὶ θὰ μπορέσετε νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ δρόμο σας χωρὶς νὰ ἐκθέσετε σὲ κίνδυνο οὔτε ἐμᾶς, οὔτε τὸν ἑαυτό σας...

Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ δὲν θέλησε νὰ στενοχωρήσῃ περισσότερο τὶς δυὸ νέες. Καταλάβαινε πὼς δὲν ἐπιθυμοῦσαν νὰ τοῦ ἀποκαλύψουν τὸ μυστικό τους καὶ συνεπῶς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τὸ σεβασθῇ.

— Ἄλλωστε, τοῦ εἶπε ἡ Λιζμπέττα, δὲν θὰ θέλαμε, κι' ἂν μποροῦσαμε, νὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ φύγετε τέτοια ὥρα, χωρὶς ν' ἀναπαυθῆτε..

Καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι, ρώτησε τὴν ἐξαδέλφη της:

— Νὲν εἶσαι κι' ἐσὺ τῆς ἴδιας γνώμης, Μαρσελλίνα,

— Μὰ βέβαια!... Εἶπε σιγανὰ ἐκείνη. Ἐλπίζω μάλιστα ὅτι ὁ θελκτικός μας ξένος θὰ βρῇ κάπως εὐχάριστη τὴν συντροφιὰ μας.

Καὶ μὲ μιὰ ἀφέλεια, γεμάτη ἀθωότητα, ξαπλώθηκε ἀναπαυτικὰ στὸ κρεββάτι. Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ ποὺ καθόταν στὴν ἄκρη του δὲν τόλμησε νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ἡ Λιζμπέττα τότε, γιὰ νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴ στενοχώρια του, γιατὶ καταλάβαινε ἀπὸ τὴ σιωπή του, ὅτι ἦταν πάρα πολὺ σαστισμένος, θέλησε νὰ πῇ κάτι καὶ τὸν ρώτησε ἄξαφνα:

— Μήπως ἐρχεσθε ἀπὸ τὸν πύργο τῆς μαρκησίας ντὲ Σαμαράντ;

Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ σηκώθηκε ἀπότομα καὶ τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια.

— Πῶς τὸ ξέρετε; Ψιθύρισε κατάπληκτος. Ἤσαστε λοιπὸν μια μάγισσα;

Ἡ Μαρσελλίνα ἔπνιξε ἕνα ἀσυγκράτητο γέλιο:

— Μάγισσα; Ἔκανε. Ὄχι, κύριε ἱππότη!... Οὔτε ἡ ἐξαδέλφη μου, οὔτε ἐγὼ ἤμαστε μάγισσες... Μὴ φοβᾶστε... Μὰ ἀπὸ κάποιο περιστατικὸ ποὺ συνέβη ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα, ξέρουμε ὅτι ὅλοι οἱ ὑπηρέτες τοῦ πύργου τῆς μαρκησίας ντὲ Σαμαράντ ψάχνουν νὰ βροῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸν κύριο Ντιετεγκάρ!...

— Θεέ μου! Εἶμαι χαμένος πειά!... Ἔκανε ἐκεῖνος στενάζοντας. Τὰ ἔμαθαν ὅλα στὸν πύργο!...

Κι' ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνῃ, ἄρχισε νὰ διηγῆτε στὶς δυὸ ἐξαδέλφες τὴν περιπέτειά του στὰ διαμερίσματα τῆς Νινόν. Ἡ Λιζμπέττα κι' ἡ Μαρσελλίνα τὸν ἄκουγαν μ' ἕνα μεγάλο ἐνδιαφέρον, μὰ μόλις ἐκεῖνος ἔφθασε στὸ περιστατικό του μὲ τὴ μικρούλα Μιμόζα, ξέσπασαν κι' ἡ δυὸ σὲ πνιχτὰ γέλια.

Ὁ ἐρωτευμένος ἱππότης σάστισε πάλι καὶ διακόπτοντας τὴν ἀφήγησί του, τοὺς εἶπε μὲ κάποιο παράπονο:

— Μὰ εἶνε νὰ γελᾶτε;

Ἡ Μαρσελλίνα, μὲ μιὰ ξαφνικὴ τρυφερότητα τὸν τράβηξε ἀπὸ

τὸ χέρι, τὸν ἀνάγκασε νὰ ξαπλωθῇ κι' αὐτὸς καὶ τοῦ ἀπάντησε, πλησιάζοντας τὸ πρόσωπό της κοντὰ στὸ δικό του:

— Τί παιδὶ ποὺ ἤσαστε, κύριε ἱππότη!... Γιὰ ἕνα τόσο ἀσήμαντο πρᾶγμα ἀπελπισθήκατε καὶ φύγατε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν πύργο, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσετε κανένα; Μὰ δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνατε ἦταν μιὰ σωστὴ τρέλλα;... Γιατὶ δώσατε τόση μεγάλη σημασία σ' ἐκείνη τὴ μικρούλα Μιμόζα;...

— Πῶς! Ἔκανε ὁ ἱππότης. Ἂν ἡ Μιμόζα τὸ ἔλεγε τῆς μητέρας της;

— Ἀκόμη καλύτερα! Τοῦ εἶπε ἡ Λιζμπέττα.

— Πόσο λίγο ξέρετε τὶς γυναῖκες! Τοῦ ψιθύρισε ἡ Μαρσελλίνα πονηρά. Κι' ὁρίστε, φοβηθήκατε καὶ φύγατε γιὰ τὸ τίποτε... Γιατὶ ἡ μαρκησία δὲν ἔμαθε πὼς εἴχατε πάει στὰ διαμερίσματά της τὴν ὥρα ποὺ κοιμᾶταν κι' ἔτσι ἡ ἐξαφάνισίς σας ἀπὸ τὸν πύργο εἶνε ἀνεξήγητη κι' ἔχει ἀναστατώσει ὅλο τὸν κόσμο!...

— Ὥστε μπορῶ νὰ γυρίσω; Τὴ ρώτησε δειλὰ ὁ Ντιετεγκάρ, γιατὶ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ξαναδῇ τὴν ἀγαπημένη του Νινόν.

— Ὄχι μόνο μπορεῖτε, ἀλλὰ καὶ πρέπει νὰ γυρίσετε, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ κάνετε μιὰ πολὺ μεγάλη ἀνοησία...

Ὁ ἱππότης βρῆκε πὼς εἶχε στ' ἀλήθεια δίκηο, μὰ τώρα τὸν βασάνιζε καὶ μιὰ ἄλλη σκέψι:

— Καὶ πῶς θὰ δικαιολογήσω τὴν ἐξαφάνισί μου; Ἔκανε ἀνήσυχος.

— Ω, αὐτό, εἶνε δική μας δουλειά! Τοῦ εἶπε ἡ Λιζμπέττα, ποὺ φαινόταν πὼς εἶπε συνεννοηθῆ μὲ τὴν ἐξαδέλφη της.

Αὐτὰ τὰ χαριτωμένα κορίτσια μὲ τὴν ἐκπληκτικὴ ἐξυπνάδα τους, τὸν εἶχαν μαγέψει. Κι' ὁ ἐρωτευμένος ἱππότης, ποὺ δὲν ἤξερε πῶς ἀλλοιῶς νὰ τὰ εὐχαριστήσῃ, ἔκανε κάτι ποὺ ἐκεῖνα τὸ βρῆκαν πάρα πολὺ θελκτικό. Μὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀπότομες ἀποφάσεις τῶν δειλῶν, ἔσκυψε καὶ φίλησε στὸ στόμα πρῶτα τὴ Μαρσελλίνα κι' ὕστερα τὴ Λιζμπέττα.

— Μοῦ σώσατε τὴ ζωή! Τοὺς εἶπε μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα.

Ἡ δυὸ νέες ἔπνιξαν πάλι τὰ γέλια τους καὶ χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις τοῦ ἀνταπέδωσαν τὰ φιλιά του.

Ὁ Ντιετεγκὰρ τώρα ἦταν ὁλόχαρος, γιατὶ ἡ Μαρσελλίνα καὶ ἡ Λιζμπέττα τοῦ εἶχαν μιλήσει ὅπως κανεὶς ἄλλος μέχρι σήμερα. Θεέ μου! Ἦταν λοιπὸν τόσο πολύτιμο πρᾶγμα ἡ φιλία; Ὁ δύστυχος ἱππότης δὲν εἶχε κανένα φίλο γιὰ νὰ ἐμπιστευθῇ τὰ μυστικά του καὶ νὰ ζητήσῃ μιὰ συμβουλή. Ἐκείνη ἡ μοναξιὰ τῆς ζωῆς του ἦταν ὁ χειρότερος σύμβουλος. Νὰ τί εἶχε πάθει καὶ ποιὸς ξέρει τί θὰ πάθαινε ἀκόμη ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνῃ τοῦ κεφαλιοῦ του.

Ἐκεῖνες, μὲ τὴ διαβολικὴ ἐξυπνάδα τους κατάλαβαν τὴ σκέψι του.

— Ἂν ἀκολουθήσετε τὶς συμβουλές μας, θὰ κερδίσετε τὴν καρδιὰ τῆς μαρκησίας!... Τοῦ εἶπε ἡ Μαρσελλίνα.

— Καὶ θὰ ἐξουδετερώσετε τὸν ἀντίζηλό σας! Ἐπρόσθεσε ἡ Λιζμπέττα.

Ὁ ἱππότης μέχρι τότε δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ ὅτι μποροῦσαν νὰ συμβοῦν αὐτὰ τὰ δυὸ πράγματα, ἐκτὸς ἂν ἐρχόταν τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Μὰ τώρα ποὺ τὰ λόγια τῶν δυὸ κοριτσιῶν τοῦ εἶχαν δώσει τόση ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του, ἔβλεπε πῶς ἔπρεπε ν' ἀγωνισθῇ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν μαρκησία Τὰ ἐρωτικὰ μαθήματα τῆς Μαρσελλίνας μάλιστα τοῦ ἄνοιξαν τὰ μάτια καὶ τὸν ἔκαναν νὰ καταλάβῃ ποιὸς ἦταν ὁ πραγματικὸς ἔρως. Δὲν μπορεῖ νὰ κερδίσῃ κανεὶς τὴν ἀγάπη μιᾶς γυναίκας, ὅταν δὲν τολμάῃ νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τῆς ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτά του. Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ αὐτὸ ἀκρι-

θῶς ἔκανε μ' ἐκεῖνες τὶς δειλὲς ἰδέες του γι' αὐτὸ τὸ αἴσθημα ποὺ μᾶς κάνει εὐτυχισμένους ὅταν ξέρουμε νὰ τὸ μεταχειρισθοῦμε μ' ἐξυπνάδα κι' ἐπιδεξιότητα. Ἀντὶ νὰ βρίσκεται διαρκῶς κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του Νινόν, ὅπως ἐκεῖνος ὁ τολμηρὸς Σατωμπεντώ, προτιμοῦσε νὰ τριγυρίζη στὶς ἔρημες γωνιὲς τοῦ πάρκου καὶ νὰ ἐξομολογῆται τὸν ἔρωτά του στὶς μαρμάρινες νύμφες καὶ στοὺς μικροὺς σατύρους ποὺ ἐστόλιζαν τὶς ἀπέραντες δεντροστοιχίες.

Ἀλήθεια, ἂν μποροῦσε νὰ ἐξουδετερώση τὸν Σατωμπεντώ! Ὁ ἐρωτευμένος ἱππότης ἦταν ἕτοιμος νὰ δώση γι' αὐτὸ τὴ μισὴ ζωή του.

— Μὰ πῶς;... Πῶς θὰ μπορέσω νὰ βγάλω ἀπὸ τὴν καρδιά της τὸν ἀντίζηλό μου; Στέναξε, χαϊδεύοντας ἀφηρημένα τὰ μαῦρα μαλλιὰ τῆς Μαρσελλίνας.

— Ὑπάρχουν χίλιοι τρόποι! Τοῦ εἶπε ἐκείνη. Μὰ πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ ἐξακριβώση κανεὶς ἕνα πρᾶγμα: ἤσαστε βέβαιος ὅτι ἡ μαρκησία ντὲ Σαμαράντ ἀγαπάει τόν...

— ... Σατωμπεντώ. Ψιθύρισε ὁ ἱππότης.

Τὰ δυὸ κορίτσια ἔπνιξαν πάλι ἕνα ξαφνικὸ γέλιο.

— Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ ἀντίζηλός σας; Ἔκαναν κατάπληκτες.

— Τὸν ξέρετε; Ἀπόρησε ὁ Ντιετεγκάρ.

— Μὰ αὐτὸς δὲν ἔχει οὔτε τὴ χάρι, οὔτε τὴν ὠμορφιὰ ποὺ ἔχετε ἐσεῖς καὶ μὲ τὸ παραπάνω!... Τοῦ εἶπε ἡ Λιζμπέττα.

— Ναί... Στέναξε ἐκεῖνος. Μπορεῖ νὰ εἶνε ἔτσι, ὅπως τὸ λέτε, μὰ ὁ Σατωμπεντὼ ἔχει ἕνα χάρισμα ποὺ λείπει ἀπὸ μένα.

— Ποιό; Ἔκανε ἡ Μαρσελλίνα.

— Εἶνε θρασύς!

— Αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος γιὰ ν' ἀπογοητεύεσθε ἐσεῖς. Στὸν ἔρωτα ἀρέσει τὸ θάρρος, ὄχι ὅμως κι' ἡ θρασύτης ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς πληγώνει καὶ προσβάλλει!... Μείνετε ἥσυχος... Ὁ Σατωμπεντὼ δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μαζύ σας... Κι' ἔπειτα, ποιὸς μπορεῖ νὰ μᾶς βεβαιώση ὅτι τὸν ἔχει μέσα στὴν καρδιά της ἡ μαρκησία ντὲ Σαμαράντ. Ἤσαστε βέβαιος πὼς τὸν ἀγαπάει; Τοὺς εἴδατε ποτὲ μαζύ; Γιατὶ πιστεύετε ὅ,τι σᾶς λέει ὁ ματαιόδοξος αὐτὸς καυχησιάρης;

Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ ἀνασηκώθηκε κι' ἔσκυψε περισσότερο, γιὰ νὰ δῆ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου τῆς Μαρσελλίνας. Τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο, ἀπ' ὅπου φωτιζόταν ἀπὸ τὸ ἀσημένια φεγγάρι, γιατὶ ἡ Λιζμπέττα, πρὶν ξαπλωθῆ δίπλα στὸν ξένο της, εἶχε ἀνοίξει τὴ μικρὴ κουρτίνα ποὺ σκέπαζε τὸν ψηλὸ φεγγίτη τοῦ παραθύρου.

— Ἄ! Μὰ πῶς νὰ μὴ τὸν πιστέψω! Στέναξε. Μήπως αὐτὸς δὲν μοῦ περιέγραψε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὰ διαμερίσματα τῆς μαρκησίας. Κι' ὅπως βεβαιώθηκα μόνος μου, ἔλεγε τὴν ἀλήθεια!

— Δὲν εἶνε λόγος αὐτὸς γιὰ νὰ πιστέψετε ὅτι ἔχει κερδίσει καὶ τὴν ἀγάπη τῆς μαρκησίας ντὲ Σαμαράντ!... Τοῦ ἀπάντησε μὲ κάποιο πονηρὸ τόνο στὴ φωνὴ ἡ Λιζμπέττα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ πῆ ὅτι ἐκείνη κι' ἡ ἐξαδέλφη της ἤξεραν πολὺ περισσότερα πράγματα ἀπὸ αὐτὸν γιὰ τοὺς ἔρωτες τοῦ νεαροῦ Σατωμπεντώ.

Ὁ Ντιετεγκὰρ σκανδαλίσθηκε καὶ ζήτησε γρήγορα ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς δυὸ μυστηριώδεις νέες νὰ τοῦ ἐξηγήσουν πῶς δικαιολογοῦσαν μιὰ τέτοια ὑπόθεσι. Ἡ Λιζμπέττα λοιπὸν τότε τοῦ διηγήθηκε τὴν περιπέτεια τοῦ Σατωμπεντὼ στο μπουντουὰρ τῆς μαρκησίας ὄχι ὅπως ἐκεῖνος τὴν εἶχε διηγηθῆ στὸν ἐρωτευμένο ἱππότη, ἀλλ' ὅπως θὰ τὴν ἔλεγε ἀσφαλῶς ἡ Τερέζα, ἡ καμαριέρα τῆς Νινόν.

— Βλέπετε; Τοῦ εἶπε στὸ τέλος ἡ Μαρσελλίνα. Ὁ Σατωμπεντὼ εἶνε ἕνας ψεύτης!...

— Θεέ μου! Ψιθύρισε ὁ ἱππότης Ντιετεγκάρ. Μὰ τότε δὲν

πρέπει νὰ χάνω τὸ θάρρος μου. Ἐγὼ τουλάχιστον ἔχω ἐνδείξεις ὅτι ἀρέσω στὴν ἀγαπημένη μου...

Καὶ γρήγορα, μὲ μιὰ πυρετώδη νευρικότητα, τοὺς διηγήθηκε τὴν περιπέτειά του μὲ τὴ Νινόν, στὴ στέρνα τοῦ Ἔρωτος. Τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια τῆς ὡμορφης μαρκησίας τοῦ εἶχαν μείνει ἀξέχαστα.

Ἡ δυὸ νέες ἔμειναν κατενθουσιασμένες ἀπὸ τὴν καινούργια αὐτὴ ἀποκάλυψι. Κατάλαβαν ὅτι ὁ ἱππότης ἄρεσε στὴ μαρκησία, μὰ ἦταν τόσο δειλός, τόσο ἄπειρος, ὥστε δὲν τολμοῦσε νὰ κατακτήση τὴν καρδιά της ποὺ τοῦ τὴν προσέφερε ἐκείνη, τόσο φανερά.

Ἔτσι, πῆραν κι' ἡ δυὸ τὴν ἀπόφασι νὰ γιατρέψουν τὸν νεαρὸ ἱππότη ἀπὸ τὴ δειλία του μ' ἕνα ἀλησμόνητο τρόπο. Ὁ δύστυχος Ντιετεγκὰρ μέχρι σήμερα δὲν εἶχε γνωρίσει παρὰ μόνο τὶς πικρίες καὶ τοὺς πόνους τοῦ ἔρωτος. Ἦταν δίκαιο νὰ γνωρίση τώρα καὶ τὶς χαρές του.

Πρώτη ἡ Μαρκελλίνα θέλησε νὰ συμπληρώση τὰ μαθήματα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει μέχρι τότε μὲ τὶς ἐξηγήσεις της καὶ τὶς συμβουλές της καὶ ξαναγυρίζοντας στὴ σκηνὴ τῆς στέρνας τοῦ Ἔρωτος, τοῦ εἶπε μὲ μιὰ προσποιητὴ ἀφέλεια καὶ ἀθωότητα:

— Γιὰ νὰ μπορέσω νὰ καταλάβω καλύτερα τὶς προθέσεις τῆς Νινόν, θὰ ἤθελα νὰ ξέρω μὲ ποιὸ ἀκριβῶς τρόπο σᾶς ἔδειξε τὴ συμπάθειά της ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ Ἔρωτος... Πῶς σᾶς φίλησε; Ἔτσι; Ἢ μήπως ἔτσι;

Κι' ἡ τρελλὴ Μαρσελλίνα κόλλησε τὰ χείλη της δυὸ φορές, μὲ διαφορετικὸ τρόπο στὰ χείλη τοῦ σαστισμένου Ντιετεγκάρ. Τὸ πρῶτο φιλί της ἦταν γρήγορο, παράφορο, ξαφνικό. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, ἦταν ἀργό, ἁπαλό, μεθυστικό. Δυὸ φιλιά, δυὸ τρόποι διαφορετικοὶ στὴν ἐκδήλωσι ἑνὸς αἰσθήματος.

Ὁ ἱππότης ξαναθυμήθηκε ὅλη τὴ γλυκύτητα ἐκείνης τῆς χαριτωμένης ἐρωτικῆς του περιπετείας μὲ τὴ Νινόν, μὰ εἶδε συγχρόνως ὅτι τὰ δυὸ φιλιὰ τῆς Μαρσελλίνας δὲν ἦταν λιγώτερο εὐχάριστα, γεμᾶτα πειρασμὸ καὶ ἐρωτικὴ φλόγα.

Πρὶν προφθάση ὡστόσο ν' ἀπαντήση σ' ἐκεῖνο τὸ μελαχροινὸ διαβολοκόριτσο, ἡ ξανθειὰ Λιζμπέττα βιάσθηκε, μὲ μιὰ φανερὴ ἀνυπομονησία νὰ πάρη τὴ θέσι της. Κι' ἄρχισε νὰ χαϊδεύη μὲ τὰ τρυφερὰ χέρια της πρῶτα τὰ μαλλιὰ κι' ὕστερα τὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ ἱππότη ποὺ εἶχε γίνει κατακόκκινος ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ ἔξαψι καὶ ποὺ εὕρισκε τὴ θέσι του ἐκείνη ἀνάμεσα στὶς δυὸ ὡμορφες ἐξαδέλφες τόσο ἀπίστευτη καὶ ἀφάνταστη, ὥστε δὲν τολμοῦσε νὰ ξεκαθαρίση στὸ νοῦ του ἂν ὠνειρευόταν ἢ ἂν ἦταν ξύπνιος. Σ' ὁποια κατάστασι κι' ἂν βρισκόταν πάντως ἦταν τελείως ἀδιάφορο, γιατὶ ἐκεῖνα ποὺ ἤθελε ἦταν νὰ ἐξακολουθήσουν τὰ χάδια τῆς Λιζμπέττας καὶ τὰ φιλιὰ τῆς Μαρσελλίνας.

Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ λίγο αὐτὲς ἡ τρυφερότητες τῶν δυὸ κοριτσιῶν ἔγιναν τόσο ἐπικίνδυνες, ὥστε ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ γιὰ νὰ μὴ δείξη ὅτι ἦταν ἀκόμη δειλὸς καὶ γιὰ νὰ ἐξασκηθῆ κιόλας, γιὰ νὰ εἶνε ἕτοιμος ὅταν θὰ ξαναγύριζε κοντὰ στὴ Νινὸν ἄρχισε νὰ φιλάη καὶ νὰ γεμίζη μὲ τρυφερὰ χάδια τὶς δυὸ φίλες του, μὲ τόση τόλμη, μὲ τόση φλόγα καὶ μετόση ἐρωτικὴ τρέλλα, ὥστε ἐκεῖνες νικήθηκαν πειὰ κι' ὑποχώρησαν, λέγοντας πὼς τὸ ἴδιο θὰ ἔκανε κι' ἡ Νινὸν ἂν εἶχε καρδιὰ κι' αἰσθήσεις ὅπως ὅλες ἡ γυναῖκες.

Τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ ἐρωτικοῦ μαθήματος σᾶς ἀφήνω νὰ τὸ φαντασθῆτε. Εἶνε περιττές, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ λεπτομερεῖς περιγραφὲς ἐκεῖ ποὺ τὰ πράγματα μιλοῦν μόνα τους. Ἕνα μόνο θὰ ἤθελα νὰ προσθέσω: ὅτι ὁ νεαρὸς ἱππότης Ντιετεγκάρ, χάρις στὰ πολύτιμα μαθήματα τῆς Λιζμπέττας καὶ τῆς Μαρσελλίνας κατάλαβε ὅτι ὁ ἔρως τῆς φαντασίας καὶ ὁ ἔρως τῶν αἰσθήσεων εἶνε κάτι ποὺ δια-

φέρει ὅπως ἡ ἡμέρα ἀπὸ τὴ νύχτα. Ἡ δυὸ ὥμορφες ἐξαδέλφες μάλιστα τοῦ ἔμαθαν μὲ τὸν πιὸ πειστικὸ τρόπο ὅτι ὁ πραγματικὸς ἔρως εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἀρχίζει μὲ τὴν καρδιὰ καὶ καταλήγει στὶς αἰσθήσεις.

XIII

Τὸ τέλος τοῦ μυστηρίου. Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ ἱππότη Ντιετεγκὰρ στὸν πύργο τῆς μαρκησίας ντὲ Σαμαράντ. Πρῶτες ἐπιτυχίες

ΟΤΑΝ ξύπνησε ὁ νεαρὸς ἱππότης, ἡ ξανθὲς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου ἐπεφταν ἐπάνω στὸ κρεββάτι. Ἔτριψε τὰ μάτια του, ποὺ ἦταν ἀκόμη θαμπωμένα, ἀνασηκώθηκε λιγάκι καὶ κύτταξε περίεργα τριγύρω του. Ἦταν μόνος. Ἡ δυὸ ἐξαδέλφες εἶχαν ἐξαφανισθῆ.

Ὁ Ντιετεγκὰρ πῆδησε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ντύθηκε γρήγορα κι' ἔτρεξε στὸ παράθυρο γιὰ νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπο τὸν ἄλλόκοτο ἐκεῖνο πύργο, μήπως τυχὸν καταλάβαινε τώρα ποὺ ἦταν ἡμέρα, ποῦ βρισκόταν. Μά, ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐκεῖνο δὲν εἶδε τίποτε ἄλλο παρὰ ενα ὥμορφο κῆπο καὶ τὸν ἐξοχικὸ δρόμο ποὺ τραβοῦσε πρὸς τὸν πύργο τῆς μαρκησίας ντὲ Σαμαράντ. Πίσω μάλιστα ἀπὸ τὶς ὑψηλὲς κορυφὲς τῶν δένδρων ἑνὸς δάσους, τοῦ φάνηκε πὼς διέκρινε μέσα στὴν πρωϊνὴ ὁμίχλη τοὺς πυργίσκους του. Ἡ ἀνάμνησι τῆς Νινὸν τὸν ἔκανε νὰ φέρη, δίχως νὰ τὸ θέλη, μπροστὰ στὰ μάτια του ὅλες τὶς τρελλὲς σκηνὲς τῆς περασμένης νύχτας καὶ νὰ ἐπιθυμήση νὰ ξαναδῆ τὴ Λιζμπέττα καὶ τὴ Μαρσελλίνα.

Κι' ἐκεῖνες, σὰν νὰ εἶχαν μαντέψει τὴ σκέψι του, ἄνοιξαν τὴν ἴδια στιγμὴ τὴν πόρτα, κρατῶντας στὰ χέρια τους, κάθε μιὰ κι' ἀπὸ ἕνα ἀσημένιο δίσκο. Ἡ Λιζμπέττα τοῦ ἔφερνε μιὰ εὐωδιαστὴ σοκολάτα κι' ἡ Μαρσελλίνα ἕνα σωρὸ δροσερὰ κι' εὔχυμα φροῦτα.

— Καλημέρα σας κύριε ἱππότη Ντιετεγκάρ... Τοῦ εἶπε ἡ Λιζμπέττα μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.

— Κοιμηθήκατε καλά; Τὸν ρώτησε ἡ παιγνιδιάρα Μαρσελλίνα.

Κι' ἀκούμπησαν ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι τοὺς δίσκους τους.

Ὁ νεαρὸς ἱππότης τὶς εὐχαρίστησε καὶ κάθησε νὰ προγευματίση, γιατὶ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶχε ξυπνήσει, δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια του ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ἔπειτα, ὅταν ἄδειασε καὶ τοὺς δυὸ δίσκους, γύρισε κι' εἶπε στὶς δυὸ ὥμορφες ἐξαδέλφες:

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἦρθε πειὰ ἡ ὥρα νὰ μάθω ποῦ βρίσκομαι...

Τὰ δυὸ κορίτσια ξέσπασαν σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

— Γιατὶ θέλετε νὰ καταστρέψετε ὅλο τὸ θέλγητρο αὐτῆς τῆς περιπέτειας μὲ τὴν περιέργειά σας; Ἔκανε τότε ἡ Λιζμπέττα.

— Θὰ μάθετε ὅ,τι θέλετε, ὅταν θὰ φθάσετε στὸν πύργο τῆς μαρκησίας ντὲ Σαμαράντ... Τοῦ ἐξήγησε ἡ Λιζμπέττα,

Ὁ Ντιετεγκὰρ ἂν καὶ δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένος ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀπαντήσεις, δὲν θέλησε νὰ στενοχωρήση περισσότερο τὶς δυὸ ἐξαδέλφες ποὺ τὸν εἶχαν περιποιηθῆ μ' ἕνα τόσο ἀλησμόνητο τρόπο καὶ ἀφήνοντας τὰ πράγματα στὴν τύχη τους, σηκώθηκε γιὰ νὰ τὶς ἀποχαιρετήση.

— Δὲν ξέρετε πόσο λυποῦμαι ποὺ θὰ χάσω τὴ συντροφιά σας... Τοὺς εἶπε.

— Μὰ δὲν ἤμαστε μακρυὰ ἀπὸ τὸν πύργο τῆς ὡραίας Νινόν!... Τοῦ ἐξήγησε ἡ Λιζμπέττα.

— Ἔτσι, θὰ μπορεῖτε νὰ ἔρχεστε νὰ μᾶς βλέπετε... κρυφά! Ἐπρόσθεσε ἡ Μαρσελλίνα.

— Κρυφά;... Ἀπόρησε ὁ νεαρὸς ἱππότης. Μὰ γιατὶ κρυφά;

— Αὐτὸ θὰ τὸ καταλάβετε, ὅταν θὰ μάθετε ποῦ περάσατε τὴ νύχτα σας... Τοῦ εἶπε πάλι ἡ Λιζμπέττα. Μά, νὰ ἤσαστε βέβαιος πὼς δὲν θὰ πάψουμε νὰ σᾶς βοηθᾶμε, ὥσπου νὰ κατακτήσετε τὴν καρδιὰ τῆς ἀγαπημένης σας... Νὰ ἔχετε στὸ νοῦ σας πὼς δὲν ἤσαστε μόνος καὶ πὼς τώρα ἔχετε δυὸ βοηθοὺς ποὺ εἶνε ἕτοιμες νὰ κάνουν τὰ πάντα γιὰ σᾶς, γιὰ τὴν ἀγάπη σας...

Ὁ νεαρὸς ἱππότης συγκινήθηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐγκαρδιότητα καὶ γιὰ νὰ τοὺς δείξη τὴν εὐγνωμοσύνη του, τὶς φίλησε πολλὲς φορὲς καὶ τὶς εὐχαρίστησε μὲ θερμὰ λόγια. Ἔπειτα, τὶς ἀποχαιρέτησε καὶ βγῆκε πάλι στὸν ἐξοχικὸ δρόμο, ἀπὸ ἕνα κρυφὸ πέρασμα ποὺ τοῦ ἔδειξαν ἡ δυὸ ἐξαδέλφες κι' ἀπὸ ὅπου δὲν κινδύνευε νὰ τὸν δῆ κανείς.

Ἡ ἡμέρα ἦταν ὥμορφη καὶ τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦσαν χαρούμενα στὶς φυλλωσιὲς τῶν δένδρων. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε φανῆ στὸν Ντιετεγκὰρ τόσο εὐχάριστη, τόσο γλυκειὰ ἡ ζωή. Ἄξαφνα ὅμως θυμήθηκε κάτι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ σταθῆ τρομαγμένος, χωρὶς νὰ ξέρη τί νὰ κάνη: εἶχε ξεχάσει νὰ βρῆ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴν ἐξαφάνισί του. Τί θὰ ἔλεγε λοιπόν, ὅταν θὰ ἔφθανε στὸν πύργο;

Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ στὴν ἀρχὴ συλλογίσθηκε νὰ γυρίση πίσω γιὰ νὰ ρωτήση τὴ Λιζμπέττα καὶ τὴ Μαρσελλίνα τί ἔπρεπε νὰ πῆ. Μὰ ντράπηκε ἀμέσως, γιατὶ θὰ φαινόταν ἐκείνη ἡ ἐπιστροφὴ του, σὰν μιὰ λιποταξία, μπροστὰ στὸ πρῶτο ἐμπόδιο. Γι' αὐτὸ προχώρησε θαρρετὰ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ βρῆ ἁπλούστατα καμμιὰ δικαιολογία καὶ νὰ πῆ ὅ,τι θὰ περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Μὰ λίγο πιὸ κάτω, στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου, βρέθηκε ἀπότομα μπροστὰ στὸ βαρῶνο ντὲ Σεμιγιέ. Ὁ νουνὸς τῆς Μιμόζας, ποὺ μιλοῦσε δυνατὰ μόνος του καὶ χτυποῦσε μὲ τὸ μπαστοῦνι του τὰ χαστὸ νεαρὸ ἱππότη.

— Μπᾶ!... Μπᾶ!... Ἔκανε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Ποῦ ἤσουν λοιπόν, ἀγαπητό μου παιδί; Μᾶς ἔκανες ὅλους ν' ἀνησυχήσουμε! Ἡ κ. ντὲ Ματφελόν, ἡ θεία σου ἀναστάτωσε τὰ πάντα...

Ὁ Ντιετεγκάρ, ποὺ δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήση, χαμογέλασε αἰνιγματικά. Αὐτὸ ἦταν, ὅπως συλλογίσθηκε, τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνη.

Ὁ βαρῶνος ντὲ Σεμιγιὲ ἐξήγησε μὲ τὸ δικό του τρόπο αὐτὴ τὴ σιωπὴ τοῦ νεαροῦ ἱππότη καὶ βρῆκε ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ μιλήση γιὰ τὶς ἐλεύθερες ἰδέες του.

— Δὲν ἐπιδοκιμάζω ὁλότελα αὐτὴ τὴν παράξενη ἐξαφάνισί σου, Ντιετεγκάρ, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σοῦ κρύψω ὅτι εἶμαι κάπως εὐχαριστημένος ποὺ ἀποφάσισες πειὰ νὰ κάνης κάτι ποὺ δείχνει πρωτοβουλία καὶ ἀνεξαρτησία σκέψεως. Τί νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου... Ἡ ἐπίδρασι τῆς καθυστερημένης θείας σου, ἦταν τόσο ὀλεθρία, ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθεια, μ' ἔκανε ν' ἀνησυχῶ... Μαντεύω ποῦ ἤσουν... Ὁ ἔρως στὰ χρόνια σου εἶνε ἡ ὡραιότερη διασκέδασι... Ἀργότερα θὰ καταλάβης πόσο τρομερὸ μὰ καὶ πόσο ἀσήμαντο εἶνε αὐτὸ τὸ αἴσθημα. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ τὸ χαρῆς, γιατὶ εἶνε κατ' ἐξοχὴν τὸ τρελλὸ αἴσθημα τῆς νεότητος... Λοιπόν, ἐνῶ ὅλοι νομίζανε ὅτι εἶχες πέσει στὸ βάλτο τῆς Σινὸν ἢ ὅτι εἶχες κρεμασθῆ στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου, ἐσὺ βρισκόσουν στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς ὥμορφης γυναίκας;... Τρελλόπαιδο!...

Κι' ἔπειτα, δείχνοντας μὲ τὸ μπαστοῦνι του τὸν μυστηριώδη πυργίσκο, ποὺ φαινόταν στὸ βάθος τοῦ δρόμου, κι' ὅπου ὁ νεαρὸς ἱππότης εἶχε περάσει μιὰ τόσο μυθιστορηματικὴ νύχτα μὲ τὴ συντροφιὰ τῆς Λιζμπέττας καὶ τῆς Μαρσελλίνας, τοῦ εἶπε πάλι:

— Θὰ ἤθελα νὰ σὲ φιλοξενήσω λίγες ἡμέρες στὸ φτωχικό μου, γιατὶ θὰ εἴχαμε νὰ ποῦμε πολλὰ πράγματα γι' αὐτὰ τὰ ζητήματα, μὰ ξέρω ὅτι πρέπει νὰ παρουσιασθῆς στὸν πύργο γιὰ νὰ τοὺς καθησυχάσης. Ὡστόσο, μπορεῖς νἄρθῃς, ὅταν ἀποδείξῃς σ' ὅλους ἐκεῖ κάτω ὅτι εἶσαι ἀκόμη ζωντανὸς κι' ὅτι ἀντὶ γιὰ τὴν κρύα ἀγκαλιὰ τοῦ θάλτου, προτίμησες τὴν τρυφερὴ ἀγκαλιὰ μιᾶς ὥμορφης γυναίκας... Τὸ σπίτι μου δὲν εἶνε κανένας ἀπέραντος πύργος, μὰ εἶνε φιλόξενο κι' ἔχει εὐχάριστη συντροφιά...

Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ εἶχε ἀπομείνει σὰν ἀπολιθωμένος, μὴ τολμῶντας ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Θεέ μου! Ὥστε ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος πύργος μὲ τὶς δυὸ ὥμορφες ἐξαδέλφες ἦταν ἡ κατοικία τοῦ Βαρῶνου ντὲ Σεμιγιέ; Μὰ τότε ἐκεῖνα τὰ δυὸ θελκτικὰ κορίτσια, ἡ Λιζμπέττα καὶ ἡ Μαρσελλίνα, θὰ ἦσαν δίχως ἄλλο ἡ ψυχοκόρες του, ποὺ ἦσαν περίφημες σ' ὅλη τὴ χώρα γιὰ τὴν ὡμορφιὰ τους καὶ τὴν ἐξυπνάδα τους καὶ ποὺ ἡ ἄλλες γυναῖκες, ἀπὸ τὴ ζήλεια τους καὶ γιὰ νὰ τὶς ἐξευτελίζουν, ἔλεγαν πὼς ἦσαν ἡ «ὑπηρέτριές» του.

Τόσος λοιπὸν ἦταν ὁ τρόμος του, ὥστε κατάχλωμος ὅπως ἦταν, χαιρέτησε βιαστικὰ τὸ Βαρῶνο ντὲ Σεμιγιὲ κι' ἐξακολούθησε γρήγορα τὸ δρόμο του, χωρὶς κἂν νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γιὰ ἐκεῖνα τὰ τόσο ὑποχρεωτικὰ λόγια του.

ΧΙΥ

Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ πρωΐ, στὸν πύργο τῆς μαρκησίας ντὲ Σαμαράντ, ἡ Μιμόζα εἶχε πάλι μιὰ μεγάλη συνομιλία μὲ τὴν περίεργη Τριανταφυλλίτσα.

— Θέλεις νὰ μάθῃς, ἀγαπητό μου παιδί, ἔλεγε στὴν κούκλα της τὴν ἱστορία τοῦ συμπαθητικοῦ μας ἱππότη Ντιετεγκάρ... Τί νὰ σοῦ πῶ; Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι, γιατὶ αὐτὸς ὁ νεαρὸς ἱππότης, μὲ μιὰ ξαφνικὴ τρέλλα του, μᾶς ἀναστάτωσε ὅλους στὸν πύργο... Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἡ νουνά μου, ἡ κ. ντὲ Ματφελὸν ποὺ ἔχει πάντα ἕνα σωρὸ μαῦρες ἰδέες μέσα στὸ κεφάλι της, μᾶς τρέλλανε ὅλους μὲ τοὺς φόβους της ὅτι ὁ ἀγαπητός μας ἱππότης εἶχε πνιγῇ ἢ εἶχε κρεμασθῇ ἢ ὅτι τέλος εἶχε πέσει σὲ χέρια ληστῶν ποὺ τὸν εἶχαν κατακομματιάσει μὲ τὰ μαχαίρια τους. Κι' ὅμως πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι, ὅταν ἕνας νέος εἶνε ἐρωτευμένος, κάνει πάντα ἕνα σωρὸ τρέλλες, στὶς ὁποῖες δὲν πρέπει κανεὶς νὰ δίνῃ καὶ τόση σημασία... Ἡ μαμά, ὡστόσο, ἂν καὶ δὲν ἤξερε τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς φυγῆς του, δὲν ἀνησύχησε καὶ πολύ, γιατὶ εὕρισκε πάντα τὸν ἱππότη μας πολὺ ρομαντικὸ καὶ πολὺ ὠνειροπαρμένο... Κι' αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια... Μὰ δὲν πρέπει νὰ δίνῃ κανεὶς πίστι στὰ λόγια ἐκείνου τοῦ ἀνυπόφορου Σατωμπεντώ, τοῦ καυχησιάρη, ποὺ πειράζει ὅλο τὸν κόσμο καὶ ποὺ ἔλεγε ὅτι ὁ ἱππότης μας ἔφυγε ἀπὸ τὸν πύργο, γιατὶ τὸν ζήλευε!... Ὄχι, ἀγαπητή μου Τριανταφυλλίτσα, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ καμμιὰ σύγκρισι ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ νέους... Ὁ ἱππότης μας εἶνε ἕνα εὐγενικὸ παιδί, ἐνῶ ὁ ἄλλος εἶνε ἕνας θεότρελλος, ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς καλὴ ἀνατροφὴ ποὺ βρίσκεται διαρκῶς κοντὰ στὰ φουστάνια τῶν γυναικῶν. Ὁ Σατωμπεντώ, παιδί μου, εἶνε ἕνα ἐπικίνδυνο ὑποκείμενο!... Νὰ τὸν προσέχῃς καὶ νὰ τὸν ἀποφεύγῃς... Λοιπόν; Τί λέγαμε;... Θέλεις νὰ μάθῃς τὴν ἱστορία τοῦ ἱππότη μας... Ἔ, νά, ἄκουσε... Ἡ Τερέζα, ἡ καμαριέρα τῆς μαμᾶς, ἔλεγε σήμερα σὲ μιὰ ἄλλη ὑπηρέτρια ὅτι ὁ ἀμαξᾶς Φλερὺ ἔκανε χθὲς τὸ βράδυ μιὰ πολὺ παράξενη ἐνακάλυψι. Καθὼς ξέρεις, ὁ Φλερὺ εἶχε καβαλλήσει ἕνα ἄλογο καὶ γύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ βρῇ τὸν ἀγαπητό μας ἱππότη... Ἔ, λοιπόν, ἀργὰ τὴ νύχτα, ὁ Φλερὺ ἔφθασε στὸ σπίτι τοῦ Βαρώνου ντὲ Σεμιγιὲ ποὺ εἶνε νουνός μου, γιὰ νὰ ρωτήσῃ ἐκεῖ πέρα μήπως εἶχαν δῇ τὸν νεαρὸ ἱππότη... Ἡ δυὸ ψυχοκόρες τοῦ Βαρώνου, γιὰ τὶς ὁποῖες λένε τόσα πράγματα ἡ ἄλλες γυναῖκες, κι' ἡ ὁποῖες ἀσφαλῶς θὰ εἶνε πάρα πολὺ ὥμορφες, εἶπαν τοῦ Φλερὺ πὼς δὲν εἶχαν δῇ διόλου τὸν ἱππότη Ντιετεγκάρ. Μὰ ὁ Φλερὺ καθὼς κύτταζε μέσα στὸν προθάλαμο, τί νομίζεις πὼς εἶδε; Κάτι ποὺ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τὸ βρῇς, ὅσο κι' ἂν βασανίσῃς τὸ μυαλό σου! Ὁ Φλερύ, παιδί μου, εἶδε ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ προθαλάμου τὸ καπέλλο τοῦ ἱππότη Ντιετεγκάρ... Θὰ μοῦ πῆς τώρα: μὰ ὅλα τὰ καπέλλα δὲν εἶνε ἴδια; Ὄχι, Τριανταφυλλίτσα! Μὴ ξεχνᾶς ὅτι τὸ καπέλλο τοῦ ἱππότη μας εἶνε πάρα πολὺ κομψὸ κι' ὅτι ἔχει στὴν ἄκρη, ἀριστερά, μιὰ μικρὴ πορφυρὴ κορδέλλα, ποὺ δείχνει ὅτι ὁκάτοχός του ἔχει τὸν Σταυρὸ τῆς Μάλτας... Ὁ Φλερὺ λοιπὸν δὲν ἔκανε λάθος... Μὰ δὲν εἶπε τίποτε. Μιὰ καὶ τὰ δυὸ ἐκεῖνα κορίτσια δὲν ἤθελαν νὰ φανερώσουν τὸν νεαρὸ ἱππότη μας, θὰ πῇ πὼς εἶχαν τὸ λόγο τους κι' αὐτὸ τὸ λόγο τώρα, ὅσο κι' ἂν ἐπιμένῃς δὲν θὰ μπορέσω νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω, γιατὶ εἶσαι μικρὴ ἀκόμη... Ἔτσι, ὁ Φλερὺ γύρισε στὸν πύργο κι' ἐπειδὴ ἦταν ἀκόμη ἐδῶ ὁ νουνός μου δὲν εἶπε τίποτε, μόνο ἀνάφερε πὼς ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ νεαρὸς ἱππότης δὲν εἶχε χαθῇ καὶ πὼς θὰ παρουσιαζόταν πάλι στὸν πύργο σῶος καὶ ἀβλαβής... Ἔπειτα, ὅταν βρῆκε τὴ Μαρία Κοκλιέρ, τὴν παραμάνα μου, τῆς εἶπε τὴν ἀλήθεια κι' ἡ Μαρία Κοκλιὲρ ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὸ πῇ τῆς Τερέζας κι' αὐτὴ πάλι σήμερα τὸ πρωΐ τὸ εἶπε σὲ μιὰ καμαριέρα τῆς κ. ντὲ Σατωμπεντώ. Καταλαβαίνεις τώρα, Τριανταφυλλίστα, τί θὰ συμβῇ. Πρὶν περάσῃ λίγη ὥρα, ὅλος ὁ πύργος θὰ ξέρῃ ὅτι ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ ἦταν κρυμμένος ὅλη τὴ νύχτα ἀπὸ τὰ δυὸ ὥμορφα κορίτσια τοῦ Βαρώνου ντὲ Σεμιγιέ!...

Κι' ἡ Μιμόζα, ἀφοῦ ἔκανε δυό-τρεῖς βόλτες γύρω ἀπὸ τὴν κούκλα της, ποὺ τὴν εἶχε στήσει ὄρθια μπροστὰ στὸν καναπέ, πῆγε κοντὰ στὸ παράθυρο κι' ἀνεβαίνοντας μὲ τὰ γόνατα σὲ μιὰ πολυθρόνα κύτταξε πέρα τὸ δρόμο ποὺ ἔφερνε στὸν πύργο. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀφησε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως, χτύπησε τὰ χεράκια της ὁλόχαρη καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὴν κούκλα της.

— Ἀγαπητό μου παιδί, τῆς εἶπε, ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω μιὰ πολὺ εὐχάριστη εἴδησι! Ὁ νεαρὸς ἱππότης Ντιετεγκὰρ ἔρχεται στὸν πύργο!... Σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ δείξῃς πὼς ξέρεις τίποτε καὶ ν' ἀφήσῃς τοὺς μεγάλους νὰ κανονίσουν αὐτοὶ μόνοι τους τὸ ζήτημα, ὅπως τοὺς ἀρέσει. Μὰ ὅπως ξέρεις, εἶνε πάντοτε ἀδέξιοι καὶ γι' αὐτό, πολὺ φοβᾶμαι ὅτι θὰ τὰ κάνουν θάλασσα...

Κι' ἡ Μιμόζα πῆρε τὴν κούκλα της καὶ κατέβηκε γιὰ νὰ παίξῃ μαζύ της στὸ ἡλιόλουστο πάρκο.

Ὅπως εἶχε προβλέψει τώρα τὸ χαριτωμένο αὐτὸ κοριτσάκι, ὅταν ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸ σαλόνι τοῦ πύργου, ὅλος ὁ κόσμος τὸν ὑποδέχθηκε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Οἱ ἄνδρες ζήλευαν τὴν τύχη του, γιατὶ ἡ ψυχοκόρες τοῦ Βαρώνου εἶχαν φήμη ἐξαιρετικῶν πλασμάτων, τόσο γιὰ τὴν ὡμορφιά τους ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τους κι' ἡ γυναῖκες πάλι τὸν κύτταζαν τώρα μὲ ἄλλα μάτια, σὰν νὰ ἔβλεπαν μπροστά τους ἕναν μικρὸ Καζανόβα. Ἡ κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρί μάλιστα εἶχε πουδραρισθῇ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι συνήθιζε κι' εἶχε βάλει ἀκόμη μιὰ ψεύτικη ἐλιὰ στὸ πρόσωπό της. Ἐκείνη ποὺ δὲν καταδεχόταν ἄλλοτε νὰ προσέξῃ τὸ νεαρὸ ἱππότη μας, σήμερα, μόλις εἶχε μάθει ἐκείνη τὴ μυθιστορηματικὴ περιπέτειά του, τὸν θεωροῦσε τώρα ὡς ἕνα ἀξιολά-

τρευτο γόητα καὶ λαχταροῦσε γιὰ μιὰ ματιά του κι' ἕνα χαμόγελο.

Ἡ Νινόν, λιγώτερο ἐπιπόλαιη, δέχθηκε τὸν Ντιετεγκὰρ μὲ τὴ συνήθη ἁπλῆ ἐγκαρδιότητα. Μάλιστα γιὰ νὰ τὸν βγάλη ἀμέσως ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρισκόταν, ἔσπευσε νὰ τοῦ πῆ:

— Ἀγαπητέ μου ἱππότη, ἐπιδοκιμάζω τὴν ἀπόφασί σας νὰ πᾶτε νὰ ρίξτε μιὰ ματιὰ στοὺς ἀμπελῶνες τῆς θείας σας. Ἔτσι, δὲν θὰ στερηθοῦμε τῆς συντροφιᾶς τῆς καλῆς μας κ. ντὲ Ματεφλόν. Καλῶς ἤλθατε πάλι στὸν πύργο... Ἐλπίζω ὅτι θὰ περάσατε πολὺ εὐχάριστα τὴ νύχτα σας...

Στὰ λόγια της αὐτά, ποὺ εἶχαν κάποιο εἰρωνικὸ τόνο, ὅλοι οἱ ξένοι τοῦ πύργου χαμογέλασαν μ' ἕνα τόσο παράξενο τρόπο, ὥστε ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ σκανδαλίσθηκε. Μὰ ἡσύχασε γρήγορα, μὲ τὴ σκέψι ὅτι κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ξέρη ἂν εἶχε περάσει εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα τὴ νύχτα του. Ὡστόσο, συγκρατήθηκε καὶ μὲ μιὰ τρυφερὴ ματιὰ εὐχαρίστησε τὴν ἀγαπημένη του Νινόν, ποὺ τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ μὴ πῆ ψέματα. Ἔπειτα, ὅπως ἦταν λιγόλογος πάντα, κατέβηκε στὸ πάρκο γιὰ νὰ συνέλθη καὶ νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις του.

Μόλις ὅμως ἔφθασε κοντὰ στὰ παρτέρια ποὺ βρισκόντουσαν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς Νινόν, κι' ὅπου συνήθιζε νὰ κάνη πάντα τὸν περίπατό του, ἄκουσε κάποιον νὰ τὸν φωνάζη ἀπὸ πίσω καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι, εἶδε τὸν ἄχρειο Σατωμπεντὼ νὰ τρέχη πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἔ, Καζανόβα! Τοῦ φώναξε Στάσου λοιπὸν νὰ μᾶς διηγηθῆς τοὺς ἐρωτές σου!...

Κι' ὅταν πλησίασε, ἐπρόσθεσε:

— Δὲν φανταζόμουν ποτὲ ὅτι εἶχες κρυφοὺς ἔρωτες ἐδῶ κοντὰ στὸν πύργο καὶ ὄχι μόνο μ' ἕνα, ἀλλὰ μὲ δυὸ κορίτσια, ποὺ ὅπως μοῦ λένε ἐκεῖνοι ποὺ τὰ ξέρουν, εἶνε σὰν τὸ κρύο νερό!...

— Τί θέλεις νὰ πῆς; Ἔκανε, ἐπιφυλακτικὸς ὁ Ντιετεγκάρ.

— Ἔλα, λοιπόν, μὴ μᾶς κάνεις τὸν μυστηριώδη!... Τοῦ φώναξε πάλι ὁ Σατωμπεντώ, ποὺ ἦταν δεμένος τώρα μὲ πολὺ λιγώτερους ἐπιδέσμους.

Ὁ νεαρὸς ἱππότης δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ συνεχίση αὐτὴ τὴ συνομιλία καὶ θὰ τὸν παρατοῦσε μόνο, ἂν δὲν διψοῦσε νὰ μάθη τίποτε νέα γιὰ τὴ Νινόν.

— Δὲν ξέρω τί θέλεις νὰ πῆς... Τοῦ ἀπάντησε. Γιὰ ἕνα μόνο πρᾶγμα ὡστόσο μπορῶ νὰ σὲ πληροφορήσω. Τὰ σταφύλια τῆς Ροσκὸτ εἶνε ὑπέροχα!...

— Δὲν ἀμφιβάλλω! Ἔκανε πονηρὰ ὁ Σατωμπεντώ. Ἂς εἶνε, ἐσὺ ἤσουν πάντα ἐπιφυλακτικὸς ἀπέναντί μου. Ἐγὼ ὅμως δὲν σοῦ ἔκρυψα ποτὲ τὶς ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες μου. Μάλιστα θὰ ἤθελα σήμερα νὰ σοῦ πῶ ὅτι βαρέθηκα τὴ Νινὸν κι' ὅτι τώρα μοῦ ἀρέσει ἐκείνη ἡ σεμνότυφος παιδαγωγὸς τῆς Μιμόζας...

— Ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαίν-Σύρ; Ἔκανε κατάπληκτος ὁ Ντιετεγκάρ. Μὰ αὐτὴ εἶνε ὑπόδειγμα φρονίμου κι' ἐναρέτου νέας!...

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ κατακτήσω τὴν καρδιά της! Τοῦ ἐξήγησε ὁ Σατωμπεντώ. Μόνο ἡ δύσκολες γυναῖκες μᾶς ξετρελλαίνουν... Ὑποθέτω μάλιστα, ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς πῶς δὲν εἶνε ὤμορφη. Ἐδῶ στὸν πύργο τὴν κυνηγοῦν ὅλοι, ἀπὸ τὸν Φούλκ, ὡς τὸν ἀξιολύπητο καὶ ψευδὸ Σουρί-Μαλιτούρν!...

Ὁ νεαρὸς ἱππότης τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη συμπόνια, σὰν νὰ εἶχε μπροστά του ενα τρελλὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐμένα δὲν μ' ἐνδιαφέρουν οἱ ἔρωτές σου. Μὰ δὲν σοῦ κρύβω ὅτι εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ ἀποφάσισες ν' ἀφήσης ἥσυχη τὴ μαρκησία ντὲ Σαμαράντ... Ἦταν καιρὸς πειά!...

— Γιὰ νὰ τὴν παραλάβης ἐσύ! Τοῦ φώναξε φεύγοντας ὁ Σατωμπεντώ, γιατὶ εἶχε δῆ τὴν Τερέζα νὰ τοῦ κάνη νόημα ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ ἰσογείου.

Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε ὅτι ὁ Ντιετεγκὰρ χάρηκε ὅσο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ, ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σατωμπεντὼ ὅτι θ' ἄφηνε πειὰ ἥσυχη τὴ μαρκησία. Ἐπὶ τέλους! Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη μεγάλη εὔνοια τῆς τύχης. Στὸ χέρι του τώρα ἦταν νὰ ἀκολουθήση τὶς συμβουλὲς τῆς Λιζμπέττας καὶ τῆς Μαρσελλίνας καὶ νὰ πάψη πειὰ νὰ κάνη τοῦ κεφαλιοῦ του.

Αὐτὴ ἡ σκέψι ἄρχισε νὰ τὸν βασανίζη καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρῆ ἕναν τρόπο νὰ πλησιάση τὴ μαρκησία, γιὰ νὰ τῆς ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρωτά του, ὅταν ξαφνικά, στὴ γωνία τοῦ πύργου, βρέθηκε μπροστὰ στὸ μαρκήσιο ντὲ Σαμαράντ, ποὺ γύριζε ἀπὸ τοὺς σταύλους.

— Κύριε ἱππότη, τοῦ φώναξε ὁ Φούλκ μόλις τὸν εἶδε, τὰ θερμά μου συγχαρητήρια!.. Ἄ! Ἂν ξέρετε πόσο σᾶς ζηλεύω!...

Μὰ ἔτσι ἤμουν κι' ἐγὼ στὴν ἡλικία σας!...

Ὁ Ντιετεγκὰρ τὰ ἔχασε καὶ κοκκίνισε.

— Κύριε μαρκήσιε, ψιθύρισε, δὲν καταλαβαίνω...

— Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε!... Συνέχισε ἐκεῖνος δὲν θέλω νὰ σᾶς στενοχωρήσω περισσότερο μὲ τὶς ἀδιακρισίες μου!... Ἤσαστε ἕνας θαυμάσιος καὶ ἀξιαγάπητος νέος! Ἐγὼ σᾶς ἔχω μέσα στὴν καρδιά μου, κι' εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὴ γυναῖκα μου. Ἐσεῖς δὲν μοιάζετε διόλου μ' ἐκεῖνον τὸν διάβολο τὸν Σατωμπεντώ, ποὺ ἔχει ἀναστατώσει ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ πύργου μὲ τὶς γουρουνιές του. Ἡ δική σας ἡ σεμνότης θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ εἶνε παράδειγμα!...

Κι' ὁ Φούλκ ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν νεαρὸ ἱππότη καὶ προχώρησε μαζύ του ὡς τὴν εἴσοδο τοῦ πύργου.

— Κύριε ἱππότη Ντιετεγκάρ, τοῦ εἶπε πάλι, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι... Σᾶς παρακαλῶ νὰ συνοδεύσετε τὸ ἀπόγευμα τὴ μαρκησία ὡς τὸ περίπτερο τοῦ κυνηγιοῦ, ποὺ βρίσκεται στὴ μέση τοῦ δάσους, γιατὶ λείπουν ἀπὸ ἐκεῖ πέρα πολλὰ πράγματα. Θέλει λοιπὸν νὰ δῆ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ περιποιηθῆ καλύτερα, γιατὶ καμμιὰ φορά, μὲ βρίσκει ἡ νύχτα στὸ δάσος, καθὼς γυρίζω ἀπὸ τὸ κυνῆγι καὶ θὰ ἤθελα νὰ μείνω ἐκεῖ πέρα, παρὰ νὰ γυρίζω στὸν πύργο..., Ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἔχω ἐμπιστοσύνη ἤσαστε ἐσεῖς!... Ὅσο γιὰ τὸν Σατωμπεντώ, θὰ τοῦ ἀπαγορεύσω νὰ σᾶς ἐνοχλήση!... Λοιπόν, ἤμαστε σύμφωνοι;

Ὁ νεαρὸς ἱππότης ἔκρυψε τὴ χαρά του καὶ μ' ἕνα σοβαρὸ καὶ σεμνὸ ὕφος τοῦ ἀπάντησε:

— Κύριε μαρκήσιε εἶμαι πάντοτε στὴν διάθεσι τῆς κυρίας μαρκησίας...

— Τὸ ἤξερα ἐγώ!... Φώναξε ὁ Φούλκ κατενθουσιασμένος. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

Καὶ προχώρησε νὰ εἰδοποιήση τὸν Σουρί, τὸν σύντροφό του στὸ κυνῆγι, ποὺ ἀργοῦσε νὰ κατεβῆ καὶ καθυστεροῦσε ἔτσι τὴν ἀναχώρησί του.

Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ μόλις ἔμεινε μόνος, ἔτριψε τὰ χέρια του εὐχαριστημένος.

«— Πρώτη νίκη κατὰ τοῦ Σατωμπεντώ! Συλλογίσθηκε. Ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὀχληρό...»

Καὶ δὲν εἶχε διόλου ἄδικο, κάνοντας αὐτὲς τὶς σκέψεις. Μὰ ἂς ἀφηγηθοῦμε τὰ διάφορα εὐχάριστα καὶ συναρπαστικὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους, ὅπως κάναμε μέχρι τώρα, πρᾶγμα ποὺ βοήθησε στὴν ὁμαλὴ ἐξέλιξι αὐτῆς τῆς ἱστορίας.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, καλὸ θὰ εἶνε νὰ μιλήσουμε λιγάκι γιὰ τοὺς

ξένους τοῦ πύργου. Ὅλοι οἱ γνωστοί μας ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν σ' αὐτόν. Ὁ μόνος ποὺ ἔλειπε ἦταν ὁ νουνὸς τῆς Μιμόζας, ὁ θαρῶνος ντὲ Σεμιγιέ, μὰ αὐτὸς δὲν ἔμενε ποτὲ πολλὲς ἡμέρες κοντὰ στὴ μαρκησία. Πνεῦμα ἐλεύθερο καὶ ἀνεξάρτητο, προτιμοῦσε τὸ σπίτι του καὶ τὴ βιβλιοθήκη του, ἀπὸ τὶς ἀνιαρὲς συζητήσεις μὲ τὴν κ. ντὲ Ματφελόν, μὲ τὴν ὁποία, δυστυχῶς, δὲν μποροῦσε νὰ συμφωνήσῃ ποτὲ μαζύ του. Ἡ παχειὰκι' ὠμορφηκ. ντὲ Σατωμπεντὼ ἐξακολουθοῦσε τοὺς ἔρωτές της μὲ τὸν Σουρὶ κι' ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαίν-Σύρ εἶχε τὸ γενικὸ θαυμασμὸ γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴ φρονιμάδα της. Μά, πρέπει ν' ἀναφέρουμε ὅτι ἡ παιδαγωγὸς τῆς Μιμόζας ἦταν λιγάκι λαίμαργη κι' ἔτσι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθε στὸν πύργο εἶχε παχύνει κι' εἶχε ἀποκτήσει μερικὲς καμπυλότητες ποὺ γινόντουσαν ὁ στόχος τῶν πειραγμάτων τοῦ νεαροῦ Σατωμπεντώ. Τέλος ἡ κ. ντὲ Ματφελόν, εἶχε συμφιλιωθῆ μὲ τὴ Νινὸν κι' εἶχε ξεχάσει γιὰ λίγο τὰ περίφημα ἀμπέλια της στὴ Ροσκότ. Ὅσο τώρα γιὰ τὴν κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρὶ καὶ τὴν κ. Βαλλέ-Μαλιτούρν, δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτε τὸ ἰδιαίτερο. Βέβαια μπορεῖτε νὰ διαμαρτυρηθῆτε καὶ νὰ παρατηρήσετε ὅτι ἀνακάτεψα σ' αὐτὴ τὴ χαριτωμένη ἱστορία δυὸ πρόσωπα τελείως ἀσήμαντα. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω ὅτι ἡ παρατήρησί σας εἶνε σωστή, ἀλλ' ἂν κάνετε τὸν κόπο νὰ κυττάξετε γύρω σας, θὰ δῆτε ὅτι πολὺ λίγα πρόσωπα εἶνε ἐνδιαφέροντα κι' ὅτι ὁ κόσμος εἶνε γεμᾶτος ἀπὸ κυρίες ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρὶ καὶ ντὲ λὰ Βαλλέ-Μαλιτούρν. Ἐξαιρετικὰ πλάσματα σὰν τὴν Νινὸν εἶνε βέβαια πολὺ σπάνια. Γι' αὐτό, σᾶς παρακαλῶ ν' ἀνεχθῆτε κι' αὐτὲς τὶς δυὸ κυρίες ποὺ ἄλλωστε δὲν μᾶς ἐνώχλησαν διόλου μέχρι σήμερα καὶ ποὺ ὑπάρχει ἡ ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἐνοχλήσουν ὡς τὸ τέλος.

XV

Μιὰ φλογερὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Ἕνα ἔρημο κυνηγετικὸ περίπτερο. Δυὸ καρδιὲς ποὺ λένε τὰ μυστικά τους

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, μιὰ μεγάλη καρρότσα περιμενε τὴ μαρκησία ντὲ Σαμαράντ μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ πύργου, γιὰ νὰ τὴ μεταφέρῃ ὡς τὸ περίπτερο τοῦ κυνηγιοῦ, ποὺ βρισκόταν μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ δάσους τοῦ φοντεβρώ.

Ἡ Νινὸν εἶχε μείνει κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν ἰδέα αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς. Ἤθελε μάλιστα νὰ πάρῃ μαζύ της καὶ τὴν κ. ντὲ Σατωμπεντώ, μὰ ἐκείνη τῆς παραπονέθηκε ὅτι ὑπέφερε ἀπὸ ἕνα φοβερὸ πονοκέφαλο. Ἡ ἀλήθεια ὡστόσο ἦταν ἄλλη: ἡ παχειὰ κι' ὠμορφη αὐτὴ κυρία τότε συλλογίσθηκε νὰ προσκαλέσῃ τὴν κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρὶ καὶ τὴν κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Μαλιτούρν, μὰ ἄλλαξε γνώμη, γιατὶ ἡ συνομιλία μὲ τὶς δυὸ αὐτὲς γυναῖκες ἦταν πάντα φοβερὰ ἀνιαρή. Ἔτσι, ἀρκέσθηκε στὴν συντροφιὰ τοῦ ἱππότη Ντιετεγκάρ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ διασκέδαζε ἀκούγοντας ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν ἐρωτικὴ περιπέτειά του μὲ τὶς προστατευόμενες τοῦ βαρώνου ντὲ Σεμιγιέ.

Ἡ ἄμαξα λοιπὸν βγῆκε ἀπὸ τὸ πάρκο καὶ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ δάσους, ἔχοντας μέσα τὴν ὠμορφη Νινὸν καὶ τὸν νεαρὸ ἱππότη Ντιετεγκάρ.

Στὴν ἀρχὴ ἡ μαρκησία, ἀδιάφορη, κύτταζε τὴν ἐξοχὴ καὶ κάθε τόσο ἔλεγε τοῦ ἁμαξᾶ Φλερὺ νὰ βιασθῆ λιγάκι, γιατὶ ἤθελε νὰ γυρίσῃ πίσω μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμμα. Ὁ ἱππότης καθόταν ἀπέναντί της, σιωπηλὸς κι' ἔσπαζε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῆ κανένα εὐχάριστο κι' ἐλαφρὸ θέμα νὰ τὴ διασκεδάσῃ. Μὰ ὅσο πίεζε τὸν ἑαυτό

του, τόσο δὲν εὕρισκε τίποτε τὸ ἄξιο λόγου.

Ἄξαφνα ὅμως ἡ ὠμορφη Νινόν, ποὺ ἀπὸ ὥρα βασανιζόταν ἀπὸ τὴν περιέργεια, τοῦ ἔρριξε μιὰ πονηρὴ ματιὰ καὶ τοῦ εἶπε γελῶντας:

— Ἀγαπητέ μου Ντιετεγκὰρ δὲν ξέρω γιατὶ σᾶς βρίσκω πιὸ συμπαθητικὸ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γυρίσατε πάλι στὸν πύργο... Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν φανταζόμουν ποτὲ ὅτι πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ νόστιμο παρθενικὸ πρόσωπό σας, θὰ κρύβατε μιὰ ψυχὴ ἀσώτου νέου ποὺ ξελογιάζει τὰ κορίτσια...

Ὁ νεαρὸς ἱππότης κοκκίνισε καὶ μόλις βρῆκε τὴ δύναμι νὰ ψιθυρίσῃ:

— Κυρία μαρκησία δὲν πρέπει νὰ μὲ παρεξηγῆτε, οὔτε νὰ δίνετε σημασία στὶς φλυαρίες ἑνὸς προσώπου ποὺ δὲν μοῦ εἶνε διόλου εὐχάριστο...

Ἡ Νινὸν χαμογέλασε τώρα εἰρωνικὰ καὶ βιάσθηκε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ:

— Ἐλᾶτε... Δὲν θέλω νὰ μάθω τὰ μυστικά σας... Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ βλέπω εἶνε ὅτι ζηλεύετε τὸν νεαρὸ Σατωμπεντώ!...

— Ἐγώ; Τὸν ζηλεύω; Διαμαρτυρήθηκε ὁ ἱππότης.

— Αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὴ στάσι σας ἀπέναντί του κι' ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὰ λόγια σας!... Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, γιατὶ τὸν ζηλεύετε;...

Ὁ Ντιετεγκὰρ ἔφερε τὸ χέρι στὴν καρδιά του, γιὰ νὰ σταματήσῃ τοὺς δυνατοὺς παλμούς της. Ὁ νοῦς του πῆγε στὴ Λιζμπέττα καὶ τὴ Μαρσελλίνα καὶ τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουγε στ' αὐτιά του τὴ φωνή τους, ποὺ τοῦ ἔλεγε: «Ἐμπρός!... Τί περιμένετε; Νὰ μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ κάνῃς τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησί σου... Ἂν δὲν μιλήσῃς τώρα, ποιὸς ξέρει πότε ἄλλοτε θὰ μπορέσῃς νὰ βρεθῆς πάλι μόνος μὲ τὴν ὡραία Νινόν... Ἐμπρός!... Γιατὶ ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ τὴ χάσῃς γιὰ πάντα. Μά, θάρρος, λοιπόν, θάρρος!...».

Ἡ ἅμαξα τώρα εἶχε φθάσει κιόλας στὴν εἴσοδο τοῦ δάσους. Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ κύτταξε μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη τρυφερότητα τὴ μαρκησία στὰ μάτια κι' ἔπειτα, παίρνοντας τὰ χέρια της μὲ μιὰ τολμηρὴ κίνησι, ἄρχισε νὰ τὰ φιλάῃ μ' ἕνα παράφορο πάθος.

Ἡ ὡραία Νινόν, ποὺ δὲν περίμενε μιὰ τέτοια ἀπότομη ἐκδήλωσι τοῦ νεαροῦ ἱππότη, ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο καὶ τράβηξε μὲ τρόπο τὰ χέρια της.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, γιατὶ δὲν μιλᾶτε; Τοῦ εἶπε. Εἶνε τότε ἀλήθεια ὅτι ζηλεύετε τὸν νεαρὸ Σατωμπεντώ!...

Ὁ Ντιετεγκὰρ δάκρυσε ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴ συγκίνησί του καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι, ὡμολόγησε:

— Δὲν ζηλεύω μόνο τὸν Σατωμπεντώ, κυρία μαρκησία... Ζηλεύω κάθε ἄνδρα ποὺ σᾶς πλησιάζει, ζηλεύω ἀκόμη καὶ τὸν κύριο μαρκήσιο!...

— Ἐπὶ τέλους! Φώναξε ἡ Νινόν. Νὰ ἕνα χαριτωμένο φιλοφρόνημα ποὺ φθάνει ὡς τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου. Βλέπω ὅτι ἔχετε ἀλλάξει πάρα πολὺ μικρέ μου ἄσωτε!...

— Δὲν εἶνε ἕνα ἁπλὸ φιλοφρόνημα αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα... Ἐξακολούθησε ἐκεῖνος. Εἶνε μιὰ μεγάλη ἀλήθεια!... Ἂν μποροῦσατε νὰ ξέρετε πόσο σᾶς ἀγαπῶ!... Σᾶς λατρεύω σὰν εἴδωλο! Ἤσαστε ὁ καλός μου ἄγγελος, ἡ μοναδικὴ σκέψι μου, ἡ χαρά μου καὶ ἡ εὐτυχία μου σ' αὐτὸν τὸν κόσμο!...

Κι' ἔσφιξε τὰ χέρια της μὲ τρυφερότητα μέσα στὰ δικά του. Ἡ ὠμορφη Νινόν, μπροστὰ σ' ἐκείνη τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι που εἶχε τόση περιπάθεια, ὄχι μόνο κολακεύθηκε, ἀλλὰ καὶ συγκινήθη-

κε λιγάκι. Θυμήθηκε τὰ γλυκὰ χείλη τοῦ νεαροῦ ἱππότη ποὺ τὰ εἶχε δοκιμάσει στὴ στέρνα τοῦ Ἔρωτος κι' ἔνοιωσε πάλι τὴν ἐπιθυμία ἑνὸς φλογεροῦ φιλιοῦ. Μὰ πρὶν προφθάση νὰ τὸ πάρη πάλι μόνη της, ὅπως τὴν ἄλλη φορά, ὁ νεαρὸς ἱππότης, ποὺ εἶχε μάθει πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴ Λιζμπέττα καὶ τὴ Μαρσελλίνα, εἶχε καθήσει κιόλας δίπλα της καὶ τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του.

Γιὰ κακή του τύχη ὅμως ἡ ἄμαξα ἐκείνη τὴ στιγμὴ στάθηκε ἀπότομα καὶ ὁ φλερὺ πήδησε κάτω κι' ἐξήγησε στὴ μαρκησία ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήση περισσότερο, γιατὶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἄρχιζε ἕνας πολὺ στενὸς δρόμος, ποὺ ἔβγαζε στὸ κυνηγετικὸ περίπτερο.

Ἡ μαρκησία ντὲ Σαμαράντ λοιπόν, μὲ κρύα καρδιὰ καὶ λυπημένη ποὺ εἶχε χάσει τόσο ξαφνικὰ τὰ χάδια τοῦ νεαροῦ ἱππότη, κατέβηκε ἀπὸ τὴν ἄμαξα καὶ προχώρησε πεζῆ. Τὸ περίπτερο ἄλλωστε δὲν ἀπειχε ἀπὸ ἐκεῖ περισσότερο ἀπὸ πεντακόσια μέτρα.

Ὁ Ντιετεγκὰρ εὐλογοῦσε τὰ δυὸ κορίτσια καὶ ἱκέτευε τὴν τύχη του νὰ ἐξακολουθήση ἔτσι νὰ τοῦ δείχνη τὴν εὔνοιά της. Πίστευε τώρα, πὼς πρὶν ἀπὸ τὸ ἡλιοβασίλεμμα θὰ εἶχε δώσει ἕνα τέλος στὰ βάσανά του καὶ θὰ εἶχε κατακτήσει μὲ τὸν πιὸ θιαμβευτικὸ τρόπο τὴν καρδιὰ τῆς ὥμορφης Νινόν.

Ἡ μαρκησία εὕρισκε τώρα ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη τὴν συντροφιά του. Μπῆκε μαζύ του μέσα στὸ ἔρημο ἐκεῖνο περίπτερο, κάθησε σ' ἕνα χαμηλὸ χωριάτικο σκαμνί, κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ κυττάζοντας γύρω της, φώναξε μὲ μιὰ παιδικὴ χαρά:

— Μὰ τί ὥμορφα ποὺ εἶνε ὅλα ἐδῶ μέσα!... Δὲν εἶνε ἀλήθεια πὼς θὰ μοῦ κάνετε συντροφιά, κύριε ἱππότη, ὅταν θὰ ξανάρθω ἐδῶ πέρα; Καὶ πρέπει νἄρθω πολλὲς φορές, γιατὶ μοῦ ἀρέσει πολὺ αὐτὸ τὸ περίπτερο.

— Εἶμαι σκλάβος σας πειά, κυρία μαρκησία... Τῆς ἀπάντησε μὲ περιπάθεια ὁ Ντιετεγκάρ. Ἡ ζωή μου εἶνε δική σας...

Κι' ἔσκυψε μὲ χάρι γιὰ νὰ φιλήση τὸ λαιμό της. Μὰ ἡ Νινὸν σηκώθηκε ἀπότομα ἀπὸ τὴ θέσι της, γιατὶ καταλάβαινε πὼς ἂν ἄρχιζε πάλι νὰ τὴ φιλάη ὁ νεαρὸς ἱππότης δὲν θἀμποροῦσε πειὰ νὰ τοῦ ἀντισταθῆ.

— Γιὰ νὰ δοῦμε, ἔκανε, τί θέλει γιὰ νὰ στολισθῆ αὐτὸ τὸ περίπτερο.

Καὶ κύτταξε γύρω της τὴν πρώτη αἴθουσά του. Ἀπὸ αὐτὴν δὲν ἔλειπαν πολλὰ πράγματα. Ἡ δεύτερη ὅμως, ποὺ χρησίμευε γιὰ κοιτῶνας ἔπρεπε νὰ στολισθῆ ἀπὸ τὴν ἀρχή, γιατὶ δὲν εἶχε οὔτε δέρματα ζώων καταγῆς, οὔτε ἕνα κρεββάτι τῆς προκοπῆς.

Ὁ νεαρὸς ἱππότης μπαίνοντας μαζὺ μὲ τὴ Νινὸν σ' αὐτὴ τὴ δεύτερη αἴθουσα, εἶδε μπροστά τους ἕνα χαμηλὸ καναπέ, φτιαγμένο μὲ χωριάτικο τρόπο, μὰ ἀρκετὰ κατάλληλο γιὰ ἐκεῖνον ποὺ ἤθελε νὰ ξεκουραστῆ ἐκεῖ πέρα. Μὲ μιὰ τόλμη λοιπὸν ποὺ θὰ ἔκανε κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν Σατωμπεντὼ νὰ τὸν ζηλέψη, παρέσυρε τὴ μαρκησία ὥς ἐκεῖ καὶ κάθησε πάλι δίπλα της, ἕτοιμος γιὰ καινούργια φιλιὰ καὶ γιὰ χάδια.

Ὁ νεαρὸς ἱππότης εἶχε μεταμορφωθῆ σ' ἕνα ἀκατανίκητο γόητα. «Α! Λιζμπέττα!... Ἄ! Μαρσελλίνα!.. Καλοὶ ἄγγελοι τοῦ Ἔρωτος...» ἔλεγε μέσα του, κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε ὅτι εἶχε κάνει ἀκόμη ἕνα βῆμα πιὸ μπροστὰ μ' ἕνα ἐπιδέξιο χάδι ἢ μ' ἕνα σοφὸ φιλί. Ἄ! Λιζμπέττα!... Ἄ! Μαρσελλίνα!... Ἂς ἤσαστε εὐλογημένες!... Πόσο πολύτιμα εἶνε τὰ μαθήματά σας!... Θεέ μου!... Ὁποιος δὲν ξέρει τὴν τέχνη τῆς ἀγάπης, δὲν εἶνε παρὰ ἕνας θρασὺς Σατωμπεντὼ ποὺ δίνει διαρκῶς κατακεφαλιὲς κι' ἀναστατώνει ὅλο τὸν κόσμο!...»

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἡ ὥμορφη Νινὸν ἔνοιωθε τώρα πὼς ἀγαποῦσε παράφορα ἐκεῖνο τὸν νεαρὸ ἱππότη ποὺ ἤξερε ὅλες τὶς τέχνες τοῦ φιλιοῦ κι' ὅλα τὰ χάδια ποὺ ξετρελλαίνουν.

— Ἄ, κύριε ἱππότη!... Ἄ, κύριε ἱππότη!... Ἔκανε μὲ μιὰ γλυκειὰ φωνὴ γέρνοντας στὴν ἀγκαλιά του. Γιατὶ μοῦ κρύβατε τὸν ἔρωτά σας τόσον καιρό!... Ἄ, κύριε ἱππότη, δὲν θὰ σᾶς συγχωρέσω ποτὲ ποὺ ἀφήσατε τὸν ἀνάγωγο ἐκεῖνο Σατωμπεντὼ νὰ κάνη τόσες τρέλλες...

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἡ ὥμορφη Νινὸν ἔκανε μιὰ σύγκρισι ἀνάμεσα στὴ σκηνὴ τοῦ φαρμακείου, ὅταν ὁ αἱμόφυρτος Σατωμπεντώ, ἔτσι ὅπως ἦταν τυλιγμένος στοὺς ἐπιδέσμους, εἶχε τὸ θράσος νὰ κάνη κατάχρησι τῆς καλωσύνης της καὶ αὐτῆς ἐδῶ τῆς χαριτωμένης ἐρωτικῆς σκηνῆς, μέσα στὸ πιὸ ρωμαντικὸ πλαίσιο ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανεὶς καὶ μ' ἕνα θελκτικὸ σύντροφο ποὺ ἤξερε ὅλες τὶς λεπτότητες κι' ὅλες τὶς μεθυστικὲς τρέλλες τῆς τέχνης τῆς ἀγάπης.

Τὸ δάσος ἦταν βυθισμένο σὲ μιὰ βαθειὰ σιωπή. Τὸ κυνηγετικὸ περίπτερο ἦταν μιὰ ἰδανικὴ ἐρωτικὴ φωλιά. Κι' ὁ φλερὺ μὲ τὴν ἄμαξα βρισκόταν μακρυά, στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου. Ἐπὶ τέλους! Εἶχε ἔρθει ἡ ὀνειρώδης στιγμὴ γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἱππότη Ντιετεγκὰρ καὶ τῆς σαγηνευτικῆς μαρκησίας.

Μά, καθὼς ὁ νεαρὸς ἱππότης ἀγκάλιαζε τώρα μὲ περισσότερη ὁρμὴ τὴν ὥμορφη Νινόν, ἀκούσθηκε ἄξαφνα ἐκεῖ κοντὰ τὸ κυνηγετικὸ κέρας.

— Θεέ μου! Ὁ μαρκήσιος!... Στέναξε ἡ Νινὸν κι' ἀποτραβήχθηκε βιαστικὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της. Ἄ! μὰ τί ἀδέξιος ποὺ εἶνε αὐτὸς ὁ Φούλκ! Τώρα βρῆκε νὰ ἔρθη στὸ περίπτερο;

Κι' ἀλήθεια λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐρωτικὴ φωλιά, ἀκούστηκε ἕνα ποδοβολητὸ ἀλόγων καὶ ἡ φωνὴ τοῦ μαρκησίου ποὺ ἔλεγε τοῦ Σουρὶ ὅτι θὰ ἔκανε μιὰ πρώτης τάξεως ἔκπληξι στὴ γυναῖκα του.

— Ἀνόητε!... Στέναξε πάλι ἡ Νινόν, ποὺ ἄκουσε ἐκεῖνα τὰ τόσο ἀφελῆ λόγια του.

— Καί, βιαστικά, διώρθωσε τὰ μαλλιά της, καὶ τὴν τουαλέττα της σ' ἕναν καθρέφτη, ἔσιαξε τὸν δαντελλένιο λαιμοδέτη καὶ τὰ μαλλιὰ τοῦ θελκτικοῦ ἱππότη της καὶ τοῦ εἶπε, καθὼς περνοῦσε γρήγορα στὸ ἄλλο δωμάτιο:

— Θὰ σᾶς περιμένω ἀπόψε στὸ μπουντουάρ μου, μετὰ τὸ δεῖπνο!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Φούλκ εἶχε σταματήσει μπροστὰ στὸ περίπτερο καὶ πηδοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογό του.

— Ἔ, ποῦ ἤσαστε;... Φώναξε μὲ τὴν τραχειὰ καὶ παράφωνη φωνή του.

Κι' ὕστερα, ὅταν εἶδε τὴ μαρκησία ποὺ εἶχε πάρει ἕνα ἀγέρωχο καὶ αὐστηρὸ ὕφος, καθὼς καὶ τὸν ἱππότη Ντιετεγκὰρ ποὺ ἔστεκε ἀπέναντί της μὲ μεγάλο σεβασμὸ καὶ μὲ μιὰ χαριτωμένη σεμνότητα, ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο καὶ ξαναεῖπε:

— Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν σᾶς ἄρεσε διόλου αὐτὸς ὁ περίπατος στὸ δάσος!... Μά, ἔχετε δίκηο! Γιὰ σᾶς ποὺ δὲν βγαίνετε πέρα, ἀπὸ τὸ πάρκο τοῦ πύργου ἦταν σωστὴ ἀγγαρεία... Ἂς εἶνε! Αὐτὸ ἔγινε γιὰ δική μου χάρι... Λοιπόν, Νινόν; Εἴδατε τὴ λείπει ἀπὸ αὐτὸ τὸ περίπτερο;...

— Λείπουν πολλὰ πράγματα... Τοῦ εἶπε ξηρὰ ἡ μαρκησία ποὺ τοῦ κρατοῦσε κάκια, γιὰ ἐκείνη τὴν τόσο ὀχληρὴ καὶ ἀπρόοπτη ἐμφάνισί του.

— Τὸ ἤξερα! Ἔκανε ὁ μαρκήσιος. Ἐλπίζω τώρα ὅτι θὰ φροντίσετε νὰ κάνουν αὐτὸ τὸ περίπτερο κατοικίσιμο, γιατὶ μὰ τὴν ἀλήθεια μοῦ ἀρέσει πάρα πολύ... Τί λέτε κι' ἐσεῖς κύριε ἱππότη;

Ὁ Ντιετεγκὰρ χαμογέλασε αἰνιγματικά.

— Συμφωνῶ μαζύ σας, κύριε μαρκήσιε... Τοῦ εἶπε. Ἐγὼ ἂν ἤμουν στὴ θέσι σας, γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ κυνῆγι, θὰ προτιμοῦσα νὰ περάσω τὴ νύχτα μου ἐδῶ πέρα, παρὰ στὸν πύργο...

Ἡ φωνή του εἶχε ἕνα τόσο διαβολικὸ τόνο, ὥστε ἡ Νινὸν γύρισε μὲ τρόπο καὶ τοῦ ἔρριξε μιὰ πονηρὴ ματιά.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπός μου! Τοῦ ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ τὸ ἐπιδιορθώσω...

Κι' ἔπειτα, κυττάζοντας ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἐπρόσθεσε:

— Καὶ τώρα, ἐμπρός! Ὁ ἥλιος θὰ δύση σὲ λίγο. Πρέπει νὰ φεύγουμε γιὰ τὸν πύργο, πρὶν μᾶς βρῆ στὸ δρόμο ἡ νύχτα...

Ἡ Νινὸν κι' ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ γύρισαν στὴν ἄμαζα. Ὁ Φλερὺ χτύπησε ἀμέσως τ' ἄλογό του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸν πύργο. Ἀπὸ πίσω ἐρχόταν ὁ μαρκήσιος Φοὺλκ μὲ τὸν ἀχώριστο σύντροφο τοῦ κυνηγιοῦ, τὸν ἀνεκδιήγητο Σουρί.

Ἔτσι μ' ἕνα σωρὸ περίεργα περιστατικὰ πέρασε αὐτὴ ἡ ἡμέρα, ἡ ὁποία φαίνεται πὼς ἦταν μοιραία νὰ φέρη μιὰ νύχτα γεμάτη ἐκπληκτικὲς περιπέτειες.

XVI

Ὁ Ἱππότης Ντιετεγκὰρ στὸ μπουντουὰρ τῆς Νινόν. Ἡ τελευταία τρέλλα τοῦ Σατωμπεντώ. Ἕνα φάντασμα στὸν κοιτῶνα τῆς δεσποινίδος ντὲ Σαὶν-Σύρ

. . . . . .

Τὸ δεῖπνο στὸν πύργο ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ εὔθυμα, τὰ πιὸ εὐχάριστα. Ἡ Νινὸν ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ καὶ ὡμορφιά, ὅσο συλλογιζόταν τὶς τρελλὲς ὧρες ποὺ θὰ περνοῦσε σὲ λίγο μὲ τὸν ἀγαπημένο της Ἱππότη, χωρὶς πειὰ τὶς ὀχληρὲς ἐμφανίσεις τοῦ Φούλκ, δὲν ἤξερε μὲ ποιὸ τρόπο νὰ περιποιηθῆ καλύτερα τοὺς ξένους της.

Ὁ Ἱππότης Ντιετεγκὰρ ὡστόσο, μολονότι δὲν ἦταν πειὰ μελαγχολικὸς ὅπως πάντοτε, εἶχε ἕνα σεμνὸ καὶ ἀδιάφορο ὕφος, ἀποφεύγοντας τὶς φλογερὲς ματιὲς τῆς μαρκησίας ἀπὸ φόβο μήπως καταλάβη τίποτε ὁ θεότρελλος Σατωμπεντώ.

Μὰ τί; Ὁ Σατωμπεντὼ τοὺς παρακολουθοῦσε; Ἔ, βέβαια. Τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν τὸν εἶχαν πάρει κι' ἐκεῖνον μαζύ τους στὸ κυνηγετικὸ περίπτερο τὸν εἶχε σκανδαλίσει. Γι' ν' ἀποζημιωθῆ, λοιπόν, εἶχε ἀρχίσει, στὸ πάρκο μιὰ στενὴ πολιορκία τῆς δεσποινίδος ντὲ Σαὶν-Σύρ. Μὰ ἡ σεμνὴ καὶ ἐνάρετος παιδαγωγὸς τῆς Μιμόζας δὲν εὕρισκε πολὺ τοῦ γούστου της τὶς χοντροκοπιὲς τοῦ Σατωμπεντὼ κι' ἔτσι, ὅταν ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ γίνεται πιὸ τολμηρὸς καὶ πιὸ θρασύς, τὸν ἄστραψε ξαφνικὰ ἕνα μπάτσο καὶ τοῦ ἔκοψε ὅλη τὴ φόρα.

Ὁ Σατωμπεντὼ ὅμως ἦταν ξεροκέφαλος κι' ἔφθανε πάντα ὡς τὸ τέλος ἐκείνου ποὺ εἶχε στὸ νοῦ του, Γι' αὐτὸ ἔτριψε τὸ κατακόκκινο μάγουλό του, δὲν θύμωσε καθόλου κι' ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἄγρια παιδαγωγό, ψιθυρίζοντας:

— Ἡ νύχτα εἶνε ὁ καλύτερος σύμβουλος... Ἂς περιμένουμε νὰ νυχτώση...

Καὶ μὲ τὴ διαβολικὴ φαντασία του κατάστρωσε ἕνα τρομερὸ σχέδιο γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς δεσποινίδος ντὲ Σαὶν-Σύρ.

Παρ' ὅλες ὅμως τὶς προσεχτικὲς ματιές του, ὁ νεαρὸς Σατωμπεντὼ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη τὶς σχέσεις τοῦ Ντιετεγκὰρ καὶ τῆς Νινόν. Στὴν ἀρχὴ βέβαια εἶχε σκανδαλισθῆ ἀπὸ τὶς φλογερὲς ματιὲς τῆς μαρκησίας, μὰ βλέποντας τὸ σεμνὸ ὕφος τοῦ νεαροῦ ἱππότη, συλλογίσθηκε ὅτι ὁ ὠνειροπαρμένος αὐτὸς νέος δὲν θὰ κατάφερνε ποτὲ νὰ κατακτήση τὴν καρδιὰ τῆς ὡμορφης Νινὸν κι' ὅτι ἐκείνη τοῦ ἔρριχνε φλογερὲς ματιὲς γιὰ νὰ κάνη τὸν Σατωμπεντὼ νὰ ζηλέψη. Ὁ κοῦφος καὶ ματαιόδοξος αὐτὸς διάβολος φανταζόταν ὅτι ἡ Νινὸν εἶχε μάθει μόλις γύρισε στὸν πύργο τὸ ἐπεισόδιό του μὲ τὴν παιδαγωγὸ τῆς Μιμόζας κι' ὅτι ἐρωτοτροποῦσε τώρα μὲ τὸν ἱππότη Ντιετεγκὰρ γιὰ νὰ τὸν κάνη νὰ ζηλέψη.

Μετὰ τὸ δεῖπνο, ἡ κυρίες πέρασαν στὸ σαλόνι γιὰ ν' ἀκούσουν λίγη μουσική. Ἡ Νινὸν ὅμως προφασίσθηκε ὅτι ἡ ἐκδρομὴ ἐκείνη στὸ δάσος τὴν εἶχε κουράσει κι' ἀποσύρθηκε γρήγορα στὰ διαμερίσματά της. Πρὶν βγῆ ὅμως ἀπὸ τὸ σαλόνι, πέρασε δίπλα ἀπὸ τὸν νεαρὸ ἱππότη ποὺ παρακολουθοῦσε καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησί της καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ κανείς, τοῦ ψιθύρισε:

— Μὴν ἀργήσετε... Θὰ σᾶς περιμένω...

Ὁ Ντιετεγκὰρ θὰ ἤθελε, ἂν μποροῦσε νὰ τὴν ἀκολουθήση ἀμέσως, μὰ ὁ Φοὺλκ ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε πιῆ περισσότερο κρασὶ ἀπ' ὅσο συνήθιζε κι' ἦταν ἐξαιρετικὰ εὔθυμος. Γι' αὐτό, ὅταν πειὰ ὁ νεαρὸς ἱππότης βαρέθηκε νὰ περιμένη τὴν ἀναχώρησί του, βγῆκε μὲ τρόπο ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ κλείσθηκε στὸ δωμάτιό του. Ἐκεῖ πέρα, μπροστὰ στὸν καθρέφτη, ἄρχισε νὰ περιποιῆται τὸν ἑαυτό του, νὰ βάζη μυρωδιὲς στὰ μαλλιά του καὶ στὰ μεταξωτὰ ροῦχα του κι' ἔπειτα, γιὰ νὰ περάση ἡ ὥρα, πῆρε ἕνα αἰσθηματικὸ βιβλίο ἀπὸ τὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη μερικὲς σελίδες. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάση καὶ νὰ μὴ παρατήση μὲ περιφρόνησι ἐκεῖνο τὸ βιβλίο ποὺ ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ἐρωτικὲς φλυαρίες καὶ μόνο φλυαρίες. Πόσο διαφορετικὴ ἦταν μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια! Πόσο πιὸ εὐχάριστη ἦταν ἡ πραγματικότης. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐρωτικὰ λόγια εἶνε καλά, ὅταν δὲν μένουν μόνο λόγια, μὰ βοηθοῦν στὴν ἐπιτυχία κάποιου σκοποῦ!...

Τὸ μεγάλο ρολόϊ τοῦ πύργου σὲ λίγο χτύπησε μεσάνυχτα. Ἦταν πειὰ καιρός...

Ὁ Ἱππότης Ντιετεγκὰρ ἔσβυσε τὸ φῶς κι' ἄνοιξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του. Ὁ διάδρομος ἦταν σκοτεινὸς καὶ βυθισμένος στὴ σιωπὴ ὅπως ὅλος ὁ πύργος. Ὅλοι πειὰ θὰ εἶχαν ἀποκοιμηθῆ. Κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ὑπηρέτες.

Προχώρησε λοιπὸν κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη τὴ σκάλα ποὺ ἔβγαζε μπροστὰ στὰ διαμερίσματα τῆς Νινόν. Μά, ξαφνικά, μέσα στὴ σιωπή, ἄκουσε βήματα ἀπὸ πίσω του... Ὁ Ντιετεγκὰρ ἀκούμπησε στὸν τοῖχο κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ διάδρομο ποὺ φωτιζόταν ἀμυδρὰ ἀπὸ τὸ χλωμὸ φῶς τῆς σελήνης. Κι' εἶδε κάτι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ χαμογελάση καὶ ν' ἀνακτήση τὸ θάρρος του: ὁ Σουρί-Μαλιτούρν, ὁ ἀγαπημένος τῆς παχειᾶς κι' ὡραίας κυρίας ντὲ Σατωμπεντὼ προχωροῦσε ἀθόρυβα, σὰν κλέφτης, μ' ἐκεῖνα τὰ λοξὰ κι' ἀσταθῆ βήματά του. Ποῦ πήγαινε λοιπὸν τέτοια ὥρα ὁ Μαλιτούρν; Ὁ νεαρὸς ἱππότης δὲν ἄργησε νὰ τὸ μάθη. Ὁ ὑποβάτης ἐκεῖνος χάθηκε ἄξαφνα μέσα στὸ διαμέρισμα τῆς κ. ντὲ Σατωμπεντώ!

— Ὡραῖα! Ἔκανε χαμογελῶντας ὁ Ντιετεγκὰρ. Δὲν στενοχωριέται διόλου ἡ κ. ντὲ Σατωμπεντώ!... Ἄ! Ἔρωτα!... Ἔρωτα!... Πόσες τρέλλες δὲν μᾶς βάζεις νὰ κάνουμε γιὰ χάρι σου!...

Καὶ μὲ τὶς χαρούμενες αὐτὲς σκέψεις ἔφθασε στὸ κεφαλόσκαλο κι' ἔσπρωξε σιγὰ τὴν πόρτα τοῦ μπουντουὰρ τῆς Νινόν. Ἡ ὡμορφη μαρκησία τὸν δέχθηκε ἀμέσως στὴ μυρωμένη ἀγκαλιά της.

— Ἀγαπημένε μου!... Ἀγαπημένε μου!... Στέναξε μὲ περιπάθεια. Μὲ πόση ἀγωνία σὲ περίμενα μέσα στὴ σιωπὴ καὶ τὴ μοναξιά μου!...

Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ τὴ φίλησε πολλὲς φορὲς στὸ στόμα κι' ἔπειτα ἔκανε νὰ τὴν παρασύρη στὸ βάθος τοῦ μπουντουὰρ. Μὰ ἡ Νινόν, προνοητικὴ ὅπως πάντα, ἀμπάρωσε πρῶτα τὴν πόρτα, ἔσβυσε τὸ φῶς τοῦ μπουντουὰρ καὶ κατόπιν ἀγκαλιάζοντας τὴ μέση τοῦ ἀγαπημένου της ἱππότη μπῆκε μαζύ του στὸν κοιτῶνα της.

— Ὁ Ντιετεγκὰρ πίστεψε ἐκείνη τὴ στιγμὴ πὼς ἔμπαινε στὸν παράδεισο...

* * *

Ἂς ἀφήσουμε τώρα τὴν ὥμορφη Νινὸν καὶ τὸν ἱππότη Ντιετεγκὰρ ἀνενόχλητους, γιατὶ θὰ ἦταν ἀδιακρισία νὰ παρακολουθήσουμε τὶς ἐρωτικὲς τρέλλες τους κι' ἂς δοῦμε ἂν εἶχε ἡσυχάσει ἐκεῖνος ὁ παλαβὸς Σατωμπεντὼ κι' ἂν ἐτοίμαζε πάλι καμμιὰ ἄλλη ἱστορία, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἀναστάτωναν τὸν πύργο.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Σατωμπεντὼ ἔνοιωθε πὼς εἶχε ταπεινωθῆ πάρα πολὺ ἀπὸ ἐκείνη τὴν μπάτσα ποὺ τοῦ εἶχε ἀστράψει ἡ ὥμορφη ἀλλὰ καὶ σεμνότυφος παιδαγωγὸς τῆς Μιμόζας. Πῆρε λοιπὸν τὴν ἀπόφασι νὰ κάνη κάτι πολὺ πιὸ τολμηρὸ ἀπὸ μιὰ ἐρωτικὴ πολιορκία στὸ πάρκο, ὅπως τὸ ἀπόγευμα: νὰ τρυπώση κρυφὰ στὸν κοιτῶνα της.

Ὁ θεότρελλος αὐτὸς εἶχε τὴν γνώμη ὅτι ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαὶν-Σύρ, ὅταν θὰ τὸν ἔβλεπε ξαφνικά, τὰ μεσάνυχτα, μπροστά της, δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ βάλη τὶς φωνές, γιατὶ φοβᾶται πάρα πολὺ γιὰ τὴν ὑπόληψί της. Δὲν θὰ τολμοῦσε ἀσφαλῶς νὰ δημιουργήση ἕνα σκάνδαλο, γιατὶ τὸ σκάνδαλο αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ καταστροφή της. Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψη ὅτι ὁ Σατωμπεντὼ εἶχε μπῆ μόνος του στὸ δωμάτιό της; Κάποιος θὰ τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὴν ἀμπαρωμένη πόρτα τοῦ δωματίου. Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὴ δεσποινίδα ντὲ Σαὶν-Σύρ.

Γιὰ νὰ πετύχη ὅμως αὐτὸ τὸ σχέδιο, ὁ Σατωμπεντὼ χρειαζόταν ἕνα συνένοχο καὶ τὸν βρῆκε στὸ πρόσωπο τῆς Τερέζας.

Ἐκείνη ἡ τρελλὴ καμαριέρα τῆς Νινὸν εὗρισκε τόσο εὐχάριστο τὸν νεαρὸ Σατωμπεντώ, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἀρνηθῆ τίποτε. Ἔτσι δέχτηκε νὰ τὸν βοηθήση γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ὑπερήφανη γιὰ τὴν ἀρετή της παιδαγωγὸ τῆς Μιμόζας.

Τί ἔκανε λοιπόν; Ἁπλούστατα, χωρὶς νὰ τὴν καταλάβη κανείς βούλωσε μὲ κερὶ τὴν ὀπὴ τῆς πόρτας ὅπου χωνόταν ὁ σύρτης. Ἔτσι, ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαὶν-Σύρ θὰ κοιμᾶται ἥσυχη, νομίζοντας πὼς εἶχε κλείσει τὴν πόρτα της, ἐνῷ ἡ πόρτα τοῦ δωματίου της θὰ ἦταν ἀνοιχτή!

Ὁ νεαρὸς Σατωμπεντὼ λοιπόν, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, βγῆκε μὲ μεγάλη προφύλαξι ἀπὸ τὸ δωμάτιό του καὶ τράβηξε γιὰ τὰ διαμερίσματα τῆς Νινόν, ὅπου ἔμενε καὶ ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαὶν-Σύρ καὶ ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ δεξιὰ πτέρυγα τοῦ πύργου. Δίπλα ἀπὸ τὸ μπουντουὰρ τῆς Νινὸν ἦταν τὸ δωμάτιο τῆς Μιμόζας καὶ δίπλα ἀκριβῶς ἀπὸ αὐτὸ ἦταν ὁ κοιτῶνας τῆς ἐνάρετης παιδαγωγοῦ, γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦσε πάντα μὲ τόσο θαυμασμὸ ὁ κύριος ἐφημέριος.

Εἶχε περάσει λοιπὸν μιὰ ὁλόκληρη ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ νεαρὸς ἱππότης Ντιετεγκὰρ εἶχε μπῆ στὸ μπουντουὰρ τῆς Νινόν, ὅταν ὁ Σατωμπεντώ, μ' ἕνα ἐκπληκτικὸ θάρρος, ἀνέβηκε κι' αὐτὸς τὴ σκάλα κι' ἔφθασε ἔξω ἀπὸ τὰ γυναικεῖα διαμερίσματα.

Μιὰ βαθειὰ σιωπὴ βασίλευε παντοῦ. Ὁ Σατωμπεντὼ ἔστησε τὸ αὐτί του, ἀφοῦ ἔσπρωξε πρῶτα τὴν ξαμπάρωτη πόρτα τῆς δύστυχης δεσποινίδος ντὲ Σαὶν-Σύρ καὶ βεβαιώθηκε ἀπὸ τὴν κανονικὴ ἀναπνοή της ὅτι ἡ παιδαγωγὸς τῆς Μιμόζας κοιμᾶται ἥσυχα, χαμένη στ' ἀγγελικὰ ὄνειρά της. Ἔπειτα, μπῆκε ἀθόρυβα μέσα καὶ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶδε τὴ δεσποινίδα ντὲ Σαὶν-Σύρ ὅτι ἦταν ξαπλωμένη ἀναπαυτικὰ στὸ παρθενικὸ κρεββάτι της μὲ τὰ χέρια πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ μ' ἕνα ἀθῶο χαμόγελο στὰ χείλη.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλη αὐτὴ ἡ ἀγνότης τὸν ἀφώπλισε. Ὁ Σατωμπεντὼ στενοχωρήθηκε λιγάκι, σὰν νὰ τράπηκε, μὰ ἡ μαύρη του ψυχὴ δὲν νοιαζόταν ποτὲ γιὰ τέτοια αἰσθήματα. Βρισκόταν ἐκεῖ πέρα γιὰ νὰ πάρη μιὰ ἐκδίκησι καὶ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὴν πάρη μὲ κάθε τρόπο.

Ἐκείνη τὴ νύχτα ὅμως ἡ τύχη δὲν τὸν βοήθησε πειά. Ὁ ἐκλεκτός της τώρα ἦταν ὁ θελκτικὸς ἱππότης Ντιετεγκὰρ ποὺ ἤξερε νὰ κατακτᾶ τὶς γυναῖκες μὲ τόση χάρι καὶ τόση λεπτότητα. Τὸ ἄστρο τοῦ Σατωμπεντὼ εἶχε δύσει... Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ διάβολος τώρα τὸν εἶχε παρακινήσει νὰ τρυπώση μέσα στὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος ντὲ Σαὶν-Σύρ ὄχι μόνο γιὰ νὰ τὸν καταστρέψη, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ παράξενη εἰρωνεία τῆς τύχης καὶ γιὰ νὰ σώση μὲ τὴν καταστροφή του τὸν πολυαγαμένο ἱππότη τῆς Νινὸν ποὺ βρισκόταν μαζύ της στὸν Παράδεισο τοῦ Ἔρωτος.

Ἀπὸ μιὰ παράξενη σύμπτωσι, ὁ μαρκήσιος Φοὺλκ ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν εὕρισκε ἡσυχία στὰ διαμερίσματά του. Τὸ παληὸ κρασὶ τοῦ Μπουργκέϊγ τοῦ εἶχε ἀνάψει τὸ αἷμα καὶ τοῦ εἶχε φέρει στὸ μυαλὸ ἕνα σωρὸ τρελλὲς ἰδέες, πρᾶγμα ποὺ τοῦ συνέβαινε ἄλλωστε πολὺ σπάνια. Ἔτσι, ἀφοῦ βασανίσθηκε ἄδικα, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ κλείση μάτι, πῆρε τέλος μιὰ ἠρωϊκὴ ἀπόφασι, σηκώθηκε, ἄναψε ἕνα τρίφωτο καὶ βγῆκε στὸ διάδρομο γιὰ ν' ἀνεβῆ νὰ κρατήση λίγη συντροφιὰ τῆς γυναίκας του.

Ὁ Σατωμπεντὼ λοιπόν, καθὼς ἔστεκε ἀκίνητος στὴ μέση τοῦ δωματίου τῆς δεσποινίδος ντὲ Σαὶν-Σύρ ἄκουσε ξαφνικὰ τὰ βήματά του κι' εἶδε τὸ φῶς ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὶς χαραμάδες τῆς πόρτας. Στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβε ποιὸς ἦταν, μὰ ὅταν ἄκουσε δίπλα στὴν πόρτα τοῦ μπουντουὰρ τῆς Νινὸν ἐλαφρὰ χτυπήματα καὶ μιὰ σιγανὴ φωνὴ νὰ λέη: «Νινόν, ἀγαπητή μου Νινόν, ἄνοιξέ μου, εἶμαι ἐγώ, ὁ ἀγαπημένος σου Φούλκ», δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάση σαρκαστικά, παρ' ὅλο τὸ φόβο του. Κράτησε λοιπὸν τὴν ἀναπνοή του κι' ὅπως ἦταν ἀκίνητος, περίμενε νὰ μπῆ ὁ Φοὺλκ στὸ μπουντουὰρ τῆς γυναίκας του, γιὰ νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια, ἀφήνοντας γιὰ μιὰ ἄλλη νύχτα τὴν ἐκδίκησί του.

Μὰ ἡ Νινὸν δὲν ἄνοιγε τὴν πόρτα. Ὁ Φοὺλκ ποὺ νόμιζε πὼς κοιμᾶται βαθειά, κατάφερε ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία του δυό-τρία τόσο δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα τοῦ μπουντουὰρ ποὺ ἀναστάτωσε ὅλο τὸ διάδρομο. Καὶ τότε συνέβη κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε ὁ νεαρὸς Σατωμπεντώ. Ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαὶν-Σύρ ξαφνιάσθηκε μέσα στὸν ὕπνο της κι' ὅπως ἄνοιξε τὰ μάτια της κι' εἶδε ἀκίνητο στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἐκεῖνον τὸν παλαβό, πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη της. Ἔπειτα, πανικόβλητη ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη, σὰν νὰ τὴν στραγγάλιζαν:

— Ἕνα φάντασμα!... Ἕνα φάντασμα!...

Ὁ Σατωμπεντὼ κατάλαβε πὼς ἦταν χαμένος. Μ' ἕνα πήδημα

βρέθηκε κοντὰ σὲ μιὰ πόρτα, τὴν ἄνοιξε καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς Μιμόζας ποὺ εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὶς φωνὲς τῆς παιδαγωγοῦ της καὶ προσπαθοῦσε νὰ καταλάβη τί συνέβαινε.

Ὁ Σατωμπεντὼ λοιπόν, περίτρομος, χωρὶς νὰ προσέξη ὅτι ἡ Μιμόζα ἦταν ξύπνια τρύπωσε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της γιὰ νὰ κρυφθῆ.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ μαρκήσιος Φούλκ, κρατῶντας τὸ τρίφωτο στὸ δεξί του χέρι μπῆκε σαστισμένος στὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος ντὲ Σαίν-Σύρ, γκρινιάζοντας:

— Μὰ τί πάθατε, δεσποινίς; Ποῦ βλέπετε τὰ φαντάσματα!... Ἀσφαλῶς θὰ σᾶς εἶχε πιάσει κανένας βραχνᾶς!... Ποῦ εἶνε λοιπὸν τὸ φάντασμα; Ποῦ εἶνε;

— Ἐκεῖ!... Ἐκεῖ!... Φώναξε ἡ δύστυχη παιδαγωγὸς μὲ τὶς τελευταῖες δυνάμεις, ποὺ τὴν εἶχαν ἀπομείνει, δείχνοντας τὸ δωμάτιο τῆς Μιμόζας κι' ἔπειτα, μὴ ἀντέχοντας πειὰ σωριάσθηκε λιπόθυμη.

Ὁ Φούλκ ἁτάραχος καὶ κρατῶντας πάντα τὸ τρίφωτο στὸ χέρι του, μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του.

Ἡ Μιμόζα, μόλις τὸν εἶδε, ἀνακάθησε στὸ κρεββάτι της κι' ἔσπευσε νὰ τοῦ πῆ·

— Ἡσύχασε, μπαμπᾶ... Δὲν εἶνε τίποτε... Δὲν εἶνε κανένα φάντασμα... Ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαίν-Σύρ εἶνε πάρα πολὺ δειλή...

Καὶ σκύβοντας ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, ἐφώναξε:

— Κύριε Σατωμπεντώ, βγῆτε, σᾶς παρακαλῶ... Τί τρόπος εἶνε αὐτὸς νὰ τρυπώνετε ἔτσι κάτω ἀπὸ τὰ κρεββάτια τῶν δεσποινίδων!...

Τὸ «φάντασμα», καταντροπιασμένο, ἀναγκάσθηκε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν κρυψῶνα του καὶ νὰ σταθῆ σὲ ἀξιοθρήνητα χάλια μπροστὰ στὸ μαρκήσιο ντὲ Σαμαράντ.

Ἐκεῖνος τότε κατάλαβε ἀμέσως τὴ νυχτερινὴ ἐπίθεσι τοῦ Σατωμπεντὼ στὸ δωμάτιο τῆς σεμνῆς κι' ἀθώας παιδαγωγοῦ κι' ἄναψε ἀπὸ τὸ θυμό του.

— Ἄ! Διάβολε!... Ἄ! Διάβολε!... Ἔκανε χτυπῶντας τὸ πόδι του καταγῆς.

Κι' ἔπειτα, κρατῶντας ἀπὸ τὸ αὐτὶ τὸν Σατωμπεντὼ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ μὲ τὸ τρίφωτο στὸ δεξὶ πάντα βγῆκε στὸ διάδρομο καὶ βράζοντας ἀπὸ τὸ θυμό του, κλείδωσε μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο ποὺ χρησίμευε γιὰ ἀποθήκη κι' ἦταν γεμᾶτο ἀράχνες καὶ ποντικοὺς τὸ «φάντασμα» τοῦ πύργου.

— Ἔννοια σας, κύριε! Τοῦ εἶπε. Τὸ πρωῒ θὰ σᾶς διορθώσω!... Πρέπει νὰ σᾶς κόψω τὰ φτερά, μιὰ γιὰ πάντα, γιατὶ γινήκατε πολὺ ἐπικίνδυνος!... Ἔννοια σας!...

Καὶ γύρισε στὸ δωμάτιό του μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τιμωρήση σκληρὰ τὸν νεαρὸ Σατωμπεντώ, ὄχι μόνο γιὰ τὴν τρέλλα του νὰ τρυπώση στὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος ντὲ Σαίν-Σύρ, ἀλλὰ καὶ γιατὶ τοῦ εἶχε καταστρέψει μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς εὔθυμες καταστάσεις τὶς ὁποῖες δυστυχῶς δοκίμαζε πάρα πολὺ σπάνια.

Περιττὸ εἶνε νὰ προσθέσουμε ὅτι ἡ Νινὸν κι' ὁ νεαρὸς ἱππότης ποὺ εἶχαν χωθῆ στὸ βάθος τοῦ κοιτῶνος καὶ δὲν μιλοῦσαν, μόλις πέρασε ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ θύελλα ἐξηκολούθησαν τὶς τρέλλες τους, ἀνενόχλητοι πειά, ὡς τὸ πρωΐ.

XVII

Τὸ δικαστήριο τοῦ πύργου. Ἡ ἐξορία τοῦ Σατωμπεντώ. Ὁ θρίαμβος τοῦ ἐρωτευμένου ἱππότη Ντιετεγκάρ. Μιὰ χαρτωμένη γιορτὴ γύρω ἀπὸ τὸ βαλμα τοῦ Ἔρωτος

Ὁ μαρκήσιος Φοὺλκ ξύπνησε ὅλο νεῦρα καὶ γκρινιάζοντας σὰν νὰ τοῦ ἔφταιγαν ἀκόμη καὶ τὰ ροῦχα του, εἰδοποίησε μὲ τοὺς ὑπηρέτες ὅλους τοὺς ξένους τοῦ πύργου νὰ συγκεντρωθοῦν στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ πύργου, γιατὶ εἶχε νὰ τοὺς ἀνακοινώση μιὰ σοβαρὴ καὶ περισπούδαστη ἀπόφασί του.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε ἔρθει στὸν πύργο κι' ὁ γνωστός μας βαρῶνος ντὲ Σεμιγιέ κι' ἔτσι ὅλα τὰ πρόσωπα αὐτῆς τῆς ἱστορίας μαζεύτηκαν στὸ σαλόνι, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, περιμένοντας τὸν μαρκήσιο. Ὅλοι φυσικὰ εἶχαν μάθει τὴ νυχτερινὴ ἐπίθεσι τοῦ Σατωμπεντὼ στὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος ντὲ Σαίν-Σύρ κι' εἶχαν ἀπομείνει κατάπληκτοι. Κανείς τους δὲν φανταζόταν ὅτι τὸ θράσος αὐτουνοῦ τοῦ τρελλοῦ θὰ ἔφθανε ὡς ἐκεῖ. Αὐτὴ τὴ φορὰ πειὰ εἶχε περάσει τὰ ὅρια. Δὲν μποροῦσε ν' ἀναστατώνη κάθε τόσο ἐκείνη τὴν ἤρεμη κι' εἰδυλλιακὴ ζωὴ τοῦ πύργου τοῦ Φοντεβρὼ μὲ τὰ τρομακτικὰ σκάνδαλά του.

Ὁ μαρκήσιος Φοὺλκ λοιπὸν παρουσιάσθηκε στὸ σαλόνι σκυθρωπὸς κι' ἀφοῦ εὐχαρίστησε ὅλους γιὰ τὴν προθυμία τους νὰ ἀκούσουν αὐτὰ ποὺ εἶχε νὰ τοὺς πῆ, κύτταξε μ' ἕνα ψυχρὸ βλέμμα τὴν κ. ντὲ Σατωμπεντὼ ποὺ ἦταν ἀνάστατη καὶ τῆς ἐξήγησε:

— Κυρία μου, βρίσκομαι στὴ δυσάρεστη θέσι νὰ σᾶς πῶ μερικὰ σκληρὰ λόγια γιὰ τὸν ἀδιόρθωτο γυιό σας. Βέβαια, θὰ μάθατε τὸ νυκτερινὸ κατόρθωμά του... Ἔ, λοιπόν, σᾶς ἀφήνω νὰ φαντασθῆτε τί θὰ συνέβαινε, ἂν δὲν τύχαινε νὰ εἶμαι ἐκείνη τὴ στιγμὴ στό... στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας μου καὶ νὰ προλάβω τὴ συμφορά. Βλέπετε ὅτι ὁ νεαρὸς Σατωμπεντὼ δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ μείνη στὸν πύργο, γιατὶ ἔγινε πολὺ ἐπικίνδυνος... Μιλῶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ σὰν πατέρας καὶ ἀσχέτως πρὸς τὶς δικές σας ἀποφάσεις γιὰ τὴν τιμωρία του, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸν διέκοψε ἡ κ. ντὲ Ματφελὸν ποὺ ἦταν ἔξαλλη ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔμαθε ὅτι ὁ Σατωμπεντὼ εἶχε τρυπώσει κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς βαφτιστικιᾶς της.

— Πρέπει νὰ τὸν στείλουμε στὰ κάτεργα!... Φώναξε μὲ τὴ διαπεραστικὴ φωνή της.

— Ἂς μὴν ἤμαστε ὑπερβολικοί... Ἔκανε χαμογελῶντας ὁ γεραιὸς ἀντίπαλός της, ὁ βαρῶνος ντὲ Σεμιγιέ.

— Στὰ κάτεργα!... Ξαναφώναξε ἀξαγριωμένη ἡ νουνὰ τῆς Μιμόζας.

Ἡ παχειὰ κι' ὥμορφη κ. ντὲ Σατωμπεντὼ δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη στὴν ξαφνικὴ ἐκείνη ἐπίθεσι καὶ λιποθύμησε.

Ἡ γυναῖκες ἔσπευσαν κοντά της μὲ κρύο νερὸ καὶ προσπάθησαν νὰ τὴ συνεφέρουν. Τὸ σαλόνι ἦταν ἀνάστατο. Ἀπ' ὅλους, ὡστόσο, μόνο ὁ Φοὺλκ ἐξακολούθησε νὰ διατηρῆ τὴν ψυχραιμία του.

— Ἔχω νὰ παρατηρήσω, ἔκανε, ὅταν συνῆλθε τέλος ἡ κ. ντὲ Σατωμπεντώ, ὅτι ἡ διακοπὲς χειροτερεύουν τὴν κατάστασι καὶ δὲν μᾶς βοηθοῦν διόλου στὸ ἔργο μας. Θὰ παρακαλέσω τὴν κ. ντὲ Ματφελὸν νὰ μὲ ἀφήση νὰ μιλήσω, χωρὶς νὰ μὲ διακόπτη μὲ τὶς παράλογες καὶ ἐκπληκτικὲς προτάσεις της...

Ὁ βαρῶνος ντὲ Σεμιγιὲ ἔτριψε τὰ χέρια του κατευχαριστημένος. Πρώτη φορὰ ἄκουγε τὸ Φούλκ νὰ μιλάῃ μιὰ τόσο αὐστηρὴ γλῶσσα.

— Ἡ συμβουλὴ λοιπόν, ποὺ θὰ ἤθελα νὰ δώσω στὴν ἀγαπητή μου κ. ντὲ Σατωμπεντώ, συνέχισε ὁ μαρκήσιος, εἶνε ὅτι πρέπει ν' ἀποφασίσῃ σήμερα κιόλας γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ζωηροῦ γυιοῦ της, ἂν δὲν θέλῃ νὰ καταστρέφεται μὲ τὸν πιὸ θλιβερὸ κι' ἀνεπανόρθωτο τρόπο. Τώρα εἶνε ἀκόμη καιρὸς γιὰ νὰ σωθῇ. Δυστυχῶς, οὔτε ἡ σεμνότης, οὔτε ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ νεαροῦ μας φίλου, τοῦ ἱππότη Ντιετεγκὰρ μπόρεσε νὰ τοῦ γίνῃ παράδειγμα. Τέτοιοι νέοι, σὰν τὸν ἱππότη Ντιετεγκὰρ εἶνε στόλισμα τοῦ πύργου μου.

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸν ἀπρόοπτο θρίαμβο ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ντροπή του. Ὅλοι ὅμως πίστεψαν ὅτι εἶχε κοκκινίσει ἀπὸ σεμνότητα μπροστὰ στοὺς τόσο ζηλευτοὺς ἐπαίνους τοῦ μαρκησίου.

— Θεέ μου!... Τί θ' ἀπογίνῃ λοιπὸν αὐτὸ τὸ παιδί; Στέναξε ἡ κ. ντὲ Σατωμπεντώ.

— Ἡ γνώμη μου εἶνε, εἶπε πάλι ὁ Φούλκ, ὅτι ἂν ἀφήσετε τὸ γυιό σας ἐλεύθερο, θὰ γίνῃ ἕνας ἄσωτος, ἕνας τρομερὸς γυναικᾶς, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ δὲν τοὺς δέχεται στὸ σπίτι του ὅποιος σέβεται τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς ἄλλους. Γι' αὐτό, θὰ εἶχα νὰ σᾶς προτείνω νὰ τὸν κάνετε στρατιωτικό. Ἔχω κιόλας ἑτοιμάσει ἕνα γράμμα γιὰ τὸν φίλο μου τὸν συνταγματάρχη ντὲ Μαρσινύ, ποὺ εἶνε διοικητὴς τῆς φρουρᾶς στὴν Ὀρλεάνη. Αὐτὸς θὰ βοηθήσῃ τὸν νεαρὸ Σατωμπεντὼ στὴ στρατιωτική του σταδιοδρομία, γιατὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὸν προσέχῃ σὰν νὰ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά του. Ἔτσι ὁ νεαρός μας Καζανόβας θὰ γίνῃ στὴν ἀρχὴ ἕνας μικρὸς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ κι' ὅπως δὲν τοῦ λείπει δὰ ἡ τόλμη, πρέπει νὰ ἐλπίζουμε ὅλοι μας ὅτι γρήγορα θὰ γίνῃ καὶ στρατάρχης τῆς Γαλλίας...

Τὸ λαμπρὸ αὐτὸ μέλλον ἔκανε τὴν κ. ντὲ Σατωμπεντὼ ν' ἀνακτήσῃ τὸ θάρρος της.

— Μιλᾶτε σὰν νὰ ἤσαστε πατέρας του, κύριε μαρκήσιε... Εἶπε δακρυσμένη στὸ Φούλκ.

— Ξέρω τοὺς νέους, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ὅλοι, δυστυχῶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε σὰν τὸν ἀγαπημένο μας ἱππότη Ντιετεγκὰρ ποὺ θὰ διαπρέψῃ μιὰ ἡμέρα στὶς Βερσαλλίες καὶ θὰ γίνῃ ἀσφαλῶς ἕνας ἀπὸ τοὺς εὐνοουμένους τοῦ βασιλέως μας...

Ἡ ὥμορφη Νινὸν ἄφησε νὰ πέσῃ ἡ βεντάλια της καὶ σκύβοντας νὰ τὴν πάρῃ, τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί, καθὼς ἔσκυβε κι' ὁ Ντιετεγκὰρ γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν κίνησί της:

— Ἂν σ' ἀφήσω, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς στὶς Βερσαλλίες!...

Ὁ βαρῶνος ντὲ Σεμιγιέ, ποὺ ἤθελε ἀπὸ ὥρα νὰ ἐκφωνήσῃ ἔνα ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀτελείωτους λόγους του, ποὺ πείραζαν τόσο στὰ νεῦρα τῆν κ. ντὲ Ματφελόν, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἄρχισε νὰ λέῃ ἐπίσημα:

— Τὸ τραχὺ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα σφυρηλατεῖ τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀτιθάσσων νέων καὶ τοὺς καθοδηγεῖ πρός...

Μὰ ὁ μαρκήσιος Φούλκ ἔσπευσε νὰ τὸν διακόψῃ.

— Κύριε βαρῶνε, τοῦ εἶπε, ἔχουμε καιρὸ ἀργότερα νὰ ἐξυμνήσωμε τὶς ἀρετὲς τοῦ στρατιωτικοῦ βίου... Τώρα ὅμως βιαζόμεθα νὰ πάρουμε μιὰ ἀπόφασι...

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν κ. ντὲ Σατωμπεντώ, τῆς εἶπε:

— Λοιπόν, δέχεσθε νὰ στείλουμε στὴν Ὀρλεάνη αὐτὸν τὸν νεαρὸ κατεργάρη μας;

— Δέχομαι.. Ἔκανε στενάζοντας ἐκείνη. Εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ γίνῃ μιὰ ἡμέρα στρατάρχης τῆς Γαλλίας.

— Τὸ εὔχομαι ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου! Τῆς ἀπάντησε ὁ Φούλκ.

Κι' ἐπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρί καὶ ντὲ νὰ Βαλλέ-Μαλιτούρν, τοὺς εἶπε:

— Ἀγαπητοί μου φίλοι, λάβετε τὸν κόπο νὰ φέρετε ἐδῶ πέρα τὸν κύριο ντὲ Σατωμπεντώ...

Οἱ δυὸ ἐξάδελφοι βγῆκαν γρήγορα ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ τράβηξαν πρὸς τὴν ἀποθήκη ὅπου ἦταν κλειδωμένος ὁ νεαρὸς ἐπαναστάτης. Σὲ λίγο ξαναγύρισαν στὸ μεγάλο σαλόνι, ἔχοντας στὴ μέση τὸν κατηγορούμενο. Ὁ Σατωμπεντώ, ποὺ ροχάλιζε καταγῆς μέσα στὶς σκόνες καὶ τὶς ἀράχνες, ὅταν πήγαιναν νὰ τὸν παραλάβουν οἱ Σουρί, παρουσιάσθηκε μ' ἕνα περιφρονητικὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

— Κακοῦργε!... Τοῦ φώναξε ξαφνικὰ ἡ κ. ντὲ Ματφελόν, ποὺ ἔτρεμε γιὰ τὴν καλὴ ἀνατροφὴ τῆς Μιμόζας.

— Ἡσυχᾶστε, παρακαλῶ... Ἔκανε πάλι ὁ μαρκήσιος.

Κι' ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν ἔνοχο, τοῦ εἶπε:

— Κύριε ντὲ Σατωμπεντώ, ἀπεφασίσαμε νὰ φύγετε σήμερα κιόλας γιὰ τὴν Ὀρλεάνη... Ἐκεῖ θὰ παρουσιασθῆτε στὸ διοικητὴ τῆς φρουρᾶς, τὸν συνταγματάρχη ντὲ Μαρσινὺ καὶ θὰ τοῦ δώσετε αὐτὸ τὸ γράμμα...

Κι' ὕστερα; Ἀπόρησε ὁ Σατωμπεντὼ ποὺ περίμενε μιὰ αὐστηρὴ τιμωρία. Τί θὰ γίνῃ ὕστερα; Θὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι;

Ὁ μαρκήσιος Φούλκ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα χαμόγελο.

— Ὄχι κύριε... Τοῦ εἶπε. Θὰ πᾶτε στὴν Ὀρλεάνη γιὰ νὰ γίνετε ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ.

— Τρελλαίνομαι γιὰ τὰ κανόνια!... φώναξε ὁ Σατωμπεντώ.

— Αὐτὸ μᾶς εἶνε ἀδιάφορο!... Τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ὁ μαρκήσιος Φούλκ. Ἀρκετὰ μᾶς δείξατε πόσο ἤσαστε τρελλός. Ὁ συνταγματάρχης ντὲ Μαρσινύ, ποὺ εἶνε παληὸς φίλος μου, θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ γίνετε...

— ... Στρατάρχης τῆς Γαλλίας! Ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ἡ παχειὰ κι' ὥμορφη κ. ντὲ Σατωμπεντώ, γιὰ νὰ καθησυχάσῃ τελείως τὸ γυιό της, γιὰ τὸν ὁποῖο, παρ' ὅλα αὐτά, ἦταν ἐξαιρετικὰ ὑπερήφανη.

— Ἐπειδὴ ὅμως, συνέχισε ὁ Φούλκ, δὲν σᾶς ἔχουμε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη, θὰ σᾶς συνοδεύσῃ ὡς τὴν Ὀρλεάνη ὁ πιστός μας Φλερύ. Αὐτὸς θὰ σᾶς μεταφέρῃ ὡς ἐκεῖ μὲ τὴν ἅμαξα καὶ θὰ σᾶς παραδώσῃ στὸν συνταγματάρχη...

— Δὲν θέλω ἁμαξάδες μαζύ μου!... φώναξε πειραγμένος ὁ Σατωμπεντώ.

— Σιωπή, κύριε! Ἔκανε πολὺ σοβαρὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ μαρκήσιος Φούλκ. Ἡ προτιμήσεις σας δὲν μᾶς συγκινοῦν διόλου. Καὶ τώρα ποὺ ἀκούσατε ποιὰ εἶνε ἡ ἀπόφασί μας, ν' ἀποσυρθῆτε ἀμέσως στὸ δωμάτιό σας καὶ νὰ μείνετε ἐκεῖ πέρα ὑπὸ περιορισμό!...

Ὁ νεαρὸς Σατωμπεντὼ ποὺ εἶχε μείνει ὁλόχαρος ἀπὸ τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου τοῦ πύργου, γιατὶ τ' ὄνειρό του πάντα ἦταν νὰ γίνῃ στρατιωτικός, ἔκανε κανονικὴ μεταβολὴ κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ, ὅταν ξαφνικά, ἡ ὡραία Νινὸν σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ εἶπε:

— Μιὰ στιγμή, κύριε ντὲ Σατωμπεντώ...

Ἐκεῖνος γύρισε καὶ τὴν κύτταξε γεμᾶτος ἀπορία. Τὸ ἴδιο ἔκαναν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι ξένοι τοῦ πύργου.

Ἡ μαρκησία ντὲ Σαμαράντ τότε χαμογέλασε καὶ ξαναεῖπε:

— Ἀγαπητέ μου μαρκήσιε, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ δώσω ἕνα κάπως εὐχάριστο τέλος σ' αὐτὴν τὴν τελευταία περιπέτεια τοῦ κυρίου ντὲ Σατωμπεντώ... Ἀφοῦ ὁ κύριος ντὲ Σατωμπεντὼ δέχθηκε πρόθυμα τὴν ἀπόφασί μας, στὴν ὁποία συμφωνεῖ ἀπολύτως καὶ ἡ μητέρα του, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἀφήσωμε πειὰ ἐλεύθερο αὐτὲς τὶς λίγες ὧρες ποὺ θὰ μείνη στὸν πύργο...

Καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε:

— Πότε θὰ φύγη γιὰ τὴν Ὀρλεάνη ὁ κύριος ντὲ Σατωμπεντώ;

— Μόλις ἑτοιμάση τὴν ἅμαξα ὁ Φλερύ! Τῆς ἀπάντησε ὁ Φούλκ.

— Θαυμάσια! Ἔκανε ἡ Νινόν. Θὰ φύγη δηλαδὴ μετὰ τὸ γεῦμα. Ἔ, λοιπόν, ἐπειδὴ θέλω νὰ κάνω νὰ ξεχασθοῦν ὅλα τὰ περασμένα, σᾶς προσκαλῶ ὅλους μετὰ τὸ γεῦμα σὲ μιὰ γιορτή, στὸ ρωμαϊκὸ περιστήλιο... Ἀπὸ τὴ γιορτὴ αὐτή, βέβαια, δὲν πρέπει νὰ λείψη κι' ὁ κύριος ντὲ Σατωμπεντώ.

Ὅλοι οἱ ξένοι της ὑποδέχθησαν ἀμέσως αὐτὰ τὰ λόγια της μὲ ζωηρὲς ἐκδηλώσεις χαρᾶς.

Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ θυμωμένος Φούλκ, βρῆκε ἐξαίρετη τὴν ἰδέα τῆς γυναίκας του, γιατὶ κατὰ βάθος ἦταν ἕνας πολὺ ἥσυχος ἄνθρωπος μὲ τόσο μαλακὸ χαρακτῆρα, ποὺ δὲν κατάφερνε νὰ φέρη ποτὲ ὡς τὸ τέλος μιὰ σοβαρὴ ἀπόφασί του.

Ἔτσι, χάρηκε πολὺ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἀναλάμβανε ἡ ἔξυπνη γυναῖκα του νὰ διορθώση τὰ πράγματα, ὅσο μποροῦσε πιὸ καλύτερα...

* * *

Ἡ μαρκησία κι' ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ πρὶν ἀπὸ τὸ γεῦμα, ἐπιστράτευσαν ὅλους τοὺς ὑπηρέτες κι' ὅλες τὶς ὑπηρέτριες τοῦ πύργου κι' ἔφυγαν μαζύ τους σὲ λίγο γιὰ τὸ ρωμαϊκὸ περιστήλιο.

Ὁ νεαρὸς Σατωμπεντὼ σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ποὺ εἶχε πειὰ ἡμερέψει, ἀφοῦ ζήτησε ἀπὸ τὸ μαρκήσιο νὰ τὸν συγχωρέση γιὰ ὅλες τὶς τρέλλες του τοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ βοηθήση κι' αὐτὸς στὴ διοργάνωσι τῆς γιορτῆς κι' ἔφυγε γιὰ λίγο ἀπὸ τὸν πύργο.

Ὅταν ξαναγύρισε, δὲν ἦταν μόνος. Δυὸ ἄγνωστες κυρίες, ντυμένες σὰν τὶς χαριτωμένες ἐκεῖνες ποιμενίδες ποὺ ζωγράφιζε στοὺς πίνακές του ὁ Βατώ, ἦσαν μαζύ του, ἔχοντας τὸ πρόσωπο σκεπασμένο μ' ἕνα πυκνὸ βέλο.

Ὁ νεαρὸς Σατωμπεντώ, χωρὶς νὰ γίνη ἀντιληπτὸς ἀπὸ κανένα γιατὶ εἶχε μπῆ στὸ πάρκο μὲ τὶς ποιμενίδες ἀπὸ μιὰ μικρὴ εἴσοδο, τράβηξε καὶ χάθηκε μαζύ τους μέσα σ' ἕνα μικρὸ δασάκι, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴ στέρνα τοῦ Ἔρωτος.

Ἔπειτα, τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, παρουσιάσθηκε ὅπως ὅλοι οἱ ξένοι στὴν τραπεζαρία τοῦ πύργου.

Ἡ ἡμέρα ἦταν ὥμορφη. Ἡ ἀνυπόφορες ζέστες τοῦ Αὐγούστου εἶχαν περάσει πειά. Παντοῦ τώρα βασίλευε ἐκείνη ἡ νοσταλγικὴ γλυκύτης τοῦ φθινοπώρου.

Ἔτσι, ὅλοι οἱ ξένοι τοῦ πύργου, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὴ Νινόν, ἀφοῦ γευμάτισαν εὔθυμα, τράβηξαν γιὰ τὸ ρωμαϊκὸ περιστήλιο, ὅπου οἱ μουσικοὶ ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ πέρα, σ' ἕνα κιόσκι, τοὺς ὑπεδέχθησαν μὲ ἕνα εὐχάριστο χορευτικὸ σκοπό.

Τὸ ξέφωτο ἐκεῖνο τοῦ πάρκου, γύρω ἀπὸ τὴ στέρνα τοῦ Ἔρωτος, ἦταν στολισμένο μὲ γιρλάντες ἀπὸ λουλούδια. Νόμιζε κανεὶς πως βρισκόταν σ' ἕνα ὀνειρώδη κῆπο τῆς Ἀνατολῆς κι' ὅτι ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ ὡς τὴν ἄλλη θὰ παρουσιαζόντουσαν μπροστά του ἕνα σωρὸ νύμφες, γιὰ νὰ χορέψουν τοὺς τρελλοὺς ἐρωτικοὺς χορούς τους.

Ὁ Φούλκ ποὺ εἶχε πάρει μαζύ του μερικὲς μποτίλλιες ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἐκλεκτὸ καὶ παληὸ κρασὶ τοῦ Μπουργκέϊγ, ἄρχισε νὰ πίνη κατενθουσιασμένος περιμένοντας τὶς ἐκπλήξεις ποὺ τοῦ ἑτοίμαζε ἡ γυναῖκα του.

Κι' ἡ ἐκπλήξεις αὐτὲς δὲν ἄργησαν νὰ παρουσιασθοῦν. Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα θαυμάσιο μενουέττο ποὺ τὸ χόρεψαν μὲ ἀπερίγραπτη χάρι ἡ ὡραία Νινὸν κι' ὁ θελκτικὸς ἱππότης Ντιετεγκάρ, οἱ ξένοι τοῦ πύργου εἶδαν ξαφνικὰ νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ στὸ περιστήλιο ὁ νεαρὸς Σαταμπεντω, ντυμένος σὰν βοσκός, ἔχοντας γύρω του δυὸ ὥμορφες ποιμενίδες.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἄφησε κατάπληκτο τὸν νεαρὸ ἱππότη Ντιετελκάρ.

Εἶχε δῆ, ἀπότομα, μπροστά του τὶς δυὸ καλὲς καὶ τρυφερὲς φίλες του, τὴ ξανθειὰ Λιζμπέττα καὶ τὴ μελαχροινὴ Μαρσελλίνα!...

Κι' ὁ κ. Βαρῶνος ντὲ Σεμιγὲ; Θὰ ρωτήσετε. Ἔ, νὰ, ὁ κ. Βαρῶνος συνήθιζε πάντα μετὰ τὸ γεῦμα ν' ἀναπαύεται ἀρκετὲς ὧρες Ἦταν λοιπὸν ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς κυρίους ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὴ γιορτή. Περιττὸ εἶνε νὰ προσθέσουμε ὅτι ἡ κ. ντὲ Ματφελόν, παρ' ὅλες τὶς αὐστηρὲς ἀρχές της, δὲν ἔμεινε διόλου στὸν πύργο, ἀλλὰ θελήσε νὰ παρακολουθήση μέχρι τέλους, ὅλες τὶς «ἀχρειότητες» τοῦ νεαροῦ Σαταμπεντώ.

Ὁ βοσκὸς λοιπὸν μὲ τὶς δυὸ θελκτικὲς ποιμενίδες ἔπαιζε μιὰ ὥμορφη εἰδυλλιακὴ σκηνή, χορέψε μαζύ τους κι' εὐτυχῶς, τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισε νὰ μεταμορφώνεται σ' ἕνα μικρὸ σάτυρο πολὺ ἐπικίνδινο, ἡ Λιζμπέττα καὶ Μαρσελλίνα θεώρησαν καλὸ νὰ ἐξαφανισθοῦν πίσω ἀπὸ τὸ περιστύλιο, ὅπου τὶς περίμενε μὲ ἀγωνία ὁ νεαρὸς ἱππότης Ντιετεγκάρ.

— Λιζμπέττα !... Μαρσελλίνα!... φώναξε ἐκεῖνος ἀνήσυχος. Θεέ μου! Πῶς ἤρθατε ἐδῶ πέρα!... Τί θέλετε ἐσεῖς μ' αὐτὸν τὸν ἀπαίσιο Σατωμπεντώ;

Ἡ Λιζμπέττα γέλασε καὶ κύτταξε πονηρὰ τὴ Μαρσελλίνα.

— Νὰ ποῦμε στὸν κ. ἱππότη τὴν ἀλήθεια; Τὴ ρώτησε.

— Γιατί, ὄχι;... Τῆς ἀπάντησε ἐκείνη.

Ἡ ξανθειὰ Λιζμπέττα τότε γύρισε κι' εἶπε τοῦ φίλου της.

— Ζηλεύαμε...

— Πῶς; Ζηλεύατε; Καὶ ποιά;

— Τὴ Νινόν! Ἔκαναν κι' ἡ δυὸ χαριτωμένες ποιμενίδες.

Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ κοκκίνισε λιγάκι κι' ἀπέφυγε τὴ ματιά τους.

— Μὰ δὲν εἴπαμε πῶς θὰ μέναμε καλοὶ φίλοι; Ἔκανε δειλά.

— Ναι, Μὰ δὲν μᾶς εἴπατε, σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἂν σᾶς βοήθησαν ἢ ὄχι τὰ ἐρωτικά μας μαθήματα... Τοῦ εἶπε ἡ Μαρσελλίνα.

Ὁ νεαρὸς ἱππότης τὴν κύτταξε μὲ τρυφερότητα.

— Πῶς μποροῦσαν νὰ μὴ μοῦ φανοῦν χρήσιμα, ἀξεχαστη φίλη μοῦ! Τῆς εἶπε.

— Ἐμπρός!.. Ἐμπρός!... Ἔκανε βιαστικὰ ἡ ξανθειὰ Λιζμπέττα. Θέλουμε νὰ τὰ μάθουμε ὅλα.

— Πρόθυμα θὰ σᾶς διηγηθῶ τὶς τελευταῖες μου περιπέτειες μὲ τὴν ἀγαπημένη μου Νινόν, τοὺς ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἱππότης, μὰ προηγουμένως θέλω νὰ μάθω πῶς βρεθήκατε μαζὺ μ'

αὐτὸν τὸν θεότρελλο Σατωμπεντώ...

— Ἡ ἱστορία εἶνε ἁπλή... Τοῦ ἐξήγησε ἡ Μαρσελλίνα. Ὁ Σατωμπεντὼ ποὺ ηξερε ἀπὸ τὴν Τερέζα ποῦ μποροῦσε νὰ μᾶς βρῇ, θέλησε πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὸν πύργο ν' ἀφήσῃ μιὰ καλὴ ἀνάμνησι μὲ τὴ συμμετοχή του στὴ γιορτὴ τῆς μαρκησίας. Ἦρθε λοιπόν, μὲ τὸ γνωστὸ θάρρος του, νὰ μᾶς ρωτήσῃ ἂν μποροῦσε νὰ παρουσιασθῇ μεταμφιεσμένος σὲ Διάβολο ἢ σὲ τέρας τῆς Ἀποκαλύψεως ἢ τέλος σὲ κάτι παρόμοιο, γιὰ νὰ καταπλήξῃ τοὺς θεατάς του. Περιττὸ εἶνε νὰ ἀναφέρω ὅτι σπεύσαμε κι' ἡ δυὸ νὰ τοῦ δώσουμε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἀρκετὰ μέχρι σήμερα εἶχε καταπλήξει ὅλο τὸν πύργο καὶ τὰ περίχωρα κι' ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν ν' ἀκολουθήσῃ τὶς συμβουλές μας...

— Κι' ἔτσι, καθὼς βλέπετε, ἐπρόσθεσε ἡ Λιζμπέττα, δὲν χάσαμε τὴν εὐκαιρία νὰ ρθοῦμε στὸν πύργο, γιὰ νὰ μάθουμε σὲ ποιὸ σημεῖο βρίσκονται οἱ ἔρωτές σας μὲ τὴ μαρκησία ντὲ Σαμαράντ.

— Καὶ δὲν φοβηθήκατε τὸν βαρῶνο ντὲ Σεμιγιέ; Ἀπόρησε ὁ νεαρὸς ἱππότης.

— Εἴχαμε λάβει τὰ μέτρα μας! Φώναξε ἡ Μαρσελλίνα κι' ἔβγαλε ἀπότομα ἀπὸ τὸ στηθόδεσμό της μιὰ μικρὴ μεταξωτὴ προσωπίδα.

— Ἂν ὁ βαρῶνος βρίσκοταν ἀνάμεσα στοὺς θεατάς... Τοῦ εἶπε πονηρὰ ἡ Λιζμπέττα.

— Θὰ φορούσατε τὶς προσωπίδες... Κατάλαβα... Ἔκανε ὁ Ντιετεγκάρ. Μά, ἐσεῖς, ἤσαστε ἀξιοθαύμαστες. Μαζύ σας κανεὶς θὰ μποροῦσε ν' ἀναστατώσῃ ὅλο τὸν κόσμο!...

Καὶ τὶς κύτταξε στ' ἀλήθεια μὲ θαυμασμό.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ ὥμορφα... Ἔκανε ἡ ἀνυπόμονη Λιζμπέττα. Μὰ μὴ ξεχνᾶτε τὴν ὑπόσχεσί σας. Ἐμπρός... Ἐκάνατε τὴν ἐρωτική ἐξομολόγησί σας στὴν ὥμορφη Νινόν;

Ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ χαμογέλασε.

— Τώρα πειά!... Ψιθύρισε.

— Μπᾶ! Μὰ τότε ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε ἕνα σωρὸ χαριτωμένα πράγματα... Ἐλᾶτε!... Ἐλᾶτε!... Θέλουμε νὰ τὰ μάθουμε ὅλα!..

Ὁ νεαρὸς ἱππότης, ὅσο μποροῦσε πιὸ σύντομα, ἄρχισε νὰ τοὺς διηγῆται τὴν περιπέτειά του μὲ τὴν ὥμορφη Νινὸν στὸ κυνηγετικὸ περίπτερο καὶ κατόπιν τὶς νυχτερινὲς τρέλλες του καὶ τὸ κωμικοτραγικὸ σκάνδαλο τοῦ ἀδιόρθωτου Σατωμπεντώ.

Ἡ Λιζμπέττα καὶ ἡ Μαρσελλίνα, ὁλόχαρες ἀπὸ τὴ θριαμβευτικὴ ἐκείνη ἐπιτυχία τῶν ἐρωτικῶν μαθημάτων τους, φίλησαν κι' ἡ δυὸ τὸν θελκτικὸ ἱππότη κι' ὕστερα τοῦ ἐξήγησαν ὅτι εἶχαν προετοιμάσει καὶ γι' αὐτὸν μιὰ ἔκπληξι.

Κι' ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἄκουγαν γύρω στὴ στέρνα τοῦ Ἔρωτος μιὰ μαγευτικὴ συναυλία, ἡ Λιζμπέττα καὶ ἡ Μαρσελλίνα ἔφτιαξαν γρήγορα ἕνα ὥμορφο στεφάνι ἀπὸ δροσερὰ λουλούδια.

— Τί θὰ τὸ κάνετε; Τὶς ρώτησε ὁ Ντιετεγκάρ.

— Θὰ δῆτε... Τοῦ εἶπε ἡ Μαρσελλίνα.

— Θὰ παρουσιασθοῦμε τώρα μαζύ... Τοῦ ἐξήγησε ἡ Λιζμπέττα.

Κι' ἀλήθεια, μόλις τελείωσε ἡ συναυλία, ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ παρουσιάσθηκε μὲ τὶς δυὸ ποιμενίδες, κρατώντας στὸ χέρι του τὸ λουλουδένιο στεφάνι. Ἡ ἐμφάνισι αὐτὴ ἦταν τόσο ὥμορφη, ποὺ ὅλοι οἱ θεαταὶ ξέσπασαν ἀμέσως σὲ ζωηρὰ χειροκροτήματα.

Ὁ Ντιετεγκὰρ τότε μὲ τὰ δυὸ χαριτωμένα κορίτσια προχώρησε ὡς τὴ στέρνα τοῦ Ἔρωτος καὶ μὲ μιὰ ἐπιδέξια καὶ κομψὴ κίνησι πέταξε τὸ στεφάνι πρὸς τὸ ἄγαλμα καὶ κατάφερε νὰ τὸ περάσῃ ἔτσι στὸ λαιμὸ τοῦ Ἔρωτος.

Ἔπειτα χόρεψε μὲ τὶς δυὸ ποιμενίδες ἕνα ὥμορφο ἀγροτικὸ

χορὸ καὶ χάθηκε πάλι μαζύ τους πίσω ἀπὸ τὸ ρωμαϊκὸ περιστήλιο.

Μὲ τὴ στέψι τοῦ Ἔρωτος, ποὺ ὅλοι βρῆκαν ὅτι ἦταν μιὰ ἔξοχη ἰδέα τοῦ ἱππότη Ντιετεγκὰρ τελείωσε ἡ ὥμορφη ἐκείνη γιορτὴ στὸ πάρκο τοῦ πύργου, γιατὶ ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ὁ Φλερὺ εἶχε ἑτοιμάσει κιόλας τὴν ἅμαξα.

Ὁ Σατωμπεντὼ λοιπὸν ἑτοιμάσθηκε γρήγορα κι' ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε ὅλους μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ ἦταν φιλικὸ καὶ σαρκαστικὸ μαζύ, ἔφυγε ἀπὸ τὸν πύργο γιὰ νὰ πάῃ νὰ γίνῃ ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ στὴν Ὀρλεάνη.

Περιττὸ εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι καὶ τὴν τελευταία ἐκείνη στιγμὴ εἶχε κάνει κάποια τρέλλα: εἶχε κρύψει μέσα στὴν ἅμαξα τὶς δυὸ ὡμορφες ποιμενίδες, γιὰ νὰ τὶς μεταφέρῃ ὡς τὸ σπίτι του βαρώνου ντὲ Σεμιγιέ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μιὰ ἐρωτικὴ ἱστορία ποὺ τελειώνει χωρὶς δάκρυα. Ἡ εὐτυχισμένη ζωὴ τῆς ὡμορφης μαρκησίας ντὲ Σαμαράντ καὶ τοῦ θελκτικοῦ ἱππότη Ντιετεγκάρ. Ἡ Μιμόζα ἐξηγεῖ στὴν Τριανταφυλλίτσα τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς

Ἡ ἀναχώρησι τοῦ νεαροῦ Σατωμπεντὼ ἀπὸ τὸν πύργο ἔκανε τὴ ζωὴ ἐκεῖ πέρα πιὸ γλυκειὰ καὶ πιὸ ἤρεμη. Ἕνας διάβολος ποὺ ἀναστατώνει κάθε ἡμέρα τὴν ὡμορφη γαλήνη μιᾶς ἀμέριμνης ζωῆς εἶνε καλύτερα νὰ ἐξορίζεται μακρυά, ὅπως ἕνας ἁμαρτωλὸς ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

Ἡ δυστυχισμένη δεσποινὶς ντὲ Σαὶν-Σύρ μποροῦσε τώρα νὰ κυκλοφορῇ ἀφόβα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρὶς τὸν κίνδυνο ν' ἀντικρύσῃ πάλι τὸ τρομακτικὸ ἐκεῖνο «φάντασμα» ποὺ τῆς εἶχε σπάσει τὴ χολὴ κι' εἶχε ἐκθέσει τόσο τὴν πολυθρύλητη ἀγνότητά της.

Ὅσο γιὰ τὴν κ. ντὲ Σατωμπεντώ, ἐκείνη τὴν παχειὰ κι' ὥμορφη κ. ντὲ Σατωμπεντώ, ποὺ φοβᾶται νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν πύργο, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν τρυφερὴ συντροφιὰ τοῦ κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Μαλιτούρν, ἔχομε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἀναχώρησι τοῦ γυιοῦ της γιὰ τὴν Ὀρλεάνη τὴ γλύτωσε μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ αὐτὸν τὸν κίνδυνο.

Μένει νὰ ἐξετάσουμε τὶς δυὸ σιωπηλὲς κυρίες ποὺ δὲν ἔπαιξαν κανένα ρόλο σ' αὐτὴ τὴ διασκεδαστικὴ ἱστορία μας, τὶς κ. κ. ντὲ λὰ Βαλλέ-Σουρί καὶ ντὲ λὰ Βαλλέ-Μαλιτούρν. Ἔ, λοιπόν, οὔτε κι' ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα τὰ ἁπλᾶ αὐτὰ πρόσωπα πρόκειται νὰ παίξουν κανένα μεγαλο κι' ἐντυπωσιακὸ ρόλο. Ἄλλωστε, ἔτσι συμβαίνει καὶ στὴ ζωή, ὅπως ἐξηγήσαμε. Οἱ ἐκλεκτοὶ εἶνε λίγοι...

Ἡ κ. ντὲ Ματφελόν, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ Σατωμπεντὼ μὲ τὴ βαφτιστικιά της, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐγκατασταθῇ ὁριστικὰ πειὰ στὸν πύργο, ὥσπου νὰ μεγαλώσῃ ἡ Μιμόζα, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἤθελε καὶ ἡ Νινόν, ὄχι γιατὶ τῆς ἦταν εὐχάριστη ἡ παρουσία αὐτῆς τῆς αὐστηρῆς νουνᾶς, ἀλλὰ γιατὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ ἔμενε στὸν πύργο κι' ὁ νεαρὸς ἀνηψιός της, ὁ ἱππότης Ντιετεγκάρ.

Δυὸ πρόσωπα ποὺ δὲν ἄλλαξαν διόλου τὶς συνήθειές τους ἦσαν ὁ Φοὺλκ κι' ὁ Σουρί. Τὸ κυνήγι ἦταν ἡ μόνη τους διασκέδασι καὶ δὲν τολμοῦσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς ἦταν κι' ὁ μόνος προορισμὸς τῆς ζωῆς τους.

Τέλος ἡ ζωὴ τῆς Νινὸν καὶ τοῦ θελκτικοῦ ἱππότη της ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ ἀξιοζήλευτες καὶ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες.

Κανεὶς δὲν τοὺς ἐνωχλοῦσε πειὰ στὶς ἐρωτικὲς τρέλλες τους. Ὁ τρυφερὸς ἔρως τους ἦταν ἕνα μαγευτικὸ ὄνειρο ποὺ φαινόταν

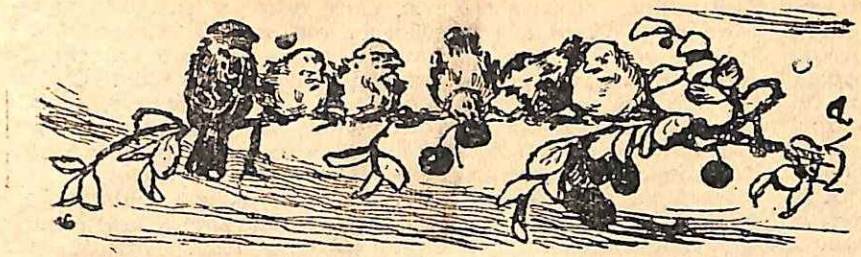
ὅτι δὲν θὰ τελείωνε ποτέ. Τόση εὐτυχία μᾶς κάνει νὰ ζηλεύουμε λιγάκι, μὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι γιὰ νὰ τὴν κερδίση ὁ ἱππότης Ντιετεγκὰρ λίγο ἔλειψε νὰ χάση τὴ ζωή του.

Πρὶν τελειώσω πειὰ αὐτὴ τὴν ὡμορφη ἱστορία ἑνὸς ἔρωτος γεμάτου περιπέτειες καὶ σκάνδαλα, στὸν πιὸ μαγευτικὸ πύργο τοῦ κόσμου, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἀναφέρω μιὰ συνομιλία ποὺ εἶχε ἡ μικρούλα Μιμόζα μὲ τὴν κούκλα της, μετὰ τὴν ἔξορία τοῦ Σατωμπεντὼ στὴν Ὀρλεάνη.

— Ἐπὶ τέλους, ἀγαπητό μου παιδί, τῆς εἶπε, ἡσυχάσαμε ἀπὸ αὐτὸν τὸν κύριο ντὲ Σατωμπεντώ, ποὺ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ χώνη τὴ μύτη του παντοῦ. Αὐτό, Τριανταφυλλίτσα, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ φοβερὰ ἐλαττώματα καὶ σὲ συμβουλεύω, παιδί μου νὰ τὸ προσέξῃς, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ πάθῃς κι' ἐσὺ ὅ,τι ἔπαθε ἐκεῖνος ὁ θεότρελλος. Ἡ ζωή, ὅπως θὰ κατάλαβες, εἶνε γεμάτη ἀπὸ μυστικὰ ποὺ δὲν πρέπει νὰ ἔρχωνται ποτὲστὸ φῶς, γιατὶ δημιουργοῦν καταστροφὲς κι' ἀναστατώσεις. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ καταλάβῃς πολὺ καλά... Δὲν πρέπει νὰ ζῇς ὅπως θέλεις, ἀλλὰ νὰ προσποιῆσαι ὅτι ζῇς ὅπως θέλουν οἱ ἄλλοι. Ἂν θελήσῃς κάποτε νὰ κάνῃς φανερὰ ὅ,τι σοῦ περνάει ἀπὸ τὸ κεφάλι, θὰ ἐξορισθῇς κι' ἐσὺ σὰν τὸν Σατωμπεντώ. Κρυφὰ ὅμως μπορεῖ νὰ κάνεις ὅ,τι θέλεις! Σοῦ φέρνω ὡς παράδειγμα τὸν ἀγαπημένο μας Ἱππότη Ντιετεγκάρ. Ὅλοι τὸν λατρεύουν, γιατὶ ποτέ του δὲν ἐνώχλησε κανένα καὶ δὲν ἀνακατεύθηκε σὲ ξένες δουλειές. Μὰ, ἀγαπητό μου παιδί, δὲν πρέπει νὰ φαντάζεσαι πὼς εἶνε ἕνα ἀθῶο πλάσμα, ὅλο ἀγνότητα. Ὄχι! κατὰ βάθος εἶνε ἕνας ὑποκριτής. Ἔχει φοβερὰ μυστικὰ καὶ μιὰ κρυφὴ ζωὴ ποὺ δὲν τὰ ξέρει κανεὶς ἄλλος ἀπὸ μένα. Μά, καθὼς βλέπεις, ξέρει νὰ ζήσῃ ὅπως θέλουν οἱ ἄλλοι καὶ γι' αὐτὸ ὁ θελκτικὸς ἱππότης μας βρίσκεται ἀκόμα ἐδὼ πέρα, ἐνῶ ὁ ἄλλος εἶνε ἐξόριστος στὴν Ὀρλεάνη. Αὐτὸ τὸ μάθημα, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ τὸ ξεχάσῃς ποτέ σου,,,,

Κι' ἡ Μιμόζα, μὲ τὰ λόγια της αὐτά, ποὺ δείχνουν μιὰ ἐκπληκτικὴ πεῖρα, ἔβαλε ἔτσι ἕνα τέλος στὴν ἱστορία μας.

ΤΕΛΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ BETSY GRAUES

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ

Ἡ εἴδησις τῆς αὐτοκτονίας τοῦ Ρότζερ Χάρρις εἶχε ἀναστατώσει τὸ χωριό. Μὰ σχεδὸν κανένας δὲν λυπήθηκε γι' αὐτό. Μερικοὶ μάλιστα ἔλεγαν, πὼς μετὰ τὴν ἀκόλαστη ζωὴ ποὺ ἔκανε, ὁ Ρότζερ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τελειώσῃ ἔτσι. Ἡ παιδαγωγὸς δεσποινὶς Κλεμὰν εἶχε αἰσθανθῇ πρώτη τὴ μυρωδιὰ τοῦ γκαζιοῦ, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ διάδρομο γιὰ νὰ πάῃ στὴν τραπεζαρία, τὸ πρωΐ, γιὰ τὸ πρόγευμά της. Ἀνήσυχη εἶχε κτυπήσει στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ κυρίου της κι' ἐπειδὴ δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι, ἔβαλε τὶς φωνές. Ἡ Τζέϊν, ἡ καμαριέρα ἔτρεξε νὰ ρωτήσῃ τὶ συμβαίνει, κι' ἡ δυὸ μαζὺ προσπάθησαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα.. Μὰ ἡ πόρτα, μολονότι δὲν ἦταν κλειδωμένη, ὡσπόσο δὲν ἄνοιγε, ἡ ἄκρη ἑνὸς ταπέτου ἦταν σφηνωμένη κάτω ἀπὸ τὴ χαραμάδα, σπρωγμένη ἐκεῖ ἐπίτηδες γιὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὸν ἀέρα νὰ μπαίνῃ μέσα.

Τέλος ἀναγκάσθηκαν νὰ σπάσουν τὴν πόρτα.

Ἡ δεσποινὶς Κλεμάν, μιὰ ὑψηλόσωμη γυναῖκα μὲ ἀνθηρὸ πρόσωπο καὶ κανονικὰ χαρακτηριστικά, ὑπηρετοῦσε ὡς παιδαγωγὸς στὰ ὀρφανὰ ἀνεψάκια τοῦ Ροτζὲρ Χάρρις, ὁ ὁποῖος ἦταν κηδεμών τους.

Τόσο πολὺ ταράχτηκε ἡ Κλεμὰν ὅταν ἀντίκρυσε τὸν Ρότζερ, νεκρὸ στὸ κρεββάτι του, ὥστε τῆς ἦρθε μιὰ νευρικὴ κρίσις. Συστρέφοντας τὰ χέρια της, φώναζε σὰν τρελλή :

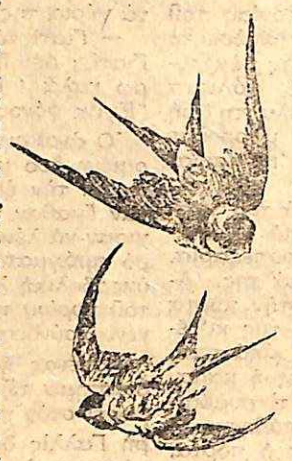
— Γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτό ; Γιατί ; Γιατί ; Δὲν ἤθελε νὰ πεθάνῃ! Τὸ ξέρω καλά ! Γιατὶ λοιπόν ; Γιατί ; Ἔγινε φόνος, σᾶς λέω ! !....

Ὁ ἀνακριτὴς ἀναγκάστηκε νὰ περιμένῃ δυὸ μέρες, προτοῦ κατορθώσῃ νὰ τὴν ἐξετάσῃ. Οἱ χωρικοί, ὅταν ἔμαθαν τὴν ἀπελπισία της, ἄρχισαν νὰ λένε εἰς βάρος της ἕνα σωρὸ πράγματα... Τί σήμαινε αὐτὴ ἡ ὑπερβολικὴ λύπη της γιὰ τὸ θάνατο τοῦ κυρίου της; Μήπως ὑπῆρχε κανένας σύνδεσμος μεταξύ τους ;

Κανένας δὲν τὴν λυπῶταν! Στὸ διάστημα τῶν δυὸ χρόνων ποὺ εἶχε μείνει στὸν πύργο τῶν Χάρρις, ἡ νερὴ Γωλλὶς δὲν εἶχε καμμιὰ φίλη,ἀπέφευγε τὶς γνωριμίες καὶ δὲν ἄφηνε οὔτε τὰ παιδάκια νὰ παίζουν μὲ τὰ παιδιὰ τῶν γειτόνων. Ἐξ ἄλλου ἡ γρηὰ Μάρθα εἶχε μιλήσει στοὺς γνωστούς της γιὰ τὴν αὐστηρότητα τῆς παιδαγωγοῦ πρὸς τὰ παιδιὰ καὶ γιὰ τὶς τιμωρίες ποὺ τοὺς ἐπέβαλλε μὲ τὴν παραμικρὴ ἀταξία.

Κ' ἡ Μάρθα ἦταν αὐστηρή, μὰ τὰ παιδιὰ τὴ λάτρευαν ὅσο τὰ εἶχε ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψί της. Ἦταν τρυφερὴ μαζύ τους κι' ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ μὴ νοιώσουν τὰ καϋμένα τὴν ὀρφάνια τους. Μὰ ἡ γρηὰ Μάρθα ὑπῆρξε ἡ παραμάνα τῆς μητέρας τῶν παιδιῶν, κι' ὅταν ἡ ἀγαπημένη της κυρία πιντρεύτηκε κι' ἦρθε νυφούλα πειὰ νὰ ἐγκατασταθῇ στὸν

πύργο τῶν Χάρρις, ἡ πιστὴ παραμάνα, τὴν ἀκολούθησε. Ἐκείνη εἶχε δεχτῆ πρώτη στὴν ἀγκαλιά της τὰ μικρά, ὅταν γεννήθηκαν, ἐκείνη τὰ φρόντιζε καὶ ἡ ἀγάπη της μεγάλωσε ἀπὸ τὴν τραγικὴ ἡμέρα ποὺ οἱ νεαροί τους γονεῖς βρῆκαν οἰκτρὸ θάνατο σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα... Καὶ τότε παρουσιάστηκε ὁ Ρότζερ, ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ ἀφεντικοῦ της. Ἐκεῖνος ἀνέλαβε τὴν κηδεμονίαν τῶν παιδιῶν, ὡσότου ὁ μικρὸς Ρίτσαρδ νὰ ἐνηλικιωθῆ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἦρθε κι' ἐγκατεστάθηκε στὸν πύργο, ἄλλαξε ὅλους τοὺς ὑπηρέτες. Μονάχα τὴ γρηὰ Μάρθα δὲν τόλμησε νὰ διώξη. Τῆς εἶπε ὅμως, πὼς ἂν ἤθελε νὰ μείνη στὸ σπίτι, δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ παιδί, ποὺ θὰ τ' ἀναλάμβανε μιὰ παιδαγωγὸς Γαλλίς, μὲ πολὺ καλὲς συστάσεις. Ἂν ἡ παραμάνα ἤθελε, μποροῦσε νὰ φροντίζη γιὰ τὰ ροῦχα τῶν παιδιῶν, γιὰ τὴν καθαριότητα τοῦ διαμερίσματός των στὸν πύργο καὶ τίποτε περισσότερο. Ἂν ἀνακατευόταν στὴν ἐλάχιστη λεπτομέρεια τῆς ἀνατροφῆς των θὰ τὴν ἔδιωχνε ἀμέσως. Ἡ δεσποινὶς Κλεμὰν δὲν θὰ δεχόταν καμμιὰ ἐπέμβασι στὰ δικαιώματά της.

Καὶ ἡ Μάρθα δέχτηκε! Δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι καὶ μὲ ταπεινοφροσύνη, ποὺ ἔκανε τοὺς χωρικοὺς νὰ λένε πὼς ἦταν ἔλλειψις ἀξιοπρεπείας ἐκ μέρους της, ἀνέλαβε τὰ νέα καθήκοντά της. Ἡ εἰκόνα τῆς ἀγαπημένης κυρίας της, τὸ βλέμμα τῶν μενεξεδένιων ματιῶν της, εἶχε μείνει ζωηρὸ στὴ μνήμη της... Κι' ἔπειτα, μήπως δὲν ἤξερε τὸ ποιὸν τοῦ νέου της ἀφεντικοῦ της ; Μήπως δὲν ἤξερε μὲ πόσες πίκρες εἶχε ποτίσει τὸν ἀδελφό του! Ἀφοῦ σπατάλησε σὲ γλέντια τὴν περιουσία ποὺ τοῦ ἄφησε ὁ πατέρας του, ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, κι' ὁ ἀδελφός του τοῦ ἔστελνε ἐκεῖ ἕνα τακτικὸ ἐπίδομα. Καὶ νά, τώρα, ποὺ ἡ Τύχη τὰ εἶχε φέρει ἔτσι, ὥστε αὐτὸς ν' ἀναλάβη τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του, τῆς περιουσίας του καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν του... "Οχι, ἡ κυρὰ Μάρθα δὲν θὰ ἔφευγε, θὰ δεχόταν ὅλους τοὺς ἐξευτελισμούς, μὰ θὰ ἔμενε πιστὴ ὡς τὸ τέλος στὸ καθῆκον της !

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ μαμζὲλ ἀνέλαβε τὰ παιδιά, ἡ Μάρθα ἀποτραβήχτηκε ἐντελῶς. Σχεδὸν δὲν ἀπαντοῦσε καθόλου στὰ παιδιὰ ὅταν τῆς μιλοῦσαν κι' αὐτὰ σαστισμένα στὴν ἀρχὴ μὲ τὴν ψυχρότητά της, ἔκλαιγαν, ἔκαναν πείσματα. Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα, ἡ αὐστηρότης τῆς Κλεμὰν τ' ἀνάγκασε νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὴ θέλησί της. Οὔτε γέλια, οὔτε εὔθυμες φωνὲς ἀντηχοῦσαν πειά. Μὲ βλέμμα φοβισμένο, τὰ παιδιὰ ἔπαιζαν ἥσυχα στὸ κῆπο.

Μιὰ μέρα, ἡ Μάρθα ἄκουσε χωρὶς νὰ θέλη μιὰ συνομιλία τῆς μαμζὲλ μὲ τὸ Ρότζερ Χάρρις.

— Εἶνε σωστὸ ζῶο αὐτὴ ἡ γρηὰ καὶ δὲν ξέρει τί τῆς γίνεται! ἔλεγε ἡ Γαλλίδα. Ἡ φωνή της δὲν ἀκούγεται! Οὔτε γυρίζει κὰν νὰ κυττάξη τὰ παιδιά! Γι' αὐτὸ ἦσαν τόσο ἄτακτα καὶ κακομαθημένα. Κοπίασα πολὺ γιὰ νὰ τὰ βάλω σὲ μιὰ σειρά!...

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ρότζερ ἔκανε τὴ Μάρθα νὰ ριγήση...

— Αὐτὸ δὲν θὰ βαστήξη πολὺ καιρό. Σὲ δυὸ χρόνια τὸ πολύ, θὰ λείψουν ἀπὸ τὴ μέση...

* * *

Κρυφά, ἡ γρηὰ Μάρθα, περηφανευόταν γιατὶ ἔπαιζε μὲ τόση τέχνη τὸ ρόλο της. Δυὸ χρόνια, ἡ πιστὴ παραμάνα ὑπέμενε ἀγόγγυστα ἐξευτελισμούς, βρισιές, προσβολές ! Εἶχε γίνει γνωστὴ πειὰ στὸ χωριὸ γιὰ τὴν ἀπάθειά της.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Ρότζερ βρέθηκε νεκρὸς στὸ δωμάτιό του, ἡ Μάρθα ἔντυσε τὰ παιδιὰ καὶ τὰ πῆγε στὸ

«Πρεσβυτέριο». Παρακάλεσε τὸν ἐφημέριο νὰ τὰ κρατήση ἐκεῖ. Κατόπιν ἐπέστρεψε στὸ σπίτι. Ἐκεῖ πῆγε ἴσια στὸ διαμέρισμα τῶν παιδιῶν κι' ἄρχισε νὰ πλένη τὰ ρουχαλάκια τους. Κι' ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν στὸ δωμάτιο γιὰ νὰ τὴν ἀνακρίνουν, ἐκείνη σκούπισε τὰ βρεγμένα χέρια της καὶ στάθηκε νὰ τῆς πάρουν τὰ δαχτυλικὰ ἀποτυπώματα. Μ' ἀπάθεια κατόπιν ἀπάντησε στὶς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀποροῦσαν πολὺ μὲ τὴν αὐτοκτονία τοῦ Ρότζερ Χάρρις. Τώρα ποὺ ὁ Ρότζερ εἶχε τὴν καλοπέρασί του ἐξησφαλισμένη ὡσότου νὰ ἐνηλικιωθῆ ὁ μικρούλης Ρίτσαρδ, δὲν ὑπῆρχε λόγος ν' αὐτοκτονήση. Ἂν ὅμως ἡ αὐτοκτονία ἦταν ἀμφίβολη, πολὺ λιγώτερο πιθανὸν φαινόταν τὸ ἐνδεχόμενο ἑνὸς φόνου! Ὁ τρόπος τοῦ θανάτου τοῦ Ρότζερ ἀπόκλειε τὴν κλοπὴ ὡς ἀφορμή. Κανεὶς δὲν θὰ κέρδιζε τίποτε ἀπὸ τὸ θάνατό του. Οὔτε φίλους εἶχε, οὔτε ἐχθρούς! Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν πειὰ σαστίσει. Τέλος, ὁ ἀνακριτὴς ἀπεφάνθη πὼς ὁ Ρότζερ Χάρρις αὐτοκτόνησε ἐπάνω σὲ μιὰ κρίσι μελαγχολίας ἢ μεταμελείας γιὰ τὴν προηγούμενη διαγωγή του.

* * *

Τὴν ἐπομένη, ὅταν ξανάρχισε ἡ τακτική, ἡ καθημερινὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ, ἡ γρηὰ Μάρθα βρισκόταν πάλι στὰ δωμάτια τῶν παιδιῶν καὶ ἔπλυνε μερικὰ ροῦχα. Συλλογιζόταν τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια στὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὅλα—λόγια, βλέμματα, χειρονομίες, κρυφομιλήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε παρακολουθήσει ἀπαρατήρητη—ὅλα φανέρωναν πὼς σχεδιαζόταν φόνος μέσα στὸ σπίτι! Ὄχι, βέβαια, ὁ φόνος τοῦ Ρότζερ Χάρρις!!... Ἂν τὰ παιδιὰ ἔλειπαν ἀπὸ τὴ μέση, ὁ θεῖος θὰ κληρονομοῦσε τὴ μεγάλη περιουσία τους. Καὶ τότε ὁ Ρότζερ θὰ γινόταν πλούσιος καὶ θὰ μποροῦσε νὰ νομιμοποιήση τὸν κρυφὸ σύνδεσμο ποὺ τὸν ἔνωνε μὲ τὴ Κλεμάν... Μόλις μιὰ ἑβδομάδα προτήτερα, ἡ κυρὰ Μάρθα εἶχε ἀκούσει κρυφὰ μιὰ κουβέντα ποὺ τὴν ἔκανε νὰ παγώση ἀπὸ φρίκη...

— ... Ἔχεις δίκηο, ἔλεγε ὁ Ρότζερ στὴ Γαλλίδα παιδαγωγό. Ἂς δοκιμάσουμε τὸ νερό... Φτάνει νὰ ρίξουμε μέσα μιὰ δυνατὴ δόσι ἀπό...

Τότε ἡ Μάρθα σκέφθηκε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ διστάση πειά!...

. . . . . .

Τώρα, ἐνῶ ἄπλωνε στὰ σχοινιὰ τὰ ρουχαλάκια τῶν παιδιῶν, ἡ Μάρθα ἀναστέναξε βαθειά ! Τὴν εὐχαριστοῦσε ἡ θαλπωρὴ τοῦ ἥλιου!... Ἕνα χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη της καθὼς θυμήθηκε τὶς μάταιες προσπάθειες τῶν ἀστυνομικῶν γιὰ νὰ λύσουν τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου τοῦ Ρότζερ. Μέσα ἀπὸ τὸ καλάθι, ἡ γρηὰ Μάρθα ἔβγαλε ἕνα ζευγάρι μάλλινες κάλτσες δικές της καὶ τὶς κύτταξε προσεκτικά, προτοῦ τὶς ἁπλώση στὸ σχοινί. Ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν ὑπῆρχε πειὰ στοὺς πάτους τὸ χνοῦδι τοῦ ταπέτου τῆς κάμαρας τοῦ Ρότζερ. Πόσο εἶχε παιδευτῆ γιὰ νὰ τὸ ἀφαιρέση! Πῶς κολλοῦσε τὸ ἀναθεματισμένο χρωματιστὸ χνοῦδι ἀπάνω στὸ μαῦρο μαλλί! Δὲν τὸ εἶχε ἀντιληφθῆ ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ τὴν ἀνέκρινε τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκείνη ἔπλενε τὰ ροῦχα τῶν παιδιῶν καὶ... τὶς κάλτσες της !...

Αὐτὲς φοροῦσε ὅταν μπῆκε τὴ νύχτα μέσα στὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ Ρότζερ καὶ σὰν σκιά, ἀθόρυβα, πῆγε κι' ἔφραξε τὶς χαραμάδες τοῦ παραθυριοῦ καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ τζα-

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΜΥΣΝΙΚ

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

Μονάχα οἱ πρόγονοί μας, οἱ Ἱσπανοί, διαπρέψανε στὴν τέχνη τῶν βασανιστηρίων! μοῦ ἔλεγε μιὰ βραδυὰ ἕνας φίλος μου, Περουβιανὸς ἀριστοκράτης. Τί μεγάλη φαντασία, ποὺ εἶχαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! Ἤξεραν καλὰ πῶς νὰ κάνουν ἕναν κατάδικο νὰ πεθάνη ἑκατὸ φορὲς ἀπὸ τοὺς πόνους, πρὶν ξεψυχήσῃ ὁριστικά. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ Ἰνδοὶ ὠνόμαζαν θεοὺς τοὺς Ἱσπανοὺς δικαστάς τους, ἐπειδὴ τοὺς φοβώντουσαν σὰν τὸ διάβολο, καὶ κάτι παραπάνω μάλιστα. Ὡστόσο, οἱ Ἱσπανοὶ καταχτηταὶ τῆς Ἀμερικῆς βρέθηκαν πολλὲς φορὲς σὲ δύσκολη θέσι, ἐξ αἰτίας τοῦ φανατισμοῦ τῶν ἰθαγενῶν. Θὰ σοῦ διηγηθῶ σχετικὰ μιὰ παληὰ ἱστορία, ποὺ τὴν ἄκουσα κάποτε ἀπὸ τὸν παππού μου, τὴ θλιβερὴ ἱστορία τοῦ Ἀλάρκο, ποὺ τιμωρήθηκε σκληρὰ χωρὶς λόγο καὶ ἀφορμή, ἁπλῶς ἐπειδὴ ἔκοψε μὲ τὸν μπαλτᾶ τὸ χέρι ἑνὸς Ἰνδοῦ μάγου.

»Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη—ἡ ἱστορία αὐτὴ συνέβη πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια—ὁ Ἀλάρκο, ἕνας Ἱσπανὸς ἄποικος, κυβερνοῦσε μιὰ μεγάλη περιφέρεια τοῦ Μεξικοῦ, κοντὰ στὸν Ἀμαζώνιο ποταμό. Μιὰ μέρα, μπῆκε σὲ μιὰ βάρκα μ' ἕξη ἄνδρας καὶ τράβηξε γιὰ τὸ χωριὸ Πουέρτο Ρεκαβαρέν, ποὺ βρισκότανε πολλὰ χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' ἐκεῖ. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ θὰ ἐπιθεωροῦσε τὰ μέρη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ περνοῦσε, γιὰ νὰ δῇ μήπως ὑπῆρχαν ἐκεῖ ἐκμεταλλεύσιμες γαῖες. Γιὰ τὴν περιοδεία αὐτὴ—μιὰ περιοδεία ἀρκετὰ ἐπικίνδυνη—πῆρε μαζύ του ὁδηγὸ ἕναν Ἰνδό, πρώην μάγο, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔγινε χριστιανός, παίρνοντας τὸ ὄνομα Σεβαστιανός. Πρέπει τώρα νὰ σοῦ πῶ ὅτι αὐτοὶ οἱ ἐκχριστιανισμένοι Ἰνδοὶ ἦσαν πιὸ αἱμοβόροι καὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ σκληροκαρδους ἄγριους. Ὑποκρινόντουσαν πὼς ἦσαν ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὸν χριστιανισμό, κατὰ βάθος ὅμως περιφρονοῦσαν τὴν καινούργια θρησκεία τους καὶ δὲν ἔπαυαν νὰ λατρεύουν κρυφὰ τοὺς θεούς των, μὲ μεγαλείτερο μάλιστα φανατισμὸ ἀπὸ πρῶτα...

»Τέλος, μιὰ νύχτα, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα κοπιαστικὸ ταξίδι σαράντα ὡρῶν, ὁ Ἀλάρκο ἄραξε τὴ βάρκα σ' ἕνα σημεῖο τοῦ Ἀμαζωνίου, ποὺ μποροῦσε νὰ θεωρηθῇ φυσικὸ λιμάνι. Ἐκεῖ κοντὰ βρισκότανε κι' ἕνα χωριὸ ἰθαγενῶν ποὺ εἶχαν ἀσπασθῇ τὸν χριστιανισμό, χάρις στὴ διδασκαλία τοῦ βούρδουλα τῶν ἱεραποστόλων.

Ὁ Ἀλάρκο καὶ οἱ ἄνθρωποί του ἔπεσαν ἀμέσως νὰ κοιμηθοῦν, μέσα στὸ πλοιάριό τους, ἐξηντλημένοι ἀπὸ τὸ ἐπίπονο ταξίδι τους στὰ νερὰ τοῦ Ἀμαζωνίου. Κατὰ τὰ χαράματα ὅμως ξύπνησαν τρομαγμένοι ἀπὸ δυνατὰ τραντάγματα. Μερικοὶ μεγάλοι κορμοὶ δένδρων, ποὺ ἔπεσαν στὸ ποτάμι, κατέβαιναν ἀπὸ ψηλά, ἀναταράζοντας τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Οἱ Ἱσπανοὶ ἔπρεπε νὰ προλάβουν νὰ φύγουν ἀπ' ἐκεῖ, γιατὶ διέτρεχαν σοβαρὸ κίνδυνο νὰ τσακισθοῦν ἀπὸ τὰ δένδρα, καὶ νὰ καταφύγουν σ' ἄλλο «λιμάνι», ὅπου θὰ ἦσαν περισσότερο ἀσφαλισμένοι...

»Καὶ τότε πρόσεξαν ὅτι, ἐνῶ κοιμώντουσαν ὁ Σεβαστιανός, ὁ Ἰνδὸς ὁδηγός τους, εἶχε πετάξει στὴν ἀκροποταμιὰ ὅλα τὰ τρόφιμά τους καὶ ἑτοιμαζότανε κι' αὐτὸς νὰ πηδήσῃ ἔξω, ἀφήνοντας τοὺς Ἱσπανοὺς στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ! Εἶχε βγάλει κιόλας τὸ ἕνα πόδι του ἔξω καὶ κρατοῦσε σφιχτὰ ἕνα θάμνο, μὲ τὰ δυὸ χέρια...

»Δὲν τὸ περίμενε νὰ ξυπνήσουν ξαφνικὰ οἱ Ἱσπανοί...

»— Κλέφτη! Κανάγια! βρυχήθηκε ὁ Ἀλάρκο. Θέλεις νὰ μὲ κάνῃς νὰ πεθάνω σ' αὐτὴν τὴν καταραμένη ἐρημιά, χωρὶς τρόφιμα καὶ χωρὶς ὁδηγό;... Ἔννοια σου, ὅμως, καὶ δὲν θὰ σ' ἀφήσω ἔτσι! Θὰ τὰ ποῦμε καλύτερα, ὅταν θὰ περάσῃ ὁ κίνδυνος. Ἔλα τώρα, πᾶμε νὰ κρυφτοῦμε κάπου, νὰ μὴ μᾶς πλακώσουν τὰ δένδρα.... Ἄφησε τοὺς θάμνους..

»Μὰ ὁ Ἰνδὸς ἐξακολουθοῦσε, μὲ τὸ ἄγριο πεῖσμα τῶν ἀνθρώπων τῆς φυλῆς του, νὰ κρατᾶ σφιχτὰ τοὺς θάμνους καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια. Ἡ βάρκα ἀνατιναζότανε σὰν καρυδότσουφλο πάνω στὰ ταραγμένα νερὰ τοῦ ποταμοῦ... Καὶ οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων, ποὺ τοὺς παράσερνε τὸ ρεῦμα, κατέβαιναν μὲ ὑπόκωφο θόρυβο.... Ὕστερ' ἀπὸ λίγο θὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πειά... Τὰ μεγάλα κούτσουρα θὰ τσακίζανε τὴ βάρκα, θὰ ἔκαναν ἴσως λυῶμα ὅλους τοὺς ἐπιβάτες της... Μὰ ὁ Ἰνδὸς κρατοῦσε ἀκόμα τὴ βάρκα ἀκίνητη στὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ μέρος!...

»Ὁ Ἀρλάκο δὲν ἦταν κατὰ βάθος κακὸς ἄνθρωπος. Τὸ πεῖσμα ὅμως τοῦ Σεβαστιανοῦ τὸν ἐξώργιζε. Καὶ γιὰ νὰ τὸν κάνῃ ν' ἀφήσῃ τοὺς θάμνους, πῆρε ἕναν μπαλτᾶ, τὸν σήκωσε ψηλὰ καὶ τὸν ἄφησε νὰ πέσῃ μὲ δύναμι στὸ χέρι τοῦ μάγου...

»Τὸ χέρι τοῦ Σεβαστιανοῦ κόπηκε ἀπὸ τὸν καρπὸ καὶ πετάχτηκε λίγα μέτρα παραπέρα...

»Ὁ Ἰνδὸς ἔβγαλε ἕνα σπαραχτικὸ ξεφωνητὸ πόνου, ποὺ ἔμοιαζε μὲ οὐρλιασμα πληγωμένου θηρίου, κι' ἔπεσε ἀναίσθητος στὴ βάρκα...

»Ἦταν καιρὸς πειά. Ὁ Ἀλάρκο μόλις καὶ μετὰ βίας πρόλαβε νὰ μεταφέρῃ τὴ βάρκα σ' ἀσφαλισμένο μέρος. Οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων πέρασαν ὁρμητικὰ ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ ὑπόκωφο παφλασμό, συνεχίζοντας τὴν πορεία τους...

»Ὅταν ὁ Σεβαστιανὸς συνῆλθε, δὲν φώναξε, δὲν διαμαρτυρήθηκε, δὲν ὕβρισε γιὰ τὸ ἀνεπανόρθωτο κακὸ ποὺ τοῦ ἔκαναν. Ἔρριξε μονάχα στὸν Ἀλάρκο ἕνα βλέμμα γεμᾶτο μῖσος κι' ἔδωσε ὁδηγίες στοὺς Ἱσπανοὺς τί εἴδους βότανα ἔπρεπε ν' ἀναζητήσουν κοντὰ στὴν ἀκροποτα-

κιοῦ. Κατόπιν εἶχεν ἀνοίξει τὸ διακόπτη τοῦ γκαζιοῦ μὲ μιὰ τσιμπίδα γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὴν κάμαρα εἶχε πιάσει τὸ πόμολο τῆς πόρτας μὲ μιὰ ἄκρη τῆς ποδιᾶς της. Εἶχε δυνατὴ δόσι βερονὰλ μέσα στὸ μπράντυ καὶ στὸν καφὲ τοῦ Ρότζερ κι' ἔτσι δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ ξυπνήσῃ... Τὸ μόνο ποὺ τὴν ἔκανε νὰ φοβηθῇ, ἦταν τὸ χνοῦδι τοῦ ταπέτου ποὺ εἶχε κολλήσει στοὺς πάτους τῶν καλτσῶν της. Ἄ! μὲ πόση ἀπάθεια εἶχε ἀπαντήσει στὶς ἐρωτήσεις τῶν ἀστυνομικῶν... Ἀλλὰ κι' ἂν ἀνεκάλυπταν πὼς αὐτὴ ἦταν ποὺ εἶχε σκηνοθετήσει μὲ τόση τέχνη, τὴν.... αὐτοκτονία τοῦ ἀφεντικοῦ της, λίγο τὴν ἔνοιαζε! Εἶχε ἐπιτύχει τὸ σκοπό της! Εἶχε μείνει πιστὴ, ἀφωσιωμένη στὴν ἀγαπημένη κυρία της, μέχρι τοῦ σημείου νὰ σκοτώσῃ γιὰ νὰ σώσῃ τ' ἀγαπημένα ἀγγελούδια, τῶν ὁποίων τὴν προτασία εἶχε ἀναλάβει. Ὄχι! Ὄχι! Δὲν μετάνοιωνε γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε κάνει! Καὶ τώρα ἦταν πάλι ἐλεύθερη νὰ τ' ἀγαπᾶ, νὰ τὰ περιποιῆται.... Ἐκείνη ἡ ἀπαίσια ξένη εἶχε φύγει ἀμέσως γιὰ τὴν πατρίδα της. Μὰ λίγο τὴν ἔνοιαζε γι' αὐτή!....

Μὲ τὴ συνείδησι ἐλαφρά, ἡ γρηὰ Μάρθα, μουρμούριζε ἕνα παληὸ τραγοῦδι τοῦ χωριοῦ της, ἐνῶ ἅπλωνε τὰ ρουχαλάκια τῶν παιδιῶν ἀπάνω στὰ σχοινιά.

μιά, γιὰ νὰ τὰ βάλη στὴ πληγή του καὶ νὰ σταματήση ἡ αἱμορραγία. Ὕστερα, ἔδεσε τὴν πληγή του κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του...

»Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ Ἀλάρκο ἔφτασε στὸ Πουέρτο Ρεκαβαρέν. Τὸ χωριὸ αὐτὸ ἦταν κατοικημένο ἀπὸ πεντακοσίους Ἰνδούς, πέντε ἱεραποστόλους καὶ δεκαπέντε Ἱσπανοὺς ἀποίκους. Οἱ Ἰνδοὶ πληροφορήθηκαν τὴν τιμωρία, ποὺ ἐπέβαλε ὁ Ἀλάρκο στὸν Σεβαστιανό, χωρὶς νὰ δείξουν ὀργὴ καὶ ἀγανάκτησι — ἢ, τοὐλάχιστον, φρόντισαν νὰ μὴ φανερώσουν τὰ πραγματικά τους αἰσθήματα. Μὰ καὶ ὁ πρώην μάγος δὲν ἐξεδήλωνε καμμιὰ ἐχθρότητα ἐναντίον τοῦ Ἱσπανοῦ. Ἡ πληγή του εἶχε κλείσει. Καὶ στὴ θέσι τοῦ χεριοῦ ὑπῆρχε μονάχα ἕνα στρογγυλεμένο κόκκαλο. Ὡστόσο ὁ Ἀλάρκο, ὁ ὁποῖος ἤξερε καλὰ τὸν ὕπουλο χαρακτῆρα τῶν Ἰνδῶν, πρόσεχε διαρκῶς μήπως ὁ Σεβαστιανὸς τοῦ παίξη κανένα ἄσχημο παιχνίδι...

»Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἔπεσε στὸ χωριὸ αὐτό. Χαλάζι χοντρὸ σὰν καρύδι, κατέστρεψε τὶς φυτεῖες. Παράξενες πληγὲς βγήκανε στὸ σῶμα πολλῶν ἰθαγενῶν. Τὰ παιδιὰ ἔνοιωθαν στὸ λαιμὸ ἕνα ἀλλόκοτο κόμπο, σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ τὰ πνίξη ἕνα ἀόρατο χέρι. Καὶ τὴ νύχτα χτυποῦσε μόνη της ἡ καμπάνα τῆς μικρῆς ἐκκλησίας, ποὺ εἶχαν ἐγκαταστήσει οἱ ἱεραπόστολοι σὲ μιὰ καλύβα, γιὰ τὶς ψυχικὲς ἀνάγκες τῶν νεοφωτίστων.

»Οἱ Ἰνδοὶ ἄρχισαν νὰ χάνουν τότε τὴν πίστι τους πρὸς τὴ νέα θρησκεία, βλέποντας αὐτὰ τὰ δυσμενῆ σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ. Οἱ ἱεραπόστολοι ἔπιασαν πολλοὺς ἰθαγενεῖς ν' ἀνάβουν τὴν νύχτα φωτιές, γιὰ νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὰ πνεύματα τῶν θεῶν τους... Ἡ κατάστασις ἄρχισε νὰ γίνεται σοβαρά. Ἂν συνεχιζόντουσαν αὐτὰ τὰ «θαύματα», ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ χάσουν ὁριστικὰ οἱ Ἰνδοὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τους πρὸς τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ πᾶνε χαμένοι ὅλοι οἱ κόποι κι' ἡ προσπάθειες τῶν ἱεραποστόλων....

»Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Σεβαστιανὸς δὲν ἔπαψε νὰ ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ πολλοὺς ὁμοφύλους του καὶ νὰ κουβεντιάζη μαζύ τους κρυφά, ὧρες ὁλόκληρες...

»Καὶ τέλος, ἕνα πρωΐ, μιὰ ἀντιπροσωπεία Ἰνδῶν παρουσιάσθηκε στοὺς ἱεραποστόλους καὶ τοὺς ἐδήλωσε, χωρὶς περιστροφές, ὅτι, κατὰ τὴ γνώμη τους, ὅλα ὅσα συνέβαιναν, ὅλες δηλαδὴ ἡ συμφορὲς ποὺ βρήκανε τὸ χωριό, ἦταν ἔργο... τοῦ κομμένου χεριοῦ τοῦ μάγου. Καὶ ζητοῦσανε νὰ βρεθῆ τὸ κομμένο χέρι καὶ νὰ ταφῆ μὲ μεγάλη ἐπισημότητα, γιὰ νὰ ἐξευμενισθοῦν καὶ αὐτὸ καὶ τὰ πνεύματα....

»Καταλαβαίνετε τί εἶχε συμβῆ; Ὁ πονηρὸς Σεβαστιανὸς κατώρθωσε νὰ πείση τοὺς Ἰνδοὺς ὅτι τὸ κομμένο χέρι χτυποῦσε τὴ νύχτα τὴν καμπάνα, κι' ἔρριχνε τὸ χαλάζι καὶ ἄνοιγε πληγὲς στὰ σώματα, ὅτι αὐτὸ ἔπιανε τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ λαιμό, σὰν νἄθελε νὰ τὰ πνίξη. Καὶ γιὰ νὰ ἐξευμενισθῆ αὐτὸ τὸ χέρι, ἔπρεπε οἱ χριστιανοὶ νὰ τοῦ ἀποδώσουν τιμές!...

»Οἱ ἱεραπόστολοι ἤξεραν καλὰ τοὺς Ἰνδούς. Ἤξεραν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παίζη κανεὶς μὲ τὶς προλήψεις τους. Καὶ ἀποφάσισαν νὰ ἐκπληρώσουν τὶς ἐπιθυμίες των.

»Καὶ τὸ πιὸ τρομερὸ σ' ὅλη αὐτὴ τὴν παράξενη ἱστορία, εἶνε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Ἀλάρκο ὑποχρεώθηκε νὰ πάη μὲ τρεῖς ἄλλους Ἱσπανοὺς, νὰ φέρη τὸ κομμένο χέρι, γιατὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἐπαναστατήσουν οἱ Ἰνδοί, ἂν δὲν τοὺς ἔδιναν ἱκανοποίησι.....

»Καὶ ὁ Ἀλάρκο ξαναγύρισε στὴν τοποθεσία, ὅπου συνέβη ἡ αἱματηρὰ σκηνὴ ποὺ σοῦ ἐξιστόρησα πρὸ ὀλίγου. Μόλις ὅμως πλησίασε στὸ μέρος στὸ ὁποῖο εἶδε νὰ πέφτη τὸ χέρι τοῦ Ἰνδοῦ, πιάστηκε σὲ μιὰ τεραστία παγίδα, ποὺ εἶχαν στήσει ἐκεῖ οἱ ἰθαγενεῖς γιὰ τ' ἄγρια θηρία, καὶ διαμελίστηκε οἰκτρά. Τὸ σῶμα του κουρελιάστηκε, μεταβλήθηκε ἀπὸ τὰ μυτερὰ δόντια τῆς παγίδας σὲ μακρυὲς λωρίδες αἱματωμένων σαρκῶν. Οἱ σύντροφοί του, μισότρελλοι ἀπὸ τρόμο καὶ ἀηδία, πῆραν τὸ κομμένο χέρι τοῦ μάγου, ποὺ δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ τὸ βροῦν, καὶ ξαναγύρισαν στὸ Πουέρτο.

»Ὅταν ὁ Σεβαστιανὸς ἔμαθε τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Ἀλάρκο, ἔκλεισε τὰ μάτια του, γιὰ νὰ κρύψη ἴσως μιὰ λάμψι χαρᾶς...

»Τὴν ἐπομένη οἱ ἱεραπόστολοι φόρεσαν τὰ καλά τους ἅμφια κι' ἔθαψαν τὸ κομμένο χέρι, μὲ μεγάλη πομπή, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μικροῦ κοιμητηρίου τοῦ χωριοῦ. Ὁ Σεβαστιανός, ὁ ὁποῖος παρακολούθησε τὴν κηδεία τοῦ κομμένου χεριοῦ του, χαμογελοῦσε γεμᾶτος ἱκανοποίησι».

—Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ κομμένου χεριοῦ τοῦ μάγου, μοῦ εἶπε, τελειώνοντας, ὁ Περουβιανὸς φίλος μου. Μπορεῖς νὰ βγάλης ἀπὸ αὐτὴν ὅποιο συμπέρασμα θέλεις... Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω ἐγὼ εἶνε ὅτι νοσταλγῶ πάντοτε τὴν εὐτυχισμένη ζωή, ποὺ ἔκαναν οἱ πρόγονοί μου, ὅταν ἀγωνιζόντουσαν γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ πλούτου, μὲ μύριους κινδύνους....»

Ὅταν ὁ Βενιζέλος, ἐπῆγε στὰ 1934 στὴν Κρήτη, συνέβη τὸ ἑξῆς ὡραῖο :

Οἱ παλαιοὶ ὁπλαρχηγοὶ καὶ πολεμισταί, τῆς Κρήτης—ὅσοι ἀπομείνανε ἀκόμα—μὲ τὰ ἄσπρα τους μαλλιὰ καὶ τὰ μακρυὰ σὰν καταρράχτες γένεια, κατέβηκαν νὰ τὸν δοῦν.

Κατελθόντες ὅμως, ἐθεώρησαν καλὰ νὰ πάρουν καὶ τὰ ντουφέκια τους καὶ τὶς μακρυὲς Κρητικὲς μαχαῖρες τους. Κι' ἔτσι ὡπλισμένοι, ἐπῆγαν στὴ Χαλέπα, ὅπου τὸ σπίτι τοῦ Βενιζέλου, καὶ ζήτησαν ν' ἀνεβοῦν ἀπάνω νὰ τὸν δοῦν.

Ἡ ὑπηρεσία ὅμως τοῦ Βενιζέλου, σὰν τοὺς εἶδε ἔτσι πάνοπλους, θέλησε νὰ τοὺς ἐμποδίση.

— Ἀφῆστε τὰ ὅπλα σας, τοὺς εἶπαν, κι' ἀνεβῆτε.

Οἱ ὁπλαρχηγοὶ ὅμως δὲν ἤθελαν νὰ συμμορφωθοῦν.

— Δὲν τ' ἀφήνουμε, ἔλεγαν, ἡμεῖς τὰ ὅπλα μας. Γιατὶ χωρὶς τὰ ὅπλα δὲν θὰ μᾶς γνωρίση ὁ Πρόεδρος.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Βενιζέλου ἐπέμεναν καὶ ἐπέμεναν καὶ οἱ ὁπλαρχηγοί, ἔγινε ἐκεῖ μιὰ μεγάλη φασαρία. Τὴν φασαρία αὐτὴ ἄκουσε καὶ ὁ Βενιζέλος καὶ βγῆκε στὸν ἐξώστη, γιὰ νὰ δῆ τί γίνεται. Ὅταν εἶδε τοὺς ὁπλαρχηγούς, ἄρχισε νὰ τοὺς καλῆ τὸν καθένα μὲ τ' ὄνομά του.

— Καλῶς τὸν Καπετὰν Ἀνδρέα! Τί γίνεσαν Καπετὰν Μανώλη; κλπ.

Οἱ ὁπλαρχηγοί, ὅταν τὸν ἄκουσαν νὰ τοὺς φωνάζῃ μὲ τὸ ὄνομά τους, ἄφησαν τὰ ντουφέκια τους καὶ ἀνεβήκανε ἀπάνω.

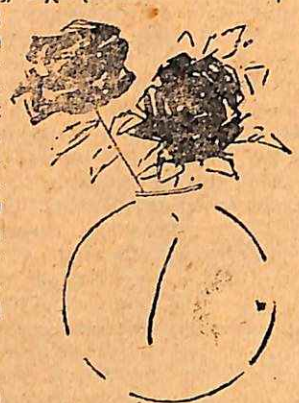
— Τώρα δὲν μᾶς χρειάζονται τ' ἅρματα! εἶπαν στὸν κόσμο, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή. Μᾶς γνώρισε ὁ Λευτέρης!

* * *

Εἶνε γνωστὸν πόσον ὁ μακαρίτης βασιλεὺς Γεώργιος ἦταν ἁπλὸς καὶ καταδεχτικὸς στὸν κόσμο. Ἰδίως δὲ ὅταν ταξίδευε «ἰνγκόγνιτο» στὴν Εὐρώπη.

Τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ Γαλλικοῦ περιοδικοῦ «ΤΑ ΒΛΕΠΩ ΟΛΑ» διηγεῖται σχετικῶς τὸ κατωτέρω χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτό του:

Κάποτε, σ' ἕνα σταθμὸ μεταξὺ Αἴξ - λὲ-Μπαὶν καὶ Παρισίων, ποὺ εἶχε μεταβῇ ὁ Γεώργιος, εἶχε μείνει μόνος, γιατὶ ὁ συνοδός του εἶχε πάει ἔξω ἀπὸ τὸ σταθμό, γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἐφημερίδες καὶ μερικὰ κουμπιὰ ὑποκαμίσου.

Ἄξαφνα, καθὼς στεκότανε ὁ μακαρίτης βασιλεύς, μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ποὺ βρισκότανε σ' ἕνα βαγόνι τῆς τρίτης θέσεως τοῦ τραίνου, ποὺ ἔφτανε ἐκείνη τὴ στιγμή, τοῦ χτύπησε ἀπὸ τὸ τζάμι.

— Ἔλα νὰ μοῦ ἀνοίξῃς, σὲ παρακαλῶ, τοῦ φώναξε, γιατὶ τούτη ἡ παληόπορτα τοῦ βαγονιοῦ εἶνε σφιχτὰ κλεισμένη. Δὲν θὰ προφτάσω νὰ κατεβῶ καὶ βιάζομαι ν' ἀλλάξω τραῖνο...

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Γεώργιος δὲν κατάλαβε ἢ δὲν ἐπρόσεξε πολύ, ἡ γυναῖκούλα τοῦ φώναξε καὶ πάλι θυμωμένα :

— Ἔλα, τὸ λοιπόν... Πάρε τὰ πόδια σου καὶ θὰ χάσω τὸ τραῖνο!... Δὲν τὸ βλέπεις ;....

Ὁ βασιλεὺς τότε ἔτρεξε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ βαγονιοῦ.

Ἅμα ὅμως ἄνοιξε, ἡ γυναικούλα τοῦ ἐπρότεινε ἀφελέστατα ἕνα μπόγο καὶ ἕνα πανέρι μεγάλο φαγητῶν....

— Νά, πιάσε αὐτὸ τὸ πανέρι καὶ τὸν μπόγο, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ κατεβῶ.

Ὁ Γεώργιος ἐπῆρε μὲ ὑπομονὴ τὸν μπόγο καὶ τὸ πανέρι τὶς γυναίκας καὶ τὰ κράτησε.

Σὰν κατέβηκε ἐκείνη ἀσθμαίνουσα ἀπὸ τὴν ταραχή της μήπως ἔχανε τὸ τραῖνο, καὶ σὰν εἶδε τὸν ἄγνωστο βολικὸν πολύ, τοῦ ξαναεῖπε:

— Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ μοῦ βγάλῃς καὶ ἕνα εἰσιτήριο, γιατὶ ἐγὼ ἐφούσκωσα καὶ δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω....

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἐγύρισε καὶ ὁ συνοδὸς τοῦ Γεωργίου. Καὶ μόλις εἶδε τὸν βασιλέα νὰ κρατᾶ ἀκόμη τὸν μπόγο τῆς ταξιδιώτισσας καὶ τὸ πανέρι, ἔτρεξε νὰ τὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔκαμε νόημα νὰ μὴ μιλήσῃ διόλου. Καὶ ὁ συνοδός του, ποὺ ἤξερε τὴν καλωσύνη του, δὲν μίλησε.

Ἔτσι ὁ Γεώργιος ἐπῆγε ἥσυχα - ἥσυχα, ἔβγαλε τὸ εἰσιτήριο τῆς γυναικούλας καὶ τῆς τὸ ἔδωσε μ' εὐγένεια. Ὅταν ὅμως ἐκείνη θέλησε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ἀντίτιμο, ὁ βασιλεύς, φυσικά, δὲν τὸ δέχτηκε.

* * *

Ὁ μακαρίτης βασιλεὺς Γεώργιος δὲν ἦταν μόνο καταδεχτικός, ἀλλὰ καὶ καλόκαρδος πολύ.

Μιὰ φορὰ ἡ δημοκρατικὴ ὁμὰς τῶν Ἀθηνῶν τοῦ ἔκανε πόλεμο μεγάλο. Οἱ δημοκράταις, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ρόκκο Χοϊδᾶ, τοῦ ἔκαναν λυσσαλέα ἐπίθεσι στὶς ἐφημερίδες.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ δημοκρατικοὶ στὶς ἐπιθέσεις των αὐτὲς χτυποῦσαν τὸν θεσμὸ μόνον τῆς βασιλείας. Ἀλλὰ μέσα στοῦ δημοσιογραφικοῦ πολέμου των τὴν ὁρμή, ἔπαιρνε τὸ σχέδιο καὶ τὸν μακαρίτη βασιλέα, ἀκόμα δὲ καὶ τὴν οἰκογένειά του.

Κι' ὅμως, ὁ ἀνεξίκακος Γεώργιος, στὰ 1869, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς γεννήσεως τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν τότε ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης Ἀθ. Πετσάλην νὰ διορίσῃ τὸν Ρόκκο Χοϊδᾶ σὲ καμμιὰ δημοσία θέσι.

— Ὁ καϋμένος ὁ Ρόκκος, εἶπε στὸν ὑπουργὸ ὁ βασιλεύς, ἔχει ἀνάγκη γιὰ νὰ ζήσῃ. Εἶνε φτωχὸς καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν διορίσῃς πουθενά.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Πετσάλης τὸν ἐκύτταζε λιγάκι ἔκπληκτος, πρόσθεσε:

— Δὲν πειράζει, ἂς μιλάῃ ἐναντίον μου. Ἐμένα δὲν μὲ βλάπτει... Σὺ ὅμως βάλτον πουθενά...

* * *

Ὅταν στὰ 1910 ὁ Βενιζέλος, ἔγινε πρωθυπουργός, ἔτυχε νὰ βρίσκωνται, κατὰ τὶς ἡμέρες τοῦ Πάσχα, ἕνα μεσημέρι, στὸ σπίτι του, ὁ Σπυρ. Σῖμος, διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης τῆς «Πατρίδος», καὶ ὁ Στέφανος Γρανίτσας.

Ὁ Βενιζέλος τοὺς παρακάλεσε νὰ καθήσουν νὰ τοῦ κάνουν συντροφιὰ στὸ γεῦμα.

Καθόταν τότε στὴν ὁδὸ Λυκαβηττοῦ καὶ τὸ σπίτι του μέσα ἦταν φτωχικὸ καὶ τὸ τραπέζι του, ἂν καὶ Πασχαλινό, λιτότατο.

Ἀπάνω στὸφαΐ, ἐκεῖ ποὺ μιλοῦσαν γιὰ διάφορα ζητήματα, ὁ Βενιζέλος τοὺς εἶπε ξαφνικά :

— Μετὰ δυὸ ἔτη θὰ κάμωμεν ἐθνικὸ Πάσχα!...

Καὶ οἱ δυὸ συνδαιτημόνες τοῦ πρωθυπουργοῦ, παρ' ὅλη τὴν ἀφοσίωσι ποὺ τοῦ εἶχαν, πῆραν τὰ λόγια του αὐτὰ μᾶλλον γιὰ εὐχή. Ὁ Σῖμος μάλιστα χαμογέλασε λίγο πικρά. Κι' ὅμως, ἂν ὄχι μετὰ δυό, ἀλλὰ μετὰ τρία χρόνια, ἡ Ἑλλὰς γιώρτασε πράγματι «Ἐθνικὴ Ἀνάστασι», στὴν Θεσσαλονίκη, ποὺ ἦταν πειὰ Ἑλληνική...

* * *

Ὁ στρατηγὸς Χατζηπέτρος ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς πιὸ γενναίους ἀγωνιστὰς τοῦ 21.

Σὲ μιὰ μάχη μάλιστα κοντὰ στὴ Θήβα ἐσκότωσε ἕναν Ἀράπη ἱππέα, σωστὸ γίγαντα.

Τὸ κεφάλι τοῦ Ἀράπη αὐτοῦ ἦταν τεράστιο καὶ εἶχε τριπλάσιο βάρος ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν ἄλλων ἀνθρώπων !...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὸ δικαστήριο τοῦ Σικάγου κατεδίκασε ἐσχάτως σὲ πρόστιμο 100 δολλαρίων ἕνα παιδάκι 6 χρόνων, γιατὶ εἶχε ράψει μικρὲς μεταξωτὲς φοῦντες στὰ αὐτιὰ τῶν γατιῶν τῆς πολυκατοικίας, στὴν ὁποία καθόταν ἡ οἰκογένειά του. Στὴν ἀπολογία του ὁ μικρὸς ἐγκληματίας εἶπε, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι ἡ μεταξωτὲς φουντίτσες πᾶνε πολὺ ὡραῖα στὶς γάτες κι' ὅτι ἂν ἤξερε πὼς ἡ πρᾶξις του εἶνε κακή, δὲν θὰ τὴν ἔκανε. Ἀλλὰ οἱ δικασταὶ δὲν συμφώνησαν μαζύ του. Καὶ τὸν τιμώρησαν μὲ πρόστιμο, γιὰ νὰ μὴ βασανίζῃ ἄλλοτε τὰ ἀνυπεράσπιστα ζῶα.

* * *

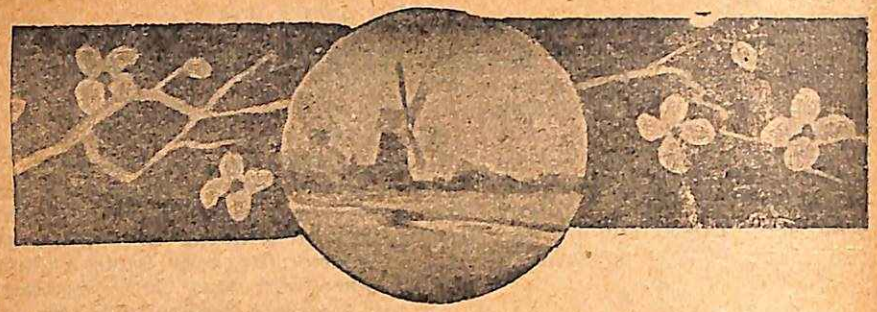
Οἱ Βραχμᾶνοι διατείνονται ὅτι τὰ μαργαριτάρια δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ δάκρυα τοῦ Βούδδα !

* * *

Κατὰ τὸ 1907, στὸ Φολκστάουν, ἔγινε ἕνας διαγωνισμὸς ἀνδρικῆς καλλονῆς. Ὡς βραβεῖο ὡρίσθη γιὰ τὸν νικητὴ... μιὰ χαριτωμένη δεσποινίδα — ἢ μὶς Μίλ — τὴν ὁποία θὰ ἐνυμφεύετο ἀμέσως καὶ 1000 λίρες.

Νικητὴς στὸν παράξενο αὐτὸ διαγωνισμὸ ἀνακηρύχτηκε ἕνας Ἄγγλος τελωνοφύλαξ, Ρόμπερτ Σμὶθ ὀνομαζόμενος.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα μπερδεύτηκαν σὲ λίγο. Ὁ Ρόμπερτ Σμὶθ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ ὑποβληθῇ στὴν ἀπαραίτητη γιὰ τὸ γάμο ἰατρικὴ ἐξέτασι. Τὸ πρᾶγμα κατέπληξε τοὺς πάντας καὶ περισσότερο τὴν μὶς Μίλ, ποὺ ἀδημονοῦσε νὰ γίνῃ κυρία Σμὶθ. Τέλος ἀπεκαλύφθη ἡ καταπληκτικὴ ἀλήθεια. Ὁ Ρόμπερτ Σμὶθ ἦταν... γυναῖκα καὶ μάλιστα σύζυγος τοῦ τελωνοφύλακος Ρόμπερτ Σμὶθ, ὁ ὁποῖος βρισκόταν ἀπὸ καιρὸ κλεισμένος σ' ἕνα φρενοκομεῖο! Ἡ ἄτυχη γυναῖκα, ποὺ ἔπαιξε ἐπιτυχῶς τὸ ρόλο τοῦ ἀνδρός, ἐδήλωσε ὅτι ἐμφανιζόταν ὡς ἄνδρας γιὰ νὰ διαθρέψῃ τὰ τρία μικρὰ παιδιά της.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΡΕΚΟΡ ΠΟΛΥΤΕΚΝΙΑΣ

Σύμφωνα μὲ τὶς πιὸ θάσιμες στατιστικές, σὲ κάθε εἴκοσι γυναῖκες ὑπάρχει μιὰ στεῖρα, ἐνῶ σὲ κάθε 30 ἄνδρες ἀναλογεῖ ἕνας στεῖρος.

Οἱ γάμοι, κατὰ τὰ δεδομένα ὅλου τοῦ κόσμου, εἶνε κατὰ 8 % ἄτεκνοι. Στὴν ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία μάλιστα, οἱ γάμοι εἶνε κατὰ 23 % ἄτεκνοι. Μεγαλείτερη ἀκόμα εἶνε ἡ ἀναλογία ἀτεκνίας στοὺς γάμους μεταξὺ συγγενῶν. Φτάνει τὰ 35 % .

Ἀλλὰ τὰ κενὰ ποὺ ἀφήνει ἡ ἀτεκνία μερικῶν γάμων, τὰ πληρώνει ἡ γονιμότης ἄλλων.

Ὁ Ἀρίστιππος μιλάει κάπου γιὰ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία, σὲ τέσσερες γέννες ἀπέκτησε 20 τέκνα! Τὸ περισσότερο ἀξιοθαύμαστο στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶνε ὅτι σὲ κάθε τοκετό της ἡ γυναῖκα αὐτὴ γεννοῦσε πεντάδυμα!

Ὁ Μάνγκε ἀναφέρει μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἀπέκτησε 21 παιδιὰ σὲ 7 τοκετούς.

Ἐκπληκτικὰ γόνιμη γυναῖκα ὑπῆρξε καὶ ἡ Ρωσσὶς Κόρλωφ, τὴν ὁποία ζήτησε καὶ εἶδε ἡ αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη. Ἡ εὐτυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα χάρισε στὸν ἄντρα της 57 ἀγόρια καὶ κορίτσια! Ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτά, τὰ 16 ἦσαν τετράδυμα τὰ 21 τρίδυμα καὶ τὰ 20 δίδυμα! Κατὰ τὸ 1757, ζοῦσαν καὶ τὰ 57 αὐτὰ παιδιά, ἀλλὰ ἡ μητέρα τους εἶχε πεθάνει ἀπὸ ἐξάντλησι.

Ὁ Κόρλωφ παντεύτηκε καὶ δεύτερη φορὰ κι' ἀπὸ τὸ δεύτερο γάμο του ἀπόχτησε 15 ἀκόμη παιδιά, τὰ ὁποῖα γεννήθηκαν σὲ 7 γέννες τῆς ὑπ' ἀρ. 2 κ. Κόρλωφ!

Ὁ Θόδωρος Βασίλιεφ κάτοικος τῆς Μόσχας στὰ 1782, τὸ χρόνο ποὺ ὁ τσάρος εὐδόκησε νὰ τοῦ ἀπονείμη μιὰ γενναία σύνταξι, εἶχε 83 παιδιά! Ὁ Θόδωρος Βασίλιεφ εἶχε παντρευτῆ δυὸ φορές. Ἡ πρώτη του γυναῖκα τοῦ ἐχάρισε 69 παιδιὰ σὲ 27 γέννες!

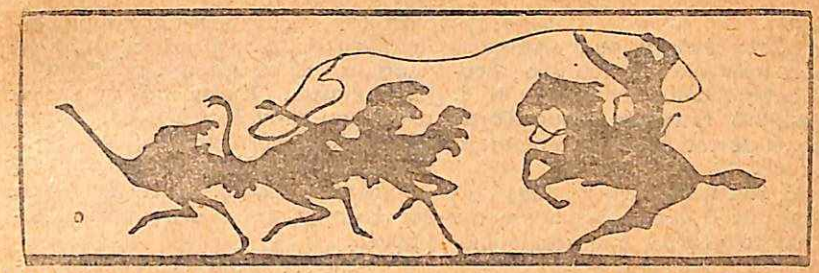
Ἄλλο παράδειγμα γονιμότητος ἦταν ἡ κ. Γεωργία Χίρς, κάτοικος τῆς πολιτείας Τεξὰς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ κυρία Χίρς γέννησε κατὰ τὸ 1888 ἑξάδυμα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ 4 ἦσαν σερνικὰ καὶ τὰ 2 θηλυκά.

Μιὰ ἄλλη πάλι γυναῖκα, Ἀμερικανίδα καὶ αὐτή, χάρισε κατὰ τὸ 1892 μὲ μιὰ γέννα 6 σερνικοὺς κληρονόμους στὸ σύζυγό της.

Ἡ Ἱσπανίδα Παυλίνα Ἀνγκάρα, κάτοικος ἑνὸς χωριοῦ τῆς Σεβίλλης ἐγέννησε τρεῖς φορὲς ἀπὸ τρίδυμα καὶ μιὰ φορὰ ἑξάδυμα!

Ἡ πιὸ γόνιμες γυναῖκες τοῦ πολιτισμένου κόσμου εἶνε ἡ Ρωσσίδες καὶ κατόπιν ἡ Ἀμερικανίδες. Ἡ ὀλιγώτερο γόνιμες πάλιν εἶνε ἡ Γαλλίδες καὶ Ἰρλανδές.

Ρεκὸρ ἀτεκνίας καὶ στειρότητας ἔχουν ἡ Ἐσκιμῶες. Ἀλλὰ περισσότερο στεῖροι ἀπὸ τὶς γυναῖκες τους εἶνε οἱ Ἐσκιμῶοι. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἤθη τους δὲν εἶνε καὶ τόσο αὐστηρά.

ΡΩΣΣΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ. ΓΚΟΡΚΥ

ΕΞΗΝΤΑΒΕΛΟΝΗΣ

Νυχτώνει. Τὸ νερό, ἐμπρὸς καὶ πίσω ἀπ' τὸ πλοῖο, σκοτεινιάζει καὶ φαίνεται θαμπὸ σὰν λάδι. Ἡ πρασινάδα στὴν ὄχθη ἔχασε κι' αὐτὴ τὴ λαμπράδα της. Ὁ οὐρανὸς συννέφιασε καὶ στὸ ἥσυχο νερὸ ἀντιφεγγίζονται τὰ θαρειά, κομματιασμένα σύννεφα.

Ὅσο πάει, φτάνει ἡ νύχτα. Κι' ὁ ρόχθος τοῦ ποταμοῦ γίνεται δυνατώτερος. Τὰ θουνὰ ἀντηχοῦν μὲ ἀδυνατισμένη ἠχώ.

Στὴ γέφυρα τοῦ πλοίου, ἐμπρὸς ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ καπνιστηρίου τῆς δευτέρας θέσεως, περνάει καὶ ξαναπερνάει ἕνας γέρος κοντός, μὲ ἀσπρόμαυρα ἄταχτα γένεια καὶ μὲ μύτη γερακιοῦ. Ἀπ' τὰ μικρά, θαθουλωτὰ μάτια του ρίχνει πότε-πότε μιὰ γρήγορη ματιὰ μέσα στὴν αἴθουσα κι' ἕνα ρίγος περνάει ἀπ' τὰ ἀδύνατα μάγουλά του.

Φορεῖ τσόχινα παπούτσια, τὰ βήματά του δὲν ἀκούγονται κι' ἔτσι κάνει περισσότερο ἀκόμη τὴν ἐντύπωσι ὄρνιου.

Ἀνήσυχος, νευρικός, φαίνεται σὰν νὰ παραμονεύη κάποιον.

Μέσα στὸ καπνιστήριο ἀντηχοῦν φωνές, γέλια καὶ τσουγκρίσματα ποτηριῶν. Ἀνάμεσα σὲ μιὰ πολυάριθμη συντροφιά, ἕνας μεγαλόσωμος ἄνθρωπος, μὲ κόκκινο πρόσωπο καὶ μὲ κορδέλλα κόκκινη γύρω στὸ καπέλο του — σύμβολο εὐγενείας — μιλάει ζωηρὰ καὶ πότε-πότε σκάει στὰ γέλια.

Μὲ τὸ ἕνα χέρι του κρατάει ἕνα ποτῆρι κρασί, καὶ μὲ τ' ἄλλο χειρονομεῖ. Ὅλοι γύρω του εἶνε εὔθυμοι.

— Φτοῦ, παληόσκυλα! μουρμουρίζει ὁ γέρος ἀπ' ἔξω, φτύνοντας μὲ λύσσα ἅμα ἀντηχοῦν ζωηρότερα τὰ γέλια.

Στὴ γέφυρα φαίνεται νἄρχεται ἀπ' τὴν πρύμνη ἕνας ἄνδρας ψηλός, μὲ γουνένιο παλτό. Εἶνε μεγαλόσωμος, μὲ τετράγωνους ὤμους καὶ μὲ κόκκινα, πυκνὰ γένεια. Ὁ γίγας αὐτὸς γελάει καλόκαρδα, ἐνῶ πλησιάζει τὸ γέρο.

— Λοιπόν, Ἰβὰν Πέτροβιτς, τοῦ λέει, συλλογίζεσαι καμμιὰ νέα δουλειά ;

— Ἄ, ὄχι! Ἂς δώση ὁ Θεὸς νὰ τελειώσω μὲ τὶς παληές, προτοῦ νὰ πεθάνω !

— Καὶ πῶς δὲν κάθεσαι στὸ καπνιστήριο, παρὰ περπατᾶς μόνος σου, ἐδῶ στὸν ἀέρα ;

— Μ' ἔδιωξαν !

— Ποιός ;

— Νά... αὐτός! καὶ μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ του ὁ γέρος ἔδειξε μὲ ὀργὴ τὰ παράθυρα τῆς καμπίνας.

Ὁ γίγας πλησίασε στὸ παράθυρο μ' ἕνα ἥσυχο, περιφρονητικὸ χαμόγελο στὸ πρόσωπο κι' ἔπειτα, χτυπῶντας τὸν γέρο στὸν ὦμο, τοῦ εἶπε:

— Τί σὲ νοιάζει, Ἰβὰν Πέτροβιτς, ἂν αὐτὸς εἶνε ἄνοητος ; Κύτταξε τὴ δουλειά σου κι' ἔννοια σου..." Ἔλα νὰ καθήσουμε ἐδῶ ποὺ δὲν φυσάει.

Κάθησαν καὶ κύτταζαν σιωπηλοὶ

τὴν ὄχθη.

Τὰ φῶτα ἑνὸς χωριοῦ φάνηκαν μακρυὰ στὴν πλαγιὰ τοῦ ἑνὸς βουνοῦ, φωνὲς σκυλιοῦ ἀντήχησαν κι' ἕνα μακρυνὸ τραγούδι ἁρμονιζόταν περίεργα μὲ τὸν ἦχο τοῦ πλοίου καὶ τοῦ νεροῦ.

— Θὰ εἶνε ἡ Μαριέβκα! εἶπε ὁ γιγαντόσωμος ἄνδρας, δείχνοντας τὴν ὄχθη μὲ τὸ κεφάλι, ἐνῶ χασμουριόταν.

Ὁ γέρος ἀντὶ ν' ἀπαντήση, συμμαζεύτηκε.

Ὅσο πλησίαζαν, τὸ τραγούδι ἀκουγόταν καθαρώτερα, σὰν νὰ ἐρχόταν ἀπὸ μιὰ καλύβα πιὸ φωτισμένη ἀπ' τὶς ἄλλες.

— Θὰ εἶνε ἡ ταβέρνα! ξαναπε ὁ σύντροφος τοῦ γέρου, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι.

Ἀλλὰ πάλι ὁ γέρος δὲν ἀποκρίθηκε.

Τότε ὁ σύντροφός του γύρισε τὸ πρόσωπό του καὶ στέναξε.

— Θὰ σὲ πείραξαν, φαίνεται, πολύ; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

Ὁ γέρος ἀνατρίχιασε. Καὶ ξαφνικά, μὲ ἀπότομη μὰ ξερὴ καὶ σιγανὴ φωνή, ἄρχισε νὰ λέη :

— Δὲν ξέρεις τί μοῦκανε αὐτὸς ὁ Ὀλενίσκυ ! Ὁ σκύλος ! Ἡ πανούκλα ! Ἀπ' τὸ Καζὰν ἀκόμα, γύρευε νἄβρη τρόπο νὰ μὲ πειράξη.... Μὲ εἰρωνευόταν διαρκῶς... Ἐσώπαινα... Δὲν θὰ λησμόνησε βέβαια τί ἔκανα τῆς ἀδερφῆς του, ποὺ ἀπὸ πλουσία γαιοκτήμονα τὴν κατάντησα ἐπιστάτρια στὸ γυμνάσιο.

— Καὶ τί σοῦκανε, λοιπόν;

— Νά... Ζήτησα ἕνα φλυτζάνι καὶ λίγο ζεστὸ νερό, νὰ κάνω τσάϊ.... Ἔβγαλα ἀπ' τὴν τσάντα μου ζάχαρι, τσάϊ καὶ παξιμάδια ποὺ ἀγόρασα ἀπ' τὸ Σαράβωφ... Ζεμάτισα τὸ τσάϊ μου στὸ φλυτζάνι, βουτοῦσα τὸ παξιμάδι μου κι' ἔτρωγα ἥσυχα καὶ καλά, ὅταν μπῆκε ξαφνικὰ αὐτός, κάθησε ἀντίκρυ μου καὶ μὲ κύτταζε κατὰ πρόσωπο γελῶντας... Ὁ Ἀγκὸρ ὁ ψηλός, ἦταν μαζύ του... Οἱ ἄλλοι ταξιδιῶτες, ποὺ ἤξεραν, φαίνεται, μυρίστηκαν πὼς θὰ γινότανε καμμιὰ διασκεδαστικὴ σκηνὴ καὶ σήκωσαν τὰ κεφάλια γιὰ νὰ παρακολουθήσουν... Ἐγὼ ἔπινα... Ἔπινα τσάϊ κι' ἔλεγα μέσα μου στὸν ἑαυτό μου : «Γιατὶ πῆρες εἰσιτήριο δευτέρας θέσεως;... Γιατί ;.... Τί ἤθελες νὰ μπερδευτῆς μὲ τούτους ἐδῶ;.... Γιατὶ δὲν ἔβγαζες τρίτη θέσι;»... Καὶ στενοχωριόμουν!...

— Ἔλα... Ἔλα !... ἔκανε παρηγορητικὰ ὁ σύντροφός του.

Ὁ γέρος ἔφτυσε, ἔτριψε τὴ ράχι του στὸν πάγκο, ἀναστέναξε πάλι καὶ ξανάρχισε πιὸ ἤρεμος :

— Τότε αὐτὸς ὁ Ὀλενίσκυ ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες του στὸ τραπέζι, κύτταξε τοὺς ἄλλους κι' εἶπε σ' αὐτοὺς δείχνοντάς με :

— «Κυττᾶξτε, κυρίες καὶ κύριοι, τὸν εὐγενέστατον ,Ἰβὰν Πέτροβιτς Ἰβέριεφ καὶ μάθετε νὰ ἐκτιμᾶτε τὸ χρῆμα !... Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ μεγαλείῳ του : Ἔχει βαπόρια μικρὰ καὶ μεγάλα, μύλους καὶ χρήματα.... Γδέρνει τοὺς ἀνθρώπους ζωντανοὺς κι' ὡς τώρα, ἀξιότιμοι κύριοι, δὲν κατώρθωσε νὰ μάθη νὰ τρώη σὰν ἄνθρωπος!... Κυττᾶξτε πῶς τρέφεται αὐτὸς ὁ ἑκατομμυριοῦχος... Τρώει σὰν περιστέρι, σὰν σπουργίτης, κι' ὅμως τρώει σὰν λύκος ! Πῶς νὰ τὸ ἐξηγήση αὐτὸ κανένας ; Καταπίνει ὁλόκληρους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συναλλάσσονται μαζύ του κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος τρέφεται ἄσχημα!»

Ἡ φωνὴ τοῦ γέρου χαμήλωσε ὅσο πήγαινε καὶ τώρα κατάντησε σὰν ψίθυρος. Ὡστόσο ἐξακολούθησε:

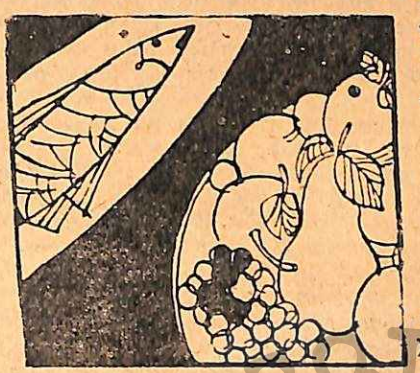
— Ἔπειτα γύρισε σὲ μένα καὶ μοῦ εἶπε : «—Ἰβὰν Πέτροβιτς, λυπήσου τὸν ἑαυτό σου καὶ τὴ Ρωσσία, καὶ παράγγειλε νὰ σοῦ φέρουν μιὰ μπριτζόλα σαράντα καπίκιῶν!..Ἄλλοιῶς θὰ ψοφήσης τῆς πείνας... Μάθε τέλος πάντων νὰ τρῶς σὰν ἄνθρωπος!».. Κι' ἔλεγε, κι' ἔλεγε... Ὅλοι γελοῦσαν, λὲς καὶ χλιμιντροῦσαν ἄλογα... Δὲν βάσταξα πειά. Ἔβαλα τὸ φλιτζάνι μου στὸ πιάτο καὶ

τοῦ εἶπα: «—Δὲν εἶνε δύσκολο, νὰ τρώη κανένας τοὺς παράδες... Μὰ γιὰ δοκίμασε ἐσύ, νὰ τοὺς κερδίσης!»...Τότε μοῦρριξε ἕνα βλέμμα θηρίου κι' ἐγὼ φόρεσα τὸ κασκέττο μου κι' ἔφυγα...Καὶ τώρα, νά, ἀκόμα γελοῦν... Ποιὸς ξέρει τί τοὺς λέει γιὰ μένα, αὐτὸς ὁ ἄτιμος !...

Ὁ γέρος σώπασε πειά.

— Ἔ, τοῦ εἶπε ὁ σύντροφός του χαμογελῶντας, αὐτοὶ γιὰ νὰ καλοφᾶνε, ξέρουν καὶ παραξέρουν...Εἶνε μαστόροι.. Ἐμεῖς μονάχα τρῶμε ἐλεεινά.

— Ἐλεεινά ; ξεφώνισε μὲ πεῖσμα ὁ γέρος. Καὶ τί μὲ ἐμποδίζει νὰ φάω ὅπως θέλω ; Νά, θὰ πάω στὸ μπουφὲ νὰ πῶ : «—Δῶσε μου ἀπ' ὅλα γιὰ εἰκοσιπέντε ρούβλια !»... Θὰ γεμίσω τὸ τραπέζι φαγητὰ καὶ θὰ τὰ τσαλαπατήσω!

Ὅλα, καὶ τὰ πιάτα καὶ τὶς πετσέτες, καὶ θὰ πληρώσω γιὰ ὅλα σκαστὸν παρᾶ!'... Καὶ λέει, πὼς δὲν ξέρω νὰ φάω!... Ὁ βλάκας!...Μὲ τὸν παρᾶ μου ὅ,τι θέλω κάνω !...Ἐξῆντα τώρα χρόνια δουλεύω καὶ δόξα στὸ Θεὸ εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ ὅ,τι τρώω. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μὲ περιπαίξη γι' αὐτό... Ἀκοῦς ἐκεῖ δὲν ξέρω νὰ φάω !... Τὸν παληάνθρωπο!.

— Ἐσὺ πάλι, γιὰ νὰ τὸν ἀποστομώσης, ἔπρεπε νὰ παραγγείλης τὸ πιὸ ἀκριβώτερο φαγητό...

— Ἄ, βέβαια! ἔκανε ὁ γέρος κουνῶντας τὸ κεφάλι. Ἐσὺ λὲς ὅ,τι θέλεις....

Σώπασε κατόπιν, στέναξε καὶ πιάνοντας τὰ γένεια του, μουρμούρισε:

— Καὶ δὲν καταλαβαίνω, γιατὶ γελοῦν ! Τί ἔχουν, γιὰ νὰ εἶνε τόσο περήφανοι ; Ὅλοι τους εἶνε κατασταλαγμένοι. Δὲν τοὺς μένει, παρὰ τὸ σκοινὶ νὰ κρεμαστοῦνε.... Παντοῦ ἀκοῦς, πὼς ἡ ὑποθέσεις τους εἶνε συλλάτα. Κι' αὐτοὶ τί κάνουν ; Βαστοῦν ἀκόμα μύτη, γελοῦν, διασκεδάζουν. Γιατί ; Δὲν τοὺς νοιάζει γιὰ τὸ μέλλον ;

— Πῶς νὰ νοιαστοῦν; Ἐμεῖς ποὺ τρέχουμε ὅλη μέρα γιὰ ἕνα ροῦβλι, ξεραίνεται ὁ λαιμός μας ἀπ' τὴν κούρασι !

— Ναί.... Αὐτοὶ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο... Ζοῦνε σὰν ξένοιαστα πουλιά...

Οἱ δυὸ ἄνδρες σώπασαν. Πέρα στὸ ποτάμι ἔλαμψε ἄξαφνα μιὰ σειρὰ φώτων.

— Τὸ λιμάνι!

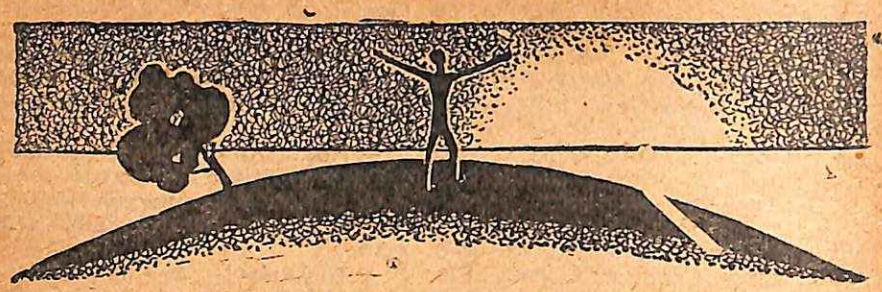
— Ἀκοῦς ! μουρμούρισε ξανὰ ὁ γέρος. «Δὲν ξέρεις νὰ φᾶς!» μοῦ εἶπε. Νὰ φάω! Κι' ὅμως καταλαβαίνει πὼς μπορῶ νὰ τὸν φάω ὁλόκληρον, γιὰ τὰ πειράγματά του. Ὁ Βάρσκυ εἶνε φίλος μου κι' ἔχει μιὰ ὑποθήκη στὸ δάσος τοῦ Ὀλενίσκυ. Καὶ θὰ πῶ τοῦ Βάρσκυ: «—Πίεσε, πνῖξε τὸν Ὀλενίσκυ ! Σκάσε τον!» Κι' ἐκεῖνος θὰ μὲ ἀκούση εὐθύς. Καὶ τί θὰ τρώη τότε, ἔ; Δὲν θἄχη νὰ φάη τίποτα, κι' ἂς εἶνε ὅσο θέλει μάστορας στὸ φαΐ!...

— Ἄφησέ τον... Τί σὲ μέλλει ; Ὅτι ἔχουμε θὰ τὤχουμε, κι' ὅ,τι ἔχουν ἂς τὤχουν ! εἶπε ὁ γίγας μὲ γέλιο ἀγαθό.

— Ἄ, ὄχι! ξεφώνισε ὁ γέρος μὲ πεῖσμα. Κι' ὅ,τι ἔχουν θὰ τοὺς τὸ πάρουμε! Ἔτσι θέλω, ἔτσι μὲ ἀναγκάζουν νὰ θέλω κι' εἶνε στὸ χέρι μου νὰ τὸ κάνω !

Σηκώθηκαν. Ὁ γέρος περπατοῦσε ἀθόρυβα, κλεφτά, σκεπτικός. Ἐνῶ ὁ σύντροφός του χτυποῦσε βερειὰ τὰ χονδρὰ ὑποδήματα στὸ κατάστρωμα, ἔφτυνε, φυσοῦσε καὶ ξεφυσοῦσε κι' ἔκανε, τέλος, ἕναν πολυσύνθετο, ἠλίθιο καὶ ἀμέριμνον θόρυβο γύρω του.

Τὸ πλοῖο προχωροῦσε ἀργά. Στὴν ὄχθη, στὸ σκοτεινὸ δάσος τῶν πεύκων, φαινόταν τώρα μιὰ ἐκκλησούλα.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ V. R. BRETHERDOU

ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΖΗΣΩ ΧΩΡΙΣ ΕΣΕΝΑ

Ἡ Μέγκαν δὲν εἶχε ξυπνήσει ἀκόμα. Στὸν ὕπνο της τὸ πρόσωπό της εἶχε τὴ χάρη καὶ τὴν ἀφέλεια ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, κι' ὅποιος τὴν ἔβλεπε καθὼς κοιμᾶταν, ἀσφαλῶς δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ πὼς ἡ Μέγκαν ἦταν μιὰ ὑπερμονέρνα νέα, μὲ θέλησι δική της. Ἕνα ἀπὸ τὰ καμώματα τῆς νέας αὐτῆς γυναίκας, ἦταν καὶ τὸ ἑξῆς : Ὅσάκις μάλλωνε μὲ τὸν ἄνδρα της καὶ πεισμωμένη, πλάγιαζε στὸ κρεββάτι της τὴν ἑπομένη ὅταν ξυπνοῦσε, τὸν κύτταζε μ' ἕνα βλέμμα τόσο παρακλητικό, ὥστε ὁ δυστυχισμένος Φάρελλ δὲν μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ στὴ βουβὴ αὐτὴ ἱκεσία κι' ἔτρεχε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

Σήμερα ὅμως ὁ Φάρελλ ἀποφάσισε νὰ μὴν κάνῃ τίποτε τέτοιο. Τὸ δίκηο ἦταν μὲ τὸ μέρος του. Γι' αὐτὸ σκέφτηκε πὼς ἦταν φρονιμώτερο νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, προτοῦ ξυπνήσῃ ἡ γυναῖκα του Τῆς ἔρριξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα γεμᾶτο λατρεία κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ὅταν μετὰ μισὴ ὥρα ὁ Φάρελλ μπῆκε στὴν τραπεζαρία, εἶδε τὴ γυναῖκα του καθισμένη ἔξω στὴ βεράντα, μπροστὰ τὸ τραπέζι τοῦ προγεύματος

— Ἄλλό, Φάρελλ ! φώναξε ἡ νέα εὔθυμα, μὲ τὸ πιὸ σαγηνευτικό της χαμόγελο. Ἤσουν περίπατο ; Ἔλα νὰ πάρῃς τὸ πρόγευμά σου !

Ὁ Φάρελλ φίλησε τὴ γυναῖκα του καὶ ξεχνῶντας τὴν ἀπόφασί του, εἶπε :

— Ἄ, μικρὴ μάγισσα τῆς ἀγάπης, δὲν ξέρω γιατὶ σὲ φιλῶ καὶ σ' ἀγαπῶ, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ μὴ σοῦ μιλήσω ! Ἔλα σερβίρισέ μου αὐγὰ καὶ «μπέϊκον!»...

— Ἀγαπημένε μου! εἶπε σιγὰ ἡ Μέγκαν μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο, ἐνῶ τοῦ ἔβαζε στὸ πιάτο του αὐγὰ μὲ χοιρινό. Γι' αὐτὸ σ' ἀγαπῶ, γιατὶ εἶσαι πεισματάρης, δὲν μοῦ χαλᾶς ποτὲ τὸ χατῆρι μου!

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἡ πόρτα τοῦ κήπου ἄνοιξε καὶ μιὰ ὑψηλὴ κι' ὡμορφη κοπέλλα μπῆκε στὴ βεράντα.

— Μπᾶ! φώναξε μὲ παράπονο. Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα, ὅταν ἔφυγα χτὲς τὸ βράδυ, πὼς εἴχατε μαλλώσει ὁριστικὰ καὶ κοιμήθηκα μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς σήμερα ὁ Φάρελλ θὰ μοῦ ἔλεγε πὼς δὲν ταιριάζει μὲ τὴ γυναῖκα του, καὶ πὼς ἐγὼ εἶμαι ἡ μόνη ποὺ τὸν καταλαβαίνω !

— Καμμιὰ πλουσία γυναῖκα, δὲν μπορεῖ νὰ μὲ καταλάβῃ! ἀπάντησε ὁ Φάρελλ ἀπότομα. Ἂν δὲν προγευγευματίσες ἀκόμα, Κλαίρ, κάθησε νὰ μᾶς συντροφέψῃς!

Ἡ Μέγκαν ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὴ φίλη της. Ἤξερε πὼς ἡ Κλαὶρ φλερτάριζε ἄγρια μὲ τὸν Φάρελλ πρὶν ἀπὸ τὸν γάμο του καὶ μ' ἕνα κρυφὸ χτυποκάρδι ἀναρωτιῶταν μήπως ὁ ἄνδρας της εἶχε μετανοίωσει γιὰ τὴν ἐκλογή του! Θέλησε νὰ ψυχολογήσῃ τὸν ἄνδρα της, κι, ὅταν ἔφυγε ἡ Κλαίρ, ρώτησε:

— Σοῦ ἀρέσει ἡ Κλαίρ;... Εἶνε πολὺ ὡραία, ἀλήθεια!

Ὁ Φάρελλ γέλασε. Κατάλαβε τὴ σκέψι τῆς Μέγκαν κι' εἶπε εὔθυμα:

— Κουτὴ ποὺ εἶσαι! Ξεχνᾶς ὅτι ἡ Κλαὶρ ἔχει τρία σπίτια δικάτης, ὅτι εἶνε πολὺ πλουσία κι' ἑπομένως δὲν μοῦ κάνει ;...

— Καλά, Φάρελλ, ἂς μὴν ἀρχίσουμε πάλι τὴν ἴδια συζήτησι...

— Ὄχι Μέγκαν, προτιμῶ μιὰ γιὰ πάντα νὰ ξεκαθαρίσουμε τὴν κατάστασι!

Ἡ νέα ἀναστέναξε...

Ὁ καυγᾶς θ' ἄρχιζε πάλι !...

— Ἀκουσέ ! ἐξακολούθησε ὁ σύζυγός της, κυττάζοντάς την κατάματα. Πρέπει νὰ σοῦ ἐπαναλάβω ὅτι σ, ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου, καὶ θέλω νὰ ζῶ πάντοτε μαζύ σου!.... Σοῦ τὸ εἶπα δέκα φορὲς χτὲς τὸ βράδυ στὴ συζήτησί μας, μὰ ἐσὺ δὲν ἐπρόσεχες τὶ σοῦ ἔλεγα.

Ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ καταλάβῃς εἶνε ὅτι σὲ θέλω κάτω στὸ σπίτι μου, μὲ τὰ δικά μου χρήματα. Δὲν ἐννοῶ νὰ ζῶ σὰν κηφῆνας εἰς βάρος ἄλλων.

— Μά, φάρελλ ! τὸν διέκοψε ἡ Μέγκαν. Τὶ φταίω ἐγὼ ἂν ἡ μητέρα μου μοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ σπίτι κι' ἀποφάσισε νὰ ἐγκασταθῇ στὸ...Παρίσι , .. Τὸ πεῖσμα σου εἶνε ἀκατανόητο !...

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὶ σοῦ ἔδωσε ἡ μητέρα σου, κράτησέ το γιὰ τὸν ἑαυτό σου. Ὅταν σὲ παντρεύτηκα, πῆρα ἐσένα κι' ὄχι τὸ σπίτι σου... Ὅσο πήγαιναν ἡ δουλειές μου καλὰ καὶ μποροῦσα ν' ἀνταποκριθῶ στὰ ἔξοδά του, καλά! Μὰ τώρα ποὺ τὸ ἐμπόρευμά μου μένει κλειστὸ στὶς ἀποθῆκες κι' ὑπάρχει τόση ἀπραξία, ὅλα ἀλλάζουν. Πρέπει νὰ συμμαζευτοῦμε! Κάνε ὅ,τι θέλεις μὲ τὸ εἰσόδημα ποὺ σοῦ δίνει ἡ μητέρα σου, μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ διατηρῶ τόση ὑπηρεσία καὶ δεκάξη δωμάτια μὲ τρία στρέμματα κήπων..

— Φάρελλ! φώναξε ἡ νέα μ' ἀπόγνωσι, ἴσως βρεθῇ κανεὶς ποὺ νὰ θελήσῃ ν' ἀγοράσῃ τὰ ἐμπορεύματα... Κι' ἔπειτα, νομίζω πὼς μιὰ γυναῖκα ἔχει καθῆκον νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄντρα της, ὅταν βρίσκεται σὲ δύσκολη οἰκονομικὴ θέσι.

— Πιθανόν ! Ὄχι ὅμως νὰ τοῦ ἐξασφαλίζῃ καὶ μιὰ τόση πολυτελῆ ζωή ! Βλέπεις ἀγαπημένη μου, ἐμεῖς οἱ ἄντρες ἔχουμε τὸν ἐγωϊσμό μας !

— Ἐγὼ βρίσκω γελοία αὐτὴ τὴ συζήτησι γιὰ τὸ χρῆμα! Ἀνοησίες!

— Οἱ ἄντρες εἶνε ἀνόητοι, γλυκειά μου ! Τὸ συμπέρασμα τῆς κουβέντας μας εἶνε τὸ ἑξῆς : Θέλω νὰ μετακομίσουμε στὸ σπιτάκι μου... Σκέψου κι' ἀποφάσισε !

Κι' ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ νέος σηκώθηκε, φίλησε τὴ γυναῖκα του κι' ἀπομακρύνθηκε. Ἡ Μέγκαν στενοχωρημένη, σκεφτόταν τὰ λόγια τοῦ ἄντρός της.

Τὴν προηγουμένη τὸ βράδυ, τῆς εἶχε πῆ μεταξὺ ἄλλων ἐπιχειρημάτων :

— Δὲν μοῦ εἶνε συμπαθητικὸ αὐτὸ τὸ μεγάλο σπίτι, οὔτε ἡ ἄπειρες ταράτσες καὶ βεράντες του, κι' ἀκόμα λιγώτερο ὁ ἀπέραντος κῆπος μὲ τὰ παρτέρια του καὶ τὴ χλόη του, καὶ τοὺς δρομίσκους του. Ἕνα περιβόλι μ' ἕνα δυὸ μονοπάτια, μ' ἕνα σκιερὸ σύδεντρο, ἀρκεῖ... Ὅπως, ἔξαφνα τὸ γειτονικὸ χωράφι μου...

Ἡ Μέγκαν περπατοῦσε σκεπτικὴ μέσα στὸν ἀπέραντο κῆπο, μὲ τὴν δενδροστοιχία του, μὲ τοὺς ἀνθῶνας του, τὴν καλὰ διατηρούμενη χλόη του.

Εἶχε φθάσει στὴν ἄκρη τοῦ κήπου, κοντὰ στὸν ἀγκαθωτὸ φράχτη ποὺ χώριζε τὸ κτῆμα της ἀπὸ τὸ χωράφι τοῦ Φάρελλ. Στὸ μικρὸ αὐτὸ κτῆμα του, ὁ νέος εἶχε χτίσει μιὰ μικρὴ, κομψὴ βίλλα, μιὰ σωστὴ ἐρωτικὴ

φωλιά !

Ξαφνικὰ ἡ Μέγκαν κοντοστάθηκε. Πίσω ἀπὸ τὸν φράκτη ἀκουγόταν ὁ κρότος μιᾶς ἀξίνας. Παραξενεμένη ἡ νέα, ἀνέβηκε ὀρθὴ ἀπάνω σ' ἕνα πάγκο καὶ κύτταξε πίσω ἀπὸ τὸν φράχτη. Κι' ἐκεῖνο ποὺ εἶδε τὴν ἔκανε νὰ ξεφωνίση:

— Φάρελλ!... Γιὰ τὸ Θεό, τί κάνεις ἐκεῖ ;

Ὁ Φάρελλ χωρὶς σακκάκι, χωρὶς πουκάμισο, ἔσκαβε τὴ γῆ.

—"Οπως βλέπεις, σκάβω ! Θὰ κάνω περιβόλι, ἀγαπημένη μου. Μπροστὰ θὰ φυτέψω ντομάτες, δεξιά, μαρούλια, ἀριστερὰ ραπανάκια καὶ πίσω διάφορα λαχανικά. Δὲν φαντάζεσαι, γλυκειά μου, τί ἀπόλαυσις ποὺ εἶνε νὰ καλλιεργῆς μόνος σου ὅ,τι θὰ σερβίρῃς στὸ τραπέζι σου !

— Εἶσαι γελοῖος, Φάρελλ! φώναξε ἡ νέα μὲ πεῖσμα Πᾶψε αὐτὲς τὶς ἀηδίες καὶ ἔλα στὸ σπίτι. Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

— Ἀλλὰ βρίσκομαι στὸ σπίτι μου μικρούλα μου! Μετακόμισα σήμερα τὸ πρωΐ. Τὸ γεῦμα μου εἶνε ἕτοιμο, ἔχω δυὸ περίφημες πέστροφες τηγανισμένες μὲ βούτυρο, μιὰ γιὰ σένα καὶ μιὰ γιὰ μένα, Μέγκαν. Ἂν θέλης, ἔλα νὰ γευματίσης μαζύ μου.

— Θὰ μὲ τρελλάνης, Φάρελλ, φώναξε ἡ νέα μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Θὰ σοῦ ἔρθη καμμιὰ ἡλίασις κάτω ἀπ' αὐτὸν τὸν ἥλιο ! Τὸ πρόσωπό σου εἶνε κόκκινο σὰν κοκκινογούλι ! Ἔλα, στὸ σπίτι κι' ἂν θέλης συζητοῦμε πάλι... Ἔλα, Φάρελλ!.... Δὲν ἀκοῦς λοιπόν ;

—Λυποῦμαι, ἀγαπητή μου. Μὰ βαρέθηκα πειὰ τὶς συζητήσεις. Δὲν ἔχω πειὰ οὔτε καιρὸ γιὰ νὰ φλερτάρω μὲ τὴ χαριτωμένη κυρία, ποὺ κατοικεῖ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ φράχτη... Κρῖμα ,ἀλήθεια, ποὺ δὲν θέλεις νὰ φᾶς μιὰ πέστροφα. Ἔρχεσαι τότε ἄλλη φορά !

— Ἀλλὰ ἀπόψε ἔχω καλεσμένους στὸ σπίτι, Φάρελλ ! Πρέπει νἀρθῆς, ἀλλοιῶς θὰ γίνη σκάνδαλο! Τί θὰ πῆ ὁ κόσμος ;

— Ἄ! Ὥστε μὲ προσκαλεῖτε στὴν ἀποψινὴ δεξίωσί σας, Μίσσες Οὐέντγουορθ. Φυσικά, σὰν κυλὸς γείτονας δὲν μπορῶ, παρὰ νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησί σας! Τί ὥρα, στὶς ὀκτώμισι ;

— Σαχλὸς ποὺ εἶσαι, καϋμένε ! εἶπε ἡ νέα μ' ἀπελπισμένο ὕφος. Σὲ παρακαλῶ, στὶς ὀχτὼ νὰ εἶσαι στὸ σπίτι, δὲν ἐννοῶ νὰ γίνουμε κορόϊδα τοῦ κόσμου... Ὁ Θεὸς νὰ δώση νὰ γεμίση τὸ περιβόλι σου μὲ γαϊδουράγκαθα! ! φώναξε ἡ Μέγκαν μὲ μοχθηρία κι' ἔφυγε.

Ἡ δεξίωσις τῆς Μέγκαν εἶχε καταπληκτικὴ ἐπιτυχία ἐκεῖνο τὸ βράδυ.... Οἱ καλεσμένοι διασκέδασαν, ἔφαγαν, ἤπιαν, γέλασαν. Μονάχα ἡ οἰκοδέσποινα δὲν ἦταν εὐχαριστημένη. Ἡ Κλαὶρ μ' ἕνα κομψὸ φόρεμα,χόρεψε καὶ φλερτάρησε μὲ τὸν Φάρελλ. Κι' ὅταν οἱ καλεσμένοι ἔφυγαν, καὶ τὸ ζεῦγος ἔμεινε μόνο του. ἡ κ. Μέγκαν δὲν βάσταξε κι' εἶπε:

Διασκέδασες πολὺ ἀπόψε, Φάρελλ!

— Θαυμάσια ! Νὰ μὲ καλέσετε πίλι, Μίσσες Οὐέντγουορθ.

—"Ελα,ἀγαπημένε μου εἶπε ἡ νέα τρυφερά. "Αφησε πειὰ τ' ἀστεῖα. Ἂς μὴ μαλώνουμε, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω ἔτσι !

— Οὔτε ἐγώ, χρυσῆ μου. Γι' αὐτό, ἔλα μαζύ μου στὸ σπιτάκι μου.Θὰ ἰδῆς τὶ καλὰ θὰ περνοῦμε οἱ δυό μας... Δὲν θέλεις; Καλά, Τότε μὲ συγχωρεῖς, μὰ πρέπει νὰ φύγω.Ἐμεῖς οἱ ἀγρόται σηκωνόμαστε πρωΐ, βλέπεις ! Κι' αὔριο ἔχω νὰ φυτέψω τέσσερες ὁλόκληρες σειρὲς κουκιά! Καληνύχτα!

— Εἶσαι ἀπαίσιος! φώναξε ἡ Μέγκαν νευριασμένη. Ἀνυπόφορος ! Δὲν μ' ἀγαπᾶς! Ἀλλοιῶς δὲν θὰ μοῦ ἔκανες αὐτά!

— Φυσικά, σ' ἀγαπῶ, Μέγκαν ! Καὶ μοῦ κάνει κόπο νὰ ζήσω χωρὶς

ἐσένα. Κι' ἂν ἐσὺ μ' ἀγαποῦσες, θὰ μ' ἀκολουθοῦσες! Ζῶ τώρα ἀνάλογα μὲ τὰ μέσα μου. "Οποτε θέλεις ἔλα, ἡ πόρτα μου εἶνε πάντα ἀνοιχτή !

Κι' ἀφοῦ εἶπε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ὁ νέος ἔφυγε.

Πεισμωμένη, ἡ Μέγκαν ἐπὶ ἡμέρες δὲν πλησίασε τὸν φράχτη. Ἡ σκέψις πὼς ὁ ἄντρας της δὲν θὰ ὑπέφερε τὴν ἀπουσία της, τὴν ἔκανε νὰ χαίρεται.

Στὸ τέλος ὅμως δὲν βάσταξε, κι' ἕνα ἀπόγευμα πῆγε πάλι στὸν φράχτη. Μὰ ἔμεινε κατάπληκτη.

Σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα καθότον ἡ Κλαίρ, ἀπέναντί της ὁ Φάρελλ, κι' οἱ δυό τους μιλοῦσαν εὐθυμα. Μόλις εἶδε τὴ γυναῖκα του, ὁ Φάρελλ φώναξε χαρούμενος:

— Ἀλλό, Μέγκαν! Ἦρθες γιὰ νὰ δῆς πῶς προοδεύει τὸ περιβόλι μου; Ἡ Κλαίρ, ξέρες, ἐπειμένει πὼς τὰ μονοπάτια ποὺ ἄνοιξα, δὲν εἶνε καλὰ διευθετημένα. Ἐσύ, τί λές; Ἔλα νὰ μοῦ πῆς τὴ γνώμη σου.

Ἡ Κλαίρ, σηκώθηκε νὰ φύγη.Χαιρέτησε καὶ εἶπε ἀργά :

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν τόσο τὰ μονοπάτια τοῦ περιβολιοῦ, ὅσο ἐσὺ ὁ ἴδιος Φάρελλ ! Δὲν δέχεσαι νὰ χωρίσης τὴ γυναῖκα σου καὶ νὰ παντρευτῆς ἐμένα, ποὺ σὲ νοιώθω καὶ σ' ἀγαπῶ ! Ἐξακολουθεῖς ν' ἀγαπᾶς μιὰ γυναικα, ποὺ δὲν κυττάζει, παρὰ τὸ κέφι της !

— Βλέπεις, Κλαίρ, ὁ ἄντρας μου δὲν ξέρει νὰ ἐπωφεληθῆ τῶν περιστάσεων ! ἀπάντησε ἡ Μέγκαν, μ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο.

— Αὐτὸ συμβαίνει μὲ ὅλους μας, εἶπε ἡ Κλαίρ, κυττάζοντάς την κατάματα. Μὴν εἶσαι λοιπὸν ἀνόητη κι' ἀφήνεις νὰ χαθῆ μιὰ τόσο πιστὴ ἀγάπη ποὺ σοῦ προσφέρεται...

"Οταν ἔφυγε ἡ Κλαίρ, ἡ Μέγκαν πέρασε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο τοῦ ἀντρός της, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς δείξη τὸ περιβόλι καὶ τὸ σπίτι.....

Ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῆ πὼς ἦταν ὡμορφα κι' εὐχάριστα στὸ μικρὸ αὐτὸ κτῆμα. Τέλος στάθηκε,καὶ δειλὰ εἶπε:

— Φάρελλ, ἦρθα κάτι νὰ σοῦ πῶ! Σκέφτηκα νὰ χωριστῶ ἀπό....

Ὁ νέος γύρισε ἀπότομα, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ χλωμὸς φώναξε :

—Αὐτὸ ἦρθες νὰ μοῦ πῆς λοιπόν; Δὲν σὲ συγκινοῦν ἡ προσπάθειές μου ; Εἶνε ἀληθινὴ λοιπὸν ἡ παροιμία ποὺ λέει πὼς: «"Οταν ἡ φτώχεια μπαίνη ἀπὸ τὴν πόρτα, ἡ ἀγάπη φεύγει ἀπὸ τὸ παράθυρο!»

— Γιατὶ δὲν περιμένεις πρῶτα ν' ἀκούσης τὶ θέλω νὰ σοῦ πῶ ! εἶπε ἡ νέα. Ἤθελα νὰ πῶ, ὅτι ἀποφάσισα νὰ χωριστῶ ἀπὸ τὸ σπίτι μου καὶ τὴν πολυτέλειά του, τὴν ὁποία δὲν πολυλογαριάζω ! "Οσο γιὰ τὴν παροιμία ποὺ ἀνάφερες, μποροῦμε ἴσως νὰ τὴν τροποποιήσουμε καὶ θὰ ποῦμε, κύριε Οὐέντγουορθ, πὼς ὅταν ἡ φτώχεια μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα, ἡ ἀγάπη δρασκελίζει τὸν φράχτη!... φάρελλ, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα !...

Τὰ χείλη τῶν δυὸ νέων ἑνώθηκαν σ' ἕνα ἀτέλειωτο φιλί.

ΓΙΑ ΝΕ ΞΕΡΕΤΕ

Ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἄνδρες, οἱ Μιχαὴλ Ἄγγελος, Κάντιος, Νεύτων, Πίτ, Φόξ, Μπετόβεν, Γαλιλαῖος, Λόκκε, Σπινόζα, Λάϊμπνιτς Λεονάρδος ντὰ Βίντσι, Κάμοενς, Μάγερμπεργ, Βολταῖρος, Φλωμπέρ, Καβούρ, Λουΐ Μπλάνγ, Ἀλφρέδος ντὲ Μυσσὲ καὶ Γαμβέττας, ἀπέθαναν ἄγαμοι, καὶ οἱ Σαίξπηρ, Μίλτων, Πώπ, Σουΐφτ καὶ Θιέρσος παντρεύτηκαν, ἀλλὰ δὲν ἄφησαν ἀπογόνους.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἡ θεία.— Ἄχ, κορίτσι μου, μὴ γελιέσαι! Τὰ ὥμορφα φτερά, δὲν κάνουν τὰ ὥμορφα πουλιά!

Ἡ ἀνεψιά. — Ἴσως ὄχι, ἀλλὰ κάνουν ὡραῖα... καπέλλα !

* * *

Ἡ ἀπορία τοῦ μικροῦ.

— Γιατί, πατέρα, μερικὲς ἑταιρίες λέγονται ἀνώνυμες ;

— Γιατί, παιδί μου, γίνονται ἐκεῖ μέσα κάτι πράγματα, ποὺ δὲν ἔχουν ὄνομα.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΑΛΑΝ ΣΟΥΛΛΙΒΑΝ

Η ΛΕΥΚΗ ΜΟΥΡΙΑ

Τὸ δένδρο, ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπέναντι στὸν πάγκο ποὺ καθόμουν στὸ Δημόσιο Κῆπο τοῦ Κιοῦ, ἦταν μιὰ κοινὴ λευκὴ μουριά. Γι' αὐτὸ ἀπόρησα, βλέποντας ἕνα διαβάτη νὰ κοντοστέκεται ξαφνικὰ καὶ μὲ φανερὴ συγκίνησι νὰ κυτάζη τὸ δένδρο. Κάτι μουρμούρισε, ἔκανε τὸ γῦρο τοῦ δένδρου καὶ τέλος ἦρθε καὶ κάθησε δίπλα μου στὸν πάγκο. Στὴν ἀρχὴ καθόταν συλλογισμένος καὶ κατόπιν εἶπε:

— Προσέξατε ποτέ σας ὅτι ὑπάρχουν μυρωδιὲς κι' ἀντικείμενα, ποὺ μᾶς φέρουν ἀναμνήσεις; Τὰ ἀντικείμενα περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους κι' μυρωδιὲς περισσότερο ἀπὸ τ' ἀντικείμενα.

Συμφώνησα μὲ τὴ γνώμη τοῦ ἀγνώστου καὶ τὸν κύτταξα. Ἦταν ἕνας ἄντρας μεσῆλιξ μὲ συνηθισμένη φυσιογνωμία, ντυμένος ἁπλᾶ καὶ καθαρά.

— Τὸ παράξενο εἶνε — ἐξακολούθησε—ὅτι βγῆκα γιὰ νὰ κάνω ἕνα γῦρο κι' ἡ τύχη μ' ἔφερε ἀκριβῶς μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ λευκὴ μουριά. Στὸ μόνο δηλαδὴ δέντρο, ποὺ μὲ ταράζει καὶ μοῦ φέρνει θλιβερὲς ἀναμνήσεις! Τί περίεργο!... ....

Ὁ γείτονάς μου ἄναψε τὴν πίπα του, τράβηξε δυὸ - τρεῖς ρουφηξιὲς καὶ κατόπιν εἶπε:

— Πάνε εἴκοσι - πέντε χρόνια, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦσα ἀνάμεσα στὶς μουριές. Εἶπα — ζοῦσα — γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε, σήμερα δὲν ζῶ, ἀλλὰ ἁπλῶς ὑπάρχω!... Ἀλλὰ μήπως σᾶς ἐνοχλῶ, κύριε, ποὺ σᾶς μιλῶ;

— Καθόλου! Μιλῆστε ἐλεύθερα!

— Σᾶς εὐχαριστῶ! Ἀνακουφίζομαι πολὺ ὅταν μιλῶ γιὰ τὰ περασμένα. Αὐτὴ ἡ μουριὰ μοῦ φέρνει στὴ μνήμη εἰκόνες, ποὺ ἄλλοτε ὑπῆρξαν ζωηρὲς, κατόπιν θάμπωσαν κι' ἔσβυσαν σιγὰ-σιγά. Τὸ δέντρο αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὴν Ἀσία νομίζω.

— Ναί, ἔτσι λέει ἡ ἐπιγραφή, ποὺ ἔχει ἀπάνω!

— Σωστά! Ἐκεῖ βρισκόμουν κι' ἐγὼ τότε, στὴ Μπούρμα. Πήγατε ποτὲ στὴ Μπούρμα;... Ὄχι. Λοιπόν, πέρα ἀπὸ τὸν ποταμὸ Ἰραουάντι, στὸ Κράτος τοῦ Σχάν, ἔκανα ἄλλοτε ἐμπόριο. Γύριζα ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' εἶχα πετύχει μερικὰ σμαράγδια...

— Βρισκόσαστε μακρυὰ ἀπὸ πολιτισμένα μέρη! εἶπα γιὰ νὰ πῶ κάτι.

— Ἔχετε λάθος, κύριε! Βρισκόμουν ἀνάμεσα σ' ενα πολιτισμὸ πολὺ ἀρχαιότερο ἀπὸ τὸν δικό μας! Σεῖς φαντάζεστε ὅτι ὁ πολιτισμὸς θὰ πῆ ἀσύρματος καὶ ραδιόλες, ἔ; Εἶμαι σήμερα ἕνας μικρομπακάλης, κύριε, στὴ συνοικίατοῦ Κλάπχμαμ, κι' ὅμως ἔχω ραδιόλα! Τὴ συχαίνομαι! Μὰ ἡ γυναῖκα μου ἀπαιτοῦσε νὰ τὴν πάρω καὶ τὴν ἀγόρασα... Εἶστε παντρεμένος, κύριε;

— Ὄχι!

— Ἂς εἶνε! Δὲν μπορεῖτε τότε νὰ καταλάβετε! Σήμερα ἡ τιμὴ τῆς ζάχαρης ἀνέβηκε μισὴ πέννα, κι' ἀπὸ τὸ πρωῒ ἐξηγῶ στοὺς πελάτες μου τὴν αἰτία τῆς αὐξήσεως. Στενοχωρήθηκα μάλιστα τόσο πολύ, ποὺ βγῆκα λίγο νὰ περπατήσω. Καὶ τώρα ἡ μουριὰ αὐτὴ μ' ἀναστάτωσε!... Παράξενη χώρα ἡ Κίνα. Κι' ἀπέραντη! Ποῦ ἀρχίζει καὶ ποῦ τελειώνει, κανεὶς δὲν ξέρει! Ὅταν βρισκόμουν ἐκεῖ, κάθε τόσο μὲ συμβούλευαν φιλικὰ ν' ἀλλάζω τόπο διαμονῆς γιὰ τὸ καλὸ τῆς ὑγείας μου! Δὲν ἀνέχονται, βλέπετε, τοὺς ξένους... Σᾶς ἀρέσουν τὰ σμαράγδια, κύριε;

—Πολύ! Εἶνε τὸ πετράδι ποὺ προτιμῶ!

— Ὦ! Ἐγὼ τ' ἀγαπῶ μέχρι τρέλλας! Ἐκεῖνο τὸ χρῶμα τους, τὸ πράσινο, ποὺ μοιάζει μὲ βαθειὰ νερά, μὲ γοητεύει... Δὲν θὰ μ' ἐνοιαζε, ἂν προτιμῶ νὰ ἤμουν πτωχός, φτάνει νὰ εἶχα σμαράγδια! Ἡ Κίνα, ξέρετε, εἶνε γεμάτη ἀπὸ τὰ ὥμορφα αὐτὰ πετράδια. Τ' ἀγαποῦντόσο οἱ Κινέζοι!

Οἱ πλούσιοι ἔμποροι ἔχουν δική τους περιοχὴ στὰ κοιτάσματα ἀπάνω στοὺς λόφους, ὅπου τὰ βρίσκουν, κι' ἀλλοίμονο σ' ὅποιον διαβῆ τὴν ὁροθετική τους γραμμή! Δὲν βγαίνει ζωντανὸς ἀπὸ κεῖ! Ἐγὼ τοὺς δικαιολογοῦσα βέβαια, μὰ ἦταν μεγάλος ὁ καϋμὸς μου ν' ἀποκτήσω σμαράγδια. Γνώρισα ἐκεῖ κάποιον Πένγκ-Γιούνγκ, ἕναν πλούσιο ἔμπορο μετάξης. Αὐτὸς ἦταν γνωστὸς γιὰ τὰ περίφημα σμαράγδια. Δὲν τὰ ἐμπορευόταν, μόνο τὰ ἔπαιζε στὰ χέρια του μ' ἀπόλαυσι, τὸν εἶχε πιάσει ἕνα εἶδος μανίας! Μόλις μὲ εἶδε κατάλαβε τί ζητοῦσα. Τὸ μάντευσα ἀπ' τὸ χαμόγελό του. Σᾶς εἶπα πὼς ἦταν πλούσιος, εἶχε ἀπέραντες ἐκτάσεις ἀπὸ λευκὲς μουριές. Καραβάνια ὁλόκληρα ἔστελνε, μὲ κουκούλια γιὰ τὰ ἐργοστάσια...

...Μιὰ μέρα συζητοῦσα μαζύ του, κι' ἔκανα πὼς ἐνδιαφερόμουν γιὰ τὸ μετάξι, ὅταν ξαφνικά, πίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν, εἶδα ἕνα ζευγάρι μαῦρα μάτια, ποὺ μὲ κύτταζαν.

— Ἡ κόρη του, ἔ;

— Ναί, ἡ Λακνέ, τὸ μονάκριβο παιδί του, ποὺ τ' ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπ' ὅλα... μετὰ σμαράγδια του ὅμως! Τὴν κρατοῦσε πολὺ περιωρισμένη. Ἐπρόκειτο νὰ τὴν παντρέψη μ' ἕναν ἔμπορο μετάξης, τοῦ ὁποίου τὰ κτήματα συνορευαν μὲ τὰ δικά του. Ὁ μνηστὴρ εἶχε τὴν ἡλικία τοῦ πατέρα της. Φαντάζεστε λοιπὸν ἂν τὸν ἤθελε! Ἐκείνη ἦταν μόλις δέκα ὀκτὼ χρόνων... Ἐγὼ κατοικοῦσα στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πόλεως, ἀνάμεσα στὶς φυτεῖες τῶν λευκῶν μουριῶν. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, καθὼς καθόμουν ἔν' ἀπόγευμα κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο, μιὰ γυναῖκα πέρασε ξαφνικὰ δίπλα μου. Μὲ τὸ λοξὰ μάτια της, μοῦρριξε μιὰ λοξὴ ματιά, γνέφοντάς μου νὰ τὴν ἀκολουθήσω...

— Πολὺ ἐπικίνδυνο!...

— Πφφ! Πρέπει νὰ ριψοκινδυνεύη κανεὶς σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη! Κάθε βῆμα, εἶνε κι' ἕνας κίνδυνος!... Τὴν ἀκολούθησα! Μὲ πῆγε στὶς ὄχθες ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ, σ' ἕνα σύνδενδρο μέρος. Ἡ Λακνὲ ἦταν ἐκεῖ καὶ περίμενε. Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὸ εἰδύλλιό μας! Ζοῦσα σὰν μέσα σ' ἕνα ὄνειρο τὶς λίγες ἐκεῖνες μέρες! Σκεφθῆτε πὼς ἤμουν νέος, ἐλεύθερος, γεματος ζωή. Ἐκείνη διψοῦσε γιὰ ἀγάπη, κι' ἡ φλόγα τῶν μεγάλων σχιστῶν ματιῶν της μ' ἔκανε σὰν τρελλό! Γιατί, πρέπει νὰ ξέρετε, πὼς τὸ εἰδύλλιό μας ἦταν ἀγνό. Θὰ γινόταν δική μου, μονάχα ὅταν θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ λέγεται γυναῖκα μου. Δὲν γνώριζα καλὰ τὴ γλῶσσα τοῦ τόπου κι' ἀναγκαστικῶς μιλούσαμε πολὺ λίγο. Ἡ Λακνὲ δὲν εἶχε τὸ κίτρινο χρῶμα τοῦ πατέρα της, κι' ἡ ἐπιδερμίδα της εἶχε τὴ γλυκειὰ ἀπόχρωσι τοῦ φρέσκου βουτύρου. Ἡ ἐνδυμασία της ἔμοιαζε μὲ πολύχρωμο μπουκέτο. Τὰ χέρια της καὶ τὰ πόδια της ἦσαν μικροκαμωμένα, σὰν μικροῦ παιδιοῦ. Τὰ μαλλιά της κατάμαυρα, καὶ πάντοτε καλοκτενισμένα. Περήφανη κοπέλλα ἡ Λακνέ! Ὧρες ὁλόκληρες καθόμουν δίπλα μου, βυθισμένη σὲ ὀ-

νειροπολήσεις. Καμμιὰ φορὰ ἔμενε τόσο ἀκίνητη, ποὺ θαρροῦσα πὼς ἔβλεπα καμμιὰ ἐξωτικὴ θεὰ τῆς ὠμορφιᾶς. Κι' ἀποροῦσα πῶς αὐτὴ ἡ νέα, ἀπὸ παληὰ ἀρχοντικιὰ γενεά, μπόρεσε ν' ἀγαπήση ἐμένα, ἕναν φτωχὸ κι' ἄσημο νέο...

— Μιὰ μέρα ἦρθε χαρούμενη στὸ ραντεβοῦ μας. Μοῦ εἶπε πὼς εἶχε κανονίσει τὸ σχέδιο τῆς φυγῆς μας. Μετὰ λίγες μέρες θὰ ἔφευγε ἕνα καραβάνι μὲ φορτία κουκουλιῶν. Μεταμφιεσμένοι, θὰ φεύγαμε κι' ἐμεῖς μαζύ. Θὰ πηγαίναμε ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα πολυήμερο ταξίδι στὸ Πεντσίν. Ἐκεῖ θὰ γινόταν ὁ γάμος μας καὶ κατόπιν θὰ φεύγαμε γιὰ ὅπου ἤθελα ἐγώ. Ἡ χαρὰ τῆς Λακνὲ ἦταν μεγάλη. Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά μου κι' ἄρχισε νὰ κλαίη σὰν παιδάκι...

...Ἀ ! Πόσο τὴν ἀγαποῦσα!... Φτωχὴ Λακνέ...

Φυσικά, στὸ διάστημα αὐτὸ τῶν συναντήσεών μας, ἐξακολουθοῦσα νὰ ἐπισκέπτωμαι τὸν πατέρα της. Παίρναμε μαζὺ τὸ τσάϊ μας, ἕνα τσάϊ, ποὺ ἡ μιὰ οὐγκιά του στοίχιζε μιὰ λίρα ! Μᾶς τὸ σέρβιραν σὲ φλυντζάνια ἀπὸ λάκκα, λίγο μεγαλείτερα ἀπὸ μιὰ δαχτυλήθρα ! Μιλούσαμε γιὰ τὸ ἐμπόριο τῆς μετάξης. μὰ ἐκεῖνα ποὺ μ' ἐνδιέφερε ἐμένα, ἦταν τὰ σμαράγδια. Αὐτὸς προσποιοῦταν πὼς δὲν ἀντιλαμβανόταν αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον μου. Κι' ὅταν τὸ διαπεραστικό, πονηρό, βλέμμα τῶν μικρῶν ματιῶν του, καρφωνόταν ἀπάνω μου, τὸ ἀντίκρυζα σταθερά, ἀδιάφορος!...

Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας τῆς φυγῆς μας, ἡ Λακνὲ ἦρθε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, καὶ συναντηθήκαμε στὴ συνηθισμένη θέσι μας. Ἦταν χαρούμενη, μὰ λίγο νευριασμένη γιὰ τὸ τόλμημά της. Στριμώχτηκε δίπλα μου, κατόπιν ἔβγαλε ἕνα μικρὸ σακκουλάκι, ποὺ τὸ εἶχε περασμένο στὸ λαιμό της μ' ἕνα μεταξωτὸ κορδόνι, καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε. Κατάλαβα ἀμέσως...

— Σμαράγδια, ἔ ;

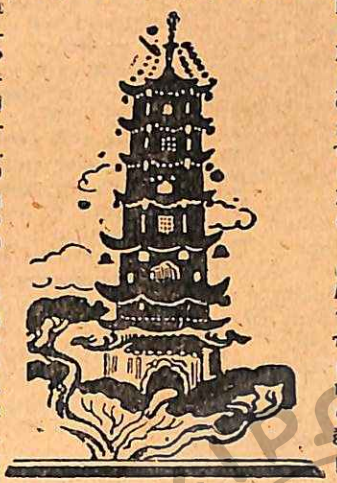
— Ναί, μοῦ ἀπάντησε.

Καὶ πραγματικά, ἦσαν τὰ ὡραιότερα σμαράγδια, ποὺ εἶδα ποτέ μου! Ἔμεινα ἐκστατικός. Ἐκείνη γελοῦσε κι' ἔκλαιγε συγχρόνως. Μοῦ εἶπε πὼς ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα, δὲν θὰ ἤμουν πειὰ φτωχός. Τὰ σμαράγδια αὐτὰ ἀντιστοιχοῦσαν μιὰ ὁλόκληρη περιουσία...

Πῆρα ἕνα, τὸ μικρότερο, καὶ θαύμαζα τὸ χρῶμα του, τὸ βάθος, ποὺ σχημάτιζε μὲ τὰ ὑπέρυχα νερά του... Ξαφνικὰ ἕνα σκληρὸ γέλιο, ἕνας ἀπαίσιος σαρκασμός, μ' ἔκανε νὰ πεταχθῶ ὀρθός... Πίσω μου στεκόταν ὁ Πένγκ-Γιούνγκ !

Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι, ἦταν ἡ φυσιογνωμία του ! Θαρρεῖτε πὼς δὲν εἶχε ζωὴ μέσα του. Τόσο τὰ χαρακτηριστικά του προσώπου του ἦσαν ἀκίνητα ἄτονα. Τὰ μάτια του δὲν εἶχαν τὴν παραμικρὴ ἔκφρασι θυμοῦ, καημοῦ ἢ μίσους. Τὸ βλέμμα του ἦταν ἄψυχο, νεκρό! Ἔμοιαζε μὲ αὐτόματο ! Γύρισα καὶ κύτταξα τὴν Λακνέ. Θεέ μου! Εἶχε γεράσει κατὰ χίλια χρόνια! Εἶχε χρῶμα νεκρῆς. Δὲν εἶπε οὔτε μιὰ λέξι ! Ἀργά, σιωπηλὸς πάντοτε ὁ Πένγκ-Γιούνγκ, ἅπλωσε τὸ χέρι του, ἕνα χέρι κίτρινο, στεγνό, μὲ μακρυὰ νύχια. Ἀμίλητος κι' ἐγώ, ἔβαλα τὰ πετράδια στὴν παλάμη του. Κατόπιν μας ἔγνεψε νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε.... Ὅταν φθάσαμε στὸ σπίτι του, μ' ἔμπασε σ' ἕνα δωμάτιο, καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα. Περίμενα τὸ τέλος μου! Τὴν ἐπομένη τὸ ἀπόγευμα ἕνας νεαρὸς Κινέζος μπῆκε στὸ δωμάτιό μου, καὶ μοῦ εἶπε πὼς ὁ Πένγκ-Γιούνγκ μὲ περίμενε νὰ δειπνήσουμε μαζύ. Τὸν ἀκολούθησα.

Μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ μιὰ μεγάλη κουρτίνα τὸ χώριζε στὴ μέση, καθόταν χάμω ὁ Πένγκ-Γιούνγκ. Δίπλα του καθόταν ἕνας ἄλλος Κινέζος συνομιλητής του, ἀλλὰ πιὸ ἄσχημος ἀκόμα καὶ ἀποκρουστικός. Ὅπως μοῦ εἶπε ὁ διερμηνεὺς ποὺ μὲ συνώδευε, ἦταν ὁ Σὶμ-Λή, ὁ πλούσιος ἔμπορος, ὁ μνηστὴρ τῆς κακότυχης Λακνέ. Χαιρέτησα καὶ κάθησα ἀπέναντί τους στὸ χαμηλὸ τραπέζι. Τὸ γεῦμα βάσταξε μιὰ ὥρα, μιὰ ὥρα βουβῆς ἀγωνίας γιὰ μένα. Ἐκεῖνοι ἔτρωγαν μὲ ἀπάθεια, λέτε κι' ἀπολάμβαναν τὸ μαρτύριό μου! Τέλος, ἀφοῦ οἱ ὑπηρέται σήκωσαν τὸ τραπέζι ἀπὸ μπροστά μας, ὁ Πένγκ - Γιούνγκ χτύπησε τὰ χέρια του, κι' ὁ νεαρὸς Κινέζος διερμηνεὺς ἔσπευσε κοντά μας. Κι' ἀφοῦ ὁ κύριός του τοῦ μίλησε κάμποση ὥρα σὲ μιὰ διάλεχτο ποὺ δὲν ἐννοοῦσα, μοῦ εἶπε :

—Ὁ Πένγκ - Γιούνγκ ἀποφάσισε ποιὰ θὰνε ἡ τιμωρία σας ! Θελήσατε νὰ κλέψετε τὴν κόρη του. Μποροῦσε νὰ βασανίση τὸ σῶμα σας καὶ νὰ σᾶς σκοτώση ἀκόμα. Μὰ εἶσθε νέος κι' ἄπειρος καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ τιμωρήση τὸ σῶμα σας— γιατὶ τὸ σῶμα γιατρεύεται — ἀλλὰ τὸ πνεῦμα σας! Θ' ἀποτυπώση στὸ μυαλό σας μιὰ εἰκόνα ποὺ θὰ τὴ βλέπετε πάντοτε μπροστά σας, ὅσα χρόνια κι' ἂν ζήσετε. Μὴ φέρετε ἀντίστασι, γιατὶ θὰ χάσετε τὴ ζωή σας. Ἡ ζωή σας βρίσκεται στὰ χέρια σας!...

Ὁ Πένγκ-Γιούνγκ κτύπησε πάλι τὰ χέρια του, κι' ἀμέσως ἡ κουρτίνα ποὺ χώριζε τὴν κάμαρα στὰ δύο, παραμέρισε. Στὸ δεύτερο αὐτὸ χώρισμα ἀπάνω σ' ἕνα σωρὸ μαξιλάρια καθόταν ἡ Λακνέ. Ἔμοιαζε μὲ ἄγαλμα. Οἱ ὦμοι της καὶ τὸ στῆθος της ἦσαν γυμνά, στολισμένα μὲ πολλὲς σειρὲς ἀπὸ σμαράγδια. Τὰ ἔβλεπα ποὺ ἀνασηκώνοντουσαν σὲ κάθε ἀνα πνοή της! Ἦταν χτενισμένη στὴν ἐντέλεια καὶ τὰ φρύδια της μαυρισμένα. Νόμιζα πὼς θὰ τρελλαθῶ. Μὰ εἶχα τὴν ἀπόφασι, στὸ ἐλάχιστο κακὸ ποὺ θὰ τῆς ἔκαναν, νὰ σκοτώσω, νὰ παλέψω γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπιστῶ.

Κι' ἡ τελετή, ἡ θλιβερὰ τελετὴ τοῦ γάμου της μὲ τὸν Σὶμ-Λὴ ἄρχισε! Σ' ὅλο τὸ διάστημα τὸ βλέμμα της ἦταν καρφωμένο ἀπάνω μου. Τὰ μάτια της ἦσαν σὰν δυὸ λαμπερά, θλιμμένα ἄστρα!

Ὁ Σὶμ-Λή, σὰν νὰ εἶχε ξεχάσει τὴν παρουσία μας, τὴν κύτταζε ἀχόρταγα, σὰν πεινασμένο θηρίο! Πῶς βαστάχτηκα καὶ δὲν τὸν ἅρπαξα ἀπ' τὸ λαιμό, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω! Ἡ τελετὴ τελείωσε κι' ἡ Λακνέ, ἀφοῦ μοῦ ἔρριξε ἕνα τελευταῖο, ἀποχαιρετιστήριο βλέμμα ποὺ ἔκλεινε ὁλόκληρη τὴν ψυχή της, σηκώθηκε ἀργὰ καὶ πῆγε καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸν Σὶμ-Λή. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τράβηξε μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι ἕνα μαχαίρι ἀπ' τὸν κόρφο της καὶ τὸ κάρφωσε στὸ στῆθος της! Κατόπιν ἔγειρε μπροστά, κι' ἔμεινε ἀκίνητη...

— Θεέ μου! φώναξα μὲ φρίκη. Πέθανε:

Ἐκείνη οὔτε σάλευε πειά. Μονάχα σὰν ψίθυρος δυὸ λέξεις βγῆκαν ἀπὸ τὰ χείλη της: —Χάρρυ!... Χάρρυ!...

Ἐπρόφερε τ' ὄνομά μου, κύριε! Ἀπάνω στὸ ἀριστερὸ στῆθος της, τὰ σμαράγδια εἶχαν γίνει ρουμπίνια!... Εἶχαν βαφῆ μὲ τὸ αἷμα της!..

Ὦ! Πῶς δὲν τρελλάθηκα! Δὲν ξέρω τί ἀκριβῶς συνέβη κατόπιν, μὰ στὸ δευτερόλεπτο βρέθηκα ἀπάνω στὸν Σὶμ-Λὴ καὶ ἄρχισα νὰ τοῦ σφίγγω τὸ λαιμό! Συγχρόνως ἔνοιωσα ἕνα γλυκύτατο, λεπτὸ ἄρωμα, ποὺ μ' ἔκανε νὰ χάσω τὶς αἰσθήσεις μου!...

Ὅταν ξύπνησα τὴν ἐπομένη, ὁ ἥ-

λιὸς ἦταν ψηλὰ στὸν οὐρανό. Ὁ νεαρὸς διερμηνεὺς στεκόταν δίπλα μου.

Θὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως! μοῦ εἶπε.

Δὲν ξαναεῖδα τὸν Πένγκ-Γιούνγκ, οὔτε τὸν Σὶμ-Λή. Ὁ διερμηνεὺς μὲ συνώδευσε ὡς τὸν ποταμὸ Ἰραουάντι, κι' ἐγὼ πῆρα τὸ ἐπιβατικὸ πλοιάριο γιὰ τὸ Ραγκούν. Προτοῦ χωρισθοῦμε, ὁ Κινέζος μοῦ ἔδωσε ἕνα μικρὸ δέμα καὶ μοῦ εἶπε:

— Ὁ Πένγκ - Γιούνγκ σᾶς στέλλει αὐτὸ τὸ ἐνθύμιο, ὥστε νὰ μὴ ξαχάσετε ποτὲ ὅσα εἴδατε!

— Τί ἦταν μέσα στὸ δέμα ; ρώτησα περίεργος.

—Θὰ σᾶς πῶ ἀμέσως!... Ἐπὶ μῆνες γύριζα ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, κι' ἀπὸ τόπο σὲ τόπο. Στ' αὐτιά μου ἀντηχοῦσαν τὰ τελευταῖα λόγια της: — Χάρρυ!... Χάρρυ!... Ἄ, ὁ Πένγκ Γιούνγκ εἶχε δίκηο, ὅταν ἔλεγε πὼς θὰ τιμωρήση τὸ πνεῦμα μου!... Τέλος ἐπέστρεψα στὴν πατρίδα μου. Μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ξεχάσω, πιντρεύτηκα! Πέρασαν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τότε ! Ἡ εἰκόνα τῆς Λακνὲ θαμπώνει, μὰ μὲ τὸ ἐλάχιστο , δυναμώνει, ζωντανεύει, καὶ μέ κάνει σὰν τρελλό !... Ἡ λευκὴ μουριά, ποὺ βρέθηκε μπροστά μου σήμερα, ξανάφερε ὅλα στὴ μνήμη μου, σὰν νἄταν χθές.

— Τὰ ξέρει αὐτὰ ἡ γυναῖκα σας; τόλμησα νὰ ρωτήσω.

— Ὄχι ! Δὲν τῆς εἶπα τίποτε ! Βλέπετε, δὲν θὰ καταλάβαινε.... λοιπόν....

— Ἔχετε δίκηο ! Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἴπατε τὶ ἦταν μέσα στὸ δέμα ;

— Ἄ! νά, αὐτό! εἶπε ὁ ἄγνωστος, κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του, ἕνα ὑπέροχο σμαράγδι καὶ μοῦ τὸ ἔδειξε. Εἶνε ἕνα ἀπὸ κεῖνα ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ἡ Λακνέ. Ὁ Πένγκ Γιούνγκ ἤξερε, βλέπετε, πὼς δὲν θὰ τὸ πουλοῦσα! Ἡ γυναῖκα μου νομίζει πὼς εἶνε γυαλί!. Μὲ συγχωρειτε, κύριε, ἂν σᾶς κούρασα...ἀλλὰ μοῦ ἔκανε καλὸ ποὺ σᾶς μίλησα!

Ἐνῶ ὁ ἄγνωστος ἀπομακρυνόταν, ἡ ἀνάμνησις τῆς νεαρᾶς Κινέζας ἀναρωτιώμουν τὶ δύναμι ἔπρεπε νἄχη γιὰ νὰ μὴ πουλήση τὸ σμαράγδι αὐτό, ποὺ στὸ φτωχὸ αὐτὸ μικρέμπορο, θὰ ἄξιζε τοὐλάχιστο χίλιες λίρες.

ΕΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στὸ Ἀγγλικὸ κολλέγιο.

Ὁ καθηγητής. — Τί ἄλλο ἐξάγουμε ἀπὸ τὴν γῆ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σίδερο καὶ κάρβουνα ;

Ὁ μαθητής. — Σκουλήκια γιὰ δόλωμα, κύριε καθηγητά !

* * *

Στὸ ξενοδοχεῖο:

Ὁ πελάτης τελείωσε τὸ γεῦμα του καὶ φώναξε τὸ γκαρσόνι.

— Θὰ ἤθελα νὰ μιλήσω στὸν διευθυντὴ τοῦ καταστήματος, τοῦ λέει:

Σὲ λίγα λεπτὰ κατέφθασε ὁ διευθυντὴς καὶ ὑπεκλήθη εὐγενέστατα.

— Θέλατε νὰ μοῦ μιλήσετε, κύριε; ρωτάει τὸν πελάτη.

— Μάλιστα! τοῦ ἀπαντᾶ ὁ πελάτης. Ἤθελα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ κουζίνα τοῦ ἑστιατορίου σας φαίνεται πὼς εἶνε πολὺ καθαρή.

Τὸ πρόσωπο τοῦ καταστηματάρχη λάμπει ἀπὸ χαρὰ καὶ τραυλίζει συγκινημένος:

— Χαίρω πολύ, κύριε, ποὺ τὸ παρατηρήσατε αὐτό. Ξέρετε. Μοῦ τὸ ἐτόνισαν κι' ἄλλοι πελάται. Δὲν μοῦ λέτε ὅμως ; Πῶς τὸ καταλάβατε αὐτὸ ὅτι ἡ κουζίνα μας εἶνε καθαρή;

— Ἁπλούστατα! Ὅλα τὰ φαγητὰ μυρίζουν... σαποῦνι ! ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ πελάτης.

* * *

Μιὰ ὑπηρέτρια ἐπέμενε ν' ἀγοράση ἕνα λαχεῖο, τοῦ ὁποίου ὁ ἀριθμὸς νὰ τελειώνη σὲ 51. Πράγματι βρῆκε ενα τέτοιο λαχεῖο, ἡ τύχη τὴν εὐνόησε καὶ κέρδισε 3.000 λίρες.

Τὴν ὥρα, λοιπόν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰσέπραττε τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀπὸ τὸ ταμεῖο τοῦ λαχείου, τὴν πλησίασε ἕνας δημοσιογράφος καὶ τὴν ρώτησε:

—Πληροφορήθηκα ὅτι ἐπιμένατε ν' ἀγοράσετε ἕνα λαχεῖο, ποὺ νὰ τελειώνη ὁ ἀριθμός του σὲ 51. Μπορῶ νὰ μάθω τὸ γιατί;

— Ἁπλούστατα, τοῦ ἀπάντησε ἡ τυχερὴ ὑπηρέτρια. Ἐφτὰ νύχτες κατὰ σειρὰ ὠνειρευόμουνα τὸ ἀριθμὸ ἑφτά. Καὶ 7Χ7 κάνουν... 51 ! Νὰ γιατὶ ἀγόρασα αὐτὸ τὸ λαχεῖο.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΟΡΑΝ

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Μιὰ φορὰ—εἶπα στὴ Δωροθέα—τὰ φαντάσματα ἦσαν πάρα πολὺ τῆς μόδας. Τώρα ὅμως δὲν εἶνε πειά. Ἡ Σκωτία καὶ ἡ Ἰρλανδία, ποὺ προμήθευαν φαντάσματα ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια σ' ὅλο τὸν κόσμο, βλέπουν σήμερα ὅτι λιγόστεψε πολὺ ἡ ἐξαγωγή τους. Οἱ ὡραῖοι καιροὶ μὲ τοὺς Γοτθικοὺς πύργους τοῦ Βάλτερ Σκώτ, πέρασαν γιὰ πάντα..Τὰ φαντάσματα, ποὺ εἶνε ἀντιδραστικά, παράτησαν τὴ Γερμανία μαζὶ μὲ τοὺς εὐγενεῖς φεουδάρχες, πιὰρ' ὅλη τὴν ἐκμετάλλευσι ποὺ τοὺς κάνει ὁ Γερμανικὸς κινηματογράφος. Κι' ἂν στὴν Ἀμερικὴ ἀκούγεται ἀκόμη τὰ μεσάνυχτα ὁ θόρυβος κάποιας ἁλυσσίδας, μπορεῖ νἄνε κανεὶς βέβαιος ὅτι δὲν εἶνε κανένα φάντασμα, παρὰ μιὰ παληὰ κι' ἀργοπορημένη Φόρντ, ποὺ γυρίζει στὸ γκαράζ. Στὴν Ἀσία τὰ φαντάσματα εἶνε ἀμέτρητα, μὰ εἶνε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ ψυχὲς τῶν γυναικῶν ἐκείνων, ποὺ ἀγάπησαν πολὺ τὸν ἔρωτα καὶ παρουσιάζονται μόνο στὰ παλληκαράκια. Ἡ Ἰαπωνία τέλος ἔχει κι' αὐτὴ τὰ φαντάσματά της, μὰ τὰ περισσότερα χρωστοῦν τὴν ὕπαρξί τους στοὺς κινέζικους θρύλους...

Ἐγὼ ἀνήκω σὲ μιὰ γενεά, ποὺ δὲν πιστεύει τὰ φαντάσματα. Ἡ Δωροθέα, ποὺ εἶνε δέκα χρόνια πιὸ μικρὴ ἀπὸ μένα, ἀνήκει σὲ μιὰ γενεὰ ποὺ πιστεύει ἀκόμη σ' αὐτά. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ Δωροθέα τρελλαίνεται ν' ἀκούη ἐκπληκτικὲς ἱστορίες γιὰ φαντάσματα, ποὺ τὴν κάνουν ν' ἀνατριχιάζη.

— Δὲν ξέρω νὰ διηγοῦμαι ὥμορφα, τῆς εἶπα, μὰ γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, θὰ σοῦ διηγηθῶ μιὰ Γιαπωνέζικη ἱστορία: Τὶς «Δυὸ Πολιτεῖες». Τὴν ἐποχὴ τῆς Μογγολικῆς δυναστείας τῶν Νουάνς, ἦταν συνήθεια νὰ φωταγωγοῦν ἐξαίσια τοὺς δρόμους τὶς πρῶτες νύχτες τῆς νέας σελήνης. Ὅλοι δούλευαν ἢ κοιμώντουσαν τὴ μέρα, ἔβγαιναν τότε γιὰ νὰ χαροῦν τὴ βραδυνὴ δροσιά. Τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στοὺς δρόμους, ἡ κομψὲς κυρίες περνοῦσαν μὲ τὰ γαλάζια ἀμαξάκια τους καὶ οἱ νέοι μὲ τὶς νέες ἔκαναν τὸν περίπατό τους κάτω ἀπὸ τὰ πολύχρωμα φαναράκια.

Μιὰ νύχτα, ἦταν ἡ δεκάτη πέμπτη τῆς χρονιᾶς Κένγκ-Τσόεν, ἕνας νεαρὸς σπουδαστής, ποὺ λεγόταν Κιάο, καθόταν στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ του, ἀντίκρυ στὴν πόρτα, καὶ κύτταζε τὸν κόσμο ποὺ περνοῦσε. Ὁ Κιάο ἦταν λυπημένος, γιατὶ εἶχε πεθάνει ἡ γυναῖκα του, καὶ συλλογιζόταν μὲ πίκρα τὴ μοναξιὰ τῆς ζωῆς του. Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα κι' ὁ κόσμος πειὰ εἶχε σκορπίσει. Ἄξαφνα λοιπὸν ὁ Κιάο εἶδε μιὰ δούλα, ποὺ κρατοῦσε ἕνα φανάρι, πάνω στὸ ὁποῖο ἦταν ζωγραφισμένες δυὸ παιωνίες καὶ φώτιζε τὸ δρόμο σὲ μιὰ κοπέλλα, τυλιγμένη σ' ἕνα κόκκινο σάλι, πάνω ἀπὸ τὸ γαλάζιο φόρεμά της. Στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ὁ νεαρὸς σπουδαστὴς εἶδε ὅτι ἦταν πάρα πολὺ χαριτωμένη κι' ἀμέσως ἄναψε ἡ καρδιά του ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Κι' ἔτσι τὴν προσπέρασε γιὰ νὰ τὴν δῆ καλύτερα στὸ πρόσωπο. Ἡ κοπέλλα τὸ κατάλαβε, γύρι-

σε τὸ κεφάλι, τοῦ χαμογέλασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ποιός θὰ φανταζόταν ὅτι θὰ συναντιώμαστε κάποτε στὸ δρόμο; Μὰ νάνε ἀρά γε τυχαία αὐτὴ ἡ συνάντησί μας ;

Ὁ Κιάο ἔκανε μιὰ ὑπόκλιση καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Θέλετε νὰ τιμήσετε τὸ σπίτι μου μὲ μιὰ ἐπίσκεψί σας ;

Δίχως νὰ τοῦ ἀποκριθῆ ἡ κοπέλλα, φώναξε τὴ δούλα της, ποὺ τραβοῦσε μπροστά.

— Ἔλα, Κὶν - Λὶ - Ἔν, τῆς εἶπε. Φέξε μου τὸ δρόμο...

Ὁ Κιάο τότε πῆρε τὴν κοπέλλα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἔμπασε στὸ σπίτι του. Ἔπειτα τὴν ρώτησε ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν καὶ ποιό ἦταν τ' ὄνομά της.

— Μὲ λένε Φοῦ - Λὶ - Κίνγκ, τοῦ ἀπάντησε. Ὁ πατέρας μου ἦταν ὁ δικαστὴς τοῦ Χόα - Τσὲ - Οὔ. Οἱ γονεῖς μου πέθαναν, δὲν ἔχω ἀδελφοὺς καὶ ζῶ μὲ τὴ δούλα μου Κὶν - Λὶ - Ἔν στὴ συνοικία τοῦ Χοῦ Σί.

Ὕστερα πέρασαν πολλὲς ὧρες τῆς νύχτας μαζύ, πίνοντας τσάϊ, μ' ἀγκαλιάσματα καὶ μὲ φιλιά.

Τὰ ξημερώματα, πρὶν βγῆ ὁ ἥλιος, ἡ ὥμορφη κοπέλλα ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Κιάο καὶ τὸ βράδυ, μὲ τὸ σκοτάδι, ξαναγύρισε. Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία κράτησε πολλὲς νύχτες.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ Κιάο, ποὺ δὲν εἶχε πῆ σὲ κανένα τὴν περιπέτειά του, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς γείτονά του. Αὐτὸς λοιπὸν τοῦ ἐξωμολογήθηκε ὅτι εἶχε παραξενευθῆ ἀπὸ τὶς μυστηριώδες ἐπισκέψεις τῆς κοπέλλας κι' εἶχε παραμονέψει μιὰ νύχτα τὴν εἴσοδό της στὸ σπίτι τοῦ νεαροῦ σπουδαστή. Κατόπιν εἶχε κρυφακουτάξει ἀπὸ μιὰ χαραμάδα τῆς πόρτας καὶ τὸν εἶχε δῆ νὰ τρώγη καὶ νὰ γλεντάη μὲ μιὰ γυναῖκα νεκροστολισμένη, μὲ πουδραρισμένο πρόσωπο.

— Φιλοξενεῖτε ἕνα λείψανο, τοῦ εἶπε. Ἔχετε τὸ νοῦ σας, γιατὶ μπορεῖ νὰ σᾶς συμβῆ καμμιὰ μεγάλη συμφορά. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα θὰ ἐξαντλήση σιγὰ - σιγά, τὸ πνεῦμα σας, καὶ μιὰ μέρα θὰ φυσήση πάνω σας ὅπως φυσοῦμε γιὰ νὰ σβύσουμε ἕνα κερί. Καὶ ξέρετε βέβαια ὅτι ἡ κρύα πνοὴ τῶν πεθαμένων σκοτώνει...

Ὁ Κιάο τρομοκρατήθηκε ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ δῆ ἂν ἦσαν ἀλήθεια ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ἡ κοπέλλα. Πῆγε λοιπὸν τὴν ἄλλη μέρα στὴ συνοικία τοῦ Χοῦ-Σί. Κανένας ὅμως ἐκεῖ πέρα δὲν ἤξερε τὴν Φοῦ - Λὶ-Κίνγκ. Γυρίζοντας ἔπειτα στὸ σπίτι του, πέρασε ἔξω ἀπὸ τὴν περίφημη παγόδα τοῦ Χοῦ- Σὶν - Σέ. Καὶ μπῆκε μέσα. Εἶδε τότε, σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς παγόδας, ἕνα κενοτάφιο ἀπὸ χρυσῆ καὶ μαύρη λάκκα καὶ πάνω σ' αὐτὸ τὸ φέρετρο, ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ φέρετρα, ποὺ μένουν προσωρινὰ στὶς παγόδες ὥσπου νὰ μεταφερθοῦν στὸ νεκροταφεῖο. Ὁ Κιάο δὲν τοῦ ἔδειξε στὴν ἀρχὴ καμμιὰ ἰδιαίτερη προσοχή, μὰ ξαφνικὰ τὰ μάτια του καρφώθηκαν στὴν ἐπιγραφή του, ποὺ ἔλεγε: «Φοῦ - Λὶ - Κὶνγκ, κόρη τοῦ δικαστοῦ Φοῦ τοῦ Χόα - Τσὲ -Οὔ». Στὴ μιὰ μεριὰ τοῦ φερέτρου ἦταν μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς ζωγραφιὲς, ποὺ συνηθίζονται στὶς κηδεῖες καὶ ποὺ παριστάνουν τοὺς δούλους τοῦ μακαρίτη. Πάνω λοιπὸν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ζωγραφιά, ἦταν γραμμένο τὸ ὄνομα «Κὶν - Λὶ - Ἔν.» Ἦταν τ' ὄνομα τῆς δούλας, ποὺ συνώδευε τὸ πρῶτο βράδυ τὴ φίλη τοῦ νεαροῦ σπουδαστή. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, μπροστὰ στὸ φέρετρο ἦταν ἕνα φανάρι, πάνω στὸ

ὁποῖο ἦσαν ζωγραφισμένες δυὸ παιωνίες. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ τελευταία ἀπόδειξι ἔπεισε τὸν Κιάο. Εἶχε δίκηο ὁ γείτονάς του.

Μόλις ἔκανε αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι, τὄβαλε ἀμέσως στὰ πόδια, δίχως νὰ γυρίση πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του. Κι' ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι του, διηγήθηκε στὸ γείτονά του τὶ εἶχε ἀνακαλύψει τυχαῖα στὴν παγόδα τοῦ Χοῦ - Σὶν - Σέ. Εἶχε πέσει θῦμα τοῦ ἔρωτος τοῦ φαντάσματος τοῦ φαντάσματος τῆς νεκρῆς Φοῦ-Λὶ-Κίνγκ.

— Τώρα λοιπόν, νὰ μὴ ξαναπεράσης ἀπὸ τὴν παγόδα τοῦ Χοῦ - Σὶν-Σέ, τοῦ εἶπε ὁ γείτονάς του, ποὺ ἤξερε ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα. Καὶ νά, κάρφωσε αὐτὸ ξόρκι στὴν κρεββατοκάμαρά σου καὶ δὲν θὰ ξαναδεχθῆς πειὰ καμμιὰ νυχτερινὴ ἐπίσκεψι.

Κι' ἔδωσε στὸν Κιάο ἕνα μεταξωτὸ χαρτί, γεμᾶτο ξόρκια.

Ἀπὸ τότε πέρασε ἕνας μῆνας, δίχως νὰ φανῆ ἡ Φοῦ-Λὶ-Κίνγκ κι' ἡ δούλα της.

Μὰ μιὰ νύχτα, ὁ Κιάο γλέντησε μὲ τοὺς φίλους του κι' ἤπιε πολύ, γιὰ νὰ γιορτάση τὴν ἐπιτυχία του στὶς ἐξετάσεις.

Κι' ὕστερα, παραπατῶντας, ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι του. Μὰ ξέχασε τὶς συμβουλὲς τοῦ γείτονά του, καὶ πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὴν παγόδα τοῦ Χοῦ - Σὶν - Σέ. Ἐκεῖ πέρα βρῆκε τὴν Κὶν - Λὶ - Ἔν, τὴ δρύλα νὰ τὸν περιμένη στὸ κατῶφλι.

— Ἡ καϋμένη ἡ κυρία μου σὲ περίμενε τόσον καιρό, μὲ ἀγωνία. εἶπε στὸν Κιάο, μαζὺ μ' ἕνα σωρὸ ἄλλα τρυφερὰ πυράπονα.

Ἔπειτα τὸν τράβηξε μέσα στὴν παγόδα, ὡς τὸ χρυσὸ καὶ μαῦρο κενοτάφιο, ὅπου περίμενε ἡ βαμμένη καὶ νεκροστολισμένη κοπέλλα, καθισμένη πάνω στὸ φέρετρο.

— Μὲ ξέχασες, ἀχάριστε! τοῦ εἶπε. Κι' ἐγώ, ποὺ νόμιζα ὅτι μ' ἀγαποῦσες !... Μὰ δὲν εἶμαι πειὰ δική σου ;

Ὁ Κιάο, μεθυσμένος ὅπως ἦταν τὴν ἄφησε νὰ τὸν γεμίση μὲ χάδια καὶ φιλιά.

— Καὶ τώρα, τοῦ ξαναεῖπε ἡ Φοῦ-Λὶ-Κίνγκ, μὲ μιὰ παράξενη φωνή, ποὺ ἔκανε τὸν Κιάο ν' ἀνατριχιάση, τώρα δὲν θὰ σ' ἀφήσω πειὰ νὰ φύγης.....

Κι' ἅρπαξε τὸν Κιάο ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸ βαρὺ σκέπασμα τοῦ φερέτρου ἀνασηκώθηκε ξαφνικὰ κι' ἔπειτα.... ξανάκλεισε μ' ἕναν πένθιμο κρότο, ἀπὸ πάνω τους...

Ὅταν ὅμως ὁ γείτονας τοῦ Κιάο πρόσεξε τὴν ἐξαφάνισί του, βρῆκε τοὺς φίλους τοῦ σπουδαστή, κι' ὅλοι μαζύ, ἐπῆγαν στὴν παγόδα τοῦ Χοῦ - Σὶν - Σέν, ὅπου ἀνεκάλυψαν τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός του, ποὺ εἶχε μείνει ἔξω ἀπὸ τὸ φέρετρο.

Ἔτρεξαν λοιπὸν ἀμέσως κι' εἰδοποίησαν τοὺς παπάδες, οἱ ὁποῖοι ἄνοιξαν τὸ φέρετρο καὶ βρῆκαν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς πεθαμένης Φοῦ - Λὶ - Κίνγκ τὸ ζεστὸ ἀκόμη σῶμα τοῦ δυστυχισμένου Κιάο! Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι λοιπὸν μεταφέρθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος, κι' ἐκεῖ θάφτηκαν

Ἀπὸ τότε, τὶς ἄγριες νύχτες, οἱ ἀργοπορημένοι ταξιδιῶτες βλέπουν νὰ παιρνοῦνε δυὸ σκιὲς, μὲ μιὰ δούλα μπροστά, ποὺ κρατάει ἕνα φανάρι, πάνω στὸ ὁποῖο εἶνε ζωγραφισμένες δυὸ παιωνίες...».

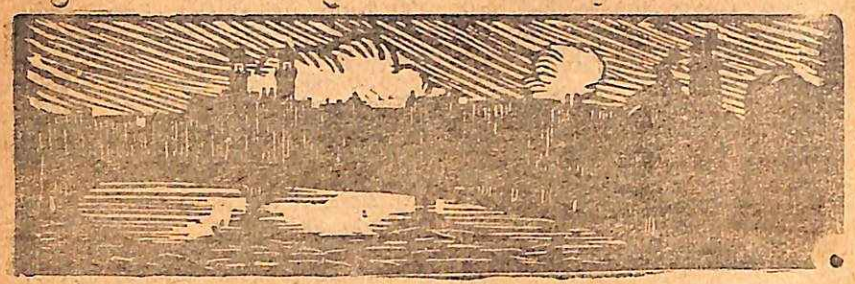
— Κι' ἔπειτα ; μὲ ρώτησε ἡ Δωροθέα.

— Τί ἔπειτα ; Δὲν ἔχει ἄλλο ! Λένε μόνο ὅτι ὅποιος συναντήση τὴ νύχτα αὐτὰ τὰ τρία φαντάσματα, πέφτει ἄρρωστος τὴν ἄλλη μέρα καὶ μιὰ ἑβδομάδα ἔχει πυρετό.

— Αὐτὲς ἡ ἱστορίες μοῦ ἀρέσουν! μοῦ εἶπε ἡ Δωροθέα. Ἡ γυναῖκες ξετρελλαίνονται γιὰ τοὺς ὥμορφους νέους, ποὺ ἔχουν μαῦρα μαλλιά...

—Ναί, μὰ οἱ ἄντρες προτιμοῦνε τὶς ξανθιές !... τῆς εἶπα.

Καὶ τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου μου, μ' ἕνα παράφορο ἔρωτα.

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΡΥΛΑ

ΤΡΟΜΟΣ

Ναί, ναί, ἦτανε ξακουστὸς μέσα στὸ Παρίσι ὁ Ζὰν Ρεβὶλ γιὰ τὴν γενναιότητα καὶ τὸ θάρρος του. Ἡ φήμη του αὐτὴ δὲν ἦτανε τυχαία. Βασιζότανε σὲ πολλὰ κατορθώματα, σὲ δέκα μονομαχίες ποὺ κάνανε κρότο, στὴ συμμετοχή του δυὸ φορές, σ' ἐπικίνδυνες ἐξερευνητικὲς ἀποστολὲς στὴν Ἀφρικὴ καὶ σὲ πολλὰ τρελλά, ἐξωφρενικὰ στοιχήματα, ποὺ ὅλα τὰ κέρδησε μὲ τὸ ἀπίστευτο θάρρος του. Λὲς καὶ τὸν μεθοῦσε ὁ κίνδυνος, δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ παίζῃ τὴ ζωή του κορῶνα—γράμματα σὲ κάθε περίστασι, χωρὶς καὶ νὰ ὑπάρχῃ τοὐλάχιστον κάποιος σοβαρὸς λόγος, κάποια δικαιολογία... Γι' αὐτὸ ἀπορήσαμε ὅλοι μας ὅταν μᾶς ὡμολόγησε ὁ ἴδιος, πὼς μιὰ φορὰ στάθηκε κι' αὐτὸς ἄνανδρος, τόσο ποὺ ἔτρεμε μιὰν ὁλόκληρη νύχτα, μπροστὰ σ' ἕναν φανταστικὸ κίνδυνο.

— Δὲν εἶνε δυνατό ! Πῶς νὰ σὲ πιστέψουμε ! εἶπε κάποιος ἀπ' τὴν παρέα μας.

—Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε, μᾶς βεβαίωσε ἐκεῖνος. Δοκίμασα τὸν φρικτότερο φόβο, ποὺ τρέμω ἀκόμη καὶ τώρα ὅταν τὸν συλλογίζωμαι... Εἶνε κάτι ποὺ δὲν ἐπιδέχεται λογική. Μπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς γενναῖος τὴ μιὰ μέρα καὶ ἄνανδρος τὴν ἄλλη, στὴν ἴδια ἀκριβῶς περίπτωσι... Εἶνε ζήτημα νεύρων, φαντασίας καὶ.... θεατῶν, γιατὶ ὅλα τὰ κάνουμε στὴ ζωὴ γιὰ νὰ ἰδοῦνε οἱ ἄλλοι. Πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῆτε αὐτό!... Ἔπειτα ὑπάρχει καὶ κάποιο εἶδος γενναιότητος ποὺ μοιάζει ὑπερβολικὰ μὲ μιὰ φευγάλα πρὸς τὰ ἐμπρός... Ἡ ἀλήθεια εἶνε, πὼς φοβήθηκα ὑπερβολικὰ ἐκείνη τὴ νύχτα.

— Πές μας λοιπόν, τί ἔγινε, μιὰ καὶ δὲν ἔχουμε τίποτ' ἄλλο νὰ κάνουμε .

— Εὐχαρίστως. Φαντάζομαι μάλιστα πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ ὠφεληθῇ λιγάκι ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Θὰ ἔχῃ περάσει πειὰ ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε. Ἦτανε Αὔγουστος, νύχτα. Εἶχα βαρεθῆ τὴν ἄσκοπη ζωή μου στὸ Παρίσι καὶ πῆγα στὰ βουνὰ ν' ἀναπνεύσω καθαρὸν ἀέρα, ν' ἀπολαύσω τὴ μοναξιὰ καὶ τὴ σιωπή. Φανταστῆτε ἕναν ἔρημο πύργο στὶς Ἄλπεις, ἀκατοίκητο ἀπὸ χρόνια, σχεδὸν ἐρειπωμένο. Ὡστόσο ὁ φύλακας δέχτηκε νὰ μοῦ νοικιάσῃ ἕνα δωμάτιο... Ἔμεινα λοιπὸν ἐκεῖ λίγες ἑβδομάδες, σὰν ἐρημίτης.

Ἡ μόνη διασκέδασι ἦτανε νὰ πηγαίνω, τὸ βράδυ, νὰ κουβεντιάζω μ' ἕναν ἄλλον ἐρημίτη, ποὺ ἔμενε τρία χιλιόμετρα μακρυά, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ πυκνοῦ δάσους. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἦταν πειὰ γέρος εἶχε πάντα κάποια παράδοξη καὶ τρομακτικὴ ἱστορία νὰ μοῦ διηγηθῇ. Καὶ διηγότανε μὲ πολλὴ τέχνη. Μιὰ βραδυὰ μάλιστα, τόσο πολὺ ἐνδιαφέρθηκα γιὰ τὴν ἱστορία του, ὥστε,χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, κάθησα καὶ τὸν ἄκουα ὡς τὰ μεσάνυχτα.

— Εἶνε κιόλας μεσάνυχτα ! φώναξα σὰν ἄκουσα τὸ ρολόϊ νὰ χτυπάῃ... Καληνύχτα, φεύγω.

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν κάνετε καλά, εἶπε ὁ γέροντας.

— Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ;..

— Μπορεῖ νὰ χάσετε τὸ δρόμο....

— Δὲν φαντάζομαι νὰ ὑπάρχουν καὶ δῶ ἀπάχηδες εἶπα.

— Μὰ δὲν βλέπετε πόσο εἶνε σκοτεινὴ ἡ νύχτα ; Κυττάξτε. Θὰ βρέξῃ.. Εἶστε τοὐλάχιστον ὠπλισμένος ;

— Ὄχι. Δὲν εἶχα οὔτε μπαστοῦνι. Μπροστὰ ὅμως σ' ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὸ μυαλό του ἦτανε βέβαια γεμᾶτο παιδιάστικους φόβους, δὲν ἦτανε δυνατὸ νὰ φανῶ λιγόψυχος. Ἤμουν, ὅπως ξέρετε, πάντα ξακουστὸς γιὰ τὸ θάρρος μου. Ἀρνήθηκα λοιπὸν τὴν φιλοξενία του καὶ πῆρα δρόμο μέσα στὸ δάσος.

Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω γιατὶ αἰσθανόμουν ἀλλαγμένο τὸν ἑαυτό μου. Ἄθελα, ἡ φαντασία μου, δὲν ξεκολλοῦσε ἀπὸ μιὰ φανταστικὴ ἱστορία κάποιου ἐγκλήματος, μὲ φαντάσματα καὶ πεθαμένους, ποὺ μοῦ εἶχε πρὶν ἀπὸ λίγο διηγηθῇ ὁ γέρο - φίλος μου. Ἔφερνα στὸ μυαλό μου καὶ τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες, κι' ὅλ' αὐτά, ποὺ μοῦ εἶχαν φανῇ τόσο ἀνόητα τὴν ὥρα ποὺ τ' ἄκουγα, μὲ τάραζαν τώρα μὲ μιὰ παράξενη συγκίνησι...

Ξαφνικὰ μιὰ ἀστραπὴ μαστίγωσε τὸν μαῦρο οὐρανὸ κι' ἀμέσως σχεδὸν ἀκούστηκε τὸ μουγκρητὸ τοῦ κεραυνοῦ.

Κ' ἡ θύελλα ξέσπασε μανιασμένη τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινα στὸ πυκνότερο μέρος τοῦ δάσους. Τόσο πυκνὸ ἦτανε τὸ σκοτάδι, ποὺ δὲν μποροῦσα τίποτε νὰ διακρίνω μπροστά μου.

Βρεγμένος ἀπὸ τὴ νεροποντὴ καὶ μουσκεμένος ἀπ' τὸν ἱδρῶτα, ἀνέβαινα λαχανιασμένος τὸ βουνό, κάτω ἀπ' τὸ τρομακτικὸ φῶς τῶν ἀδικόπων ἀστραπῶν, ποὺ διέσχιζαν τὰ σκοτάδια. Γύρω μου ἄκουγα κρότους : τὰ κλαδιὰ ποὺ τρίζανε, μυστηριώδεις ἀνάσες, σὰν ἀνθρώπινους στεναγμούς, σὰν βογγητά: ὅλη τὴ γεμάτη θορύβους καὶ πόνο ζωὴ τοῦ δάσους, χτυπημένη ἀπ' τὴν καταιγίδα. Ἕνας δυνατὸς ἄνεμος κυλοῦσε τὸ φρικτὸ παράπονό του, σὰν ἀτελεύτητο θρῆνο.

Τότε μὲ κυρίεψε ἕνας τρόμος φρικτός, ἀκατανίκητος, ἀπερίγραπτος. Στάθηκα τρέμοντας σύγκορμος, νόμιζα πὼς ἄκουγα πίσω μου νὰ μὲ κυνηγοῦνε, βήματα νὰ πλησιάζουν βιαστικά, νὰ μὲ φτάνουν. Θὰ τὸ πιστέψετε; Ἦταν ἡ καρδιά μου, ἡ φτωχὴ καρδιὰ τοῦ ἥρωά σας, ποὺ χτυποῦσε δυνατά, πήγαινε νὰ σπάσῃ ἀπ' τὴ λαχτάρα. Ἄρχισα πάλι νὰ περπατῶ, αὐτὸς ὁ ἠλίθιος φόβος ὅμως ὅλο καὶ μεγάλωνε, τὰ δόντια μου χτυποῦσαν δυνατά, κρύος, παγωμένος ἱδρῶτας μ' ἔλουζε ὁλόκληρο κι' ἀνακατευότανε μὲ τὴ βροχὴ ποὺ πότιζε τὰ ροῦχα μου. Σὲ κάθε ἀστραπή, σὲ κάθε βροντὴ μιὰ χλιαρὴ ἀναπνοὴ ἄγγιζε τὸ λαιμό μου... Ὅταν μὲ χτυποῦσε ἕνα κλαδί, πάγωνα ἀπὸ τρόμο καὶ ἀγωνία. Ἡ μπόρα σταματοῦσε λίγα δευτερόλεπτα, σὰ νάθελε νὰ ξεκουραστῇ γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ μὲ περισσότερη μανία κι' ἀγριότητα, λυσσασμένη. Μούγκριζε καθὼς ἔσπαζε τὰ κλαδιὰ καὶ σκούπιζε τὸ κάθε τι στὸ πέρασμά της... Ὧρες πρέπει νὰ βρισκόμουν σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία. Ἐπεφτα, σηκωνόμουν, τὰ χέρια μου ἦτανε ματωμένα καὶ μὲ πονοῦσαν

Σχεδὸν ξαφνικὰ ἡ μπόρα σώπασε, ὁ ἄνεμος ἔδιωξε τὰ σύνεφα καὶ φάνηκε πελώριο τ' ὁλόγιομο φεγγάρι, κατάλευκο, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου. Εἶδα τότε τὸν πύργο πολὺ κοντά, μόλις σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ μέτρων... Ἔτρεξα καὶ χώθηκα μέσα... Ὁ τρόμος ὅμως δὲν μ' ἄφησε, ἔξακολουθοῦσα νὰ τρέμω σὰν τὸ φύλλο καὶ διπλοκλειδώθηκα στὸ δωμάτιό μου, ἔβαλα μάλιστα κι' ἕνα βαρὺ ἔπιπλο πίσω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ ὠχυρώθηκα, ἕτοιμος ν' ἀγωνισθῶ ἐναντίον ὁλοκλήρου στρατοῦ ἀπὸ φαντάσματα. Ὅταν ξημέρωσε, μὲ τὸ τραῖνο ἔφυγα γιὰ τὸ Παρίσι.

— Ἔ; τί λέτε γι' αὐτό ; ρώτησε συμπερασματικὰ ὁ Ζὰν Ρεβὶλ κουνῶντας τὸ συμπαθητικώτατο κεφάλι του.... Ἔτσι ἐξαγνίζομαι μπροστὰ

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ-ΖΩΡΖ ΝΤΟΛΕΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

Βέβαια, όλες ή γυναῖκες εἶνε φιλάρεσκες, ξοδεύουν πολλὰ γιὰ τὶς τουαλέττες καὶ γιὰ τὸν καλλωπισμό τους, καὶ κάθονται ὧρες ὁλόκληρες μπροστὰ στὸν καθρέφτη τους. Ἡ Ὀρτανσία Κουσὲτ ὅμως ξεπερνοῦσε μὰ τὴν ἀλήθεια, ὅλες τὶς φιλενάδες της στὴ μανία της γιὰ τὸ ντύσιμο καὶ τὸ λοῦσο. Ἀγόραζε τὶς μεταξωτὲς κάλτσες καὶ τὰ γάντια μὲ τὴ δωδεκάδα, ἂν ρωτᾶτε καὶ γιὰ ποῦδρες, μυρωδιές, ροὺζ καὶ κραγιόν, οὔτε ἡ ἴδια δὲν ἤξερε πόσα εἶχε. Κάθε τουαλέττα της συνωδευότανε πάντα καὶ ἀπὸ παπούτσια, καπέλλο, σάκκα καὶ ὀμπρέλλα ἀσορτί. Ὁ κ. Κουσὲτ, ὁ ξακουστὸς δικηγόρος, εἶχε σαστίσει πειὰ μ' αὐτὲς τὶς σπατάλες τῆς γυναίκας του. "Οσα κι' ἂν κέρδιζε, δὲν ἤτανε ποτὲ δυνατὸ νὰ ἐπαρκέσουν στὰ τόσα της ἔξοδα. Ἀγκάστηκε νὰ χρεωθῆ, αὐτὸς ποὺ πωτὲ ὡς τότε δὲν εἶχε ζητήσει τὴν παραμικρότερη ἐκδούλευσι ἀπὸ κανέναν. Καὶ ὅμως, τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ ὁ δυστυχισμένος. Ἐκείνη πάλι τὸ ἤξερε καὶ, ὅπως ξέρουμε ὅλοι, ἀλλοίμονο στὸν ἄντρα, ὅταν θὰ καταλάβη ἡ γυναῖκα του τὴν ἀπόλυτη ὑποδούλωσί του σ' αὐτήν.

Τὰ ὑπέφερε ὅλα ὁ δυστυχισμένος κι' ἔτρεχε νὰ τῆς φέρνη λεφτά, λεφτὰ γιὰ πέταμα, λεφτὰ γιὰ κουρέλια καὶ ἠλίθια — κατὰ τὴ γνώμη του βέβαια —μπουκαλάκια, λεφτὰ γιὰ μύριες χαριτωμένες ἀνοησίες, γιὰ τὰ χίλια αὐτὰ τίποτα, ποὺ ἀποτελοῦν τὸν παράδεισο τῶν γυναικῶν.

Ἡ κ. Κουσὲτ ὅμως, τώρα τελευταῖα εἶχε καταντήσει κυριολεκτικὰ ἐξωφρενική: γιὰ νὰ πάη νὰ ἰδῆ μιὰ φιλενάδα της, ποὺ εἶχε βγάλει τὴ χρυσῆ, φόρεσε πράσινη τουαλέτα, γιὰ νὰ ταιριάζη μὲ τὸ κίτρινο πρόσωπο τῆς ἄρρωστης.

Ὁ ἄντρας της ὅμως τῆς τὰ συγχωροῦσε ὅλα, γιατί, ἀλήθεια, ἤτανε πολὺ ὥμορφη, ἀξιολάτρευτη: ὁλόξανθη καὶ γλυκειά, μὲ σπάνια μεγάλα γαλανά, ἐκφραστικώτατα μάτια, κάτασπρη καὶ τριανταφυλλένια, οωστὴ κουκλίτσα.

Ἕνα βράδυ, ὁ κ. Κουσέτ, καθὼς διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του, τῆς εἶπε συγκινημένος, δείχνοντάς της ἕνα ἀγγελτήριο κηδείας:

— Πάει ὁ καϋμένος ὁ Ριντοῦ, πέθανε..

Ἡ Ὀρτανσία παράτησε ἀμέσως τὸ μυθιστόρημα ποὺ διάβαζε: «Τὸ Κόκκινο καὶ τὸ Μαῦρο» τῆς Στάνταλ—ἦσαν βλέπετε τ' ἀγαπημένα της χρώματα—καὶ φώναξε κι' αὐτή:

Τί μοῦ λές; Ὁ Ριντοῦ, ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς; Ὁ πεθερὸς τῆς Ἐμμας;

— Ναί, ναί! Ὁ δυστυχισμένος... πέθανε ἀπὸ συγκοπή, ξαφνικά, ἐκεῖ

στὰ μάτια σας, γιατὶ γιὰ σᾶς, ἀνθρώπους διανοουμένους, ἀνωτέρους, ἤμουν ὡς τώρα ἕνας ἥρωας, δηλαδή, πάνω - κάτω, ἕνα κτῆνος... Τὸ κακὸ εἶνε, πρόσθεσε γελῶντας, πὼς ὅ,τι κι' ἂν κάνη κανείς, τοῦ μένει πάντα τὸ ὄνομα ποὺ ἔβγαλε. Ἔτσι ἐξακολουθῶ νὰ διατηρῶ ἀκόμη τὴ φήμη ἑνὸς ἥρωα, ἂν καὶ ἔχω ὅλη τὴν ἀνανδρία ποὺ ἐπιβάλλει, ἂν ἐπιτρέπετε τὴν ἔκφρασι, ὁ βαθμὸς τοῦ πολιτισμοῦ μου, ἡ μόρφωσί μου.

ΠΩΛ ΜΠΡΥΛΑ

ποὺ καθότανε.

—Τὴν καϋμένη τὴν Ἔμμα, πόσο τὴν λυποῦμαι!

— Βέβαια, εἶνε πολὺ φίλη σου..

— Πόσο τὴ λυποῦμαι τὴ δυστυχισμένη, ἐξακολούθησε ἡ Ὀρτανσία, εἶνε μελαχροινὴ ὅσο λίγες μέσα στὸ Παρίσι καὶ τώρα μὲ τὰ μαῦρα θὰ εἶνε μιὰ ἀηδία ἡ καϋμένη!....

—Ἄ!... ἔκανε ὁ κ. Κουσέτ. Γι' αὐτὸ τὴν λυπᾶσαι τόσο πολύ; Εἶνε βέβαια κι' αὐτὸ μιὰ ἄποψις τοῦ πένθους... πολὺ γυναικεία ὅμως.., Ἡ ἀλήθεια εἶνε—πρόσθεσε σχεδὸν ἀμέσως καμαρώνοντας τὶς ροδόλευκες δροσᾶτες σάρκες τῆς γυναικούλας του,—πὼς ἂν ἤτανε ἄσπρη καὶ ξανθη σὰν καὶ σένα, θὰ τῆς πήγαινε τρέλλα τὸ πένθος. Ἐσὺ θὰ ἤσουν ἀξιολάτρευτη, δηλαδὴ ἀκόμη περισσότερο ἀξιολάτρευτη. μὲ κατάμαυρα κρέπια.

Κι' ὁ ἀνόητος γελοῦσε εὐτυχισμένα μὲ τὴν ἀπρονοησία ποὺ διέπραξε.

Τὰ λόγια του ἐκεῖνα ἦσαν ὀλέθρια. Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ, βέβαιη γιὰ τὴν καινούργια λάμψι τῆς λευκῆς καὶ λαχταριστῆς ὠμορφιᾶς της κάτω ἀπ' τὰ ὁλόμαυρα κρέπια, ἡ φιλάρεσκη δὲν εὕρισκε οὔτε στιγμὴ ἡσυχία, τὴν εἶχε κυριεύσει ἡ ἐπίμονη ἰδέα : νὰ φορέση μαῦρα κρέπια.

Γιὰ νὰ μαυροντυθῆ ὅμως μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ χάση κάποιον ἀπ' τὴν οἰκογένειά της. Κ' ἡ Ὀρτανσία δὲν εἶχε δικούς της συγγενεῖς. Ὁ μόνος της συγγενὴς ἦταν ὁ ἄνδρας της. Γιὰ νὰ φορέση λοιπὸν μαῦρα ἔπρεπε νὰ χηρέψη.

Μιὰ βραδυὰ κύτταξε τὸν ἄντρα της μὲ ἀλλοιώτικο ὕφος.

— Εἶσαι καλά, γερός; τὸν ρώτησε.

— Ὢ! ναί, θηρίο μοναχό. Ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπε πὼς θὰ ζήσω τουλάχιστον ἑκατὸ χρόνια!

— Ἄ! ἔτσι;... ψιθύρισε ἡ Ὀρτανσία ἀπογοητευμένη.

Κι' ἔγινε ἀνήσυχη, εὐερέθιστη καὶ νευρική. Ἐξακολουθοῦσε νὰ φορῆ πάντα ἀνοιχτόχρωμα φορέματα καὶ μονάχα ὁ χαρακτῆρας της ὅλο καὶ σκοτείνιαζε κάθε μέρα.

Ὁ ἄντρας τὸ πρόσεξε καὶ λυπήθηκε γιὰ τὴν ἀνόητη κουβέντα ποὺ τοῦ ξέφυγε.

— Ἀγαπούλα μου, τῆς εἶπε μιὰ μέρα, τὸ ξανθὸ ἔγινε πολὺ ντεμοντὲ στοὺς κύκλους μας, πολὺ κοινό, ὅλες ἡ μοδιστροῦλες βάψανε τὰ μαλλιά τους ξανθά. Θαρρῶ, πὼς ἐσὺ μὲ τὸ δροσερό σου κάτασπρο δέρμα, θὰ ἤσουν ἀριστούργημα ἂν γινόσουν μελαχροινὴ καὶ θὰ μοῦ ἄρεσες ἀκόμη περισσότερο.

Ἡ Ὀρτανσία πήδησε ἀπ' τὴ χαρά της.

— Ἔχεις δίκηο, ἀγάπη μου, ἔτσι εἶνε. Ὅλες τώρα μὲ ὀξυζενὲ γινήκανε ξανθὲς καὶ χρυσομαλλοῦσες, δὲν πρέπει νὰ μείνω κι' ἐγὼ ξανθή. Κι' ἔπειτα, ὅταν θάχω κατάμαυρα μαλλιά, θὰ μπορέσω νὰ δοκιμάσω ἕνα σωρὸ χρώματα στὰ φορέματά μου, ποὺ οὔτε ἰδέα ἔχω ἡ καϋμένη ὡς τώρα. Μ' πράβο σου, πῶς τὄπαθες, μπουλοῦκο μου, κι' εἶπες καὶ σὺ κάτι σωστὸ καὶ ἔξυπνο στὴ ζωή σου; Θὰ παραγγείλω ἀπόψε κιόλας μιὰ τουαλέττα κόκκινη, βυσινιά, κι' αὔριο θὰ βάψω τὰ μαλλιά μου μαῦρα.

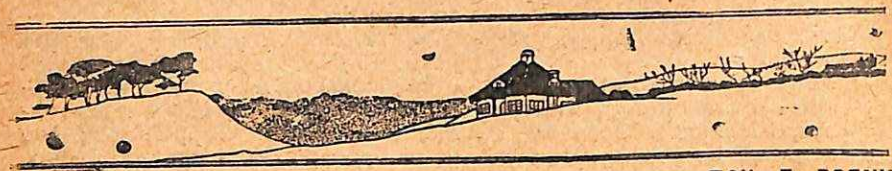
— Πολὺ ὡραῖα, εἶπε ὁ ἄντρας της. αὔριο θάχης ὅλο τὸν καιρὸ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, μιὰ καὶ θὰ πάω ἐγὼ ἀπ' τὰ χαράματα κυνῆγι.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωῒ-πρωῒ ὁ κύριος ξεκίνησε γιὰ τὸ κυνῆγι καί, κατὰ τὶς δέκα, ἡ κυρία τράβηξε χαρούμενη γιὰ τὸν κουρέα της.

— Θὰ μοῦ τὰ κάνης, τοῦ εἶπε, τὰ μαλλιά μου, πολὺ μαῦρα, σὰν τὸ φτερὸ τοῦ κοράκου, καὶ νὰ βαστάξουν πολύ, γιατὶ δὲν εὐκαιρῶ νάρχουμαι κάθε τόσο.

Ἔτσι κατὰ τὶς δώδεκα ἡ Ὀρτανσία γύρισε σπίτι της μὲ τὰ πιὸ μαῦρα μαλλιὰ ποὺ μποροῦσε νάχη μιὰ γνήσια Σπανιόλα καὶ σ' ὅλο τὸ δρόμο συλλογιζότανε χαρούμενη πόσα θὰ τῆς πήγαινε ἡ βυσινιὰ τουαλέττα της.

Δὲν πρόφτασε ὅμως καλὰ-καλὰ νὰ βγάλη τὸ καπέλλο της κι' ἄκουσε φωνὲς καὶ φασαρία στὴν εἴσοδο. Ἔτρεξε καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὸ πραγικώτερο θέαμα ποὺ μποροῦσε νὰ ἰδῆ στὴ ζωή της: ὁ ἄντρας της εἶχε κυλήσει σ' ἕναν γκρεμό, χτύπησε ἄσχημα στὸ κεφάλι καὶ τώρα οἱ ὑπηρέτες τὸν ἔφερναν σκοτωμένο

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΡΟΣΝΥ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΨΩΜΙ

Τὰ βαρειὰ σύννεφα τοῦ Σεπτέμβρη ἔπνιγαν τὴ πυρὴ ἀνταύγεια τῆς Δύσης, πυκνὴ πάχνη σκέπαζε τὶς κορυφὲς τῶν γυμνῶν δέντρων καὶ μοναχὰ ψηλὰ ρόδιζε λιγάκι ὁ οὐρανός.

Ὁ γέρος σταμάτησε τὸ θέρισμα, ἔκαμε δέμα τὰ ἐργαλεῖα του, τἄρριξε στὸν ὦμο του κι' ἀμίλητος, ξεσκούφωτος, γεμᾶτος χώματα, πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὴν καλύβα του, σκυφτός. Τὰ ξεχαρβαλωμένα παπούτσια του κολλοῦσαν πάνω στὴν ὑγρὴ γῆ.

Πέρα, στὸ βάθος, ἀκούστηκε ἡ καμπάνα κάποιου ξωκκλησιοῦ, θλιβερὴ καὶ μονότονη. Τὰ σκυλιὰ γαύγιζαν ἀπ' τὸ ἕνα κτῆμα στὸ ἄλλο καὶ τὰ παράθυρα, στὰ πλουσιώτερα σπίτια, ἄρχισαν νὰ φωτίζωνται.

Κακόκεφος ὅπως πάντα, μπῆκε στὴν καλύβα του ὁ γέρος ἐργάτης. Ἐκεῖ, μπρὸς στὴν πόρτα, τουρτούριζε ἀπ' τὸ κρύο ἕνα παιδάκι ὡς πέντε χρόνων. Τὰ τζάμια τοῦ μοναδικοῦ παραθύρου ἤτανε σπασμένα ἀπὸ καιρὸ κι' ὁ παγωμένος ἀέρας ἔμπαινε ἐλεύθερα στὸ ὑγρὸ καλύβι. Τὸ ἀγοράκι ἔτρεμε μέσα στὰ κουρέλια του. Εἶχε πολὺ λιγοστὰ μαλλιὰ καὶ μάτια τρομαγμένα. Τὰ γυμνά του πόδια ἦσαν τυλιγμένα μέσα σὲ κουρέλια.

Ὁ γέρος τόσπρωξε μπροστ' ἀπ' τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἀφήνοντας ἀνοιχτὰ γιὰ νὰ φέγγῃ.

— Ἔμπα μέσα, εἶπε σὰ νὰ μούγγριζε στὸ παιδί.

Ὁ μικρὸς μπῆκε στὸ θλιβερὸ δωμάτιο, μὲ ὕφος φοβισμένου μικροῦ ζώου. Τότε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἄνοιξε μὲ τὸ κλειδὶ τὸ ξύλινο σεντοῦκι κι' ἔβγαλε ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα κομμάτι φωμὶ σικαλίσιο. Κράτησε τὰ τρία τέταρτα γιὰ τὸν ἑαυτό του κι' ἔδωσε τὸ ὑπόλοιπο στὸ παιδί.

Κάτω ἀπ' τὸ πικρὸ βλέμμα τοῦ γέρου, τὸ παιδὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ τουρτουρίζῃ. Ἐκεῖνος τὸ κύτταζε μὲ τὰ σκληρὰ μάτια του, ἀκίνητα, στὸ ἄστοργο καὶ γεμᾶτο στενοχώρια πρόσωπό του, στενάζοντας γιὰ τὸ λιγοστὸ μαῦρο ψωμὶ καὶ τὰ ψίχουλ' ἀπ' τὸ ξερὸ τυρὶ ποὖρριχνε στὸν μικρό, βλαστημῶντας. Δάγκανε σὰν λυσσασμένος, μὲ τὰ γερὰ ἀκόμη κι' ὡμορφα δόντια του, τὸ σικαλίσιο ψωμί. Σίγουρα ὁ γέρος θἄτρωγε περισσότερο ἂν δὲν ἔδινε μερτικὸ καὶ στὸ παιδί. Καὶ τὸ κακόμοιρο τ' ὀρφανό, κύτταζε πῶς νὰ πιάνῃ λιγώτερο τόπο, προσέχοντας νὰ μὴν ἀσηκωτὸ στὰ χέρια τους.

— Ἄχ! δυστυχισμένη μου κυρία! ξεφώνισε κλαίγοντας ἡ καμαριέρα, ποὺ τῆς ἦταν ἀφωσιωμένη ἀπὸ τὸ πατρικό της σπίτι. Δυστυχισμένη μου κυρία! Συμφορὰ ποὺ μᾶς βρῆκε...

Καὶ καθὼς σκούπιζε τὰ κατακόκκινα μάτια της ἡ πιστὴ ὑπηρέτρια, ἄκουσε τὴν κυρία της, νὰ κυττάζῃ τὴν πένθιμη συνοδεία καὶ νὰ ψιθυρίζῃ μὲ λύσσα, μὲ ἀληθινὸ θυμό:

— Ἄ! δὲν τὸ περίμενα αὐτὸ τὸ κακό! Δὲν τὸ περίμενα! Νὰ χηρέψω! Σήμερα ποὺ ἔγινα μελαγχροινὴ καὶ δὲν θὰ μοῦ πήγαιναν πειὰ διόλου τὰ μαῦρα!... Σήμερα βρῆκε νὰ σκοτωθῇ κι' αὐτὸς ὁ χριστιανός. Δὲν μποροῦσε νὰ τσακιστῇ χθές, ποὺ ἤμουν ἀκόμα ξανθιά καὶ θὰ μοῦ πήγαιναν τὰ μαῦρα τρέλλα !...

ΖΩΡΖ ΝΤΟΛΛΕΥ

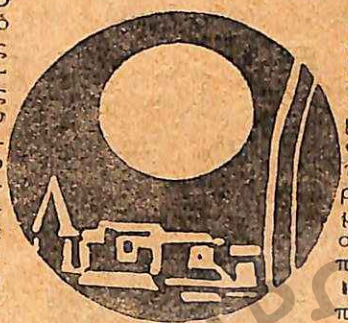
κούγωνται τὰ σαγόνια του, καθὼς μασσοῦσε τὸ μαῦρο ψωμί.

— Ἄχ! τὶ μοῦ κοστίζεις! Τὶ μοῦ κοστίζεις! εἶπε πάλι ὁ γέρος, ἀγριεμμένος καθὼς ἔπεσε μιὰ ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ πάνω στὸ ἀδύνατο καὶ τρομαγμένο πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ.

Ἐκεῖνο ἔκανε πίσω στὸ σκατάδι καὶ δὲν τόλμησε νὰ δαγκάσῃ τὸ ψωμί του. Ὁ γέρος ὅμως ἐξακολουθοῦσε, καὶ μέσα στὸ σκοτάδι, νάχῃ τὰ σκληρά, σὰν σουβλερὰ μαχαίρια, μάτια του καρφωμένα πάνω στὸ μικρό, χωρὶς συμπόνια, χωρὶς οἶκτο. Τὸ βρωμερὸ δωμάτιο, ὁλοσκότεινο, μ' αὐτὲς τὶς δυὸ τρισάθλιες ὑπάρξεις καὶ τὰ κουρέλια ὁλόγυρα, ἤτανε πιὸ θλιβερὸ κι' ἀπὸ ἕναν τάφο.

Καὶ ὅμως ἦσαν συγγενεῖς, παποῦς κι' ἔγγονος. Ὁ γέρος, ὅταν πέθανε ὁ γυιός του, ἔλπισε πὼς θἄπαιρνε κάποια κληρονομιά... Οἱ πιστωτὲς ὅμως τοῦ γυιοῦ του τὰ πῆραν ὅλα καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀπόμεινε τὸ βάρος τοῦ παιδιοῦ. Μεροκαματιάρης, μὲ καλὸ κομπόδεμα κατὰ μέρος ἀπ' τὴ λυσσασμένη οἰκονομία ποὺ ἔκανε χρόνια τώρα, μίσησε κεῖνο τὸ παιδί, ποὺ θἄτρωγε τσάμπα τὸ ψωμί του, τὸν ἱδρῶτα του, τὸν κόπο του καὶ ποὺ θὰ λιγώστευε τὰ λεφτά, ποὖβαζε κάθε βδομάδα στὴν κρυψῶνα. Ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, ποὺ δὲν χόρτασε ὁ ἴδιος τὸ ψωμὶ γιὰ νὰ ρίχνῃ κάθε Σάββατο ὅλο τὸ βδομαδιάτικο στὴν κρυψῶνα, κρυφά, τὴ νύχτα... νά, τώρα, ἕνα στόμα, ποὺ θἄτρωγε ἀπ' τὰ κρέατά του, πανάθεμά το!...

Ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες τὸ ἄφηνε θεονήστικο τὸ παιδί. Τὸ κακὸ ἤτανε ποὺ πέρασε ἀπὸ κεῖ — ὁ Διάβολος λὲς καὶ τῶφερε — ὁ γιατρός, ξακουστὸς γιὰ τὴ φιλανθρωπία του. Φοβέρισε ἄσκημα τὸ γέρο, βλέποντας τὰ χάλια τοῦ μικροῦ κι' ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, ἀναγκάστηκε νὰ ταΐζῃ κεῖνο τὸ χαραμοφάδικο, τὸ κιτρινιάρικο... Ἦτανε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό του! Καὶ δάγκωνε μὲ λύσσα τὸ ψωμί, ἐνῶ τὸ ταλαίπωρο τὸ μικρό, ἔτρεμε μὴν τ' ἀκούσῃ καθὼς μασσοῦσε, κεῖ στὴ σκοτεινὴ γωνιά...

Ἡ μόνη σκέψι τοῦ γέρου ἤτανε πῶς νὰ τὸ ξεφορτωθῇ ! Δυὸ-τρεῖς φορές, στὴ λειτουργία, παρακάλεσε καὶ τὸν Θεό, νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ χαμένο ἔξοδο. Μὰ ὁ καλὸς Θεὸς ἄφηνε τὸ ἐμπόδιο νὰ ζῇ κοντά του. Κάθε φορὰ ποὺ τρώγανε, πρωΐ, μεσημέρι, βράδυ, ἡ καρδιὰ τοῦ γέρου τιναζότανε ἀπὸ μῖσος. Φυσικά, σκέφτηκε πολλὲς φορὲς νὰ βρῇ μονάχος του τὸ δίκηο του, ἦταν ὅμως λιγάκι δύσκολο. Θἄπρεπε νὰ γίνῃ μακρυά, πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ὁ ἴδιος νὰ βρίσκεται στὴ δουλειά του, ὅπως πάντα...

Νύχτωσε γιὰ καλά. Ἡ πόρτα δὲν φώτιζε πειὰ τὸ δωμάτιο. Τὸ μικρὸ σύρθηκε χωρὶς ν' ἀκουστῇ ὡς τὸ ἀχυρένιο κρεββάτι του, ἀκουγότανε ὅμως τώρα ἀδύνατη ἡ ἀνάσα του, καθὼς ἀποκοιμήθηκε. Ὁ γέρος χασμουρήθηκε μιὰ - δυὸ φορὲς μέσα στὸ σκοτάδι. Ἐπὶ τέλους σηκώθηκε καὶ πῆγε κατὰ τὴν πόρτα.

Τὸ φεγγάρι πρόβαλλε μέσ' ἀπὸ τὰ μαῦρα σύννεφα, ρίχνοντας τὸ θλιμμένο του φῶς στὸν ἥσυχο κάμπο. Ἡ πάχνη εἶχε διαλυθῇ. Ὁ γέρος κύτταξε προσεχτικὰ τὸν οὐρανό. Κατάλαβε πὼς ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες, ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄσπρο οὐρανὸ θἄπεφτε βροχή, χοντρή, δυνατή, ποὺ θἄσβυνε κάθε ἴχνος βημάτων στὰ μονοπάτια. Ἤξερε καλὰ τὸν καιρό, μύριζε τὴν ὑγρασία, τὴ μπόρα ποὺ θ' ἀρχότανε, στὸν ἀέρα. Ἡ πολύχρονη πεῖρα του, τὸν προειδοποιοῦσε, ὅπως τὰ ζῶα.

— Εἶνε ἀκόμα μακρυά, σκέφτηκε, μὰ σὲ δυὸ - τρεῖς ὧρες θἄχουμε δυνατὴ τὴ μπόρα !

Ἔπειτα, ξαφνικά, ἔφυγε ἀπὸ τὴν πόρτα ἀποφασισμένος. Πῆγε μάχνοντας μὲ τὰ χέρια ὡς τὸ κρεββάτι τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ χτύπησε ἐλαφρὰ στὸν

ὦμο.

— Ἔ, μικρούλη, σήκω !

Ἡ φωνή του, γιὰ πρώτη φορά, ἦτανε τρυφερή. Τὸ μικρὸ ἀνασηκώθηκε τρομαγμένο. Ὁ παπποῦς του, ὅμως ἐξακολούθησε μὲ ἀπαλὴ φωνή:

— Σήκω, παιδάκι μου, σήκω ! Θάρθῃς μαζύ μου. Θὰ σοῦ δείξω ὥμορφα πράγματα, θὰ δῇς. Ἔλα, κάνε γρήγορα, παιδάκι μου!

Τότε τὸ δύστυχο σηκώθηκε ὁλόρθο, ἀπορῶντας καὶ θαυμάζοντας μὲ τὴν τρυφερότητα τῆς φωνῆς τοῦ παππού του. Ἔπειτα ὁ γέρος πῆρε ἕνα παληὸ σάλι, μάλλινο, ἔκλεισε καλὰ τὴν πόρτα κι' ἄρχισαν νὰ περπατοῦν, μέσα στὴ μοναξιὰ τῆς νύχτας. Ὁ ἀέρας κυνηγοῦσε τὰ σύννεφα ποὺ ἔμοιαζαν μὲ πελώρια μαῦρα κύματα. Πουθενὰ στὸν οὐρανὸ δὲν φαινότανε ἕνα κομματάκι γαλάζιο...

Τὰ σπίτια, στὰ κτήματα, φαινόντουσαν θυθισμένα στὸν ὕπνο. Πουθενὰ φῶς. Ὁ γέρος κρατοῦσε ἁπαλὰ τὸν μικρὸ ἀπὸ τὸ χέρι κι' ὁ ὑγρὸς δρόμος δὲν ἄφηνε οὔτε ὁ κρότος τῶν θημάτων τους ν' ἀκούγεται. Τὸ παιδάκι, ἔνοιωθε μιὰ παράξενη χαρὰ στὴν καρδούλα του τὴν πονεμένη; ποτὲ ὁ παππούς του δὲν τοῦ εἶχε μιλήσει ἔτσι γλυκά, ὅπως ἐκείνη τὴ νύχτα. Ξεχνοῦσε ὅλες τὶς θρισιὲς καὶ τὶς θλαστήμιες ποὺ ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα του κι' ἔσφιγγε ὅσο μποροῦσε τὸ ροζιασμένο χέρι τοῦ γέρου μὲ τὰ λιγνά του δαχτυλάκια.

Τράθηξαν ἁλάργα ἀπὸ τὶς ἐπαύλεις, κάνοντας μεγάλους γύρους, μὴ τοὺς ἰδῇ κανείς. Οἱ σκύλοι ὡστόσο τοὺς γαύγιζαν ἀπὸ πέρα, μέσα στὴ σιγαλιὰ τῆς παγωμένης νύχτας. Τότε ὁ γέρος ἀνατρίχιασε, ἀπομακρύνοτανε μὲ θιαστικὰ θήματα κι' ὅλο ἔλεγε στὸ παιδί :

—Θὰ ἰδῇς, θὰ ἰδῇς τὶ καλὰ πράγματα, ποὺ θὰ σοῦ δώσω νὰ φᾶς αὔριο τὸ πρωΐ... Θὰ σοῦ δώσω κι' ἕνα γλυκό...

— Ναί, παππού, ἔλεγε ὁ μικρὸς κι' ὅλο στριμογνώτανε κοντὰ στὸν γέρο, νοιώθοντας μιὰ ξαφνικιὰ τρυφερότητα στὴν στεῖρα καρδιά του.

Πέρασαν ἕνα μικρὸ δάσος κι' ὁ γέρος ἀνατρίχιαζε κάθε φορὰ ποὺ τὸ πρόσωπο. Νόμιζε πὼς τὸν κυνηγᾶνε. Μιὰ κουκουβάγια πέταξε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους κι' ὁ γέρος δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ θλαστήμια.

Βρέθηκαν στὰ χωράφια, ἔπειτ' ἄρχισε ὁ κατήφορος, γεμᾶτος θάμνους κι' ἀγκάθια. Ἡ σελήνη τώρα θγῆκε πάλι μέσ' ἀπ' τὰ σύννεφα καὶ φώτιζε τὴν ἔρημη ἐξοχή.

Ἐπιτέλους φτάσανε σ' ἕνα μικρὸ ἕλος. Ψυχὴ πουθενά. Μόνο μερικὰ θατράχια ἀκουγόντουσαν καὶ τὰ καλάμια ποὺ θρόϊζαν ἐλαφρά. Τὰ σάπια νερά, γεμᾶτα ἄγρια χόρτα καὶ θοῦρλα γυάλιζαν μαυριδερὰ κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ὁ γέρος στάθηκε. Ὁ ἀέρας φυσοῦσε πιὸ ζωηρά, τὰ σκυλιά, σώπασαν. Τότε ἔθγαλε μὲ ἀργὲς κινήσεις τὸ σάλι του καὶ ξαφνικὰ τὸ τύλιξε ὁλόγυρα στὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ.

— Μὴ φοθᾶσαι, μικρούλη μου, μὴ φοθᾶσαι... θα δῇς, θὰ δῇς !...

Μὲ τὰ χεράκια του ἔτσι δεμένα, τρομαγμένο, σήκωσε τὰ μάτια του τὸ παιδὶ πάνω στὸν παππού του. Αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ τὸ ξεγελάσῃ ἀκόμα μὲ γλυκόλογα. Ξαφνικὰ ὅμως τὸ γκρίζο πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἄγρια ἔκφρασι. Πάνω στοὺς ἀδύνατους ὤμους τοῦ καχεχτικοῦ παιδιοῦ, ἔπεσαν θαρειὰ τὰ πελώρια χέρια τοῦ γέρου. Τότε ἐκεῖνο κατάλαθε μονομιᾶς, κυλίστηκε στὰ πόδια τοῦ δημίου του κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ κλαίγοντας μὲ λυγμούς.

— Παππού!... Παππού!.. Μὴ παππού !...

Ὁ γέρος, μὲ τὴν τρομερὴ ἀπόφασί του ζωγραφισμένη στὰ μάτια του τὸ ἀνασήκωσε. Τὸ παιδί, στὸν ἄπειρο τρόμο του, σπαρταροῦσε μέσα στὰ χέρια του, προσπαθῶντας νὰ ἐλευθερωθῇ, νὰ γραπωθῇ ἀπὸ κάπου κι' ὅλο ξεφώνιζε:

— Δὲν ἔκανα τίποτα, παππού, δὲν σοῦκανα τίποτα!

Ὁ γέρος ὅμως πατοῦσε τώρα μέσα στὸ θοῦρκο, ἀνάμεσα στὰ καλάμια, ἐνῶ τὸ μικρὸ ἱκέτευε, προσπαθῶντας νὰ φιλήσῃ τὰ ροῦχα τοῦ καὶ κούργου.

Ἐπιτέλους ὁ γέρος ἔσκυψε, σκούντησε τὸ παιδὶ μέσα στὸ σκοτεινό, μαῦρο νερὸ καὶ τὸ εἶδε νὰ σπαρταρᾷ τρομαχτικά. Λίγες φυσαλλίδες σκάσανε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ θούρκου κι' ὕστερα τὸ ὠχρὸ κεφάλι μὲ τὰ λιγοστὰ μαλλιὰ ξαναφάνηκε φρικτό, μὲ τὶς μαῦρες κοιλότητες τῶν ματιῶν καὶ τοῦ στόματος. Ὁ γέρος ἔνοιωσε τὰ δόντια του νὰ τρίζουν. Μ' ἕνα μανιασμένο χτύπημα ξαναθούλιαξε τὸ ἄψυχο κορμὶ πιὸ θαθειὰ μέσα στὸ θοῦρκο, ὅπως θουλιάζουν ἡ γυναῖκες τὴ φάκα μὲ τὸ ποντίκι στὸ νερό! Σιγὰ-σιγὰ τὸ νερὸ ἔγινε πάλι ἥσυχο, τὸ παιδὶ δὲν σάλευε πειὰ κ' ἡ τελευταῖες φυσαλλίδες σκάσανε στὴ μαύρη ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ...

Μοῦ τὸν ἔδειξαν αὐτὸν τὸν γέρο, στὸ φρενοκομεῖο, φρικτὸ καὶ ἀπαίσιο, δεμένο μὲ τὸν ζουρλομαντύα σφιχτὰ σ' ἕνα σιδερένιο κάθισμα. Τὰ μάτια του, πεταγμένα κατακόκκινα ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες τους, λὲς καὶ παρακολουθούσανε ἀδιάκοπα μὲ ἀγωνία κάποιο τρομαχτικὸ θέαμα. Οἱ ἀπαίσιοι μορφασμοί του μ' ἔκαναν ν' ἀνατριχιάσω. Ἂν τὸν ἄφηναν μιὰ στιγμὴ λυτό, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ γιατρός, θἄπεφτε ὅπου ἔθρισκε νερό, γιατὶ εἶχε πάντα μπροστὰ στὰ μάτια του ἐκείνη τὴ φρικτή, τὴν ἀπερίγραπτη εἰκόνα, καὶ ἔθλεπε τὶς φυσαλλίδες κι' ἄκουγε τὸν ρόγχο τοῦ ἐγγονοῦ του, ποὺ τὸν ἔπνιξε μέσα στὸν θοῦρκο, γιὰ ἕνα κομμάτι μαῦρο ψωμί...

Ζ. ΡΟΣΝΥ

ΦΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΨΑΡΙΑ

Ἰδοὺ μερικὲς περιεργότατες πληροφορίες γιὰ τὰ ψάρια:

Θὰ τὸ πιστέψετε ; Ὑπάρχουν πολλὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα εἶνε προικισμένα μὲ τὸ αἴσθημα τῆς φιλοξενίας!

Μεταξὺ αὐτῶν, ἐκεῖνο ἰδίως τὸ ψάρι ποὺ δέχεται καθημερινῶς ἐπισκέψεις ἄλλων ψαριῶν στὴ φωλιά του, εἶνε τὸ ἀστρόψαρο.

Στὰ εὐρύχωρα διαμερίσματα τῆς φωλιᾶς τοῦ ἀστρόψαρου, ἡ ὁποία μοιάζει σὰν κηρῆθρα μελισσῶν, θρίσκουν καταφύγιο καὶ ξεκουράζονται πολλὰ κυνηγημένα ψάρια.

* * *

Ὑπάρχει πάλι κι' ἕνα ἄλλο ψάρι, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ χρέη... γιατροῦ! Τὸ ψάρι αὐτὸ θγάζει ἀπὸ τὸ δέρμα του μιὰ θλεννώδη οὐσία, ἡ ὁποία θεραπεύει τὶς πληγὲς τῶν ἄλλων ψαριῶν. Ἀρκεῖ νὰ τριφτοῦν τὰ πληγωμένα ψάρια πάνω στὸ θλεννογόνο δέρμα του καὶ εὐθὺς ἀμέσως κλείνει ἡ πληγή τους.

* * *

Τὸ ψάρι ἐπίσης μὲ τὰ τέσσερα μάτια, προξενεῖ μεγάλη κατάπληξι σ' ὅσους τὸ θλέπουν γιὰ πρώτη φορά. Τὸ περίεργο αὐτὸ ψάρι κολυμπᾷ κατὰ ἐντελῶς πρωτότυπον τρόπον. Ἔχει τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματός του, τὴν οὐρὰ δηλαδή, θυθισμένη μέσα στὴ θάλασσα, ἐνῶ τὸ ἐπάνω μέρος, τὸ κεφάλι του, ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Μ' ἄλλα λόγια, τὸ ψάρι αὐτὸ κολυμπᾷ ὄρθιο!...

Μολαταῦτα, χάρις στὰ διπλᾶ του μάτια, τὸ ἐξωτικὸ αὐτὸ ψάρι μπορεῖ νὰ θλέπῃ καὶ τὰ ἔντομα ποὺ πετοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ τὰ μικρὰ ψάρια, ποὺ κολυμποῦν μέσα στὸ νερὸ καὶ τὰ κυνηγάει ἀγρίως, γιὰ νὰ τραφῇ.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. ΒΩΚΑΡ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Τὸ μεγάλο ὑπερωκεάνειο, γεμᾶτο οἰκογένειες μεταναστῶν, ταχυδρομικοὺς σάκκους κι' ἐμπορεύματα, ἔφευγε ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Χάβρης γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἦταν τὸ δεύτερο ἔτους τοῦ μεγάλου πολέμου.

Στὴ γέφυρα, σχηματίζοντας τετράγωνο γύρω ἀπὸ τὸν πλοίαρχο, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου, τὸν ἄκουγαν νὰ τοὺς δίνη τὶς τελευταῖες ὁδηγίες. Ἄλλωστε, δὲν εἶχε νὰ τοὺς πῆ καὶ πολλά :

— Καμμιὰ σχέσι μὲ τοὺς ἐπιβάτες... Οὔτε τσάϊ, οὔτε μπρίτζ... Μὴ μιλᾶτε μὲ κανέναν καὶ νὰ δυσπιστῆτε σὲ ὅλους... Ὅσοι δὲν ἔχουν ὑπηρεσία στὸ κατάστρωμα, πρέπει νὰ μένουν στὴ γέφυρα καὶ νὰ παρατηροῦν τὸν ὁρίζοντα... Εἶστε ἐλεύθεροι, κύριοι...

Ὁ ὑποπλοίαρχος Ταγιάρ, ποὺ εἶχε παντρευτῆ μόλις πρὸ ὀχτὼ ἡμερῶν, γύρισε στὴν καμπίνα του κι' ἄρχισε νὰ γράφη τὸ Ἡμερολόγιό του, ἀφιερωμένο στὴ γυναῖκα του, τὴν ὁποία εἶχε ἀφήσει, τὴν προηγούμενη ἡμέρα, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Χάβρης :

«Λυποῦμαι, Ἐρμίνα μου, ἔγραφε, ποὺ οἱ κανονισμοὶ δὲν ἐπιτρέπουν στοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ νὰ παίρνουν μαζύ των καὶ τὶς γυναῖκες των... Θὰ κάναμε ἕνα θαυμάσιο γαμήλιο ταξίδι... Μὰ ἡ ἀπαγόρευσις αὐτὴ εἶνε ἐπιβεβλημένη καὶ σὲ καιρὸ εἰρήνης ἀκόμη...»

Ἔξαφνα, κάποιος χτύπησε στὴν πόρτα.

— Ἐμπρός !

Ὁ ναύτης Πριοῦ, ὑπηρέτης τοῦ ὑποπλοιάρχου, μπῆκε καὶ χαιρέτησε κανονικά.

— Τί θέλεις ;

— Ἡ κυρία σας εἶνε ἐδῶ, κύριε ὑποπλοίαρχε.

Ὁ Ταγιὰρ ὠχρίασε.

— Εἶσαι βέβαιος ;

— Μοῦ μίλησε.

— Καὶ τί σοῦ εἶπε;

— Μοῦ εἶπε πὼς ἀγόρασε τὸ εἰσιτήριό της ἀπ' τὸ πρακτορεῖο καὶ πὼς ταξιδεύει μὲ τὸ οἰκογενειακό της ὄνομα. Στὴν καμαριέρα εἶπε πὼς εἶνε χήρα. Μοῦ εἶπε πὼς δὲν πρέπει νὰ φοβᾶστε τίποτε... Θέλει μόνο νὰ τῆς πῆτε σὲ ποιὸ ξενοδοχεῖο πρέπει νὰ μείνη στὴ Νέα Ὑόρκη, γιατὶ δὲν γνωρίζει κανένα.

Ὁ νεαρὸς ὑποπλοίαρχος σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα εἶπε στὸν ἀφωσιωμένο του ναύτη:

— Δός της αὐτὸ κι' ἔλα ἀμέσως πίσω.

Πῆρε ἕνα χαρτὶ κι' ἔγραψε: Ξενοδοχεῖο Κάρλτον». Καὶ πρόσθεσε ὕστερα : «Ὅ,τι ἔτανες, εἶνε σοβαρό... Ἐχεμύθεια.»

Ὁ Πριοῦ ἔφυγε σὰν ἀστραπή. Ὁ Ταγιὰρ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ Ἡμερολόγιό του, ἔσκισε τὸ φύλλο, τὸ τσαλάκωσε καὶ τὸ πέταξε στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων. Δὲν ἤξερε κι αὐτός, ἂν ἔπρεπε νὰ λυπηθῆ ἢ νὰ

εἶνε εὐχαριστημένος.

Σὲ λίγο ὁ ναύτης ἐπέστρεψε.

— Ἡ κυρία σας, σᾶς εὐχαριστεῖ καὶ σᾶς φιλεῖ... Δηλαδὴ μὲ συγχωρεῖτε, ἔτσι μοῦπε !

— Εὐχαριστῶ... Μόνο νὰ κρατᾶς τὴ γλῶσσα σου.

— Ὅσο γι' αὐτό, μείνετε ἥσυχος.

Τὸ βράδυ στὸ τραπέζι ὁ πλοίαρχος εἶπε στοὺς ἀξιωματικοὺς πὼς ἔπρεπε νὰ κοιμηθοῦν ντυμένοι, ὅπως θᾶκανε κι' αὐτός. Στὸν Ταγιὰρ ἀνέθεσε τὴν ἐπιθεώρησι τῶν διαδρόμων τῆς πρώτης θέσεως, γιὰ νὰ κλειστοῦν οἱ φεγγίτες, νὰ κατεβαστοῦν τὰ μαῦρα παραπετάσματα καὶ νὰ σβυστοῦν τὰ φῶτα στὶς καμπίνες. Ὁ τρίτος πλοίαρχος θὰ ἐπιθεωροῦσε τὶς ἄλλες θέσεις καὶ τὸν θάλαμο τῶν μεταναστῶν.

Κατὰ τὶς ἑννέα, οἱ διάδρομοι ἦσαν ἔρημοι καὶ σχεδὸν σκοτεινοί. Ἐνῶ ὁ ὑποπλοίαρχος Ταγιὰρ περνοῦσε ἀπ' τὸν διάδρομο τοῦ δευτέρου καταστρώματος εἶδε μιὰ κομψὴ γυναῖκα ποὺ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος του:

Ἦσαν μόνοι στὸν μεγάλο διάδρομο.

Ἡ Ἐρμίνα τοῦ εἶπε :

— Δὲν ξέρει κανεὶς τί μπορεῖ νὰ συμβῆ. Ἤθελα νὰ εἶμαι κοντά σου, ἀγάπη μου.

— Σούτ !

Στὸν ἄγριο ἦχο ποὺ ἔκαναν τὰ κύματα σπάζοντας ἐπάνω στὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου καὶ στὸ μούγκρισμα τοῦ ἀνέμου, δυὸ ἄνθρωποι, ποὺ κανένας δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τοὺς ἀκούσῃ, φοβώντουσαν ν' ἀνταλάξουν δυὸ λόγια. Τὰ χείλη τους μόλις ἄρθρωναν λίγες λέξεις.

— Σ' ἀγαπῶ...

— Κι' ἐγώ... Στὴ Νέα Ὑόρκη νὰ μείνῃς στὸ «Κάρλτον»...

Οἱ ἕλικες ἔτριζαν, μαστίγωναν τὴ θάλασσα, καὶ τὰ κύματα μανιασμένα ξεσποῦσαν πάνω στὸ κατάστρωμα...

Φοβᾶμαι, εἶπε ἡ Ἐρμίνα κι' ἔτρεξε νὰ κρυφτῆ στὴν καμπίνα της.

Τὸ ταξίδι βάσταξε ἐννέα ἡμέρες χωρὶς κανένα αἰφνιδιασμὸ Πλησίαζαν στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ φαινόντουσαν πειὰ τὰ ψηλὰ κτίρια τῆς πόλεως. Τότε ὁ Ταγιὰρ, ἐνῶ κάρφωνε τὰ μάτια του ἐπάνω στὴν «ταξιδιώτιδά» του μὲ λατρεία — καθὼς καθόταν ἐκείνη, δῆθεν ἀδιάφορα, σὲ μιὰ πολυθρόνα λίγα μέτρα μακρυά του — ἄκουσε τὸν πλοίαρχο νὰ τοῦ φωνάζῃ :

— Σὲ λίγο φθάνουμε σῶοι κι' ὑγιεῖς ! τοῦ εἶπε ὁ γέρο-λύκος ἐκεῖνος, μόλις τὸν πλησίασε ὁ Ταγιάρ. Δὲν ἔχουμε πειὰ τίποτε νὰ φοβηθοῦμε. Θέλω νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ κάτι !..

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἄκουγε προσεχτικά.

— Ἔχουμε ἀπάνω στὸ βαπόρι μιὰ ὡμορφη χήρα, αὐτὴ ἀκριβῶς ποὺ θαύμαζες τώρα δά...

— Πλοίαρχέ μου...

— Καλά, καλά.... Θάθελα νὰ τῆς πῆς, πὼς ἔχω κάποια περιουσία καὶ πὼς ἔχω τὴν τιμὴ νά... Ξέρεις, τὰ χάνω μπρὸς στὶς γυναῖκες... Ἐσὺ τὴ γνωρίζεις.... Σὲ εἶδα ποὺ τῆς μιλοῦσες.

— Μάλιστα πλοίαρχέ μου.

— Μποροῦμε νὰ παντρευτοῦμε στὴ Νέα Ὑόρκη, καὶ θὰ ἐπιστρέψουμε ὕστερα μαζὺ στὴ Γαλλία. Ὅταν μιὰ γυναῖκα πληρώσῃ τὸ εἰσιτήριό της καὶ δὲν τὸ κουνήσῃ ἀπ' τὴν καμπίνα της, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ πῆ τίποτα.

— Σωστά.

— Ὥστε ἀναλαμβάνεις τὴν ὑπηρεσία αὐτή:

— Ἀδύνατον. Εἶνε παντρεμένη.

— Παντρεμένη ;

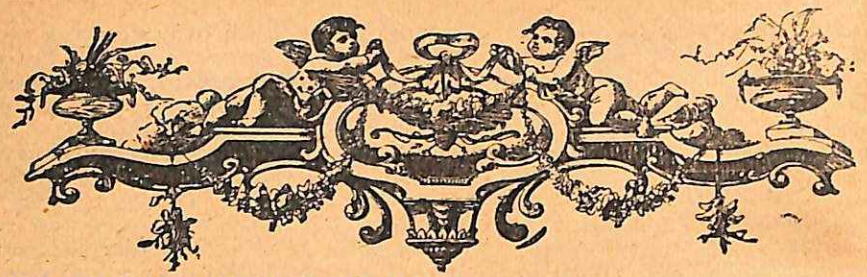
— Μάλιστα. Εἶμαι βεβαιότατος γι' αὐτό.

— Κι' ὁ ἄντρας της τὴν ἀφίνει νὰ ταξιδεύῃ μόνη της ;

— Τὴ συνοδεύει.

— Ὄχι δά ! Θὰ τὸν ἔβλεπα.

— Τὸν εἴδατε, πλοίαρχέ μου.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ, Ο ΕΡΩΤΑΣ

Ἂν θέλετε ν' ἀγαπᾶτε ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς σας, πρέπει ν' ἀγαπήσετε ἀπὸ μικρὸ παιδί. Δὲν ὑπάρχουν ἔρωτες ποὺ ζοῦν πέρα ἀπὸ τὸν τάφο, παρὰ ἐκεῖνοι ποὺ γεννήθηκαν στὴν κούνια.

Α. Κὰρ

***

Ἐκεῖνος ποὺ δὲν θεωρεῖ ὡς καταστροφὴ καὶ τὴν παραμικρὴ ἀκόμα ἀλλαγὴ στὶς σχέσεις τῶν ἐρωτευμένων, ἀσφαλῶς δὲν ξέρει τὸν ἔρωτα.

Πιὲρ Λερουὺ

***

Κι' ἕναν ὁλάκληρο αἰῶνα ἂν διαρκέση ὁ εὐτυχισμένος ἔρωτας, πάλιν θὰ μᾶς φαίνεται πὼς ἔζησε μιὰ καὶ μόνη στιγμή.

Προπέρτιος

***

Μουλάρι μαυροκέφαλο, γυναῖκα ποὺ γεννήθηκε σὲ παραθαλάσσιο μέρος, ἄνδρας ποὺ νὰ λέγεται Πέτρος, παπᾶς γείτονας καὶ καρέκλα μπροστὰ στὴν πόρτα μας, δὲν εἶνε πράγματα ποὺ φέρνουν καλὸ στὴν οἰκογένειά μας.

Ἱσπανικὴ Παροιμία

***

Ὢ, πόσο γλυκειὰ ἁμαρτία εἶνε ὁ ἔρωτας τῆς γυναίκας ! Γι' αὐτὸν τὰ πάντα περιφρονοῦν οἱ ἄνδρες, ἀκόμα καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχουν στὴ μητέρα τους...

Τζιάκομο Ἀλμπέρτι

***

Ἡ γυναῖκα, κι' ὅταν εἶνε ἀκόμη νέα, ὀφείλει νὰ σκέπτεται σὰν νἆταν γρηά.

Κα Σεβινιὲ

***

Δὲν εἶνε παράξενο ἂν μιὰ κοπέλλα κοκκινίζη ὅταν πρωτομπαίνη σὲ μιὰ κοσμικὴ συναναστροφή. Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ αὐγὴ κοκκινίζει, ὅταν ἀρχίζη νὰ μισοφωτίζη, ἐκτὸς ἂν ἔχη κανένα σύννεφο ἀπάνω στὴ συνείδησί της.

Πὸπ

***

Σ' ὅ,τι κι' ἂν κάνη κανεὶς, πρέπει νἄχη κι' ἕνα δάσκαλο. Ἀλλοίμονο ὅμως σ' ἐκεῖνον ποὺ χρειάζεται δάσκαλο καὶ στὸν ἔρωτα ἀκόμη.

Καλυτερὸν

***

Ἡ γυναῖκες καὶ ἡ φοράδες σᾶς ὑπακούουν καλύτερα ὅταν τὶς πιάνετε μὲ τὸ καλό, παρὰ ὅταν τὶς στενοχωρεῖτε.

Αλέξ. Δουμᾶς

***

Γιὰ τοὺς ἄνδρες δὲν ὑπάρχουν κακὲς καὶ καλές, ἔξυπνες καὶ κουτὲς γυναῖκες, παρὰ μόνον ὄμορφες κι' ἄσχημες !

Γκλὲν

***

Ἡ ζωὴ τῆς γυναίκας ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία πράγματα μόνο: τὴν πίστι τὴν ἀγάπη καὶ τὴν συγχώρησι.

Σαίξπηρ

***

Ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ εἶνε γενναῖος καὶ ἡ γυναῖκα ὄμορφη.

Λατοὺρ

***

Ἡ γυναῖκες, ἐπειδὴ εἶνε πλάσματα, ἐπιπόλαια, πείθονται εὐκαλώτερα, ἀγαποῦν γρηγορώτερα, ἐκτιμοῦν λιγώτερο, πραδίδουν συχνότερα, λησμονοῦν ἀσφαλέστερα, μετανοοῦν ἀργότερα, χύνουν δάκρυα ἀφθονώτερα, ἀπολαμβάνουν διαρκέστερα καὶ θυμώνουν χειρότερα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι εἶνε δῆθεν πιὸ δυνατοὶ ἀπ' αὐτές.

Πὼλ δὲ Κὸκ

***

Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶνε σκλάβα τοῦ ἄνδρός της καὶ τῶν παιδιῶν της. Αὐτὸς εἶνε ὁ προορισμός της. Ὅποια γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀνεχθῆ αὐτό, δὲν πρέπει οὔτε σύζυγος, οὔτε μητέρα νὰ γίνεται.

Γωργία Σάνδη

***

Ἡ μεγαλείτερη φιλοδοξία τῆς γυναίκας εἶνε νὰ σφουγγίζη τὰ δάκρυα καὶ νὰ παρηγορῆ τοὺς ἀπελπισμένους.

Ντενὶς

***

Ναί, πίσω ἀπὸ κάθε συμφορὰ κρύβεται ἡ γυναῖκα ! Ἀλλὰ καὶ ποιὰ χαρὰ τῆς ζωῆς δὲν εἶνε γέννημα τῆς γυναίκας ;

Ντὲ Ρὸκ

***

Ἂν ὁ ἄνδρας εἶνε τὸ ὡραιότερο λουλοῦδι τῆς φύσεως, ἡ γυναῖκα εἶνε ἡ εὐωδία του.

Κα Στάελ

***

Ἡ γυναῖκες, ὅπως καὶ τὰ κύματα τῆς θάλασσας ὅλες εἶνε ὅμοιες, μὰ καμμιὰ δὲν εἶνε ἀπαράλλαχτη μὲ τὴν ἄλλη.

Α. Μυσσὲ

***

Μὴ δείχνετε συχνὰ στὸν κόσμο τὸ πορτοφόλι σας καὶ τὴ γυναῖκα σας.

Γερμανικὴ Παροιμία

***

Ἡ δυσκολία στὸν ἔρωτα δὲν εἶνε τὸ νὰ κατακτήσης μιὰ καρδιά, ἀλλὰ τὸ πῶς θὰ τὴν κρατήσης.

Βιγκὲν

Ἡ γυναῖκες μόνο ἀνοησίες θἄκαναν, ἂν παίρνανε στὰ χέρια τους τὴν πολιτικὴ ἐξουσία.

Κα Ντασαρὲ

— Ποῦ στὸ διάβολο, λοιπόν, εἶνε αὐτὸς ὁ ἠλίθιος ;

— Παρών, πλοίαρχέ μου!

— ,Εσύ;... Κι' ὁ κανονισμός ;

— Πλήρωσε τὸ εἰσιτήριό της, πλοίαρχέ μου, καὶ δὲν τὸ κούνησε ἀπ' τὴν καμπίνα της!

— Χμ! Καλά !... Καλά!.. ἔκανε ὁ πλοίαρχος μουδιασμένος, γυρίζοντας νὰ φύγη.

Ἔπειτα γύρισε πάλι, χαμογέλασε καλόκαρδα κι' εἶπε πειραχτικὰ στὸν Ταγιάρ :

— Ἔ, ποιὸς ξέρει; Ὅταν θὰ χηρέψη, κάτι μπορεῖ νὰ γίνη τότε!....

Μ. ΒΩΚΑΙΡ

ΜΙΚΡΑ—ΜΙΚΡΑ

ΑΔΕΙΑΣΑΝ ΤΗ... ΛΙΜΝΗ!...

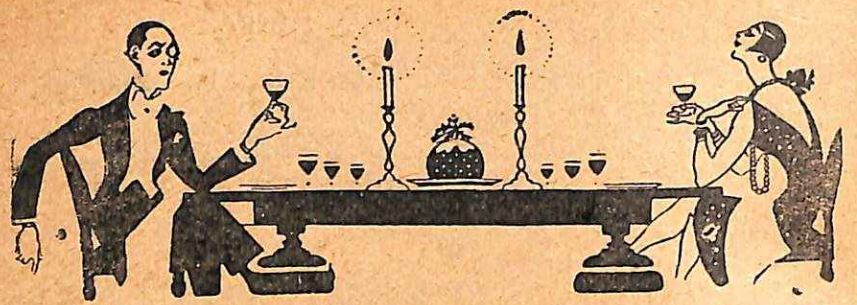
— Ἕνας πλούσιος περιηγητὴς ἔχασε τελευταῖα μέσα στὰ νερὰ τῆς μικρῆς λίμνης Λεναξάς, στὸ Κανσὰς τῆς Ἀμερικῆς, ἕνα πολύτιμο διαμάντι, οἰκογενειακό του κειμήλιο, καὶ διέταξε — μὲ τὸν παρᾶ του φυσικὰ — ν' ἀδειάσουν ὅλη τὴ λίμνη ἀπὸ τὸ νερό της γιὰ νὰ βρεθῆ τὸ διαμάντι.

—Πράγματι, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ πλησιεστέρου χωριοῦ συγκεντρώθηκαν στὴ λίμνη, ἐφωδιασμένοι ὅλοι μὲ λογῆς-λογῆς δοχεῖα, κι' ἄρχισαν νὰ κουβαλοῦν τὸ νερό της καὶ νὰ τὸ ρίχνουν σ' ἕναν ξερπόταμο.

—Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες δουλειᾶς, ἡ λίμνη ἄδειασε πράγματι κι' ἔτσι βρέθηκε τὸ διαμάντι.

— Ὁ ἰδιότροπος κάτοχος τοῦ διαμαντιοῦ τότε — σύμφωνα ἄλλωστε μὲ τὴν ὑπόσχεσί του — δώρησε στὴν κοινότητα τοῦ χωριοῦ 10.000 δολλάρια γιὰ τὴν ἀνέγερσι ἐκκλησίας καὶ σχολείου.

Ἡ ποσότης τοῦ νεροῦ τῆς λίμνης, τὸ ὁποῖον μετεφέρθη ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς καὶ ρίχτηκε στὸν κοντινὸ ξερπόταμο, ἀνερχόταν σὲ 300.000 γαλλόνια.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΤΗΣ ΜΟΥΡΑ

ΕΛΑ!... ΕΛΑ!... ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ!..

(Ἀπόγευμα Κυριακῆς. Φθινοπωρινός ἥλιος ἐπάνω στὰ κίτρινα φύλλα τῶν δένδρων. Τὰ παιδιὰ παίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μέσα στοὺς δημοσίους κήπους. Οἱ δρόμοι εἶνε γεμᾶτοι ἀπὸ τὸν κόσμο, ποὺ φοράει τὰ καλά του ροῦχα. Σ' ὅλα τὰ σπίτια βασιλεύει μιὰ παράξενη σιωπή. Ἡ σιωπὴ τῆς ἀργίας καὶ τῆς μελαγχολίας τῆς Κυριακῆς. Ἡ σιωπὴ ποὺ εἶνε γεμάτη πνιγμένες ἐπιθυμίες κι' ἀβέβαια ὄνειρα).

ΕΚΕΙΝΗ (εἶνε μόνη, δὲν περιμένει κανένα καὶ ξεφυλλίζει ἀφηρημένα κάποιο εἰκονογραφημένο περιοδικό. Εἶνε τόσο λυπημένη γιὰ τὴ μοναξιά της, ποὺ θάθελε νὰ κλάψη... Ἄξαφνα χτυπάει τὸ τηλέφωνο. Δίχως νὰ καταλαβαίνη τί κάνει, παίρνει τὸ ἀκουστικό, διστάζει μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα ἀπαντάει).— Ἐμπρός !...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάθεται μπροστὰ στὸ γραφεῖο του. Δυὸ ὧρες τώρα προσπαθεῖ νὰ κάνη κάτι, νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στὰ χαρτιά του, νὰ γράψη μερικὰ γράμματα. Τὸ γραφεῖο του εἶνε σήμερα ἄδειο, πένθιμο, θυθισμένο σὲ μιὰ νεκρικὴ σιωπή. Κι' ἄξαφνα, ἐκεῖ ποὺ συλλογιζόταν μὲ πίκρα τὶς ἀβέβαιες ἐπιθυμίες του, τὰ παληά του ὄνειρα, τὸν ἔπιασε ἕνας ἀκατανίκητος πόθος νὰ τηλεφωνήση στὴ γυναῖκα του, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε χωρίσει ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια. Τὸ λάθος ἦταν δικό του. Ἕνα καπρίτσιο μὲ μιὰ ἠθοποιό. Μὰ τὸ λάθος ἦταν λιγάκι καὶ τῆς γυναίκας του. Δὲν μπόρεσε νὰ τὸν καταλάβη, νὰ τὸν συγχωρέση, νὰ τὸν περιμένη...).— Τζούλια, ἐγὼ εἶμαι, ὁ Παῦλος...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ὦ, δὲν καταλαβαίνω πειὰ τὴ φωνή σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κι' ὅμως ἡ δική σου δὲν ἄλλαξε...

(Μιὰ μικρὴ σιγή. Τώρα κι' οἱ δυό τους δὲν ξέρουν τί νὰ ποῦν, πνιγμένοι ἀπὸ τὴ συγκίνησί τους, προσπαθοῦν νὰ τὴν κρύψουν).

ΕΚΕΙΝΗ. — Τί συμβαίνει ; Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω αὐτὸ τὸ τηλεφώνημα, ὕστερ' ἀπό.... τέσσερα χρόνια. Πῶς μὲ θυμήθηκες τώρα, ἔτσι ξαφνικά ;....

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δὲν σὲ ξέχασα ποτέ. Μὴ φοβᾶσαι. Δὲν συνέβη τίποτε...

ΕΚΕΙΝΗ.— Μὰ τότε γιατί ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δὲν ἐπεθύμησες ποτὲ νὰ μου μιλήσης, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, μέσα σ' αὐτὰ τὰ τέσσερα χρόνια τοῦ χωρισμοῦ μας ;...

ΕΚΕΙΝΗ, (μὲ εἰλικρίνεια, ἡσυχα). — Κάποτε... ναί.... Γιὰ νὰ πῶ μάλιστα τὴν ἀλήθεια, πολλὲς φορές.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Καὶ γιατὶ δὲν μοῦ τηλεφώνησες ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Γιατὶ δὲν ἤθελα. Ἡ ζωή σου, ζωὴ ἑνὸς ἐλευθέρου ἀνθρώπου, εἶνε γεμάτη ἀπὸ τόσα καπρίτσια, τόσα πάθη, τόσες...τρέλλες, ὥστε ἂν σοῦ τηλεφωνοῦσα, θὰ σ' ἐνωχλοῦσα ἴσως κι' ἐγὼ ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν σοῦ ἀρέσουν ἡ ἀπρόοπτες ἐνοχλήσεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ἄλλαξα πάρα πολύ, Τζούλια.

ΕΚΕΙΝΗ.— Μπορεῖ νὰ μὴν ἄλλαξες ὅσο πρέπει. Εἶσαι ἀκόμα πολὺ νέος, Παῦλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Εἶμαι τόσο μόνος, Τζούλια... Ὅλα τὰ καπρίτσια, ὅλες ἡ περιπέτειες, ὅλες ἡ... τρέλλες, δὲς ποὺ κατέληξαν: στὴ μοναξιά. Εἶμαι ἐδῶ πέρα στὸ γραφεῖο μου, μόνος, ὁλομόναχος καὶ πάρα πολὺ λυπημένος.

ΕΚΕΙΝΗ.— Καὶ γι' αὐτὸ τηλεφώνησες ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δὲν μπόρεσα νὰ κάνω ἀλλοιῶς.... Ἔπειτα, δὲν ἤξερα πῶς θὰ σ' εὕρισκα στὸ σπίτι. Σήμερα εἶνε Κυριακή, μιὰ μέρα μὲ ὥμορφο ἥλιο...

ΕΚΕΙΝΗ.— Εἶμαι πάντα στὸ σπίτι... Ἀκόμη καὶ τὴν Κυριακή. Ἡ ζωή μου δὲν ἄλλαξε καθόλου. Μονάχα δὲν περιμένω κανένα : Μιὰ φορὰ περίμενα ἐσένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω πειὰ σπίτι. Δὲν ξέρω ποῦ νὰ πάω.

ΕΚΕΙΝΗ. — Βάζω στοίχημα ὅτι θὰ ὑποφέρης ἀπὸ τὸ στομάχι σου κι' ὅτι θὰ ἔχης ἀϋπνίες.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἔχεις δίκηο, δὲν ξέρεις πόσο ὑποφέρω, Τζούλια... Μὰ πάνω ἀπ' ὅλα, μοῦ λείπει... νά... πῶς νὰ σοῦ πῶ.... μοῦ λείπει μιὰ μικρὴ Τζούλια, ἐρωτευμένη μαζύ μου, ζηλιάρα, τρυφερή, μιὰ καλὴ Τζούλια...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ὄχι, ὄχι, σὲ παρακαλῶ... Γιατὶ ταράζεις τὴν ἡσυχία μου ; Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ὑποφέρω μιὰ ἀπογοήτευσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τζούλια, σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια. Γιὰ νὰ σοῦ τηλεφωνήσω, θὰ πῆ ὅτι δὲν συλλογίζομαι πειὰ οὔτε τὸν ἐγωϊσμό μου, οὔτε τὴν ἐλευθερία μου. Ἕνα πρᾶγμα μονάχα μὲ βασανίζει: Μοῦ λείπεις, Τζούλια. Μοῦ λείπεις τόσο πολύ, ποὺ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ἔτσι.... πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ... σὰν ταπεινωμένο...

ΕΚΕΙΝΗ.— Παῦλο, τί λόγια εἶνε αὐτά ; Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ λὲς ταπεινωσι τὴν ἐπιθυμία ποὺ νοιώθεις νὰ μιλήσης, ν' ἀκούσης τὴ φωνή μου, νὰ ξαναγυρίσης πάλι στὸν παληὸ ἑαυτό σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δὲν μὲ καταλαβες: Θέλω νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην, κι' αὐτὸ τὸ θεωρῶ ὡς ταπείνωσι... Μὰ συγγνώμην ὄχι γιὰ τὰ σφάλματα ποὺ ἔγιναν, καὶ ποὺ δὲν λογαριάζονται πειά, ἀκόμα κι' ἂν ἔγιναν ἡ αἰτία νὰ χωρίσουμε, μὰ συγγνώμην γι' αὐτὸ τὸν γυρισμό μου σὲ σένα, γιατὶ μπορεῖ νὰ μὴ μ' ἀγαπᾶς πειὰ καὶ μπορεῖ νὰ μὴν ἔχης καμμιὰ ὄρεξι νὰ μὲ ξαναδῆς, νὰ μὲ ξαναγνοιώσης κοντά σου...

ΕΚΕΙΝΗ.— Παῦλο !..

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μ' ἔκανες νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου μὲ μιὰ τόσο σκληρὴ σιωπή, δίχως ἕνα παράπονο, δίχως μιὰ παρατήρησι, δίχως νὰ δείξης καμμιὰ λύπη... Κι' ἐγὼ, χαμένος μέσα σ' ἐκείνη τὴ σύγχυσι τῶν αἰσθημάτων μου, ἔκλεισα τὰ μάτια μου κι' ἔφυγα, σὰν νὰ εὕρισκα ἔτσι μιὰ διέξοδο, ἕνα λυτρωμό. Μοῦ φαινόταν ὅτι πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν πόνο, σ' ἔκανε νὰ φύγης ἀπὸ κοντά μου ἡ ἀηδία, ἡ περιφρόνησι.

ΕΚΕΙΝΗ. — Πῶς μπορεῖ νὰ μὴ καταλαβαίνης τί συνέβαινε τότε μέσα στὴν ψυχή μου, στὴν καρδιά μου, στὸ πνεῦμα μου ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἕνας ἄνδρας ποὺ ἔχει ἄδικο, δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ καταλάβη τὸ μυστήριο τῆς σιωπῆς, ποὺ τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ μιὰ γυναῖκα. Ἂν μιλοῦσες τότε, ἴσως... Ὄχι, ὄχι... Ἐγὼ φταίω. Ἤμουν τρελλὸς τότε, Τζούλια. Δὲν θὰ ἔβλεπα τίποτα, δὲν θὰ ἄκουγα τίποτα, δὲν θὰ συλλογιζόμουν τίποτα...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ἤμουν τότε βέβαιη...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μὰ τώρα πειὰ ἔχουν τελειώσει ὅλα... Τώρα μπορῶ ν' ἀκούω, νὰ δῶ, νὰ καταλάβω... Ἀπὸ μῆνες τώρα θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, ν' ἀκούσω τὴ φωνή σου... Δὲν ξέρω ἂν θὰ εἶχα τὸ θάρρος νἄρθω κοντά σου. Μὰ δίχως νὰ σὲ βλέπω, μοῦ εἶνε πιὸ εὔκολο νὰ σοῦ πῶ πὼς

σ' ἀγαπάω ἀκόμη, ἴσως πιὸ πολὺ ἀπὸ πρῶτα, νὰ σοῦ πῶ πὼς ἡ ζωή μου ἔδειξε ποιὰ εἶνε ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη καὶ τὶ τρέλλα ποὺ εἶνε ἕνα καπρίτσιο. Τζούλια, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι. Δὲν σὲ ξέχασα καὶ μέσα στὴν ταραχή μου, κάθε φορὰ ποὺ ἤθελα νὰ ξεκουραστῶ καὶ νὰ ξαναβρῶ τὸν ἑαυτό μου, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, ἔκλεινα τὰ μάτια καὶ σὲ συλλογιζόμουν. Κι' ἀμέσως ἔνοιωθα μέσα μου τὴ γαλήνη, τὴν εὐτυχία... Βλέπεις, Τζούλια...

ΕΚΕΙΝΗ. — Σὲ ἀκούω, Παῦλο....

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Βλέπεις, Τζούλια, τώρα ξαναγυρίζω γιὰ πάντα πειὰ ἀπὸ τὸ μακρυνὸ καὶ τρικυμισμένο ταξίδι καὶ ψάχνω νὰ βρῶ ἕνα ἀπάνεμο λιμάνι... Τώρα δὲν συλλογίζομαι πειὰ παρὰ μονάχα ἐσένα... Τώρα ἔχω ἀνάγκη νὰ νοισω τὴν παληά, τὴ θερμὴ κι' εὐτυχισμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ μου, ἀπ' ὅπου ἔφυγα πάνω σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας. Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὰ λόγια σουκι' ἀπὸ τὴ σιωπή σου. Μὰ πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν παρουσία σου κι' ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀπὸ τὸ σπίτι...

ΕΚΕΙΝΗ. — Εἶνε ὅπως τ' ἄφησες, Παῦλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Χρόνια τώρα ζῶ πάντα προσωρινά, Τζούλια... Ὅλα γύρω μου εἶνε ἀβέβαια. Ζῶ μ' ἕτοιμες πάντα τὶς βαλίτσες δίχως ὡστόσο νἄχω τὸ θάρρος νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι...

ΕΚΕΙΝΗ. — Καϋμένε Παῦλο...

ΕΚΕΙΝΟΣ. —Ὤ, ναί, πρέπει νὰ μὲ λυπᾶσαι !... Βρίσκομαι δῶ πέρα μονάχος, μ' ἄδεια χέρια καὶ τὴν καρδιὰ γεμάτη νοσταλγία. Τζούλια, δὲν ξέρεις πόσο θέλω νὰ σὲ δῶ ! Μὴ μοῦ πῆς ὄχι !... Μὴ παραξενευθῆς ἂν μὲ βρῆς ἀλλαγμένο...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μὴ σὲ νοιάζει : Ξέρω πὼς ἔχεις λίγα ἄσπρα μαλλιὰ στοὺς κροτάφους καὶ μερικὲς ἀδιόρατες ρυτίδες. Ἤμουν κοντά σου τόσες φορές, δίχως νὰ τὸ καταλάβῃς !...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δὲν θέλεις νἄρθῃς στὸ γραφεῖο ; Θὰ καταλάβῃς ἀμέσως πόσο εἶνε ἐπιθυμητὴ ἡ παρουσία σου... Θέλεις νἄρθῃς ; Νὰ σὲ περιμένω ; Θέλεις νὰ σοῦ στείλω τὸ αὐτοκίνητο νὰ σὲ πάρῃ ; Ἔχω πάντα τὸν ἴδιο τὸ σωφέρ, τὸν Τζιάννι...

ΕΚΕΙΝΗ.— Τὸ ξέρω. Μὰ δὲν πρέπει νὰ στείλῃς τὸ αὐτοκίνητο. Ἔλα σὺ καλύτερα. Ἡ Μαρία — ἔχω κι' ἐγὼ τὴν ἴδια καμαριέρα — λείπει σήμερα. Ἡ θυρωρὸς ἔπειτα ἔχει ἀλλάξει. Δὲν θὰ σὲ δῇ κανένας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ξέρεις. Ἴσως νὰ μὲ ἐκθέσῃς, γιατὶ δὲν δέχομαι «κυρίους μόνους» τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, μὰ δὲν μὲ νοιάζει. Εἶμαι μονάχη πιὸ πολὺ ἀπὸ σένα. Νοιώθω κι' ἐγὼ νὰ μὲ βαραίνῃ πολὺ ἡ μοναξιά μου, ποὺ πολλὲς φορὲς μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πεθάνω...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θέλεις νἄρθω στὸ σπίτι ;... Ὤ, Τζούλια !...

ΕΚΕΙΝΗ. — Περίμενα πάντα αὐτὴ τὴ μέρα, ἀγάπη μου. Δίχως ἐλπίδα, γιατὶ δὲν τολμοῦσα οὔτε νὰ ἐλπίζω, μὰ ἤξερα ὡστόσο νὰ περιμένω... Ἔλα, ἔλα, ἀγάπη μου..."Ακουσε, Παῦλο.... Ἄφησέ με νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου. Ἄκουσε... Ἔλα, ἔλα γιὰ πάντα, κοντά μου, γιατὶ σ' ἀγαπῶ, γιατὶ σ' ἀγαπῶ πιὸ πολὺ ἀπὸ πρῶτα. Ναί... Σὲ βλέπω..... Κλείνεις τὸ γραφεῖο, κατεβαίνεις τὴ σκάλα, μπαίνεις στὸ αὐτοκίνητο...Τὸ σπίτι εἶνε τόσο κοντά... Παῦλο, ἀγάπη μου, μ' ἀκοῦς; Ἐμπρός ! Ἐμπρός !... Παῦλο...

(Ἡ Τζούλια, θαμπωμένη ἀπὸ τὴν εὐτυχία της, κυττάζει ἀφηρημένα τὸ τηλέφωνο, μὲ τὸ ἀκουστικὸ στὸ χέρι. Τὰ λεπτὰ περνοῦν ἀργά, μέσα στὴ βαθειὰ σιωπή... Ἄξαφνα ἀκούγεται ἕνα δειλὸ χτύπημα στὴν πόρτα).

ΕΚΕΙΝΗ.— Ποιὸς εἶνε;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τζούλια.... Ἐγὼ εἶμαι!.... Ὁ Παῦλος!...

(Ἡ Τζούλια, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ πέφτει εὐτυχισμένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός της).

ΜΟΥΡΑ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΦΟΥΓΙΑΛΛΑΘ

ΜΙΑ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ

Πέρα, στὸν ὁρίζοντα τῆς πρωτεύουσας τοῦ Μεξικοῦ, ὑψώνεται, μὲ τὴ χιονισμένη κορυφή του, τὸ Ἰξλακσιγκουάλτ, ἡ «Ἄσπρη Κυρά». Εἶνε ἕνα ἐπιβλητικὸ βουνό, βαρύ, ὀγκῶδες, ψηλό, πάνω ἀπὸ πέντε χιλιάδες μέτρα, ἀντίκρυ ἀπὸ τὸ παληὸ φουσμένο ἡφαίστειο, τὸ Ποποκαλετέλτ. Ἐκεῖ πάνω, στὴν «Ἄσπρη Κυρά», στὰ παχειὰ βοσκοτόπια, τὰ κοπάδια θερμεύουν μέσα στὸν καθαρὸ ἀέρα, γιατὶ τὸ κλῖμα εἶνε ἴδιο ὅλη τὴ χρονιά. Κι' ἀπὸ κει, ἐκεῖνοι ποὺ ὀργανώνουν τὶς ταυρομαχίες τοῦ Μεξικοῦ, διαλέγουν τοὺς πιὸ ὥμορφους, τοὺς πιὸ γεροὺς καὶ τοὺς πιὸ ἄγριους ταύρους, ποὺ ξέρουν νὰ παλαίψουν καὶ νὰ πεθάνουν ὑπερήφανα στὸ πάνω στὴν κάκκινη ἄμμο τῆς «ἀρένας».

Ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια λοιπόν, ποὺ βρισκόμουν στὸ Μεξικό, πῆρα τὴν ἀπόφασι ν' ἀνεβῶ ὡς τὴν κορυφὴ τῆς ἐπιβλητικῆς «Ἄσπρης Κυρᾶς». Κι' ἔτσι ἕνα πρωῒ πῆγα μὲ τὸ αὐτοκίνητο ὡς τὴν Ἀμεκαμέκκα, ὅπου βρῆκα ἕναν ὁδηγό, ἕναν παράξενο Ἐρυθρόδερμο, ποὺ οὔτε καταδέχτηκε νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, ὅταν τοῦ μέτρησα ἕξη χρυσᾶ «πέζος» στὴν παλάμη, γιὰ τὸν κόπο ποὺ θἄκανε.

Τὸ βράδυ ἤμαστε κιόλας ἑτοιμοι. Θὰ εἴχαμε μαζύ μας δυὸ βαστάζους, Ἐρυθροδέρμους κι' αὐτούς, δυὸ ἄλογα κι' ἕνα μουλάρι.

Τὰ ἐξημερώματα τὸ μικρὸ καραβάνι μας ξεκίνησε γιὰ τὴ χιονισμένη κορυφή. Ποτέ μου δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξεχάχω τὸ μεγαλοπρεπὲς πανόραμα τοῦ Μεξικοῦ καὶ τὰ μαγευτικὰ τοπία, ποὺ ἁπλωνόντουσαν μπροστὰ στὰ μάτια μου. Τὰ ἀπόκρημνα μονοπάτια τοῦ βουνοῦ μᾶς βοηθοῦσαν ὡστόσο ν' ἀνεβαίνουμε γρήγορα, κι' ἔτσι τὸ ἀπόγευμα τῆς πρώτης ἡμέρας εἴχαμε φτάσει τὰ 3.600 μέτρα, ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ τελείωναν τὰ μεγάλα δάση. Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ ἕνα μικρὸ «κολατσό», κι' ἀφοῦ ἀφήσαμε τὰ ζῶα νὰ ξανασάνουν λιγάκι καὶ νὰ βοσκήσουν, ξαναρχίσαμε τὸ ἀρόμο μας. Τότε ἀκριβῶς συνέβη αὐτὸ τὸ περιστατικό, ποὺ τὸ θυμᾶμαι μ' ὅλες του τὶς λεπτομέρειες.

Εἴχαμε περάσει ἕνα λαιμὸ τοῦ βουνοῦ, ὅταν ἔξαφνα βρεθήκαμε μπρὸς σ' ἕνα μεγάλο κοπάδι ἀπὸ ταύρους κι' ἀγελάδες. Τὰ ζῶα, μόλις μᾶς εἶδαν, σκόρπισαν φοβισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Λιγάκι παράμερα, ἕνα παιδί, ἀκίνητο μπρὸς στὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου, μᾶς κύτταζε ἄγρια.

— Καλημέρα, Πάμπλο! τοῦ φώναξε τότε ὁ ὁδηγός μας.

Ὁ βοσκὸς δὲν μίλησε. Ὁ Ἐρυθρόδερμος, χαμογελῶντας, γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου.

— Ἕνα φαινόμενο ! ἔκανε, καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ βοσκό. Εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος, ποὺ ζῇ ἐδῶ ἀπάνω ὅλο τὸ χρόνο. Πολὺ σπάνια τὸν βλέπει κανεὶς κάτω στὴν Ἀμεκαμέκκα. Τὶ παιδί! Εἶνε πιὸ ἄγριο ἀπὸ τοὺς ταύρους του ! Μὰ νὰ μοῦ πάρῃ ὁ δαίμονας τὴν ψυχή, ἂν δὲν ξέρῃ νὰ μιλάῃ μαζύ τους !...

Ὅλοι μας, ἀκίνητοι, κυττάζαμε

τὸν παράξενο βοσκό. Μὰ κι' ἐκεῖνος καρφωμένος στὴ θέσι του, ἑτοιμος γιὰ μιὰ ξαφνικὴ ἐπίθεσι, μᾶς ἀγριοκύτταζε, προσπαθῶντας νὰ μαντέψη τοὺς σκοπούς μας. Ἕνας ὑπέροχος ταῦρος, σὰν φύλακας, στεκόταν δίπλα του, ἕτοιμος νὰ χυμήξη πάνω σ' ὁποιον θὰ τολμοῦσε νὰ πάη κοντά. Ἕνας ἀπ' τοὺς βαστάζους τότε θεώρησε καλὸ νὰ κοροϊδέψη τὸ βοσκό, καὶ τοῦ φώναξε σαρκαστικά :

— Ἐ ! Πάμπλο ! Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ καινούργιος φίλος σου; Μὰ τὴν πίστι μου, πολὺ θάθελα νὰ τὸν καρφώσω στὴν «ἀρένα»!...

Τὰ μάτια τοῦ βοσκοῦ ἄστραψαν ἀπὸ τὸ θυμό καὶ τὴ λύσσα...

— Αὐτὸν ἐδῶ δὲν θὰ μοῦ τὸν πάρετε ! μᾶς φώναξε. Εἶνε δικός μου! Δὲν τὸν ἀποχωρίζουμε ποτέ!....

— Νὰ τὸν χαίρεσαι, λοιπόν! τοῦ εἶπε ὁ βαστάζος. Ἄκουσα ὡστόσο πὼς σὲ λίγο θὰ τὸν κατεβάσουν στὴν «Κορρίντα» καὶ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πὼς θὰ πάω νὰ ἰδῶ πῶς θὰ ποτίση μὲ τὸ αἷμα του τὴν ἄμμο τῆς «ἀρένας»...

Καὶ μὲ τὸ ραβδί του ἔκανε τὴν κίνησι τοῦ ταυρομάχου, ποὺ καρφώνει τὸν ταῦρο γιὰ νὰ τὸν ἀπετελειώση.

Ὁ βοσκὸς ἔσκυψε ἀπότομα, πῆρε μιὰ πέτρα καὶ μ' ὅλη τὴ δύναμί του τὴν πέταξε τοῦ βαστάζου. Ὁ Ἐρυθρόδερμος δὲν πρόφτασε νὰ τὴν ξεφύγη. Ἡ πέτρα τοῦ ξέσκισε τὸ μέτωπο καὶ τὸ ζεστὸ αἷμα τοῦ θάμπωσε τὰ μάτια.

Ὁ Ἐρυθρόδερμος τότε, μὲ μιὰ ἄγρια βλαστήμια, ἅρπαξε τὸ τουφέκι του ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ μουλαριοῦ. Μὰ ἐγὼ μπῆκα στὴν μέση καὶ τὸν κράτησα. Τὸ δίκηο τῶχε ὁ βοσκός.

Καὶ δίχως νὰ χάνουμε πειὰ τὸν καιρό μας, τραβήξαμε πάλι τὸ δρόμο μας.

* * *

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο θὰ τὸ ξεχνοῦσα γρήγορα, ἂν ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ ἡ ἐφημερίδες τοῦ Λὸς Ἄντζελες δὲν χαλοῦσαν τὸν κόσμο μὲ κάποιο ἐκπληκτικὸ περιστατικό, ποὺ εἶχε γίνει σὲ μιὰ ταυρομαχία τοῦ Μεξικοῦ. Ἕνας φίλος μου μάλιστα, ποὺ ἔτυχε νὰ εἶνε κι' αὐτὸς σ' ἐκείνη τὴν τὴν ταυρομαχία, συμπλήρωσε τὶς πληροφορίες μου κι' ἔτσι μπορῶ νὰ σᾶς διηγηθῶ μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅσα συνέβησαν ἐκεῖ κάτω.

Πολλὲς ἑβδομάδες ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἀνέβασμά μου στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, τ' ἀφεντικὰ τοῦ Πάμπλο πούλησαν ἐκεῖνο τὸν ὑπέροχο ταῦρο του στοὺς ὀργανωτὲς μιᾶς «Κορρίντας». Παρ' ὅλα λοιπὸν τὰ παρακάλια καὶ τὰ δάκρυα τοῦ Πάμπλο, ὁ ταῦρος ὡδηγήθηκε στὸ Μεξικό. Ὁ βοσκὸς τότε, κρυφὰ ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο, παράτησε τὸ κοπάδι του καὶ κατέβηκε κι' αὐτὸς στὴν πόλι. Μερικοὶ γνωστοί του, τὸν εἶδαν πολλὲς φορὲς νὰ τριγυρίζη ἔξω ἀπὸ τὴν «ἀρένα». Αὐτὲς ἡ ὕποπτες βόλτες τοῦ βοσκοῦ ἔκαναν πιὸ προσεχτικοὺς τοὺς φύλακες καὶ σκανδάλισαν τὴν περιέργεια τῶν δημοσιογράφων. Οἱ τελευταῖοι λοιπὸν συγκέντρωσαν διάφορες πληροφορίες κι' ἄρχισαν νὰ γράφουν ἕνα σωρὸ ἄρθρα γιὰ τὴ συγκινητικὴ περιπέτεια τοῦ βοσκοῦ. Αὐτὴ ἡ ρεκλάμα · τώρα, ἡ τόσο ξαφνικὴ ἐνθουσίασε τοὺς ὀργανωτὲς τῆς «Κορρίντας». Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ βοήθησαν ἀμέσως τὴν φαντασία τῶν δημοσιογράφων, κι' ἔτσι σὲ λίγο ὅλος ὁ κόσμος μιλοῦσε γιὰ τὸν μυστηριώδη βοσκό.

Τέλος, ἔφτασε πειὰ ἡ μεγάλη μέρα. Ἕνα περίεργο καὶ θορυβῶδες πλῆθος πλημμύρισε τὶς κερκίδες τῆς «ἀρένας». Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε πάει τόσος κόσμος στὶς ταυρομαχίες. Κι' ἡ ἱστορία τοῦ Πάμπλο κυκλοφοροῦσε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

Ἡ πρῶτες ταυρομαχίες πέρασαν ἀδιάφορα. Μὰ ὅταν μπῆκε στὴν «ἀρένα» ὁ περίφημος ταῦρος, παντοῦ ἁπλώθηκε νεκρικὴ σιγή.

Ἦταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἕνας ὑπέροχος ταῦρος, ὅλο φωτιὰ καὶ ζωή, καὶ θὰ πουλοῦσε δίχως ἄλλο πολὺ ἀκριβὰ τὸ τομάρι του...

Καὶ πραγματικά, ποτὲ ὁ κόσμος δὲν εἶχε ξαναδῆ πιὸ περήφανο καὶ πιὸ ἀδάμαστο ταῦρο. Ξεκοίλιασε πολλὰ ἄλογα, πλήγωσε δυὸ «πικαδόρες» κι' ἕναν «μπαντεριλλιέρο», μά, τέλος, γεμᾶτος πληγές, μ' ἀφροὺς στὸ στόμα καὶ ποτίζοντας μὲ τὸ αἷμα του τὴν ἄμμο τῆς «ἀρένας», στάθηκε στὴ μέση τοῦ στίβου κι' ἄρχισε νὰ ξεφυσάη δυνατά, ἐξαντλημένος. Ἕνας περίφημος τότε ταυρομάχος, ὁ Καμπεαδόρ, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, ὥρμησε ἀπάνω του γιὰ νὰ τὸν καρφώση. Μὰ ὁ ταῦρος, τὴν τελευταία αὐτὴ στιγμή, μ' ἕνα πήδημα, γλύτωσε ἀπὸ τὸ θάνατο κι' ἀναποδογύρισε τὸν ταυρομάχο. Ἔπειτα σταμάτησε λίγο πιὸ πέρα καὶ γυρίζοντας ἀπότομα, χύμηξε ἀπάνω του γιὰ νὰ τὸν καρφώση μὲ τὰ κέρατά του.

Ἀξαφνα πήδηξε μέσα στὴν «ἀρένα» ὁ Πάμπλο, ποὺ παραμόνευε ἀνάμεσα στὸν κόσμο. Μιὰ κραυγή, μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή, ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὁ ταῦρος, ποὺ χυμοῦσε ἀκράτητος μέσα σ' ἕνα κόκκινο σύννεφο σκόνης, ἄκουσε τὴν κραυγὴ αὐτή, τὴν τόσο γνώριμη γι' αὐτόν, καὶ στάθηκε ἀπότομα, ἕνα μέτρο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸν ταυρομάχο. Στὴ δεύτερη κραυγὴ τοῦ βοσκοῦ, παράτησε τὸν ταυρομάχο καὶ πῆγε κοντὰ στὸν Πάμπλο, ποὺ ἄρχισε νὰ τὸν χαϊδεύη στὸ κούτελο.

Ὁ κόσμος, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὴ σκηνή, ξέσπασε ἀμέσως σ' ἕναν ἔξαλλο ἐνθουσιασμὸ καὶ ζήτησε νὰ δοθῆ χάρις στὸν ταῦρο, ἀλλοιῶς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ «λυντσάρη» τοὺς ὀργανωτὲς τῆς «Κορρίντας».

Κι' ἔτσι ὁ Πάμπλο μὲ τὸ «ἀχώριστο» φίλο του, ξαναγύρισε στὰ βοσκοτόπια τοῦ Ἰξλακσιγκουάλτ. Ἐκεῖ περιποιήθηκε τὶς πληγὲς τοῦ ταύρου, τὸν γιάτρεψε καὶ δὲν τὸν ἀποχωρίστηκε ποτὲ πειά...

ΡΕΝΕ ΦΟΥΓΙΑΛΛΑΘ

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

ΕΠΙΣΚΕΨΙ ΣΕ ΑΡΡΩΣΤΟ

Ἂν μάθετε πὼς κάποιος γνωστός σας εἶνε ἄρρωστος, πρέπει νὰ περάσετε ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ν' ἀφήσετε τὴν κάρτα σας, χωρὶς νὰ ζητήσετε νὰ μπῆτε μέσα, ἂν δὲν σᾶς τὸ πρωτείνουν. Τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀρρώστου τοὺς ρωτᾶτε γιὰ τὴν κατάστασί του, δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐπιμένετε νὰ σᾶς ποῦν ἀπὸ τί πάσχει καὶ τί λέει ὁ γιατρὸς καὶ πόσο θὰ κρατήση ἡ ἀρρώστεια του κλπ. Ἂν πρόκειται γιὰ μεταδοτικὸ νόσημα, οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀρρώστου εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ εἰδοποιήσουν ὅλους τοὺς γνωστούς τους καὶ νὰ κόψουν κάθε ἐπικοινωνία. μαζύ τους. Πάντως ὅμως καὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κάθονται μέσα στὸ σπίτι, μόνον ἕνας ἢ δυὸ μποροῦν νὰ περιποιοῦνται τὸν ἄρρωστο καὶ νὰ μπαίνουν στὴν κάμαρά του. Οἱ ἄλλοι, ἐφόσον πᾶνε γαίνουν στὶς δουλειές τους καὶ κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους. πρέπει νὰ ἀποφεύγουν κάθε ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἄρρωστο, ἐφόσον τὸ νόσημά του εἶνε μεταδοτικό.

Κατὰ τὴν ἀνάρρωσι, οἱ γνωστοὶ τοῦ ἀρρώστου μποροῦν νὰ τοῦ κάνουν σύντομες ἐπισκέψεις καὶ νὰ τοῦ πᾶνε μερικὰ λουλούδια, χωρὶς ἄρωμα, καὶ λίγες καραμέλλες. Ἡ ἐπίσκεψις δὲν πρέπει νὰ κρατάη περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα καὶ ἡ συζητήσεις νὰ ἀφοροῦν εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικὰ πράγματα, ὄχι ζητήματα σοβαρά, πολιτικά, κοινωνικὰ κλπ. Στὴν κάμαρα τοῦ ἀρρώστου ἀπαγορεύεται νὰ καπνίζετε, ἔστω καὶ ἂν σᾶς τὸ ἐπιτρέψη ὁ ἴδιος ὁ ἀσθενής.

Ὅταν ὁ ἄρρωστος ἀρχίση νὰ κυκλοφορῆ, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ πάη καὶ νὰ κάνη εὐχαριστήριους ἐπισκέψεις σὲ ὅσους πῆγαν νὰ τὸν δοῦν κατὰ τὴν ἀσθένειά του καὶ σὲ ὅσους ἔδειξαν ὁπωσδήποτε τὸ ἐνδιαφέρον τους γι' αὐτόν.

Ο ΚΑΘΩΣ ΠΡΕΠΕΙ

Ο ΣΤΙΧΟΣ
ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Παθητικὲς καντάδες τοῦ παληοῦ καλοῦ καιροῦ)

ΑΧ ΠΩΣ ΠΕΡΝΟΥΣΑΜΕ

Ἄχ, πῶς περνούσαμε χαριτωμένα
δίχως μαλλώματα, δίχως ἰνάτια
πιὸ πρῶτα ποὖμαστε ἀγαπημένα,
μάτια μ' ὁλόμαυρα, γλυκά μου μάτια.
Ὡς καὶ τὸ γέλιο μας εἶχε γλυκάδα
καὶ κάθε μία μας γλυκειὰ ματιὰ
τόση ἐσκόρπιζε γύρω λαμπράδα
τόση ἐσκόρπιζε γύρω φωτιά.
Τώρα ἀλλάξαμε, χάθηκε ἡ χάρις,
πᾶνε τὰ γέλια μας τὰ μαγευμένα,
θαρρεῖς ἡ κάκια μας τἄχει παρμένα.
Ὅλα μᾶς φαίνονται μπροστά μας μαῦρα,
μοιάζει μὲ κόλασι ὅλη ἡ γῆ,
τὴν τόση ἐχάσαμε ποὖχαμε λαύρα,
τρώγει τὰ σπλάχνα μας κρυφὴ πληγή.
Ἄχ! ἔλα, ἀγάπη μου, νὰ φιλιωθοῦμε
καὶ δὲν ταιριάζουνε σὲ μᾶς ἰνάτια
ἔλα σὰν ἄλλοτε νὰ φιληθοῦμε,
μάτια μ' ὁλόμαυρα, γλυκά μου μάτια
Ἔλα ὁλόλαμπρο, γλυκό μου ἀστέρι,
ἔλα νὰ ζήσουμε μαζὺ τὰ δυό,
ἔλα, ἀγάπη μου, νὰ γίνωμ' ταῖρι
μαζὺ νὰ σβύσουμε κάθε καϋμό.

ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

Στὸ Ζάππειο σὲ πρωτόειδα
κ' ἔπειτα στὴν πλατεῖα
καὶ στὴν δενδροστοιχία
σοῦ εἶπα σ' ἀγαπῶ.

Γιατὶ νὰ λησμονησης
τὸν τόσον ἔρωτά μας
ποὺ μέσα στὴν καρδιά μας
ἀνθεῖ τόσον καιρό ;

Σὰν ὄνειρο ὡραῖο
ἐπρόβαλες μπροστά μου
καὶ ἄνθισε ἡ καρδιά μου
σὰν κρίνο δροσερό.

Καὶ τώρα ποὺ τὴν πρώτη
ζωή μου ἐνθυμοῦμαι
κατάκαρδα λυποῦμαι
καὶ κλαίω καὶ θρηνῶ.

ΓΙΑ ΣΕ

Ἂν παρῆλθον οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι,
τῶν ἐρώτων πόθοι γλυκεῖς,
δὲν παρῆλθον καὶ ὅμως οἱ πόνοι
τῶν θελῶν μας ἀγνώμων ψυχή.
Σὲ ἠγάπων, σὲ εἶδον, θεά μου,
καὶ ἡ ψυχή μου ἐπέτα πρὸ σέ,
εἶσαι σὺ τὸ γλυκὺ ὄνειρόν μου
κ' ἡ καρδιά μου ἐσχίσθη γιὰ σέ.

Η ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Καρδιά μου μὴ μαραίνεσαι
τοῦ κάκου θρηνεῖς
γι' αὐτὴ ποὺ κρυφοδέρνεσαι
καὶ τρέμεις δειλά.

Ἀπὸ καρδιᾶς κτυπήματα
δὲν νοιώθει γελᾶ
κιθάρα γίνου θρίμματα
δὲν συγκινεῖς.

Καρδιά μου ἀπατήθηκες
μ' αὐτὴν π' ἀγαπᾶς,
μὲ γαλυφιὲς σ' ἐφύτευσε
μ' ἀγάπη χολή.

Καὶ τὴν καρδιά μου λήστευσες
μ' Ἰούδα φιλί·
ποτὲ δὲν ἀγαπήθηκες
τοῦ κάκου θρηνεῖς.

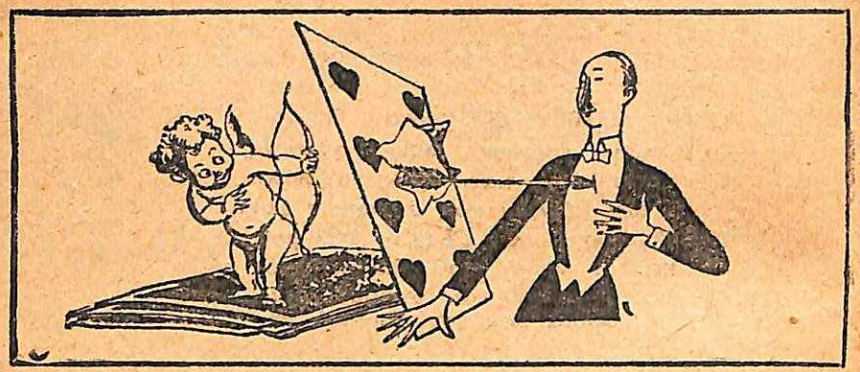
Μὲ γαλυφιές, μὲ χάϊδια
καὶ ψευτοκτυποκάρδια
μιὰ ἀνοιξιάτικη θραδυὰ
μοὔκλεψες ψεύτρα τὴν καρδιά.

Σὰν μοῦπες, καρδιοκλέφτρα
καὶ τῆς ἀγάπης ψεύτρα,
γιὰ 'να σου βλέμμα χαρωπὸ
ἐσένα θ' ἀγαπῶ.

ΑΣΠΛΑΧΝΗ

Μηδ' ὁ γέρων ποτὲ ξανανοιώνει
μὴ τ' ἀηδόνι τὸ ταῖρι τ' ἀλλάσσει,
μὴ ἡ καρδιὰ δυὸ φορὲς θ' ἀγαπήση,
μὴ θὰ ζήση κανεὶς δυὸ φορές.
Σὰν τὴ σπίθα π' ἀνάβει καὶ σβύνει
καὶ τὴν τέφρα της μόνον ἀφήνει,
ἔτσι κι' ὁ ἔρως σὲ μὲ θὲ νὰ μείνη,
ὥστε νἄβγη ἡ ἀθῶα μου ψυχή.
Τότε, τότε σκληρὰ θὲ νὰ κλαύσης,
σὰν ἰδῆς πὼς γιὰ σένα πεθαίνω,
σὰν ἰδῆς τὸ βαμβάκι βαλμένο
εἰς τὸ στόμα μ' ἐπάνω τ' ὠχρό.

ΣΚΙΡΡΙΤΙΚΩΝ ΜΑΛΤΑΣ ΡΟΤΑΝΟΥ ΕΤΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΥΓΚ ΝΤΕΛΟΡΜ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ : Ἡ κ. Ρενὲ Ντωμπερίδ. ὁ κ. Ζὰν Λαμπερνιέ.

(Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὸ σαλονάκι τῆς κ. Ρενὲ Ντωμπερίδ. Ἡ Ρενὲ εἶνε μιὰ ὡμορφη ἀκόμη κυρία σαρανταπέντε χρόνων. Εἶνε νευρικὴ καὶ ἀνήσυχη. Ψάχνει νὰ βρῆ κάτι χαρτιὰ στὸ βάθος ἑνὸς συρταριοῦ καὶ κάθε τόσο τρέχει κοντὰ στὸ παράθυρο, σὰν νὰ περιμένη κάποιον. Τέλος βρίσκει ἕνα μικρὸ κόκκινο τετράδιο, ἕνα ἐρωτικὸ ἡμερολόγιο. Τὸ ξεφυλλίζει μελαγχολικά, ὅταν ἄξαφνα ἀκούγονται βήματα στὸν προθάλαμο. Ἡ Ρενὲ, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, κλείνει τὸ συρτάρι καὶ σπεύδει ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα. Παρουσιάζεται ὁ Ζὰν Λαμπερνιέ. Εἶνε ἕνας συμπαθητικὸς ἄνδρας πενῆντα χρόνων, μὲ λίγο κουρασμένο πρόσωπο. Κάνει μιὰ ὑπόκλισι, Κι' οἱ δυό τους στέκονται στενοχωρημένοι. Ἡ Ρενὲ τέλος δείχνει μιὰ πολυθρόνα στὸν Ζάν, γιὰ νὰ καθήση).

ZAN (ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιγή).— Κυρία, μὲ καλέσατε στὸ σπίτι σας καί, καθὼς βλέπετε, ἦρθα. Εἶμαι στὶς διαταγές σας.

PENE.— Στὶς διαταγές μου !... Γιατί ἤσαστε ὑπερβολικός; Δὲν μαντέψατε τί σᾶς θέλω; Γιὰ ποιὸ λόγο ζήτησα αὐτὴ τὴ συνάντησί μας ;

ZAN.— Μάλιστα.... ξέρω. Ὁ γυιός σας, ὁ Ζάκ, ἀγαπάει τὴν κόρη μου, τὴ Λουκιανή... Δὲν εἶνε ἔτσι ;

PENE.— Ναί. Τὴν ἀγαπάει τρελλά, παράφορα. Πεθαίνει ἀπὸ ἔρωτα.

ZAN. — Αὐτὰ εἶνε ὥμορφα λόγια. Οἱ ἄνδρες δὲν πεθαίνουν ποτὲ ἀπὸ ἔρωτα...

PENE. — Κι' ἐσεῖς ἤσαστε μιὰ ζωντανὴ ἀπόδειξις, ἔ ; Μὰ δὲν εἶνε ἴδιοι ὅλοι οἱ ἄνδρες !...

—ZAN. — Εὐχαριστῶ !...

PENE.— Ἂν ὁ γυιός μου δὲν μπορέση νὰ παντρευτῆ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει, δὲν θὰ πεθάνη βέβαια, αὐτὸ τὸ παραδέχομαι... Μὰ ἡ ζωή του θὰ εἶνε ἕνα μαρτύριο, πιὸ σκληρὸ ἀπὸ τὸν θάνατο...

ZAN. — Σᾶς καταλαβαίνω πολὺ καλά.

PENE.— Περίεργο....

ZAN. — Γιατί ;

PENE. — Οἱ ἄνδρες δὲν μποροῦν συνήθως νὰ καταλάβουν τὰ αἰσθήματα ἑνὸς ἄλλου ἀνδρός, ἂν δὲν τὰ ἔχουν δοκιμάσει πρῶτα οἱ ἴδιοι. Ἐνῶ ἡ γυναῖκες ἀντιθέτως ἔχουν αὐτὸ τὸ προσόν.

ZAN. — Καμμιὰ φορὰ ναί... Μὰ πῶς τὸ ξέρετε ;

PENE.— Μοῦ τὸ ἔμαθε ἡ ζωή.

ZAN. — Ἄ ! Θέλετε ἴσως νὰ πῆτε ὅτι μοῦ κρατᾶτε ἀκόμη κάκια γιὰ κείνη τὴν παληά μας παρεξήγησι :

PENE. — Ὄχι, δὲν σᾶς κρατῶ κάκια...

ZAN (εἰρωνικά). — Εὐχαριστῶ... Σᾶς εἶμαι εὐγνώμων.

PENE (μὲ εἰλικρίνεια).—Τὸ φανταζόμουν.

ZAN. — Ἐλᾶτε... Γιατὶ ρίχνετε τὸ ἄδικο σὲ μένα ; Μὲ μιὰ ἀπρόοπτη ἄρνησι, μὲ μιὰ ἀνεξήγητη καὶ ἀπότομη ἄρνησι, καταστρέψατε τότε τὴν εὐτυχία μας. Πῶς τολμᾶτε λοιπὸν νὰ μοῦ κρατᾶτε κάκια ; Γιατί ; Γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ κάνατε ; Ἤσαστε μιὰ ἐξαιρετικὴ γυναῖκα... Μὲ κάνατε νὰ πονέσω, μὰ σᾶς θαυμάζω.. Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι ἐξαιρετικός, καὶ γι' αὐτὸ σᾶς κρατῶ κάκια, Καὶ μάλιστα, γιατὶ νὰ σᾶς τὸ κρύψω, σᾶς μισῶ ! Μὲ καταλαβαίνετε ;

PENE. — Πολὺ καλά. Τὸ μῖσος σας λοιπὸν εἶνε πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὸν ἔρωτα ;

ZAN (σοβαρός). —Τὸ μῖσος δὲν ἀποκλείει τὸν ἔρωτα.

PENE (κατάπληκτη). — Τὸ πιστεύετε ἐσεῖς αὐτό ;

ZAN. — Τὸ πιστεύω.

PENE. — Ἔ, λοιπόν, ναί... σᾶς δίνω δίκηο, ὅταν συλλογισθῶ τὰ περασμένα....

ZAN.— Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν ;

PENE. — Ὅταν καταλάβετε, θὰ ὄῆτε.....

ZAN. — Μέχρι σήμερα δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω ἐκείνη τὴν ξαφνικὴ ἄρνησί σας, ποὺ κατέστρεψε τὴν εὐτυχία μας. Γι' αὐτό, ἡ ἀπόφασί μου γιὰ τὸ γάμο τῆς Λουκιανῆς καὶ τοῦ Ζάκ, εἶνε ἀμετάκλητη. Δὲν δέχομαι !

PENE (ταραγμένη). — Πῶς; Δὲν δέχεστε ;

ZAN. — ,Επὶ τέλους, βρίσκω τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῶ !...

PENE. — Νὰ ἐκδικηθῆτε; Ποιόν;

ZAN. — Ἐσᾶς ! Θέλω ὁ γυιός σας νὰ ὑποφέρη ὅ,τι μὲ κάνατε νὰ ὑποφέρω ἐγώ. Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ μόνη μου ἱκανοποίησις.

PENE. —Κι' ἂν ἡ κόρη σας ἀγαπάει κι' αὐτὴ τρελλά, παράφορα, τὸ γυιό μου ; Δὲν τὸ συλλογισθήκατε αὐτό ;

ZAN. — Ἡ Λουκιανὴ μοῦ μοιάζει. Ἔπειτα τῆς ἔχω διηγηθῆ τὴν περιπέτειά μας.

PENE. — Δὲν φαντάζομαι νὰ τῆς εἴπατε τ' ὄνομά μου...

ZAN. —Γιατί ὄχι ;

PENE. — Αὐτὸ πειὰ εἶνε...

ZAN.— ...Πολὺ φυσικό. Εἶμαι χωρισμένος. Δὲν ἔχω γυιούς. Ἡ κόρη μουείνε ἡ σύντροφος τῆς ζωῆς μου. Ξέρει ὅλα τὰ μυστικά μου.

PENE. — Καὶ φυσικά, θὰ τὴν κάνατε νὰ μὲ μισῆ, ὅπως μὲ μισεῖτε...

ZAN (στενοχωρημένος) .— Γιατί τὸ λέτε αὐτό ; Σᾶς ρώτησα μήπως ἐγὼ τὶ ἔχετε πῆ στὸ γυιό σας γιὰ μένα ;

PENE. — Μπορεῖτε ὅμως νὰ μὲ ρωτῆσετε... Στὸ γυιό μου ἔχω πῆ ἁπλούστατα αὐτό : Ὁ κύριος Λαμπερνιὲ εἶνε ἕνας ἄνθρωπος μὲ διαμαντένιο χαρακτῆρα καὶ μὲ ἀξιοθαύμαστα χαρίσματα.

ZAN (ἔκπληκτος). — Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἂν μ' ἀγαποῦσατε πραγματικὰ δὲν θὰ μιλούσατε καλύτερα γιὰ μένα.

PENE. — Αὐτὰ τὰ εἶπα γιατὶ σᾶς ἀγαποῦσα πραγματικά...

ZAN.—Ἐλᾶτε δά!.

PENE. — Σᾶς ξαναλέω ὅτι σᾶς ἀγαποῦσα πραγματικά...

ZAN. — Μὰ τότε, γιατί... Γιατὶ δὲν μὲ θέλετε τότε ; Γιατί ἀρνηθήκατε νὰ μοῦ δώσετε τὸ χέρι σας;

PENE. — Γιατὶ φοβώμουν τότε τὸν ἔρωτα... Νόμιζα πὼς ἡ εὐτυχία μας δὲν θὰ διαρκοῦσε πολύ... Καὶ ξέρετε γιατί ; Γιατὶ γρήγορα εἶχα καταλάβει πὼς εἴχαμε τὶς ἴδιες ἰδέες...

ZAN. — Ἔ, κι' ὕστερα ;

PENE. — Μοιάζαμε πάρα πολύ! Κι' ὅπως ξέρετε, στὸ γάμο πρέπει νὰ ὑπυχωρῆ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό.

ZAN. — Λοιπόν ;

PENE. — Ἤξερα καλὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ μάντευα ἐπίσης καλὰ τὸ χαρακτῆρα σας. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυό μας δὲν θὰ ὑποχωροῦσε... Οὔτε ἐγὼ σ' ἐσᾶς, οὔτε ἐσεῖς σὲ μένα.

ZAN. — Ἔχετε ἄδικο. Ὁ καθένας μας θὰ ὑποχωροῦσε ἀπὸ μιὰ φορά. Αὐτὰ συμβαίνουν συχνά.

ΡΕΝΕ. — Αὐτὰ συμβαίνουν σὲ δυὸ κοινοὺς ἐρωτευμένους. Ἐμεῖς ἀξίζαμε περισσότερο.

ΖΑΝ. — Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια.

ΡΕΝΕ.— Βλέπετε, λοιπόν, γιατί...

ΖΑΝ. — ... Γιατί μοῦ εἴπατε ὄχι; Γι' αὐτὸ λοιπὸν καταστρέψατε τὴν εὐτυχία μας ; Τί παράξενες ποὺ εἶνε ἡ γυναῖκες ! Βλέπω ὅτι δὲν ἀλλάξατε καθόλου...

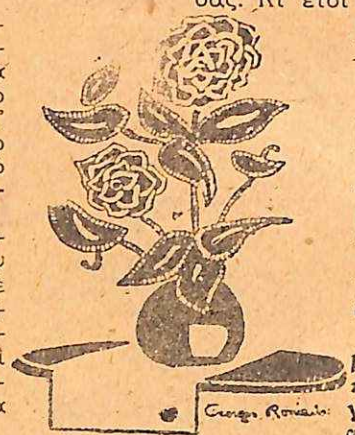
ΡΕΝΕ. — Ὄχι, ἄλλαξα πάρα πολύ...

(Κυττάζονται μὲ συγκίνησι).

ΖΑΝ. — Ἄ ! Καὶ νὰ ἦταν ἀλήθεια ! Μὰ εὐτυχῶς, δὲν εἶνε ἀλήθεια.

ΡΕΝΕ (πληγωμένη). — Πῶς ; Δὲν μὲ πιστεύετε ;

ΖΑΝ.— Ὄχι. Ἐπαίξατε μιὰ ὥμορφη κωμωδία. Θελήσατε νὰ μὲ κάνετε νὰ πιστέψω ὅτι μ' ἀγαπούσατε κι' ἐσεῖς, γιὰ νὰ δώσω τὴν κόρη μου στὸ γυιό σας. Γι' αὐτὸ μὲ καλέσατε δωπέρα...

ΡΕΝΕ (μὲ συμπόνια). — Καϋμένε μου φίλε !... (Ἀργά, μὲ μιὰ λυπημένη ἔκφρασι στὸ πρόσωπο, ἀνοίγει τὸ συρτάρι καὶ βγάζει τὸ κόκκινο τετράδιο). Ὁρίστε...Διαβάστε...

ΖΑΝ.— Αὐτὸ τὸ τετράδιο ;

ΡΕΝΕ. — Ναί. Εἶνε τὸ ἡμερολόγιό μου. Μέσα σ' αὐτὸ ἔγραφα τὶς συγκινήσεις μου καὶ τὰ αἰσθήματά μου, ὅταν ἤμουν κορίτσι. Αὐτὸ τὸ κόκκινο τετράδιο δὲν τὸ διάβασε κανείς. Οὔτε ὁ ἄνδρας μου... Ἐμπρός !... Μὴ φοβᾶστε... Διαβάστε !

ΖΑΝ (τὸ ξεφυλλίζει δειλά). — **«8 Μαΐου. Σήμερα γνώρισα τὸν Ζὰν Λαμπερνιέ. Δὲν ξέρω ἂν καμμιὰ μέρα θὰ ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ γίνω γυναῖκα του, μὰ ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι δὲν θὰ μπορέσω ν' ἀγαπήσω κανέναν ἄλλον ἄνδρα».**

(Κλείνει τὸ κόκκινο τετράδιο).

ΡΕΝΕ (δειλά). — Λοιπόν ; Τί λέτε ; Βλέπετε πόσο εἶνε κανεὶς ἀνόητος, ὅταν εἶνε νέος.

ΖΑΝ (κατάχλωμος, σκύβοντας τὸ κεφάλι). — Εἶνε δυνατόν ; Εἶνε δυνατόν ;

ΡΕΝΕ. — Δὲν τὸ ὑπωψιαζόσαστε καθόλου ; Μὰ βέβαια ! Ἦταν τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς μου....

ΖΑΝ. — Συγχωρῆστε με...

ΡΕΝΕ. — Σᾶς ἐλάτρευα, τότε, Ζάν...

ΖΑΝ. — Κι' ἐγώ !...

ΡΕΝΕ. — Τότε γιατὶ δεχτῆκατε μὲ τόση ἀπάθεια τὴν ἄρνησί μου ;

ΖΑΝ. — Γιατὶ σᾶς σεβόμουν. Ἐπειτα, ἔφυγα ἀμέσως γιὰ τὸ ἐξωτερικό, γιὰ νὰ ξεχάσω...

ΡΕΝΕ. — Ναί, θυμᾶμαι. Μὰ ἐγὼ νόμιζα πὼς φύγατε γιὰ τὶς δουλειές σας. Κι' ἔτσι κανείς, ποτέ, δὲν ἔμαθε τὸν πραγματικὸ λόγο τῆς φυγῆς σας...

ΖΑΝ. — Τὸν ξέρει ἡ Λουκιανή. Ὁρίστε, γιὰ νὰ πεισθῆτε... Χθὲς ἔλαβα ἕνα γράμμα της. (Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα γράμμα καὶ τὸ δίνει στὴ Ρενέ). Διαβάστε...

ΡΕΝΕ (παίρνει τὸ γράμμα καὶ διαβάζει):

«Ἀγαπημένε μου μπαμπᾶ. Θέλω πάλι νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἀγαπάω τρελλά, παράφορα, τὸν Ζάκ,...».

Βλέπετε ;

ΖΑΝ. — Ἐξακολουθῆστε.

ΡΕΝΕ.— «Μὰ εἶμαι πρόθυμη νὰ σ' ἀκούσω, ὅπως πάντα. Μιὰ μέρα μοῦ εἶπες: «Δὲν θὰ δώσω τὴν συγ. κατάθεσί μου γι, αὐτὸ τὸ γάμο, ἂν δὲν βεβαιωθῶ πρῶτα ὅτι ἡ μητέρα τοῦ Ζάκ μ' ἀγαποῦσε λιγάκι στὰ νειᾶτα της». (Σιγὰ, εἰρωνικά): Λιγάκι !... (Συνεχίζοντας τὸ διάβασμα): **«Κι' ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν σὲ καταλάβαινα μοῦ ἐξήγησες: «Θέλω νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ὁ γυιός της δὲν θὰ σὲ κάνη νὰ ὑποφέρης τοὺς πόνους, ποὺ μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω ἡ κ. Ντωμπερίβ». Μπαμπᾶ, κύτταξε νὰ βεβαιωθῆς γρήγορα γι' αὐτό, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ γίνω πολὺ δυστυχισμένη....** (Διπλώνει τὸ γράμμα συγκινημένη:. Καὶ τώρα ;

ΖΑΝ. — Τώρα εἶμαι βέβαιος πειά. Τὸ κόκκινο τετράδιο μοῦ φανέρωσε τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς σας... Τώρα ξέρω πὼς μ' ἀγαπούσατε...

ΡΕΝΕ. — Ναί, ἀλλὰ κάναμε ἕνα μεγάλο σφάλμα, Ζάν. Ἤμαστε κι' οἱ δυό μας πολὺ ἐγωϊσταί. Τί κρῖμα !

ΖΑΝ. — Κι' ἔτσι καταστρέψαμε τὴν εὐτυχία μας.

ΡΕΝΕ. — Μὰ δὲν πρέπει τώρα νὰ καταστρέψουμε καὶ τὴν εὐτυχία τῶν παιδιῶν μας. Θὰ τὰ παντρέψουμε καὶ θὰ εἶνε ἕνα ταιριαστὸ ζευγάρι...

(Κυττάζονται κι' οἱ δυὸ μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ, ταπεινωμένοι κι' οἱ δυό, δίχως κανένα πειὰ ἐγωϊσμό, ἀγκαλιάζονται τρυφερὰ καὶ φιλιοῦνται).

(Αὐλαία) ΥΓΚ ΝΤΕΛΟΡΜ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

Πρὸ παντὸς ἡ ρεκλάμα. Γιατὶ κλαῖς; ρωτᾶ ἡ Μαίη τὴ φίλη της, ἕναν διάσημο κινηματογραφικὸ ἀστέρα.

— Γιατὶ πρέπει νὰ χωρίσω τὸν ἄνδρα μου κι' ἤμαστε τόσο εὐτυχεῖς μαζύ !

— Ἀλλὰ γιατὶ νὰ χωρίσετε τότε; Δὲν σὲ καταλαβαίνω!

— Ὁ διευθυντὴς τοῦ στούντιο ἐπιμένει νὰ χωρίσουμε... χάριν ρεκλάμας !

* * *

Ἕνας ἐπιβάτης παραπονεῖται στὸν εἰσπράκτορα γιὰ τὴ βραδύτητα τοῦ τραίνου. Ὁ ὑπάλληλος χάνει τὴν ὑπομονή του καὶ τοῦ λέει:

— Ἐπιτέλους, κύριε, ἂν ἡ ταχύτης τοῦ τραίνου μας δὲν σᾶς ἀρκεῖ, μπορεῖτε νὰ κατεβῆτε καὶ νὰ πᾶτε πεζῆ !

— Εὐχαριστῶ ! ἀπαντᾶ ὁ ἐπιβάτης. Μὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ναὶ μὲν βιάζομαι, μὰ ὄχι καὶ τόσο πολύ, ὥστε νὰ πάω πεζός.

* * *

Κάποτε ἕνας ἀγριεμένος ταῦρος ρίχτηκε ἐναντίον ἑνὸς Ἰρλανδοῦ καὶ τὸν τίναξε πάνω ἀπ' ἕναν φράχτη. Ὅταν ὁ Ἰρλανδὸς συνῆλθε ἀπὸ τὸ πέσιμό του, εἶδε τὸν ταῦρο νὰ ποδοχτυπᾶ τὸ ἔδαφος καὶ νὰ τινάζη μανιασμένα τὸ κεφάλι του πάνω — κάτω.

— Ἂν δὲν μοῦ ἔκανες τόσες ὑποκλίσεις, τοῦ φώναξε τότε ὁ Ἰρλανδός, θὰ νόμιζα, μὰ τὴν ἀλήθεια, πὼς τόκανες ἐπίτηδες νὰ μὲ ρίξης ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ φράχτη !

* * *

— Τόμυ ! Μὴν τραβᾶς, παιδί μου, τὴν οὐρὰ τῆς γάτας.

— Τὴν κρατάω μόνον, μαμά. Ἡ γάτα τὴν τραβᾶ.

* * *

Λίγες ἑβδομάδες μετὰ τὸ γάμο του, ὁ Μπόμπ, ἐπισκέπτεται τὸ θεῖο του, ἕνα γεροντοπαλλήκαρο. Πίνουν κρασὶ κι' ὁ θεῖος ρώτησε τὸν ἀνεψιό :

— Τί ξέρει ἡ γυναῖκα σου;

— Τί θέλεις νὰ πῆς, θεῖε;

— Ξέρει νὰ μεγειρέψη, νὰ ράψη, εἶνε νοικοκυρά ;

— Ὄχι, δὲν ξέρει τίποτε ἀπὸ αὐτά. Τὰ κάνουν ὅλα ἡ ὑπηρέτριες. Μὰ θὰ σοῦ πῶ, θεῖε τὶ μ' ἔκανε νὰ παντρευτῶ. Ἐκεῖνο ποὺ κυρίως μὲ τράβηξε κοντά της, εἶνε τὸ τραγοῦ-

δι της. Τραγουδάει σὰν πουλί, θεῖε!
— Τί λές, παιδί μου !... Καὶ δὲν ἀγόραζες καλύτερα ἕνα καναρίνι !

* * *

Ἡ κυρία (μὲ πικρία, ὕστερα ἀπὸ ἕνα καυγαδάκι μὲ τὸν ἄνδρα της).— Καμμιὰ φορὰ ὁ ἄνδρας μου μὲ μεταχειρίζεται σὰν νὰ ἤμουνα ἡ ὑπηρέτρια του.

Ἡ ὡραία ὑπηρέτρια (μὲ λεπτὸ χαμόγελο).— Δὲν μπορῶ νὰ παραδεχτῶ τέτοιο πρᾶγμα!...

* * *

Μεταξὺ φιλενάδων:
—Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ μὲ γνώρισε, μὲ βρῆκε ὡμορφη, θελκτική, χαριτωμένη...
— Καὶ θὰ κάνῃς ἄντρα σου ἕναν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος ἀπὸ τώρα ἀρχίζει νὰ σοῦ λέῃ... ψέμματα;

* * *

Εὐσεβὴς πόθος:
Ἐκείνη.— Κι' ἂν τυχὸν βρεθῶ μακρυά σου, ἀγάπη μου, θὰ μ' ἀγαπᾶς ;
Ἐκεῖνος.— Τότε ἀκριβῶς θὰ σ' ἀγαπῶ σὰν τρελλός !

* * *

Στὸ σχολεῖο. Μάθημα ὑγιεινῆς.
Ὁ δάσκαλος.—Τὰ γέλια τί προκαλοῦν στὸν ἄνθρωπο ;
Ὁ μαθητής.—Τὸ πάχος, κύριε.
Ὁ δάσκαλος.— Καὶ τὸ πάχος τί προκαλεῖ ;
Ὁ μαθητής.— Τὰ γέλια τῶν ἄλλων!...

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὸν λερωμένα γιακᾶ ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἀδιάβροχο, βάλτε μιὰ κουταλιὰ ἀμμωνίας σ' ἕνα ποτῆρι νερό. Βρέξετε σ' αὐτὸ ἕνα πανάκι καὶ τρίψτε λίγο - λίγο τὸν γιακᾶ, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ μέρος. Τὸν λευκὸ ἀφρὸ ποὺ σχηματίζεται τὸν ἀφαιρεῖτε μ' ἕνα κοπτῆρα ξύλινο. Ἀλλάζετε ταϊκτικὰ τὸ πανάκι καὶ στὸ τέλος στεγνώνετε τὸν γιακᾶ μ' ἕνα καθαρὸ ἄσπρο πανὶ λίγο ζεσταμένο στὴ φωτιὰ προηγουμένως.

ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

Ὁ ἔρως εἶνε ἡ ἕνωσις ἑνὸς κυρίου καὶ ἑνὸς σκλάβου. Οὐδέποτε δύο ἴσων.

Β. Ουγκὼ

* * *

Σήμερα μποροῦν νὰ περηφανεύωνται γιὰ τὴν ὡμορφιά τους ἡ γυναῖκες, γιατὶ κατὰ περισσότερο μέρος—ἂν ὄχι ὁλοκληρωτικὴ—ἡ ὡμορφιά τους εἶνε δικό τους δημιούργημα κι' ὄχι ἕνα χάρισμα τῆς φύσεως.

Λεζὲν

* * *

Ἡ κατάκτησις γιὰ τὸν ἄνδρα εἶνε σκοπός, ἐνῶ γιὰ τὴ γυναῖκα ἀρχή.

Μπουαλὼ

* * *

Ὁ ἔρως ἐμπνέει μεγάλες φιλοδοξίες καὶ ἀφαιρεῖ τὰ μέσα τῆς πραγματοποιήσεώς των.

Πιὲρ Βὸλφ

* * *

Ὁ χωρισμὸς στὸν ἔρωτα εἶνε ὅπως ὁ ἄνεμος στὴ φωτιά : ἀνάβει τὸ μεγάλο ἔρωτα καὶ σβύνει τὸ μικρό.

Ἀλ. Δουμᾶς

* * *

Ὁ ἔρως δὲν εἶνε παρὰ τύχη!...

Ροστὰν

* * *

Τὸ πονηρότερο καὶ περιεργότερο πλάσμα τῆς φύσεως εἶνε ἡ γυναῖκα.

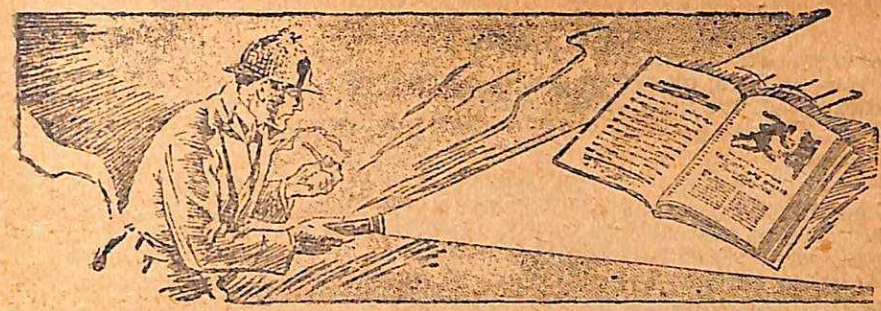
Ε. Σύη

* * *

Οἱ ἄγριοι θεωροῦν τὴν γυναῖκα ὡς ἕνα ζῶο γυμνασμένο, οἱ Ἀναστηλῖτες ὡς ἕνα πολυτελὲς ἀντικείμενο. Ἡ Εὐρωπαία εἶνε καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο.

Κάρμεν Σύλβα

Πρὸς ἐκμάθησιν κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς συνιστῶμεν τὸ ἐργαστήριον ἐλευθέρων σπουδῶν ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Μητροπόλεως 14 Α. Τηλέφωνον 25.733.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΎΛ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄
ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Μόλις ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου εἶδε νὰ μπαίνῃ μέσα στὸ γραφεῖο του ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς Σέρλοκ Χόλμς, φώναξε:

— Καλῶς ἤρθατε, κύριε Χόλμς! Καλῶς ἤρθατε! Δὲν ξέρετε μὲ πόση ἀγωνία σᾶς περίμενα!...

Καὶ σηκωνόμενος ὄρθιος, συνέχισε:

— Πρόκειται γιὰ μιὰ μυστηριώδη ὑπόθεσι, κ. Χόλμς, ἡ ὁποία μοῦχει σηκώσει τὸ μυαλό!... Γλυτῶστε με ἀπ' αὐτὴ τὴν τυραννία... Οὔτε στιγμὴ δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω. Μάταια μέρα καὶ νύχτα ἀπασχολοῦμαι μ' αὐτή. Ἔχω πελαγώσει, τάχω χάσει... Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω. Ἄρχισα νὰ χάνω κάθε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό μου καὶ στοὺς ἄλλους... Ἐσεῖς ἤσαστε ἡ μόνη ἐλπίδα ποὺ μ' ἀπομένει. Σᾶς ὁρκίζομαι, κ. Χόλμς, ὅτι μόνο σεῖς ἔχετε τὰ προσόντα ποὺ χρειάζονται, γιὰ νὰ λύσετε ἕνα τόσο τρομερὸ καὶ φρικώδες αἴνιγμα, τὸ ὁποῖο ἔχει σκορπίσει σ' ὁλόκληρο τὸ Λονδῖνο τὴν ἀγωνία... Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πῶς σᾶς περίμενα, κ. Χόλμς!

— Δὲν εἶνε οὔτε μιὰ ὥρα ποὺ γύρισα ἀπ' τὴν Ἰταλία, κύριε Οὐάρν, ἀπάντησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Κατώρθωσα νὰ ξεμπερδέψω ἐκεῖ πέρα μιὰ ἐξαιρετικὰ λεπτὴ ὑπόθεσι, καὶ καθὼς βλέπετε, ἀμέσως μόλις διάβασα τὸ γράμμα σας ἦρθα ν' ἀκούσω τὴν ἐπείγουσα ἀνακοίνωσι, τὴν ὁποία ἐπιθυμεῖτε νὰ μοῦ κάνετε. Εἶμαι στὴ διάθεσί σας... Σᾶς ἀκούω.

— Δὲν ἀμφέβαλλα ποτέ, κ. Χόλμς, γιὰ τὰ φιλικὰ αἰσθήματά σας, εἶπε συγκινημένος ὁ κ. Οὐάρν, σφίγγοντας θερμὰ κι' ἐγκάρδια τὸ χέρι τοῦ ἐνδόξου ἀστυνομικοῦ. Καθῆστε, φίλε μου. Καθῆστε νὰ τὰ ποῦμε.

Κι' ὅταν ξαπλώθηκαν στὶς ἀναπαυτικές τους πολυθρόνες, μπροστὰ σ' ἕνα τραπεζάκι, ὁ κ. Οὐάρν ρώτησε τὸν Σέρλοκ Χόλμς:

— Μείνατε πολὺν καιρὸ στὴν Ἰταλία, κ. Χόλμς;

— Σχεδὸν τρεῖς μῆνες.

— Θὰ ξέρετε ὅμως ἀπ' τὶς περιγραφὲς τῶν ἐφημερίδων ὅτι τὸ Λονδῖνο ἀπὸ καιρὸ τώρα ζῆ κι' ἀναπνέει κάτω ἀπὸ ἕναν τρομερὸ ἐ-

φιάλτη, ὅτι μαστίζεται ἀπὸ μιὰ θεϊκὴ κατάρα. Θὰ ξέρετε, ἐπίσης, ὅτι ὅλοι ἐμεῖς οἱ συνάδελφοί σας καθόμαστε, ὅπως λέει κι' ὁ λαός, ἀπάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα.

— Καταλαβαίνω... Θέλετε νὰ πῆτε γιὰ τὸν Τζὰκ τὸν 'Αντεροβγάλτη.

— Ἀκριβῶς!... Ὁλόκληρο τὸ Λονδῖνο, ἡ Εὐρώπη, ὁ κόσμος ὅλος ἀναλογίζεται μὲ τρόμο, ὅπως κι' ἐγώ, τὰ τρομερὰ ἐγκλήματα τοῦ θηρίου αὐτοῦ. Ἀπὸ αἰῶνες τώρα, μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω, δὲν μᾶς παρουσιάσθηκε παρόμοιο αἴνιγμα. Σᾶς βεβαιῶ, κ. Χόλμς, ὅτι ἔρχονται στιγμὲς ποὺ σκέπτομαι νὰ παραιτηθῶ ἀπ' τὴ θέσι μου, γιὰ νὰ μὴν ἔχω διαρκῶς μπροστά μου τὸ τερατῶδες αὐτὸ φάντασμα, τὸ ὁποῖο κατατρομοκράτησε μὲ τὰ ἀπαίσια κακουργήματά του τὸ Λονδῖνο.

— Τὸ τερατῶδες φάντασμα, εἴπατε; ἔκανε χαμογελῶντας ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ κανένα φάντασμα, κ. Οὐάρν. Τὸ τέρας, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλᾶτε, ἔχει σάρκες καὶ κόκκαλα καὶ δὲν βλέπω γιατὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ δώσουμε ἕνα τέλος στὰ ἀπαίσια κατορθώματά του.

— Μ' ἐμψυχώνουν τὰ λόγια σας, κ. Χόλμς! Ἔχω πεποίθησι σ' ὅ,τι λέτε! φώναξε ἀναθαρρεύοντας ὁ κ. Οὐάρν.

Κι' ἀνοίγοντας τὴ φιλντισένια ταμπακιέρα του, ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἐξαίρετα ποῦρα τῆς Ἀβάνας, πρόσθεσε:

— Πάρτε, σᾶς παρακαλῶ, ἕνα φίλε μου κ. Χόλμς. Ἔχουμε τὸν καιρὸ νὰ καπνίσουμε ἀπὸ ἕνα ποῦρο, γιατὶ ἡ συνομιλία μας θὰ κρατήσῃ ἀρκετά. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο μάλιστα διέταξα νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανείς.

Ὅταν ἄναψαν τὰ ποῦρα τους, ἕνας ἀρωματισμένος καπνὸς γέμισε τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, καὶ μέσα στὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ αὐτοῦ, ἡ δυὸ διασημότητες τῆς Ἀγγλίας στὴν ἐγκληματολογικὴ ἐπιστήμη ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ γλυτώσουν τὴν πρωτεύουσα ἀπὸ τὴν συμφορὰ ποὺ τὴν βρῆκε, ἀπ' τὸν τρομερὸ Τζὰκ τὸν 'Αντεροβγάλτη.

— Καὶ τώρα πρέπει νὰ σᾶς ἐκθέσω τὰ γεγονότα, μὲ τὴ σειρά, κ. Χόλμς, εἶπε ὁ κ. Οὐάρν.

— Σᾶς ἀκούω.

— Λοιπόν, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, τὰ ὄργανά μας βρῆκαν στὴν ἐξώπορτα ἑνὸς σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Γκλότσεστερ, δηλαδὴ σ' ἕναν ἀπ' τοὺς κακοφημισμένους δρόμους τῆς συνοικίας τοῦ Οὐάϊτ - Τσάπελ, τὸ πτῶμα μιᾶς γυναίκας μὲ τὰ σπλάχνα χυμένα ἔξω ἀπ' τὴν ἀνοιγμένη κοιλιά της. Ἡ εἴδησι αὐτὴ μὲ κατετάραξε καὶ φώναξα ἀμέσως τὸν κ. Χισοῦντερ, τὸν ἀρχιαστυνόμο τοῦ Οὐάϊτ Τσάπελ. Τὸ συμπέρασμά του κι' αὐτοῦ ἦταν ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶχε ἀφορμὴ καὶ αἰτία τὴν παραφροσύνη. Ἄ, λησμόνησα νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ θῦμα ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν τὴν ἀτυχία νὰ παραστρατοῦν στὴ ζωή τους. Καί, καθὼς ξέρετε, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τὴ μανία νὰ σκοτώνουν τὶς γυναῖκες αὐτές, ἡ ὁποῖες τοὺς χαρίσανε πρὶν λίγο, τὴν πιὸ γλυκειὰ χαρὰ τῆς ζωῆς. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ μιὰ νοσηρὴ κατάστασι, γιὰ μιὰ μορφὴ τρέλλας, ἡ ὁποία πέφτει στὴ δικαιοδοσία τῶν φρενολόγων περισσότερο, παρὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀστυνομίας.

— Εἶμαι συμφωνότατος μαζύ σας, εἶπε ὁ Χόλμς. Παραδέχομαι ἀπόλυτα τὴν γνώμη σας, ἡ ὁποία εἶνε ἀπολύτως δικαιολογημένη ἐπιστημονικῶς.

— Ἡ ὑπόθεσι τῆς ὁδοῦ Γκλότσεστερ παρέμεινε ὡστόσο σκοτεινή, ἐξακολούθησε ὁ κ. Οὐάρν, κι' ὅλες ἡ ἔρευνές μας κατέληξαν σ' αὐτὸ τὸ φτωχότατο συμπέρασμα: «Πρόκειται γιὰ ἕναν ἀπαίσιο κακοῦργο, τοῦ ὁποίου ἡ ἐμφάνισις καὶ τὰ χαρακτηριστικά, εἶνε τελείως ἄγνωστα». Τρεῖς μέρες μετὰ τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ ἔγκλημα, εἴχαμε καὶ δεύτερο παρόμοιο κροῦσμα στὴν ὁδὸν Γκρήνουιτς. Τὸ θῦμα βρέθηκε πάλι μ' ἀνοιγμένη κοιλιὰ πίσω ἀπὸ μιὰ ἐξώπορτα κι' ἦταν κι' αὐτὸ γυναῖκα, ὡμορφη μάλιστα καὶ κομψότατα ντυμένη. Ὁ ἄντρας τοῦ θύματος ἦταν καπετάνιος κι' ἔλειπε σὲ μακρινὸ ταξίδι. Κι' ἡ γυναῖκα αὐτή, γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα της, εἶχε ἐπισκεφθῆ μιὰ φιλενάδα της, ἀπ' ὅπου ἔφυγε ἀργὰ τὸ βράδυ. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες τὴν βρήκαμε νεκρή, σκοτωμένη μὲ τὸν ἴδιο ἀπαράλλαχτα φρικώδη τρόπο.

— Πράγμα, δηλαδή, ποὺ ἐπαληθεύει πλήρως τὴ θεωρία τῆς «ἐπαναλήψεως τῶν γεγονότων», εἶπε ὁ Χόλμς, γιατί, καθὼς ξέρετε, ἐμεῖς οἱ ἐγκληματολόγοι παραδεχόμαστε, μαζὺ μὲ τοὺς γιατροὺς, πὼς ὅταν γίνῃ ἕνα νέο ἔγκλημα, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐπαναληφθῇ στὴν ἴδια μέρα, ἢ τὸ πολὺ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ διεπράχθη καὶ τὴν πρώτη φορά.

— Τὸ παραδέχομαι, κ. Χόλμς. Καὶ προσθέτω μάλιστα, ὅτι ἡ θεωρία αὐτὴ βγῆκε ἀληθινὴ πέρα γιὰ πέρα. Μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα εἴχαμε ὀκτὼ παρόμοια ἐγκλήματα. Ὀκτὼ γυναῖκες βρῆκαν τὸν ἴδιο θάνατο ἀπ' τὸ χέρι τοῦ ἰδίου κακούργου ἀσφαλῶς. Ὁ ἀγριάνθρωπος αὐτὸς παρασύρει τὰ θύματά του ἥσυχα γιὰ λίγα λεπτά. Δηλαδὴ σὲ μιὰ ἐξώπορτα, μέσα σὲ κανένα σταῦλο, ἢ σὲ ἀποθήκη. Καὶ τότε μ' ἕνα ἀκονισμένο μαχαῖρι τοὺς ἀνοίγει τὴν κοιλιὰ κατὰ τὸν ἴδιο πάντοτε ἐπιτηδειότατο τρόπο, ὥστε νὰ ἐπέρχεται ὁ θάνατος μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Ἔτσι δὲν μπορέσαμε νὰ πάρουμε κατάθεσι ἀπὸ κανένα θῦμα του. Χαρακτηριστικὸ ἐπίσης τῆς ὑποθέσεως εἶνε ὅτι ὅλες ἡ γυναῖκες κι' ἡ κοπέλλες τῶν καλῶν οἰκογενειῶν ποὺ πέσανε θύματά του, καθὼς ἐξακριβώσαμε, ζοῦσαν λίγο ἢ πολὺ μιὰ ζωὴ ἐπιλήψιμη. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ προσέξετε, κ. Χόλμς. Εἶνε σπουδαιότατο στοιχεῖο!...

— Βέβαια!... Αὐτὴ εἶνε κι' ἡ δική μου γνώμη, ἀπάντησε ὁ Χόλμς, κι' ὕστερα ρώτησε: Καὶ πόσα κρούσματα σημειώθηκαν ὡς τώρα, μαζὺ μὲ τὰ ὀκτὼ τῆς πρώτης ἑβδομάδος;

— Τριάντα ἑφτά!... ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Τριανταεφτὰ γυναῖκες καὶ κορίτσια δολοφονηθήκανε, μέσα σὲ τρεῖς μῆνες περίπου μ' αὐτὸ τὸν ἄγριο τρόπο. Κι' ἕνας πανικὸς ἔπιασε πλέον ὅλη τὴν πόλι. Καμμιὰ γυναῖκα, καμμιὰ κοπέλλα, δὲν τολμᾶ νὰ βγῇ ἔξω τὴ νύχτα, ἔστω κι' ἂν ἀκόμα συνοδεύεται. Ὁ τρομοκρατημένος λαὸς ἔδωσε ἀκόμα κι' ὄνομα στὸν δολοφόνο. Καθὼς καὶ σεῖς θὰ τὸ μάθετε, τὸν ὠνόμασε: ὁ «'Αντεροβγάλτης»! Τί θὰ γίνῃ μ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, κ. Χόλμς, δὲν ξέρω. Ὁ λαὸς βοᾶ ἐναντίον μας. Ἡ ἐφημερίδες μᾶς κατακεραυνώνουν καθημερινὰ μὲ πολύστηλα ἄρθρα. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐκτὸς ἀπ' τὶς ἀπανωτὲς διαταγὲς ποὺ μοῦ στέλνει, μὲ ζητεῖ κάθε τόσο στὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ μοῦ πῇ γιὰ χιλιοστὴ φορὰ ὅτι εἶνε ζήτημα τιμῆς γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν ἀστυνομία ὁλόκληρη νὰ πιασθῇ ὁ τρομερὸς αὐτὸς κακοῦργος, Ἔχουν δίκηο ὅλοι. Ναί.., ἀλλὰ πῶς ν' ἀνακαλύψω καὶ νὰ πιάσω ἕναν ἄνθρωπο - φάντασμα, ποὺ δολοφονεῖ τὰ θύματά του, μέσα σὲ λίγα λεπτὰ κι' ἐξαφανίζεται, χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἴχνος; Πέστε μου, λοιπόν, σεῖς, ποὺ ἤσαστε ὁ εἰδικώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ κόσμου σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, θὰ μπορέσετε νὰ τὸν πιάσετε τὸν βρυκόλακα τοῦ Λονδίνου;

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς χάϊδεψε τὸ φρεσκοξυρισμένο πηγοῦνι του καὶ εἶπε:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κ. Οὐάρν, νὰ σᾶς κάνω μερικὲς ἐρωτήσεις;

— Σᾶς παρακαλῶ!... Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς ἀπαντήσω ὅσο μπορῶ καλύτερα.

Ὁ δαιμόνιος ἀστυνομικὸς σκέφθηκε λίγα δευτερόλεπτα. Κυττάζοντας μὲ μισόκλειστα μάτια τοὺς γαλάζιους καπνοὺς τοῦ πούρου του καὶ τέλος εἶπε:

— Μήπως, κ. Οὐάρν, διεπίστωσαν οἱ γιατροὶ ὅτι ὁ δολοφόνος χρησιμοποιεῖ πάντοτε τὸ ἴδιο ὄργανο, τὸ ἴδιο μαχαῖρι, λόγου χάριν;

— Μάλιστα, κ. Χόλμς. Σ' αὐτὸ συμφωνοῦν οἱ διασημότεροι γιατροὶ τοῦ Λονδίνου. Ἐπιμένουν μάλιστα μερικοὶ ὅτι ὁ δολοφόνος εἶνε γιατρός. Γιατὶ ἀνοίγει τὶς κοιλιές, σὰν νὰ πρόκειται νὰ κάνη λαπαροτομία!...

— Μήπως κόβη καὶ κανένα μέλος ἀπ' τὸ σῶμα τῶν θυμάτων του;

— Ὄχι, τὰ πτώματα βρίσκονται πλήρη. Μόνον ποὺ σὲ μερικὲς περιπτώσεις, τὰ σπλάχνα βγαίνουν ἔξω ἀπ' τὸ τρομερὸ τραῦμα. Σημειώσατε ἀκόμα, κ. Χόλμς, ὅτι σὲ μιὰ περίπτωσι τὸ θῦμα, γυναῖκα ἑνὸς μεγαλεμπόρου, εἶχε μέσα στὴ τσάντα της 20 χιλιάδες λίρες σὲ χαρτονομίσματα. Ἔ, λοιπόν, τὰ βρήκαμε ὅλα τὰ χρήματα αὐτὰ ἀπείραχτα, καθὼς καὶ τὰ διαμαντικά της.

— Κάτι εἶνε κι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς, κι' ἀμέσως ρώτησε: Κινητοποιήσατε, βέβαια, ὅλους τοὺς μυστικοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ πιάσετε τὸ δράστη τὴ στιγμή, ποὺ θ' ἀποπειραθῆ νὰ ξεμπερδέψη κανένα καινούργιο θῦμα του;

— Ἐννοεῖται!... Πρέπει νὰ ξέρετε μάλιστα ὅτι οἱ μυστικοὶ πράκτορές μας βάλανε ὅλα τὰ δυνατά τους γιὰ νὰ διακριθοῦν σὲ μιὰ τόσο σπουδαία ὑπόθεσι. Δὲν κλείνουν μάτι, ἐπὶ νύχτες τώρα. Διωργανώσαμε ἐπίσης ὁλόκληρη ὑπηρεσία γιὰ τὴν σύλληψι τοῦ δολοφόνου καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ ἐφωδιάσαμε ὅλες τὶς γυναῖκες μὲ σφυρίχτρες, ποὺ κάνουν ἕνα χαραχτηριστικὸ σφύριγμα, καὶ τοὺς συστήσαμε νὰ τὶς χρησιμοποιήσουν μόλις τοὺς ἐπιτεθῆ κανείς.

— Καὶ μεταχειρίστηκε καμμιὰ γυναῖκα ἀπ' ὅσες δολοφονήθηκαν τελευταίως τὴ σφυρίχτρα της; ρώτησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

— Ὄχι, δυστυχῶς... ἀπάντησε ὁ κ. Οὐάρν. Κι' ὅμως μερικὰ ἀπ' τὰ θύματα εἶχαν τὴ σφυρίχτρα τους κρεμασμένη στὸ λαιμό τους κι' ἄλλα μέσα στὶς τσέπες τους. Κάναμε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα, κ. Χόλμς, προσθεσε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Ὑποσχεθήκαμε νὰ δώσουμε χίλιες λίρες σ' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς διευκόλυνε νὰ συλλάβουμε τὸν δολοφόνο, μὰ κανένας ὡς τώρα δὲν παρουσιάσθηκε, ὁ ὁποῖος νὰ ξέρη τίποτε γι' αὐτόν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα κι' ὁ κ. Οὐὰρν πετάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι του, φωνάζοντας δυνατά:

— Ποιὸς μ' ἐνοχλεῖ; Δὲν εἶπα ὅτι δὲν θὰ δεχτῶ κανένα ἀπολύτως;

Καὶ ξεκλειδώνοντας τὴν πόρτα, συνέχισε ἐξωργισμένος:

— Θὰ τιμωρήσω αὐστηρὰ ἐκεῖνον ποὺ χωρὶς σοβαρὴ αἰτία τόλμησε νὰ παραβῆ τὴν κατηγορηματικὴ διαταγή μου...

Μὰ μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἡσύχασε καὶ παραμέρισε, γιὰ νὰ μπῆ μέσα ἕνας ἀδύνατος ἄνθρωπος, μὲ ὠχρὸ καὶ καλοξυρισμένο

πρόσωπο, ὁ ποῖος μπαίνοντας ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι στὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας.

— Λοιπόν, Μούρφυ, φώναξε ὁ κ. Οὐάρν, κλείνοντας τὴν πόρτα, χωρὶς ἄλλο θὰ μοῦ φέρνης κάποια σπουδαία εἴδησι... Βέβαια, βέβαια, γιὰ νἄρθης μόνος σου ὡς ἐδῶ...

— Πῶς; Βλέπω ἐδῶ τὸν κ. Σέρλοκ Χόλμς, τὸν διάσημο ἀστυνομικό!... εἶπε ὁ Μούρφυ μὲ μιὰ λεπτὴ εἰρωνεία.

Κι' ἀποτεινόμενος στὸν Χόλμς, συνέχισε:

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς σφίξω τὸ χέρι, φίλτατέ μου κύριε!...

— Προπαντὸς ὄχι τσιριμόνιες μεταξύ μας, Μούρφυ! ἀπάντησε μ' ἕνα σοβαρὸ τόνο στὴ φωνή του ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Ἡ μάσκα δὲν χρειάζεται σὲ δυὸ ἀνθρώπους ποὺ γνωρίζονται καλὰ κι' εἶνε τῆς ἴδιας φάρας. Κι' ἐπειδὴ μοῦ δίνετε ἀφορμή, σᾶς εἰδοποιῶ γιὰ τελευταία φορὰ ὅτι κάνετε πολὺ ἄσχημα νὰ χώνετε τὴ μύτη σας στὶς δουλειὲς ποὺ ἀνακατεύομαι ἐγώ... Γιατὶ σᾶς θεωρῶ ἕνα μαστροχαλαστὴ καὶ τίποτε περισσότερο!...

Ὁ Μούρφυ χαμογελῶντας γιὰ νὰ κρύψη τὸ θυμό του, ἀπάντησε:

— Ὡραῖο!... Πολὺ νόστιμο ἀστεῖο εἶν' αὐτὸ ποὺ εἴπατε, κ. Χόλμς!... Φαίνεται ὅμως πὼς κάτι θὰ πετύχατε γιὰ νἄσαστε τόσο εὐδιάθετος σήμερα!...

— Ἤμουν εὐδιάθετος ὅλη τὴν ἡμέρα, ἀπάντησε ψύχραιμα ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Ἀλλὰ τώρα, ποὺ σᾶς εἶδα, μοῦφυγε κάθε καλὴ διάθεσι!...

— Ἔ, φτάνει πειά!... φώναξε παίρνοντας τὸ λόγο ὁ κ. Οὐάρν. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ μαλλώνετε ἔτσι, σὰν τὸ σκύλο μὲ τὴ γάτα!... Τὸ καταλαβαίνω, νὰ πειράζετε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀλλ' ὡς ἕνα σημεῖο. Γιατί, φίλοι μου, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου κ. Μούρφυ κι' ὁ ξακουστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο ἰδιώτης Ἄγγλος ἀστυνομικὸς κ. Χόλμς, δὲν μπορεῖ παρὰ νἄχουν διαφορές, ἐφόσον μάλιστα ἀκολουθοῦν ἐντελῶς διαφορετικὸ σύστημα ὁ καθένας στὴ δουλειά τους, ἀλλὰ μπορεῖ θαυμάσια νὰ εἶνε καὶ φίλοι. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς μᾶς βοήθησε πολλὲς φορὲς κι' ἔσωσε τὸ γόητρό μας ὅταν ἡ ἐπιστήμη μᾶς εἶχε ξεγελάσει. Αὐτό, Μούρφυ, δὲν πρέπει νὰ σὲ προσβάλλη, γιατὶ εἶνε ἀλήθεια. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε θὰ μᾶς πῆς τί νέα μᾶς φέρνεις;

— Μιὰ κακὴ εἴδησι!... ἀπάντησε στενοχωρημένος ὁ Μούρφυ. Σήμερα εἴχαμε τὸ 38ο θῦμα!...

— Τὸ τριακοστὸ ὄγδοο!... ἔκανε μ' ἕνα ἀπελπισμένο τόνο στὴ φωνή του ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Μούρφυ χαμήλωσε τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζοντας λοξὰ τὸν Σέρλοκ Χόλμς τοῦ εἶπε:

— Θέλει γερὰ δόντια αὐτὴ ἡ δουλειά, κ. Χόλμς!.. Ἐδῶ θὰ τὸ δείξετε!... Θὰ δείξετε τὴν ἀξία σας ἂν πιάσετε τὸν Τζὰκ τὸν Ἀντεροβγάλτη... Ἐμεῖς δεχόμαστε νὰ μᾶς βοηθήσετε!...

— Θὰ προσπαθήσω!... ἀπάντησε ἁπλᾶ ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ δώσετε πρῶτα ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὖχετε ὡς τώρα γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτή.

Κι' ἀποτεινόμενος στὸν κ. Οὐάρν τὸν ρώτησε:

— Ἐπιτρέπετε, κ. διευθυντά, νὰ μείνω καὶ ν' ἀκούσω ὅ,τι θὰ σᾶς πῆ ὁ κ. Μούρφυ, σχετικὰ μὲ τὸ καινούργιο θῦμα τοῦ ἀπαίσιου κακούργου;

— Βέβαια, κ. Χόλμς... Κι' ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ θὰ σᾶς παρακαλέσουμε νὰ μᾶς πῆτε σχετικῶς τὴ γνώμη σας καὶ νὰ πάρετε μέ-

ρος στὴ συζήτησί μας.

— Εὐχαριστῶ, κ. διευθυντά, εἶπε ὑποκλινόμενος ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

— Λοιπόν, κ. Μούρφυ, πῶς ἔγινε ἡ καινούργια δολοφονία; ρώτησε ὁ κ. Οὐάρν.

— Ἀπαράλλαχτα ὅπως ἔγιναν κι' ἡ ἄλλες, ἀπάντησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας. Τὴ φορὰ ὅμως αὐτὴ τὸ θῦμα εἶνε ἕνα γνωστότατο πρόσωπο: εἶνε ἡ ἀοιδὸς Λίλιαν Μπέλλ!...

— Ἡ Λίλιαν Μπέλλ! φώναξε τρομαγμένος ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Ἡ περίφημος ἀοιδός!... Ἄ, εἶνε μεγάλο τὸ σκάνδαλο!... Ἡ θέσι μας εἶνε κρίσιμη!... Ὅλοι θὰ μᾶς ριχτοῦν!... Ὅλος ὁ κόσμος θὰ μᾶς ζητήσῃ εὐθύνες, γιατὶ σταθήκαμε ἀνίκανοι νὰ προφυλάξουμε ἀπ' τὸν κακοῦργο τὸ καμάρι αὐτὸ καὶ τὴ χαρὰ ὁλοκλήρου τοῦ Λονδίνου!... Ἡ θέσι μας εἶνε ἀπελπιστική!... Τρομερὰ ἀπελπιστική!...

— Ἀλλοίμονο!... Ἔχετε δίκηο, κ. Οὐάρν! φώναξε φοβερὰ ταραγμένος κι' ὁ Μούρφυ. Ἡ θέσις μας εἶνε ἀπελπιστική.

— Τί προηγήθηκε τοῦ ἐγκλήματος καὶ ὑπὸ ποιὲς συνθῆκες διεπράχθη; ρώτησε τὸν Μούρφυ, ψύχραιμα ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

Ὁ Μούρφυ, ἀφοῦ ξερόβηξε δυὸ-τρεῖς φορές, ἄρχισε νὰ διηγῆται:

— Ἡ Λίλιαν Μπὲλλ τραγούδησε καὶ χθὲς τὸ βράδυ στὸ Δρούρυ Λήν, κι' ὅπως συνήθως ἀποθεώθηκε ἀπ' τὸ κοινόν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως βγῆκε μαζὺ μὲ τὴν καμαριέρα της ἀπ' τὸ θέατρο. Κ' ὅπως κάθε βράδυ, περίμενε νὰ πάρῃ ἕνα ἀμάξι γιὰ νὰ πάῃ στὸ μέγαρό της, ποὺ εἶνε στὴν ὁδὸν Ὄξφορδ. Ὅπως ἀποδείχθηκε ὅμως ἐκ τῶν ὑστέρων, ἡ μὶς Λίλιαν Μπὲλλ ἄφησε ἄξαφνα, μὲ κάποια πρόφασι, τὴν καμαριέρα της ἔξω ἀπ' τὸ θέατρο καὶ μπῆκε μόνη της μέσα στ' ἀμάξι. Ὅταν ὁ ἀμαξᾶς ἔφτασε μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου τῆς ἀοιδοῦ σταμάτησε. Βλέποντας ὅμως ὅτι ἡ ἀοιδὸς δὲν κατέβαινε, ξαφνιάστηκε. Πῆδηξε λοιπὸν κάτω γιὰ νὰ δῇ μὴν τύχη κι' εἶχε πάθει τίποτε. Τῆς φώναξε μὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι. Τότε ἔβαλε τρομαγμένος τὶς φωνές, ζητῶντας βοήθεια. Οἱ ἀστυνομικοί μας φτάσανε ἀμέσως ἐπὶ τόπου κι, ὅταν ἄνοιξαν τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ διαπιστώσανε ὅτι ἡ μὶς Λίλιαν Μπὲλλ εἶχε πέσει θῦμα τοῦ μυστηριώδους Τζὰκ τοῦ Ἀντεροβγάλτη!...

— Πόσο λυπηρὴ ὑπόθεσι! εἶπε ἀπελπισμένα ὁ κ. Οὐάρν, φουχτώνοντας τὰ γκρίζα μαλλιά του. Ἡ ἐντύπωσις τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ θὰ εἶνε ἐξαιρετικὰ μεγάλη καὶ πρέπει νὰ περιμένουμε σφοδρότατες ἐπιθέσεις ἀπ' τὸν Τύπο. Καὶ εἶμαι βέβαιος, δυστυχῶς, ὅτι καὶ πάλιν δὲν θὰ κάνουμε τίποτε, γιατὶ δὲν ἔχουμε κανένα στοιχεῖο στὰ χέρια μας. Ναί, ἰσχυρίζομαι ὅτι τὸ ἔγκλημα αὐτὸ εἶνε σ' ἀφάνταστο βαθμὸ μυστηριωδέστερο ἀπ' ὅλα τὰ προηγούμενα ἐγκλήματα τοῦ τρομεροῦ δολοφόνου, τοῦ ἀσύλληπτου καὶ ἀθέατου αὐτοῦ δαίμονα.

— Εἶνε ἀλήθεια! εἶπε ὁ Χόλμς, ἀναγυρίζοντας, μ' ἀργὰ βήματα στὴ θέσι του ἀπὸ μιὰ γωνία, στὴν ὁποία εἶχε ἀποσυρθῇ, γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔχετε ἀπόλυτα δίκηο, κ. Διευθυντά, νὰ λέτε ὅτι τὸ ἔγκλημα αὐτὸ εἶνε ἐξαιρετικὰ μυστηριῶδες καὶ πολύπλοκο. Ἀλλ' ἔννοια σας, ἔχουμε ἐδῶ τὸν Μούρφυ, ὁ ὁποῖος θὰ διαφωτίσῃ τὴν ὑπόθεσι!... Ἀρκεῖ... νὰ τοῦ εὐχηθοῦμε καλὴ ἐπιτυχία!...

Ὁ Μούρφυ δαγκώθηκε ἀπ' τὴν εἰρωνεία αὐτὴ τοῦ Σέρλοκ Χόλμς καὶ μ' ἕνα τόνο, ποὺ ἔδειχνε τὸ μῖσος του ἐναντίον τοῦ διασήμου ἀστυνομικοῦ, φώναξε:

— Μὴν ἀστειεύεσθε, κ. Χόλμς!... Ἂν δὲν μποροῦμε νὰ τὸν πιάσουμε ἐμεῖς τὸν ἀόρατο δολοφόνο, πηγαίνετε νὰ τὸν πιάσετε σεῖς, ἂν μπορεῖτε. Γιροσπαθῆστε καὶ θὰ δῆτε πόσο δύσκολο εἶνε νὰ βρῆτε τὸν ἀληθινὸ ἔνοχο, μέσα στὰ ἓξ ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων τοῦ Λονδίνου!...

— Θὰ τὸν βρῶ, φιλαράκο μου, θὰ τὸν βρῶ! ἀπάντησε μ' ἕνα παιχνιδιάρικο ὕφος ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

— Σὰν πολλὰ τὰ λέτε, μουρμούρισε χαμογελῶντας εἰρωνικὰ ὁ Μούρφυ.

— Αὐτὸς εἶνε δικός μου λογαριασμός! ἀπάντησε ἀπότομα ὁ Χόλμς καὶ μ' ἕνα ἐπίσημο τόνο πρόσθεσε: Ἐμπρός! Ἂν ἔχετε θάρρος δεχθῆτε τὴ μικρὴ μονομαχία, στὴν ὁποία θὰ σᾶς καλέσω.

— Ἂν ἔχω θάρρος, λέτε;... Τὴν δέχουμαι τὴν μονομαχία αὐτή, ὁποια κι' ἂν εἶνε, φώναξε πειραγμένος ὁ ἀρχηγὸς τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου.

— Λοιπόν, σύμφωνοι! εἶπε ὁ Χόλμς, δίνοντας τὸ χέρι του στὸν ἀντίπαλό του. Κι' ἐπειδή, Μούρφυ, ἰσχυριζόσαστε πάντοτε ὅτι ἡ μέθοδός μου εἶνε κακή, κι' ὅτι ἂν ἀνεκάλυψα πολλοὺς ἐγκληματίας, αὐτὸ ὀφείλεται στὴν τύχη, σᾶς προτείνω νὰ ἐργασθοῦμε κι' οἱ δυὸ ταυτοχρόνως, ἀπάνω στὴν ἴδια αὐτὴ ὑπόθεσι. Κι' ἔτσι θὰ φανῇ ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ μας θὰ φθάσῃ πρῶτος στὸ σκοπό του καὶ θὰ κριθῇ ἂν ἡ ἐπιτυχίες μου ὀφείλωντσι στὴν τύχη ἢ στὴ μέθοδό μου. Δέχεσαι:

Μόλις τελείωσε ὁ Σέρλοκ Χόλμς καὶ πρὶν προλάβῃ ὁ Μούρφυ ν' ἀπαντήσῃ, ὁ κ. Οὐάρν, τρίβοντας τὰ χέρια του ἀπὸ τὴ χαρά του, φώναξε:

— Θαυμάσια!... Εἶνε ὑπέροχο αὐτὸ ποὺ ἀποφασίσατε, κύριοι! Ἐπιτρέψατέ μου μάλιστα νὰ ὁρίσω ἐγὼ τὸ στοίχημα. Προτείνω νὰ πληρώσῃ ἐκεῖνος ποὺ θὰ χάσῃ 25 μπουκάλες σαμπάνια, τὶς ὁποῖες θὰ πιοῦμε τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ὁδηγηθῇ ὁ Τζὰκ ὁ Ἀντεροβγάλτης στὶς φυλακές. Ναί, αὐτὸ εἶν' ὑπέροχο! Ἔτσι θὰ συναγωνισθοῦν οἱ δυὸ διασημότεροι ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀγγλίας, γιὰ ν' ἀπαλλάξουν τὴν πρωτεύουσά της ἀπὸ ἕναν τρομερὸ ἐφιάλτη.

— Δέχομαι τὸ στοίχημα, φώναξε ἀμέσως ὁ Μούρφυ. Κι' ἐπειδὴ εἶμαι σίγουρος ὅτι θὰ τὸ κερδίσω, βάζω ἀκόμα χίλιες λίρες!...

— Ὅλ ράϊτ!.. Ὅλ ράϊτ!, Μούρφυ! ἔκαμε χαρούμενος ὁ Χόλμς. Θὰ καταθέσω τὸ μερίδιό μου σήμερα κι' ὅλας στὴν Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας, κι' ἐλπίζω πὼς κι' ἐσεῖς θὰ κάνετε τὸ ἴδιο. Λοιπόν... Ἐκεῖνος ποὺ θὰ νικήσῃ, θὰ κερδίσῃ χίλιες λίρες καὶ τὴ σαμπάνια.

— Σύμφωνοι! εἶπεν ὁ Μούρφυ.

Κι' οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ἔσφιξαν τὰ χέρια τους, πρᾶγμα ποὺ συνέβη ἴσως γιὰ πρώτη φορὰ μεταξύ τους.

— Καὶ τώρα, κύριοι, εἶπε ὁ Χόλμς, ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ φύγω. Δὲν θέλω οὔτε λεπτὸ νὰ χάσω... Μούρφυ, τὰ σέβη μου! Πηγαίνω νὰ βρῶ τὰ ἴχνη τοῦ Τζὰκ τοῦ Ἀντεροβγάλτη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ο ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ο νεκρὸς τῆς ὡραίας ἀοιδοῦ Λίλιαν Μπὲλλ δὲν εἶχε μεταφερθῇ ἀκόμη στὸ νεκροτομεῖο. Ἀπὸ σεβασμὸ στὴν προσωπικότητά της εἶχαν ἐπιτρέψει οἱ ἰατροδικασταὶ νὰ τὴν μεταφέρουν στὸ μέγαρό της, ὅπου τὴν εἶχαν τοποθετήσει οἱ συγγενεῖς της πάνω σ' ἕνα κρεββάτι στολισμένο μὲ λουλούδια. Πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της

ἀοιδοῦ εἶχαν ἀνάψει δυὸ μεγάλες λαμπάδες, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες ὑπῆρχε ἕνας Ἐσταυρωμένος.

Ὁ νεκρὸς τῆς Λίλιαν Μπὲλλ παρουσίαζε ἕνα ἐξαιρετικὰ θλιβερὸ θέαμα. Τὸ ἀπαίσιο χέρι τοῦ δολοφόνου εἶχε καταστρέψει τὸ πιὸ ὑπέροχο λουλοῦδι τῆς νεότητος, ἀπάνω στὴν ἄνθησί του.

Ἕνας νέος ἄντρας καὶ μιὰ νεαρὴ γυναῖκα στεκόντουσαν ὄρθιοι καὶ κουβεντιάζανε με χα[illegible] φωνή, μπροστὰ στὸ νεκρικὸ κρεββάτι. Ὁ νέος ἦταν ξανθὸς κι' ἀδύνατος, κι' ἀπ' τὸ ὠχρὸ πρόσωπό του ἐμάντευε κανεὶς εὔκολα τὶς ἀσωτεῖες καὶ τὶς καταχρήσεις ποὺ εἶχε κάνει. Ἡ συνομιλήτριά του, μιὰ συμπαθητικὴ κοπέλλα, περίπου εἴκοσι τριῶν χρόνων, καταγότανε ἀπὸ μιὰ πολὺ καλὴ οἰκογένεια — ὠνομαζόταν Ἀριέττα Μπλούν — κ' ἦταν ἡ ἔμπιστη κι' ἀγαπημένη καμαριέρα τῆς Λίλιαν Μπέλλ.

— Τί τρομερὸ τέλος! εἶπε ὁ νέος, ἀναστενάζοντας βαθειά. Μὲ τυραννεῖ ἀκόμη τὸ φριχτὸ ἐκεῖνο αἴσθημα ποὺ δοκίμασα ὅταν μοῦ ἀναγγείλανε τὴ μαύρη συμφορὰ ποὺ μᾶς βρῆκε. Τώμαθα τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόμουνα νὰ προγευματίσω στὴ λέσχη. Ἀμέσως ρίχτηκα μέσα σ' ἕνα ἀμάξι γιὰ νἄρθω ἐδῶ. Δυστυχισμένη μου ἀδελφούλα! Ποιὸς τῶλπιζε πὼς θὰ σὲ περίμενε ἕνα τέτοιο τέλος!...

Ἡ μὶς Ἀριέττα ἄφησε ἄξαφνα μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή, κι' ὕστερα εἶπε κλαίγοντας μὲ λυγμούς:

— Ἄχ! Ἂν ἤμουν μαζύ της δὲν θὰ συνέβαινε ἡ φοβερὴ αὐτὴ συμφορά. Καὶ σκουπίζοντας τὰ χονδρὰ δάκρυά της συνέχισε: Μὰ ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ πάω καπου... Τῆς ζήτησα μιὰ ὥρα ἄδεια, κι' ὅπως ἦταν καλὴ πάντα, μοῦδωσε τὴν ἄδεια ἀμέσως. Ἄχ! Ἂς ἤμουν μαζύ της!...

— Ποιὸς ξέρει ἂν ἡ παρουσία σας θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ ἐμποδίση τὸ στυγερὸ ἔγκλημα κι' ἄν, ἀντίθετα μάλιστα, δὲν εὕρισκες καὶ σὺ τὴν ἴδια τύχη, μὲ τὴν δυστυχισμένη τὴν ἀδελφή μου, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δολοφόνου, ποὺ τὸν ὀνομάζουν Τζὰκ Ἀντεροβγάλτη; εἶπε ὁ νέος.

Ἡ μὶς Ἀριέττα, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς κυρίας της, ἔφριξε, ἐνῷ ἐκεῖνος ἐξακολούθησε, ἀλλάζοντας τόνο:

— Κάτι θέλω νὰ σὲ ρωτήσω, ἀγαπητή μου Ἀριέττα, μὰ δὲν θέλω νὰ τὸ πῆς σὲ κανένα ποτέ. Σὲ παρακαλῶ, πές μου, γιατὶ θὰ τὸ ξέρης, ἀφοῦ σοῦ εἶχε τόσο μεγάλη ἐμπιστοσύνη ἡ Λίλιαν, πές μου, ἀφήνει μεγάλη περιουσία ἡ ἀδελφή μου;

Πρὶν ὁμως ἡ μὶς Ἀριέττα προφτάση νὰ πῆ τίποτε, ἀπ' τὴ σύγχυσί της, ὁ ἀδελφὸς τῆς δολοφονημένης, πρόσθεσε:

— Ὅπως τὰ λογάριασα ἐγώ, ἡ περιουσία της φθάνει τὶς ἑκατὸ χιλιάδες λίρες.

— Τόση εἶνε πάνω-κάτω... ἀπάντησε ἀφηρημένη ἡ μὶς Ἀριέττα. Καὶ πρόσθεσε: Τὸ ποσὸν αὐτὸ ἔχει κατατεθῆ στὴν Τράπεζα της Ἀγγλίας.

Μιὰ λάμψι πέρασε ἀπ' τὰ κουρασμένα μάτια τοῦ νέου καὶ μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήση τὴν ἀπληστία του, ἄρχισε νὰ ρωτᾶ:

— Καὶ φυσικὰ ἔκανε τὴ διαθήκη της, ἡ ἀδελφή μου, ἔ;... Καὶ μὲ καθιστᾶ γενικὸ κληρονόμο της, δὲν εἶν' ἀλήθεια;... Ἄλλωστε εἶμαι ὁ μόνος κληρονόμος της... ἔ, τί λές;... Ξέρεις γιατὶ ρωτῶ; Ἐπειδὴ τάχαμε χαλασμένα κάμποσο καιρό, φοβοῦμαι μήπως... Μὰ τί κάθουμαι καὶ λέω! . Μήπως δὲν τὰ φτιάσαμε, δὲν ἀγαπήσαμε τελευταῖα; ..

— Σᾶς ἀγαποῦσε πάντα ἡ μὶς Λίλιαν, ἀπάντησε συγχισμένη καπως ἡ ἀφωσιωμένη θαλαμηπόλος τοῦ τραγικοῦ θύματος, μὰ σεῖς, πολλὲς φορές, τὴν εἴχατε λυπήσει...

— Τί τὰ θέλετε; ἀπάντησε ὁ ἀδελφὸς τῆς δολοφονημένης, κινῶντας χαρακτηριστικὰ τὰ χέρια του. Ἡ Λίλιαν εἶχε κάτι παράξενες ἀντιλήψεις. Ἐνῷ ἤθελε νὰ εἶνε ἀπολύτως ἐλεύθερη, ἀπὸ μένα ἀπαιτοῦσε νὰ ζῶ μιὰ ζωὴ μπακάλικη!...

— Ποιὸς εἶνε;... φώναξε ἄξαφνα ἡ ἡ Ἀριέττα, τρέχοντας πρὸς τὴν πόρτα. Νὰ μὴν μπῆ κανένας μέσα...

Μὰ ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὴν ἀνοιγμένη πόρτα, γύρισε ἀπότομα πίσω καὶ φέρνοντας τὰ χέρια της στὸ μέτωπό της, ξαναφώναξε:

— Θεέ μου!... Εἶνε ἕνα μαῦρο φάντασμα!

— Μὴ φοβᾶσαι, μὶς Ἀριέττα, εἶπε ὁ Γκροῦβερ Μπέλλ, τρέχοντας γρήγορα πρὸς τὴν πόρτα. Δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα!...

Ἐν τῷ μεταξὺ πρόβαλε καὶ στάθηκε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα ἕνας ὑψηλόσωμος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος φοροῦσε ροῦχα κατάμαυρα. Τὸ στενὸ παντελόνι του, ποὺ τοῦ ἔσφιγγε τὶς γάμπες του, ἡ ρεντιγκότα του, μὲ τὸ ψηλὸ γιακᾶ κουμπωμένον ὡς τὸ πηγοῦνι του, τὰ τεράστια παπούτσια του, τέλος, ὅλα ἦσαν κατάμαυρα. Ὁ μαυροντυμένος αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε ἕνα μακρὺ πρόσωπο, κατακίτρινο, μιὰ σουβλερὴ μύτη καὶ μαῦρα μαλλιά, ποὺ ἦσαν κυριολεκτικῶς κολλημένα ἐπάνω στὸ κεφάλι του.

— Ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς πῆ τί θέλει, ὁ μαυροντυμένος κύριος; τὸν ρώτησε μόλις τὸν εἶδε ὁ Γκροῦβερ Μπέλλ.

Ὁ ἄγνωστος, ἀφοῦ ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, εἶπε:

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, ποὺ πῆρα τὸ θάρρος νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ... Ὀνομάζομαι Ἰωσίας Οὐάκφηλδ καὶ εἶμαι ἀντιπρόσωπος τῆς ἑταιρίας τῶν Κηδειῶν «Ἀναπαύθητι ἐν Εἰρήνῃ». Ἡ εἴδησις τῆς δολοφονίας τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μὶς Λίλιαν Μπέλλ μᾶς συνεκίνησε βαθύτατα!... Ἔρχομαι λοιπὸν ἐξουσιοδοτημένος ἀπ' τὴν ἑταιρία μας νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν βαθυτάτην συμπάθειά της καὶ νὰ σᾶς ἐγχειρίσω τὸν τιμοκαταλογό της. Θὰ μᾶς ὑποχρεώσετε ἂν τοῦ ρίξετε μιὰ ματιά. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀμέσως θ' ἀντιληφθῆτε ὅτι ἡ ἑταιρία μας ἀναλαμβάνει κηδεῖες πρώτης, δευτέρας καὶ τρίτης τάξεως, δηλαδὴ ἀπ' τὶς πιὸ πολυτελεῖς ὡς τὶς πιὸ ἁπλὲς καὶ ἀπέριττες, κι' ὅλες αὐτές, σὲ τιμὲς ἀφαντάστως φτηνὲς καὶ συγκαταβατικές. Ἐὰν μᾶς κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μᾶς προτιμήσετε δὲν θἄχετε καμμιὰ ἀπολύτως φροντίδα, γιατὶ ἀναλαμβάνομε ἐμεῖς ὅ,τι χρειάζεται ἀπ' τὸ κρεββάτι τοῦ νεκροῦ μέχρι τοῦ τάφου.

— Ἀγαπητέ μου, ἀπάντησε ὁ Γκροῦβερ Μπέλλ στὸν μακαρονοειδῆ αὐτὸ λόγο τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς ἑταιρίας κηδειῶν, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ τίποτε τὸ ὁριστικὸ γιὰ τὴν κηδεία τῆς ἀδελφῆς μου, πρὶν ἀκόμη ἀποφανθῆ ἡ δικαιοσύνη γιὰ τὸν θάνατό της. Γιατὶ δὲν χωράει ἀμφιβολία ὅτι θὰ γίνη νεκροψία καὶ δὲν ξέρει κανεὶς τί θ' ἀποφασίση ὕστερα ὁ ἀνακριτής.

— Τὸ εἶχα σκεφθῆ κι' ἐγὼ αὐτό, ἀπάντησε ὁ Ἰωσίας Οὐάκφηλδ, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐμποδίζει διόλου νὰ κάνουμε μερικὲς προετοιμασίες κι' ἔτσι νὰ μὴν ξανάρθουμε νὰ σᾶς ἐνοχλήσουμε καὶ δεύτερη φορά. Ἄλλωστε δυὸ-τρία λεπτὰ μόνο χρειάζονται γιὰ νὰ πάρω τὰ μέτρα τοῦ φερέτρου, πρόσθεσε χαμογελῶντας:

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, δὲν βλέπω τὸ λόγο γιατὶ νὰ μὴ σᾶς ἐπιτρέψουμε αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε, εἶπε ὁ Γκροῦβερ στὸν ὑπάλληλο τῆς ἑταιρίας κηδειῶν.

Καί, γυρίζοντας στὴν καμαριέρα τῆς ἀδελφῆς του, τῆς εἶπε:

— Δὲν πᾶμε ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξὺ στὸ διπλανὸ δωμάτιο, νὰ συνεχίσουμε τὴν συνομιλία μας, Ἀριέττα;

— Ὅπως θέλετε, ἀπάντησε ἐκείνη.

Κι' ἐνῷ οἱ δυὸ νέοι ἀπομακρυνόντουσαν, ὁ μίστερ Ἰωσίας πῆγε κοντὰ στὸ κρεββάτι τῆς δολοφονημένης καὶ ἄρχισε νὰ παίρνῃ τὰ μέτρα, ποὺ τοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ φερέτρου, σημειώνοντάς τα ἀπάνω σ' ἕνα σημειωματάριο.

Ἄξαφνα ὅμως σήκωσε τὸ κεφάλι του, κύτταξε τὴν πόρτα, ἀπ' τὴν ὁποία βγῆκανε ὁ νέος καὶ ἡ νέα, κι' ὅταν βεβαιώθηκε γιὰ κεῖνο ποὺ ἤθελε, ἀνασήκωσε ἀμέσως τὰ ροῦχα τῆς δολοφονημένης καὶ μὲ βλέμμα ἀνθρώπου ποὺ ξέρει ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐξέτασε τὴν πληγή, μιὰ βαθειὰ δηλαδὴ μαχαιριὰ ποὺ εἶχε σχίσει τὴν κοιλιὰ τῆς δολοφονημένης πέρα-πέρα. Κατόπιν, ἀφοῦ ξανασκέπασε τὸ σῶμα τῆς νεκρῆς, ἔπιασε τὰ ὠχρὰ χέρια της καὶ ἐξέτασε προσεχτικὰ τὰ νύχια της, ποὺ ἦσαν καλοδιατηρημένα, ροδοκόκκινα καὶ γυαλιστερά, καὶ μουρμούρισε:

— Οὔτε ἕνα σπασμένο, οὔτε ἕνα χαλασμένο. Αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι μεταξὺ τοῦ δολοφόνου καὶ τοῦ θύματος δὲν προηγήθηκε καμμιὰ πάλη. Κι' ὅμως, ὅταν ἡ γυναῖκες δέχωνται ἐξαφνικὲς ἐπιθέσεις, πάντοτε μεταχειρίζονται τὰ νύχια τους, Νὰ ὑποθέση λοιπὸν κανεὶς ὅτι ἡ Λίλιαν Μπὲλλ ἐγνώριζε τὸν δολοφόνο, κι' ὅτι τοῦ παρεχώρησε θέσι στὸ ἀμάξι της, χωρὶς νὰ ὑποψιασθῇ ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ της ἐπιτεθῇ;

Ἔμεινε κάμποση ὥρα σκεφτικὸς ὁ παράξενος αὐτὸς ἀντιπρόσωπος τῆς ἑταιρίας «Ἀναπαύθητι ἐν Εἰρήνῃ», ὅταν ἄξαφνα πρόσεξε κάτι κι' ἀναρωτήθηκε:

— Τί εἶν' αὐτὸ πάλιν κάτω ἀπὸ τὸ νύχι;... Μιὰ τρίχα, βέβαια, μὰ ἀπὸ κεφάλι ἢ ἀπὸ γένεια;... Ἐδῶ χρειάζεται ὁ φακός.

Κι' ἀμέσως ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τῆς ρεντιγκόττας του ἕναν ἰσχυρότατο φακὸ καὶ ἐξέτασε μ' αὐτὸν τὴν τρίχα, τὴν ὁποία ἐβγαλε ἀπάνω στὸ σημειωματάριό του,

— Ἄ! Ὥστε εἶνε μιὰ τρίχα ἀπὸ περρούκα ἢ ψευτογενειάδα... μουρμούρισε ξαναβάζοντας τὸ φακὸ στὴν τσέπη του. Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο βῆμα, συνέχισε. Ὁ «Τζὰκ ὁ Ἀντεροβγάλτης» λοιπὸν πλησιάζει μεταμφιεσμένος τὰ θύματά του, κι' αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι εἶνε ἕνας ἔξυπνος ἄνθρωπος καὶ μάλιστα καλῆς κοινωνικῆς τάξεως.

Ὁ Ἰωσίας Οὐάκφηλδ ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγῃ. ὅταν μιὰ ξαφνικὴ σκέψι τὸν ἔκανε νὰ σκύψῃ ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς νεκρῆς, ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐξετάζῃ μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ τὰ κανονικώτατα κάτασπρα δόντια της, τὰ ὁποῖα τόσο ἐθαύμαζάν οἱ Λονδρέζοι ὅταν ἡ ἀοιδὸς ἐτραγουδοῦσε. Ὁ Ἰωσίας ὅμως ἔκανε τώρα μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψι.

Ἡ Λίλιαν Μπὲλλ εἶχε μπροστά, στὴν ἀπάνω σιαγόνα, ἕνα ψεύτικο δόντι, τὸ ὁποῖο ἦταν προσαρμοσμένο ἐπάνω σὲ μικρὴ πλάκα ἀπὸ καουτσούκ. Ἀλλὰ ἦταν τόσο τεχνικὰ βαλμένο, ὥστε κι' ἂν ἀκόμη τὸ κύτταζε ἀπὸ κοντὰ καὶ μὲ προσοχὴ ἕνας ὄχι εἰδικός, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὸ ξεχωρίσῃ ἀπὸ τ' ἄλλα δόντια της.

Ὁ Ἰωσίας ἔχωσε μὲ προφύλαξι τὰ δυὸ δάχτυλά του μέσα στὸ στόμα τοῦ πτώματος κι' ἔβγαλε ἔξω τὴν πλάκα ἀπὸ καουτσούκ, ἐπάνω στὴν ὁποία ἦταν προσαρμοσμένο τὸ ξένο δόντι. Κι' ἀφοῦ τὴν κύτταξε λίγες στιγμές, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸν δυνατὸ φακό του καὶ ἐξετάζοντάς την μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ προσοχή, ἄρχισε νὰ ἀναρωτιέται:

— Μήπως γελιέμαι;... Ἀλλ' ὄχι, ὑπὸ τὴν ἔποψι αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ γελιέμαι. Ἡ ὑπόθεσίς μου, πὼς ἡ μὶς Λίλιαν ἐκάπνιζε ὅπιο, εἶνε ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ σωστή. Βέβαια, μονάχα μέσα σ' ἕνα τέτοιο κέντρο, ὅπου καπνίζουν ὅπιο, μποροῦσε, ἡ δυστυχισμένη, νὰ συναναστραφῇ μὲ ἐγκληματίας. Τὸ ἴδιο μέσον λοιπὸν θὰ μεταχειρισθῶ κι' ἐγώ. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ μ' ἐνθουσιάζει!...

Κι' ὁ παράξενος ὑπάλληλος τῆς ἑταιρίας «Ἀναπαύθητι ἐν Εἰρήνῃ», ἀφοῦ ξανάβαλε προσεχτικὰ τὴν καουτσουκένια πλάκα στὴν θέσι της, ἔκανε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τοῦ ξέφυγε ὁ φακὸς ἀπ' τὸ χέρι του κι' ἔπεσε κάτω στὸ πάτωμα.

— Τί ἀδέξιος ποὺ εἶμαι! φώναξε ὁ μυστηριώδης ὑπάλληλος. Ὁ φακός μου κύλησε κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι. Ἄ, πρέπει νὰ τὸν βρῶ, προτοῦ ξανάρθουν μέσα ἐδῶ ὁ ἀδελφὸς κι' ἡ καμαριέρα τῆς δολοφονημένης.

Κι' ἐσκυψε ἀμέσως, ἅπλωσε τὸ μακρὺ κι' ἀδύνατο σῶμα του γιὰ νὰ κυττάξῃ κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι τῆς μὶς Λίλιαν. Μὰ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξε, τινάχτηκε ἀπ' τὴν μεγάλη εὐχαρίστησι ποὺ τοῦ ἐπροξένησε τὸ θέαμα ποὺ εἶδαν τὰ μάτια του καὶ πρόφερε μ' ἕνα κορωϊδευτικὸ τόνο:

— Ἔβγα ἔξω, φιλαράκο μου, ἔβγα!... Δὲν σ' ὠφελεῖ τίποτε νὰ μείνῃς περισσότερο κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι. Ἔλα πιάστηκες!

Κι' ἀμέσως ἔπιασε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἦταν κρυμμένος κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι, ἀπ' τὴ μιὰ γάμπα του καὶ τὸν ἔσυρε μὲ δύναμι ἔξω.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἕνας βρωμιάρης μὲ κόκκινα κι' ἀνάκατα μαλλιὰ καὶ μὲ πυρόχρωμη γενειάδα. Δὲν ἦταν ὅμως καθόλου φοβισμένος καὶ δὲν ζήτησε καθόλου νὰ φύγῃ. Κι' ὅταν τὸν ἄφησε ὁ Ἰωσίας, σηκώθηκε καὶ τοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

— Μὴν φωνάζῃς, φίλε μου. Δὲν μπῆκα ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ κλέψω... Μπῆκα γι' ἄλλο πρᾶγμα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε. Πάρε λοιπὸν μιὰ λίρα κι' ἄφησέ με ἥσυχον.

— Ἄ, φίλε μου, εἶπε ὁ Ἰωσίας στὸν κουρελιάρη, παίρνοντας τὴν λίρα του. Γιὰ ποιὸν μὲ παίρνετε; Νομίζετε ὅτι μπορεῖτε νὰ μοῦ βουλώσετε τὸ στόμα μὲ μιὰ λίρα; Γελιόσαστε!... Θὰ βάλω τὶς φωνές, ἂν δὲν μοῦ δώσετε ἀκόμα ἐννιὰ λίρες!...

— Βρωμάνθρωπε!... μουρμούρισε τότε ὁ κουρελιάρης, τρίζοντας τὰ δόντια του. Ξέρεις νὰ ἐκμεταλλεύεσαι μιὰ χαρὰ τὶς περιστάσεις ποὺ σοῦ τυχαίνουν... Θὰ τὰ περνοῦσες ὡραῖα μαζύ μου, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω, ποὺ πρέπει νὰ μείνω κρυμμένος ἐδῶ!... Νά, πάρε λοιπὸν κι' ἄλλες ἐννιὰ λίρες κι' ἄδειασέ μου γρήγορα τὴ γωνιά. Ἐμπρός, στρίβε!...

Ὁ Ἰωσίας, ἀφοῦ πῆρε τὶς δέκα λίρες, ἔβγαλε μέσα ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα φάκελλο, τὶς ἔβαλε μέσα σ' αὐτὸν καὶ τέλος, μὲ τὴν ἴδια ψυχραιμία, ἄρχισε νὰ γράφῃ κάτι ἐπάνω στὸ φάκελλο μὲ τὸ μολυβδί του.

Ὁ ἄλλος τὸν παρακολουθοῦσε ἔκπληκτος καὶ τέλος δὲν κρατήθηκε καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί κάνετε ἐκεῖ, τί γράφετε;

— Θὰ σοῦ δείξω τί ἔγραψα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἰωσίας. Νά, διάβασε!...

Καὶ τοῦ ἔβαλε μπροστὰ στὰ μάτια του τὸ φάκελλο, πάνω στὸν ὁποῖο εἶχε γράψει:

«Δέκα λίρες στερλίνες γιὰ τοὺς φτωχοὺς τοῦ Λονδίνου, ἐκ μέρους τοῦ Μούρφυ, ἀρχηγοῦ τῆς Μυστικῆς Ἀστυνομίας».

— Γκόνταμ, μὲ γνωρίζετε λοιπόν!... μουρμούρισε κατάπληκτος καὶ μανιασμένος συγχρόνως ὁ μεταμφιεσμένος ἀστυνομικός, ποὺ ἦταν πραγματικὰ ὁ Μούρφυ.

Καὶ πιάνοντας τὴν περρούκα του καὶ τὴν ψεύτικη γενειάδα του, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἂν ἦσαν στὴ θέσι τους, ξανάπε:

— Πές μου λοιπόν, διαβολάνθρωπε, πῶς μπόρεσες καὶ μάντεψες ποιὸς εἶμαι;

— Ἔλα, ἔλα, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ φλυαροῦμε, ἀγαπητὲ Μούρφυ... Μάθε μόνον, ὅτι τὴν στιγμὴ ποὺ σᾶς ἔπιασα ἀπ' τὸ πόδι κατάλαβα ἀμέσως πὼς δὲν εἶχα νὰ κάνω μὲ κανέναν ἄλλον, παρὰ μὲ σᾶς... Μὴ σᾶς ξαφνιάζει αὐτό, γιατὶ ἔχω παρατηρήσει ἀπὸ καιρὸ ὅτι, κάτω ἀπ' τὸ μικρὸ δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ ποδιοῦ σας ἔχετε... ἕνα ἐξόγκωμα!... Λοιπόν, σᾶς ἀφήνω νὰ κάνετε ὅ,τι θέλετε καὶ σᾶς εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχία στὶς ἔρευνές σας.

Ὁ Μούρφυ, ἀκούγοντας τὸν παράξενο ἐκεῖνον ὑπάλληλο μιᾶς ἑταιρίας κηδειῶν νὰ τὸν κοροϊδεύη τόσο χοντρά, ἄφριζε κυριολεκτικῶς ἀπ' τὴ λύσσα του. Κι' ὅταν ὁ Ἰωσίας ἔπαψε νὰ μιλάη, ὁ Μούρφυ, τρέμοντας σύγκορμος ἀπ' τὴ φούρκα του, ξεστόμισε μὲ μιὰ βραχνιασμένη φωνή:

— Δαίμονα, σὲ ξέρω ποιὸς εἶσαι!... Εἶσαι...

— Ὁ Σέρλοκ Χόλμς! εἶπε ὁ ντυμένος στὰ μαῦρα ἄνθρωπος κι' ἀμέσως γίνηκε ἄφαντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΙΟΠΟΤΕΙΟΝ

Μόλις βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ τελευταίου θύματος τοῦ πρωτότυπου καὶ τρομεροῦ κακούργου Τζὰκ τοῦ Ἀντεροβγάλτη, ποὺ εἶχε ἀναστατώσει τὴν Ἀγγλία ὁλόκληρη μὲ τὰ ἐγκλήματά του, ὁ ἐπινοητικώτατος ἀστυνομικός, ψιθύρισε:

— Καὶ τώρα, χωρὶς νὰ χάνω καιρό, πρέπει νὰ πάω ἀμέσως σπίτι καὶ νὰ ἑτοιμαστῶ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ «Ὀπιοποτεῖον τῆς Ἰνδῆς».

Στοὺς πολλοὺς εἶνε τελείως ἄγνωστα τὰ ὀπιοποτεῖα, τὰ περίφημα καὶ μυστηριώδη αὐτὰ κέντρα, πού, φυσικά, λειτουργοῦν κρυφά, μακρυὰ ἀπ' τὰ μάτια τῆς ἀστυνομίας. Τέτοια κέντρα, ὅπως καὶ σ' ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις τοῦ κόσμου, ὑπάρχουν καὶ στὸ Λονδῖνον πολλά. Καταφεύγουν σ' αὐτὰ ὅσοι θέλουν, μὲ τὴν νάρκωσι καὶ τὰ εὐχάριστα ὄνειρα ποὺ φέρνει ἡ χρῆσι τοῦ ὀπίου, νὰ ξεχάσουν γιὰ λίγες ὧρες τὰ βάσανά τους καὶ τὶς σκέψεις τους.

Τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ κέντρα αὐτὰ τῆς λήθης εἶνε πολυτελέστατα καὶ συχνάζονται, δυστυχῶς, ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες τῶν ἀνωτέρων κοινωνικῶν τάξεων, καὶ κυρίως, τῆς ἀριστοκρατίας, οἱ ὁποῖοι περνοῦν τὶς νύχτες τους μέσα σὲ ἐκστατικὰ ὄνειρα, μέσα σὲ φαντασμαγορικοὺς κόσμους, τοὺς ὁποίους γεννᾶ ἡ χρῆσι τοῦ «Θεϊκοῦ Καπνοῦ».

Πρέπει ὁμως νὰ δῆ κανεὶς τοὺς καπνιστὰς τοῦ ὀπίου, τοὺς ὁποιο-

μανεῖς, γιὰ νὰ καταλάβη ποιὲς ἀφάνταστα τρομερὲς καταστροφὲς φέρνει στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ τὸ ὄπιο. Οἱ καπνισταὶ τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ δηλητηρίου εἶνε χλωμοί, ἀδύνατοι, μὲ ρυτίδες στὸ πρόσωπο, μὲ μάτια θολὰ καὶ μισοσβυσμένα. Σοῦ κάνουν τὴν ἐντύπωσι ἀνθρωπίνων σκιῶν, παρὰ ζωντανῶν ἀνθρώπων. Ἕνας σοφὸς ἰατρὸς τοὺς χαρακτήρισε θαυμάσια ὡς «κινούμενα πτώματα»!

Γιὰ νὰ πάη σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κέντρα ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς φόρεσε ἕνα κομψότατο κοστούμι «τζέντλεμαν» καὶ μιὰ περρούκα, ἔβαλε μαῦρο μουστάκι, πουδραρίστηκε καὶ τράβηξε μερικὲς γραμμὲς μὲ κίτρινο κραγιόνι στὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ τοῦ δώση μιὰ ὄψι ἀσθενική.

— Μὰ δὲν τοῦ φάνηκαν ἀρκετὰ ὅλα αὐτά, τοῦ Χόλμς, γιὰ τὸ ἄλλαγμα τῆς φυσιογνωμίας του. Ἔβγαλε λοιπὸν μέσα ἀπὸ ἕνα συρτάρι τῆς τουαλέττας του ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι καὶ ἀπ' τὸ ὑγρὸ ποὺ εἶχε μέσα, ἔρριξε μερικὲς σταλαγματιές, μὲ μεγάλη προσοχή, μέσα στὰ μάτια του. Τὸ ὑγρὸ ποὺ ὑπῆρχε μέσα στὸ μπουκαλάκι ἦταν μπελλαντόνα. Λίγες σταγόνες ἀπ' αὐτὴ μέσα στὰ μάτια ἑνὸς ἀνθρώπου, φτάνουν γιὰ νὰ πάρουν μιὰ λάμψι παράξενη, τὴ λάμψι ποὺ ἔχουν τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου τὴ στιγμὴ ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ μεγάλο πυρετό.

— Ὦ! Ὦ! κ. Χόλμς, φώναξε ὁ Χάρρυ Ταξόν, ὁ βοηθὸς τοῦ διασήμου ἀστυνομικοῦ, μπαίνοντας ἐκείνη τὴ στιγμὴ μέσα. Ἔχετε πάρει τὴν ἔκφρασι ἑνὸς «κινητοῦ πτώματος» ἢ μᾶλλον ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ τὸν προσέβαλε ἄξαφνα ἕνας σφοδρὸς πυρετός.

— Σ' εὐχαριστῶ, μικρέ μου, γι' αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπες, ἀπάντησε ὁ Χόλμς χαμογελῶντας. Γιατί, αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω κι' ἐγώ...

—Καὶ γιατὶ μεταμφιεσθήκατε ἔτσι; ρώτησε ὁ Χάρρυ.

— Ἀπόψε δὲν θὰ καταπιαστῶ μὲ μικροπράγματα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Χόλμς, βάζοντας μέσα στὶς τσέπες του ἕνα περίστροφο κι' ἕνα στιλέττο. Χάρρυ, δὲν θὰ σὲ πάρω μαζύ μου, ἀλλὰ θὰ μείνης ὅλη τὴ νύχτα ἐδῶ καὶ θὰ μὲ περιμένης ὡς αὔριο τὸ πρωΐ. Γιατὶ πολὺ πιθανὸν νὰ σὲ χρειασθῶ. Ἀκοῦς;

Κι' ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ἀφοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ νεαροῦ μαθητοῦ του, ἔφυγε σχεδὸν τρέχοντας.

Σὲ λίγην ὥρα ὁ ἀκούραστος ἀστυνομικὸς πέρασε τὴν γέφυρα τοῦ Τάμεσι, ποδῆναι κοντὰ στὴν Σούθουαρκ-στρὴτ καὶ ἀκολούθησε τὴν ὁδὸν Τούλυ, τῆς ὁποίας τὰ σπίτια ἦσαν παμπάλαια καὶ σχεδὸν ἑτοιμόρροπα. Τὰ παράθυρα τῶν σαραβαλιασμένων αὐτῶν σπιτιῶν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος βλέπανε τὸν Τάμεσι καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Σούθ-Αἴστερν.

Χωρὶς διόλου νὰ ἐνοχληθῆ ὁ ἀστυνομικὸς ἀπ' τὸ ἀτελείωτο σκυλολόϊ τῶν μεθυσμένων κακοποιῶν ποὺ συναντοῦσε στὸ δρόμο του, ἐξακολούθησε νὰ βαδίζη μὲ τὸ ἴδιο βιαστικὸ βῆμα. Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα διώροφο σπίτι, τὸ ὁποῖο ἀπ' τὸ παμπάλαιο ἐξωτερικό του ἔδειχνε ὅτι θὰ εἶχε χτιστῆ κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Κρόμβελ.

Ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς χτύπησε τὴν βαρειὰ ξύλινη πόρτα τοῦ παληοῦ αὐτοῦ ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ, τοῦ ἀνοίξανε ἀμέσως κι' ἕνας μαῦρος μὲ παράξενη στολὴ τὸν ρώτησε ποιὸν ζητοῦσε.

— Θέλω νὰ μιλήσω στὴν κυρία Καζιανά, ἀπάντησε ὁ Χόλμς ἤρεμα.

Ὁ μαῦρος ἀμέσως μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα τῆς κ. Καζιανά, ὡδήγησε τὸν ἐπισκέπτη μέσα σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο τοῦ πρώτου πα-

τώματος. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἦταν ἐπιπλωμένο μὲ κομψά, ἀλλὰ παληὰ ἔπιπλα καὶ φωτιζόταν ἀρκετὰ ἀπὸ μιὰ ἠλεκτρικὴ λάμπα. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς δὲν περίμενε καὶ πολὺ μόνος του στὸ δωμάτιο, γιατὶ σὲ λίγα λεπτὰ ἄνοιξε μιὰ μικρὴ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα μιὰ γυναῖκα τριάντα περίπου χρόνων, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπο εἶχε σχεδὸν χαλκοπράσινο χρῶμα.

Μόλις ἡ εὔσωμη αὐτὴ κυρία ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω της, ρώτησε τὸν ἐπισκέπτη της, μὲ μιὰ προφορὰ ποὺ ἔδειχνε ὅτι δὲν μιλοῦσε καὶ πολλὰ χρόνια τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα:

— Μοῦ εἶπαν ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ μοῦ μιλήσετε, κύριε. Μπορῶ νὰ μάθω τί θέλετε;

— Νὰ καπνίσω ὄπιον, ἀπάντησε ὀρθὰ-κοφτὰ ὁ ἀστυνομικός.

— Ἄ!... Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε ὅτι καπνίζουν ὄπιον στὸ σπίτι μου; φώναξε ἀμέσως ἡ κ. Καζιανά, κατάπληκτη δῆθεν. Ὄχι, κύριε, πρόσθεσε ἀμέσως, σᾶς γελάσανε. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ πᾶτε στὸ καλό, δὲν ἔχουμε τέτοια πράγματα ἐδῶ μέσα...

— Κυρία, δὲν μὲ γελάσανε καθόλου, ἀπάντησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Ἂν ἀμφιβάλλετε ὡστόσο γιὰ μένα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μὲ κυτάξετε καλὰ καὶ θὰ πεισθῆτε. Βέβαια, εἶνε ἀδύνατον τὸ ἐξασκημένο μάτι σας νὰ μὴν διακρίνῃ τὰ ἴχνη ποὺ ἄφησε στὸ πρόσωπό μου ἡ πολύχρονη χρῆσις τοῦ προσφιλοῦς μου ὄπιου.

Ἡ κυρία Καζιανὰ τότε τράβηξε μιὰ μικρὴ ἁλυσσίδα κι' ἡ ἠλεκτρικὴ λάμπα χαμήλωσε. Σήκωσε ὕστερα τὸ ἀμπαζοὺρ της κι' ἐφώτισε ζωηρὰ τὸ πρόσωπο τοῦ ἐπισκέπτου της. Κι' ἀφοῦ τὸν κύτταξε ἐπιμόνως κάμποσες στιγμές, τοῦ εἶπε τέλος, χαμηλώνοντας τὴ φωνή της:

— Ἀλήθεια, κύριε, παρουσιάζετε ὅλα τὰ συμπτώματα. Ἀνήκετε ἀσφαλῶς στὴ φάρα μας. Ἀλλά... ξέρετε; Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς φρόνιμος. Τὰ ὀπιοποτεῖα ἀπαγορεύονται αὐστηρότατα. Καὶ ναὶ μὲν ἀλήθεια τὰ ἔχω καλὰ μὲ τὴν ἀστυνομία τῆς περιφερείας μας, ἀλλὰ ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας κάτι ἔχει ὑποπτευθῆ φαίνεται καὶ φοβᾶμαι τὸν τελευταῖο κανένος μυστικοῦ ἀστυνομικοῦ.

— Ἄ, κυρία, ἀπάντησε ὁ Χόλμς, ἀλλοίμονο ἂν συνέβαινε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα! Ὑποφέρω τρομερά, κυρία. Θὰ ἔδινα ὅ,τι μοῦ ζητοῦσαν γιὰ λίγο ὄπιο. Εἶμαι κυριολεκτικὰ σκλάβος του. Νοιώθω τὴν ἀνάγκη του, μοῦ χρειάζεται, μοῦ χρειάζεται τὸ διαβολεμένο, μοῦ χρειάζεται ὄπιον, μὲ καταλαβαίνετε, κυρία; Μοῦ χρειάζεται, σᾶς λέω! Γρήγορα, γρήγορα! Ὁδηγῆστε με σ' ἕνα ἀπ' τὰ δωμάτιά σας. Δώσατέ μου τὸ «καλὸ αὐτὸ φάρμακο», ἀμέσως, γιατὶ κοντεύω νὰ τρελλαθῶ!...

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Βράχμα! ἀπάντησε ἡ κ. Καζιανά, σὰν Ἰνδὴ ποὺ ἦταν, δὲν μπορεῖτε νὰ περιμένετε; Κάνετε λίγη ὑπομονή, κύριε, ἡσυχᾶστε. Θὰ βρῆτε ἐδῶ ὅ,τι θέλετε!... Ἄ, νὰ σᾶς ρωτήσω: Τὸ τρῶτε ἢ τὸ καπνίζετε;

— Τὸ καπνίζω... ναί, ναί, τὸ καπνίζω. Πέστε μου λοιπόν, κυρία, τί πρέπει νὰ σᾶς πληρώσω;

— Πέντε λίρες, εἶπε ἁπλᾶ ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ καπνιστηρίου.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔβγαλε ἀμέσως τὸ πορτοφόλι του καί, χωρὶς νὰ πῇ λέξι, τῆς μέτρησε τὸ ποσὸν ποὺ τοῦ ζήτησε.

Ὕστερα ἀπ' τὶς διατυπώσεις αὐτές, ἡ κ. Καζιανὰ εἶπε στὸ Χόλμς νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ βγῆκαν ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ἀφοῦ περάσανε ἕναν μισοφωτισμένο διάδρομο, φθάσανε στὸ πίσω μέρος του σπιτιοῦ καὶ μπήκανε σ' ἕναν ἄλλο διάδρομο, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τοῦ

ὁποίου ὑπῆρχαν περὶ τὶς δέκα μικρὲς πόρτες. Σταθήκανε μπροστὰ σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς πόρτες, ἡ κ. Καζιανὰ τὴν ἄνοιξε καὶ εἶπε στὸν ἐπισκέπτη της νὰ περάσῃ πρῶτος. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ὑπάκουσε καὶ βρέθηκε μέσα σ' ἕνα μακρὺ καὶ στενὸ δωμάτιο, τὸ ὁποῖο φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα παράθυρο, τὸ ὁποῖο ἐκείνη τὴν ὥρα ἦταν κατάκλειστο. Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς γωνιὲς τοῦ δωματίου αὐτοῦ ἦταν τοποθετημένο ἕνα πλατὺ ντιβάνι. Κοντὰ στὸ ντιβάνι βρισκόντουσαν ὅλα ὅσα χρειαζονται γιὰ τὸ κάπνισμα τοῦ ὄπιου.

Ἡ κ. Καζιανὰ ρώτησε τώρα τὸν Σέρλοκ Χόλμς, ἀνάβοντας ἕνα μικρο καμινέτο:

— Μπορεῖτε νὰ σερβιρισθῆτε μόνος σας, κύριε, ἢ προτιμᾶτε νὰ μείνω μαζύ σας γιὰ νὰ σᾶς ἑτοιμάζω τὶς πίπες;

— Προτιμῶ νὰ μείνετε, ἀπάντησε ὁ Χόλμς, ἐπειδὴ πάντοτε, ὅταν ἀρχίζω τὸ κάπνισμα, μὲ πιάνει μιὰ δυνατὴ συγκίνησι καὶ δὲν θέλω νὰ εἶμαι μόνος.

— Ὅπως θέλετε, εἶπε ἡ κ. Καζιανά, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ φύγω τώρα καὶ νὰ ξαναγυρίσω σὲ λίγο. Ἐσεῖς, ἐν τῷ μεταξύ, μόλις δῆτε καὶ βράσει τὸ νερό, πρέπει νὰ ρίξετε ἀμέσως μέσα τὸ ὄπιον. Ὕστερα, θὰ χύσετε τὸ μῖγμα μέσα σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ συσκευὴ γιὰ νὰ φιλτραρισθῇ καὶ νὰ στεγνώσῃ. Κι' ὅταν δῆτε ὅτι ἐστέγνωσε, θὰ πάρετε ἕνα κομμάτι ὄπιο μὲ τὴν ἄκρη τῆς βελόνας αὐτῆς καὶ θὰ τὸ βάλετε μέσα στὴν πίπα σας, ἀφοῦ βέβαια γύρετε τὸ κεφάλι σας ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ μαξιλάρι.

— Ἀρχίστε νὰ ρουφᾶτε τὸν καπνὸ μιὰ-μιὰ ἢ δυὸ-δυὸ τὸ πολὺ ρουφιξιές. Ἀργότερα, ὅταν θελήσετε νὰ πάρετε ἰσχυρότερη δόσι, μπορεῖτε ἄφοβα νὰ τραβᾶτε καὶ περισσότερες. Τὰ ξέρετε ἄλλωστε καλὰ αὐτά. Καὶ τώρα φεύγω γιὰ λίγες στιγμές.

Κι' ἡ κ. Καζιανὰ ἔκανε νὰ φύγῃ.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ὅμως πετάχτηκε ἀπότομα ἀπ' τὴ θέσι του καὶ πρὶν ἐκείνη φτάσῃ στὴν πόρτα, τῆς ἔκοψε τὸ δρόμο, φωνάζοντας:

— Σταθῆτε, κυρία, μιὰ στιγμή! Δὲν ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ μοῦ μάθῃς πῶς καπνίζεται τὸ ὄπιον, ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ πληροφορία.

Ἡ κυρία Καζιανὰ ἔμεινε ἄναυδη, Ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἐπισκέπτης της τῆς μιλοῦσε μ' ὅλως ἀλλοιώτικη φωνὴ ἀπὸ πρίν, κι' ἀμέσως μιὰ τρομερὴ ὑποψία πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό της.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία, τῆς εἶπε ἀμέσως ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὲ σταθερὸ τόνο. Ἂν κάνετε τὴν παραμικρότερη κίνησι ἢ φωνάξετε νἄρθουν οἱ ἄνθρωποί σας θὰ καταστραφῆτε, θὰ πᾶτε κυριολεκτικῶς χαμένη. Θὰ σᾶς πιάσω ἀμέσως ὅλους σας. Λοιπόν, σκεφθῆτε καὶ θὰ καταλάβετε ἀμέσως ὅτι ἔχετε συμφέρον ν' ἀπαντήσετε εἰλικρινῶς στὶς ἐρωτήσεις ποὺ θὰ σᾶς κάνω. Σᾶς ὑπόσχομαι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅτι δὲν θὰ προδώσω τὸ σπίτι σας. Εἶμαι ὁ Σέρλοκ Χόλμς καὶ νομίζω ὅτι μπορεῖτε νὰ βασισθῆτε στὸ λόγο μου.

Ἡ κυρία Καζιανά, μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα τοῦ πισκέπτου της, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο στὰ πόδια της καὶ τρικλίζοντας πρὸς τὰ πίσω ἔπεσε ἀνάσκελα ἐπάνω στὸ ντιβάνι κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ συγκορμη.

— Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου, κυρία, ὅτι δὲν θὰ πάθετε κανένα κακό, ἀρκεῖ νὰ μοῦ πῆτε ὅλη τὴν ἀλήθεια σ' ὅ,τι σᾶς ρωτήσω, τῆς ξαναεῖπε ὁ Χόλμς.

— Ναί, πέστε μου τί θέλετε νὰ μάθετε, κύριε Χόλμς, εἶμαι στὴν διάθεσί σας, θὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, ρωτῆστε με, κύριε Χόλμς, ἀλλὰ σᾶς ἐξορκίζω σ' ὅ,τι ἔχετε ἱερό, σᾶς ἱκετεύω μὴν μοῦ κάντε κανένα κακό!... Δὲν πρέπει! Ὅλη μου ἡ περιουσία εἶνε μέσα σ'

αὐτὸ τὸ σπίτι, δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο!... Μὴ θελήσετε λοιπὸν νὰ μὲ ἀφανίσετε. Ἔχω τὸ λόγο σας; Ναί; Μπορεῖτε νὰ στηρίζεται πάντα κανεὶς στὸ λόγο τοῦ Σέρλοκ Χόλμς...

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία, γιὰ τὰ κοπλιμέντα σας καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι κανεὶς δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήση. Θὰ ἐξακολουθήσετε ἐλεύθερο τὸ ὡραῖο ἐμπόριό σας! φώναξε ἀπότομα ὁ Χόλμς. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο λόγος νὰ κλείσουμε αὐτὸ τὸ κλουβί, ἐφόσον ξέρουμε ὅτι θὰ ξεπετασθοῦν ἄλλα δέκα στὴν θέσι του, σὰν τὰ μανιτάρια ἀπάνω στὴν κοπριά. Πέστε μου λοιπὸν ἀμέσως καὶ μὲ λίγα λόγια: Ἡ ἀποδὸς Λίλιαν Μπέλλ ἐρχότανε ἐδῶ; Κάπνιζε ὄπιον;

— Μάλιστα, κύριε Χόλμς, ἀπάντησε μὲ θάρρος πειὰ ἡ κ. Καζιανά, ἐρχότανε ταχτικὰ στὸ σπίτι μου ἡ μὶς Λίλιαν γιὰ νὰ καπνίση ὄπιον.

— Κάπνιζε πολύ; τὴν ξαναρώτησε ὁ Χόλμς αὐστηρά.

— Ὄχι, κύριε, δὲν ἐκάπνιζε πολύ: Τὸ ξέρω καλὰ αὐτό, γιατὶ ἐρχότανε ἑξὴ μῆνες ἐδῶ.

— Ποιὸς σᾶς τὴν σύτησε;

— Τὴν μὶς Λίλιαν, ἀπάντησε ἡ διευθύντρια τοῦ ὀπιοποτείου μέ κάποιο δισταγμό, μοῦ τὴν ἐσύστησε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς φανερώσω τὸ ὄνομά του. Σᾶς διαβεβαιῶ καὶ πάλι ὅτι δὲν δέχομαι στὸ σπίτι σου ὄποιον κι' ὄποιον. Εἴδατε πῶς σᾶς δέχτηκα καὶ σᾶς.

— Αὐτὸ τὸ ἤξερα καὶ πρὶν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ, κυρία μου, εἶπε αὐστηρὰ ὁ Χόλμς. Οὔτε ἦταν ἀνάγκη νὰ μοῦ πῆτε ὅτι αὐτὸς ποὺ σᾶς ἔφερε ἐδῶ τὴν μὶς Λίλιαν εἶνε ἕνα πρόσωπο, τὸ ὁποῖο κατέχει σημαντικὴ θέσι στὴν κοινωνία τοῦ Λονδίνου. Γιατὶ κι' αὐτὸ τὸ ἐφαντάστηκα. Ἐγὼ ἀπαιτῶ ἀπὸ σᾶς νὰ μοῦ πῆτε ποιὸς εἶνε αὐτός, ποιὸ εἶνε τὸ ὄνομά του καὶ ποιὰ ἐργασία ἀκόμη κάνει. Ἀκοῦτε;

— Τί θέλετε, κ. Χόλμς, ἀπὸ μένα τὴ δυστυχισμένη; Τί ἄλλο θέλετε νὰ σᾶς πῶ; φώναξε μ' ἀπελπισία ἡ κ. Καζιανά, παίζοντας νευρικὰ τὰ δάχτυλά της.

— Αὐτὸ ποὺ σᾶς ρώτησα μονάχα καὶ τίποτ' ἄλλο, ἀπάντησε μ' ἔντονο ὕφος ὁ Χόλμς.

— Μὰ ἐσεῖς θέλετε νὰ μὲ καταστρέψετε. Ζητᾶτε νὰ μάθετε ὅλα τὰ μυστικά μου, κ. Χόλμς, φώναξε πάλιν ἀπελπισμένη ἡ Ἰνδή.

— Δὲν θέλω νὰ μάθω κανένα μυστικό σας, κυρία, εἶπε μὲ περισσότερο αὐστηρὸ τόνο ὁ ἀστυνομικός. Θέλω νὰ μάθω μόνον ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει, τὶς σχέσεις, δηλαδή, τῆς μὶς Λίλιαν Μπέλλ, ἡ ὁποία, καθὼς θὰ ἐμάθατε ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, ἔπεσε θῦμα τοῦ Τζὰκ τοῦ Ἀντεροβγάλτη. Δῶστε μου λοιπὸν τὶς πληροφορίες ποὺ σᾶς ζητῶ καὶ σᾶς βεβαιῶ καὶ πάλιν ὅτι ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσω ποτέ.

— Ρωτῆστε με, λοιπόν, καὶ θὰ σᾶς ἀπαντῶ, τραύλισε ἀναστενάζοντας ἡ Ἰνδή. Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ;

— Ποιὸς σοῦ σύστησε τὴν μὶς Λίλιαν Μπέλλ;

— Ὁ Ἰνδὸς δόκτωρ, ἀπάντησε τρέμοντας ἡ κ. Καζιανά.

— Ὁ Ἰνδὸς δόκτωρ! ξεφώνισε ἔκπληκτος ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς, Ἰνδὸς δόκτωρ; Κανένας συμπατριώτης σας;

— Ὄχι, δὲν εἶνε Ἰνδός, ἀπάντησε ἡ κ. Καζιανά. Ἔζησε ὅμως πολλὰ χρόνια στὶς Ἰνδίες καὶ ξέρει τὴν μητρική μου γλῶσσα καλύτερα ἀπὸ μένα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Τό Μυστικό τῆς Κομψῆς Κυρίας

«Ποιό εἶνε τό πραγματικό μυστικό τῆς χάριτος καί τῆς κομψότητος πού ἔκαμαν τήν Παριζιάνα περίφημον εἰς τόν κόσμον ὁλόκληρον;» ἠρώτησα τόν πλέον εἰδικόν τῆς κομψότητος τοῦ κοσμικοῦ Παρισιοῦ. «Παρευρισκόμεθα εἰς ἕνα ἀριστοκρατικό ξενοδοχεῖον, εἰς ἕνα ἀπό τά κοσμικώτερα χορευτικά τσάγια τοῦ Παρισιοῦ. Παρατηρήσατε τάς Μίς λέγει Τί παρατηρεῖτε ἐν πρώτοις: Οὔτε τό φόρεμα, οὔτε τό καπέλλο, ἀλλά τό χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος εἶνε τό ἀντικείμενον ὅλων τῶν φροντίδων. Ὅλες ἡ γυναῖκες ἔχουν ἐπιδερμίδα πολύ μάττ καί βελουτέ, ἀκόμη καί σ' αὐτή τήν ἀποπνικτική καί γεμάτη κόσμο σάλα. Παρατηρήσατέ τας τό πρωΐ στόν περίπατό τους στό «Δάσος» ἤ τό ἀπόγευμα στίς κουρσες, πάντοτε εἶνε τό ἴδιο. Γιά τόν λόγον αὐτόν ἡ ΤΟΚΑΛΟΝ εἶνε ἡ τελευταία λέξις τῆς μοντέρνας Γαλλίδος. Δίδει εἰς τό χρῶμα τῆ ἐπιδερμίδος ἕνα βελουτέ πετάλου ρόδου, πού οὔτε ὁ ἄνεμος οὔτε ἡ βροχή οὔτε ἡ ἐφίδρωσις δέν μποροῦν νά ἀλλοιώσουν. Δίδει μαγευτική χάρι νέας κόρης κάθε ἡμέρα καί ὥρα. Δοκιμάσατε ἡ ἴδια τήν πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ. Τά ἀποτελέσματα ὅπου θά σᾶς ἀποκαλύψη ὁ καθρέπτης σας θά σᾶς ἐκπλήξουν καί θά σᾶς ἐνθουσιάσουν».